

Giới thiệu TỬ NƯƠNG TỬ MẠNH MỀ

Truyện Tử Nương Tử Mạnh Mề của tác giả Diệp Hành Chi thuộc thể loại cổ đại oan gia, hài hước, tình hữu độc chung, ân oán tình cừu trong giang hồ. Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, không nở bỏ con trai sao có thể thành mẹ chồng! Một bà mẹ nào đấy ra quyết định, vô cùng mạnh mẽ, "Cười!"

Mà hỗn loạn chỉ mới bắt đầu, khi Sức Mạnh Vô Biên, tử nương tử vô cùng chua ngoa lại xác lác, càng gặp càng thêm bệnh, thiếu gia Tổng phủ lòng dạ đen tối lại độc miệng. Trên dưới Tổng gia, vô cùng rối loạn! Vô vàn tiếng nô oanh tạc đất trời!

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tử Nương Tử Mạnh Mề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Giới thiệu

Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, không nở bỏ con trai sao có thể thành mẹ chồng! Một bà mẹ nào đấy ra quyết định, vô cùng mạnh mẽ, "Cười!"

Người bệnh xinh đẹp nào đó gào lên một tiếng ưu nhã như tiếng heo bị giết: "Mẹ ơi! Còn có phải là con ruột của mẹ không?" Ta ngất! Chợt nghe thấy tiếng người bệnh xinh đẹp nào đó ngã xuống đất!"Con trai! Con trai" "Đại thiếu gia! Đại thiếu gia. . . ." Trên dưới Tổng phủ trong thoáng chốc gà bay chó sủa, tất cả đều hỗn loạn.

Mà hỗn loạn chỉ mới bắt đầu, khi Sức Mạnh Vô Biên, tử nương tử vô cùng chua ngoa lại xác lác, càng gặp càng thêm bệnh, thiếu gia Tổng phủ lòng dạ đen tối lại độc miệng. Trên dưới Tổng gia, vô cùng rối loạn! Vô vàn tiếng nô oanh tạc đất trời!

Vậy mà Tổng phu nhân trên đại sảnh hoàn toàn không để ý mưa gió bùng xuống, chẳng màng cái gì, chỉ nhẹ nhàng uống một hớp trà nói: "Con à! Nhịn đi!"

Thiếu gia nào đó: "Mẹ! Thật ra thì cô ta mới là con ruột của mẹ đúng không? Có phải mẹ chơi trò đổi con gì đấy hay không?"

"Cần rõ! Người đâu! Dùng gia pháp."

Ta ngất!

"Con ơi! Con ơi. . . ." "Đại thiếu gia! Đại thiếu gia. . . ."

Cười một nàng dâu nóng nảy dễ giận, chua ngoa, ngang ngược, trải nghiệm như thế nào? Tổng Ngạn Triệt cắn khăn tay, vừa khóc vừa nói cho mọi người biết!

Tử nương tử: "Này ~! Ta chính là công chúa đây!"

Khuôn mặt Tổng Ngạn Triệt lạnh nhạt bay qua: "Mất nước!"

Keyword:

Nhân vật chính: Đường Cửu, Tổng Ngạn Triệt

Vai phụ: Thượng Quan Hành, Tần Mộ Sắc, Lam Tú Hề

Khác: Lời nói ác độc, mối hận mất nước

Bạn đang đọc truyện *Tử Nương Tử Mạnh Mề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1 DIỄN TRÒ KHỈ TRƯỚC CỬA TỔNG PHỦ

“Không xong! Không xong! Phu nhân, thiếu gia! Đường cô nương đến rồi!”

“Ở đâu?” Phu nhân nào đó vẫn bình tĩnh uống một ngụm trà, làm chủ mẫu quản lý Tổng phủ, cái gì mà bà chưa từng thấy? Nếu bà dám đến cầu hôn, chẳng lẽ còn sợ nàng tới quấy rối hay sao? Tiểu nha đầu muốn đấu với bà thì còn hơi non đấy.

Khác với sự bình tĩnh của Tổng phu nhân, người ở báo tin chạy đến thở không ra hơi, nghiêng vẹo sắp ngã, lắp ba lắp bắp mà nói: “Cửa. vào. Cửa vào! Nâng con sư tử đá!”

“Sư tử bằng đá?”

“Á! Sư tử bằng đá?”

Tổng phu nhân vẫn bình tĩnh trước sau như một, đại thiếu gia Tổng gia lại sợ đến mức á một tiếng, mẹ của con ơi! Đây là muốn cưới cho con một cô gái kiểu gì thế, những người trong thành Trường An ai mà không biết sư tử bằng đá là loại con gái như thế nào, cô ta mà đứng trên đường phố trong thành Trường An, là có ai có thể bình tĩnh đứng thẳng trong vòng 2 mét 8?

“Đứng! Sư tử. Đá! Nâng con sư tử bằng đá đứng ở đường cái trước cửa mắng chửi! Đường. Đường cô nương thật sự đứng là Súc Mạnh Vô Biên nha! Miệng lưỡi cũng rất là giỏi đó!”

Tổng thiếu gia vừa nghe, lại càng gượng gạo, sư tử bằng đá Đường Cửu đó nổi tiếng về độ chua ngoa, mà hán, Tổng đại thiếu gia cũng nổi danh là đại thiếu gia được nuông chiều quá mức và có bệnh! Thân thể không tốt, còn kiêu ngạo không ai bì được! Hồi nhỏ mất cha, nên mẹ hán nuông chiều hán đến hư hỏng rồi!

“Xong rồi! Xong rồi! Mẹ ơi! Mẹ ơi! Mẹ nghe một chút, đây không phải là muốn đẩy con vào hố lửa sao? Con không cưới, không cưới, con không cưới, muốn kết hôn thì mẹ cưới đi!”

“Con à! Nhịn đi!” Tổng phu nhân nhàn nhạt nói một câu, nhẹ nhàng uống một ngụm trà, nói một tiếng như chẳng quan tâm cái gì, hoàn toàn không để Đường Cửu vào trong mắt, chỉ là một tiểu nha đầu, hơn nữa lúc này mình còn là Long Vương, thì có thể tạo ra sóng lớn động trời sao?

“Mẹ a! mưa gió sắp bùng xuống rồi, làm sao mẹ vẫn bình tĩnh như thế chứ? Mẹ! Thật ra thì cô ta mới là con ruột của mẹ đúng không? Có phải mẹ chơi trò đồi con gì đấy hay không? Con thấy nhất định là nhiều năm trước mẹ đã lên lên đồi con rồi, cô ta mới là máu mủ ruột thịt của mẹ đúng không? Nếu không làm sao mẹ lại bắt con cưới cái thể loại ấy?”

“Láo xược! Đường đường là nam nhi bảy thước, dáng vẻ này của con còn ra thể thống gì? Theo mẹ ra ngoài xem một chút!” Ngày xưa mà làm nũng với phu nhân, chắc chắn sẽ được, bây giờ cũng không biết là thế nào? Vậy mà lại mắng thiếu gia, khiến tất cả người làm trong Tổng gia trợn mắt há hốc mồm, chẳng lẽ hướng gió trong Tổng gia sắp đổi?

“Không đi!”

“Con đi hay không?”

“Không đi!” Một thiếu gia vô cùng kiêu ngạo, nghênh cổ bĩu môi, sống chết đứng im!

“Người đâu dùng gia pháp!”

“Dùng gia pháp cũng không đi!”

“Người đâu! Bắt thiếu gia cho ta. Đi! Cùng đi ra ngoài xem một chút!” Tổng phu nhân vung tay lên, Tổng Ngạn Triệt đáng thương liền bị một trái một phải sách sách kéo ra ngoài.

Chuyện mẹ già mạnh mẽ còn chưa tính, hôm nay mẹ già lại đính ước cửa hôn sự này. Đáng thương cho Tổng Ngạn Triệt hán, đường đường nam nhi bảy thước, 20 năm trước bị người mẹ mạnh mẽ quản thúc, mà hai mươi năm, hai mươi năm, lại thêm hai mươi năm sau, có thể còn có hai mươi năm, hai mươi năm nữa, sẽ lại tiếp tục rơi vào bàn tay quỷ dữ dưng mãnh rồi.

“A ai a a a! Ai ôi ôi a ôi a a. A ôi! A a a A a a! Tuyệt!”

“Ai ôi! Sư tử bằng đá, cô lại biểu diễn xiếc ảo thuật trước cửa lớn Tổng gia sao?”

“Ha ha ha.”

“Ha ha ha.”

Nghe thấy lời của người bán hàng rong, mọi người đang vây xem cười ha ha. Người bán hàng rong vừa đi thăm hết nhà này đến nhà kia, hôm nay, vừa đi tới trước cửa lớn Tổng gia, liền nhìn thấy sư tử bằng đá đứng ở trước Tổng phủ trước mặt ra oai. Đáng thương cho đôi sư tử đá trước cửa Tổng phủ, cứ như vậy bị tách ra, một con bị giữ chặt, một con bay lên thật cao, Đường Cửu xoay con sư tử bằng đá nặng đến trăm cân đủ kiêu, đứng trước cửa Tổng phủ trước kêu gào.

Thừa dịp trước khi thiếu gia mắc bệnh kiêu ngạo của Tổng phủ và Tổng phu nhân cũng có khí thế 2 mét 8 đi ra, người bán hàng rong nhạo báng một chút: “Tôi nói này, Cừu cô nương, tôi nghe nói Tổng gia tới cửa xin cưới, cha mẹ cô cũng đồng ý, biết cô sốt ruột muốn gả cho người ta, nhưng cũng không nên gấp gáp như vậy nha! Đôi sư tử đá này trên cô chọc cô hay sao? Người ta không chặn lời cô, cô lại nhắc người ta lên, cứ giờ qua giờ lại cộc cằn như thế?”

“Triệu lão nhị, ông còn nói nhảm nữa, bản cô nương sẽ ném ông vào trong vạc rượu pha rượu, ông có tin hay không?”

Hai tay Triệu lão nhị dúi vào trong áo, cười ha ha: “Không tin, thân thể tôi đây hôi thối, không sợ cô chìm chết trong Dao Trì Tiên hương bay vạn dặm?”

“Cút cút cút, nếu không cút cho tôi, tôi sẽ đè ông dẹp lép như tờ giấy, ông có tin không!” Dứt lời, Đường Cừu liền trợn con ngươi định ném con sư tử bằng đá lên người Triệu lão nhị.

Triệu lão nhị thấy không ổn, vội vàng nhắc giò hàng của mình lùi ra ngoài hơn 10 mét.

“Đường cô nương, tháng sau mới cưới, sao Đường cô nương đã vội vã đến nhà rồi vậy?” Lời này vừa ra khỏi miệng chỉ kém diễn vai võ phụ (*) thôi, Tổng phu nhân bình tĩnh, thông thả ung dung chẳng chút lo lắng, bước chân vững vàng chậm rãi đi ra ngoài, khí thế cũng là “Hai thước tám”, so với Đường Cừu, càng nhiều hơn mấy phần chừng chặc.

(*) Vai võ phụ: Vai phụ trong tuồng kịch khi biểu diễn đánh võ

Tất nhiên, Tổng phu nhân là ai chứ? Ở góa khi còn trẻ, một mình chèo chống gia nghiệp lớn như vậy, lại thêm một tay nuôi lớn đại thiếu gia Tổng gia.

“Tổng Ngạn Triệt! Đồ ma bệnh, bót giả chết đi? Cúi cái đầu cho ai nhìn hả? Bây giờ hãy nói cho mẹ ngươi biết, bản cô nương không lấy, ngươi cũng không muốn cưới!”

Nghe tiếng rống lớn, Tổng Ngạn Triệt không khỏi giật thót mình, trong sự nâng đỡ của hai đại hộ pháp một trái một phải, chậm rãi ngẩng cái đầu đang rũ xuống lên, nghe cái cổ nói: “Cảm ơn ngươi đã không muốn gả! Nhưng ngươi cũng thấy đấy, hiện giờ thân ta cũng chẳng lo được, ta đây, nói chẳng có ích gì!”

“Cái đồ đi bộ cũng vất và, còn muốn cưới vợ sao? Tổng Ngạn Triệt, ta thấy ngươi cũng đừng nửa chết nửa sống như thế mãi nữa? Cứ như con quỷ treo cổ vậy! Ngươi sắp chết thì chết nhanh một chút! Đừng ảnh hưởng đến bản cô nương!”

“Lời này của Đường cô nương hơi quá đáng rồi, tuy thân thể của đứa trẻ nhà tôi không tốt, nhưng rốt cuộc cũng nổi danh thanh niên tài俊 trong kinh thành này, huống chi chuyện hôn nhân phải theo lệnh của cha mẹ lời của mai mối, cũng không phải do cô cậu quyết định. Đường cô nương, tôi niệm tình cô còn trẻ, không hiểu quy củ, cũng không so đo với cô, đặt sư tử bằng đá xuống, mau mau trở về đi! Cha mẹ cô đang ở nhà chờ cô đấy! Tam đường huynh của cô cũng trở lại rồi, cô không muốn về nhà gặp một chút sao?” Lời Tổng phu nhân chứa đầy hàm ý, Đường Cừu vừa nghe đến tam đường huynh, vẻ mặt chợt biến đổi, vội vàng buông thứ trong tay xuống

“Bà! Xem như bà giỏi! Tôi sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế đâu.” Đường Cừu bỏ lại sư tử bằng đá, xoay người nện từng bước nhỏ vui mừng chạy đi.

“Mẹ của con ơi! Cuối cùng cũng đi rồi.” Kèm theo một tiếng vang thật lớn, sư tử đá đập một cái hố to trên mặt đất, Tổng Ngạn Triệt cũng thờ phào nhẹ nhõm

“Mẹ con ở đây! Thấy sao, Đường cô nương này rất xinh đẹp đúng không?”

“Xinh đẹp! Xinh đẹp! Nhưng đây không phải là điều quan trọng, từ nương tử xinh đẹp có ai không biết đâu? Hai đóa kim hoa trong thành Trường An, người nào không biết? Máu chốt là, mẹ, mẹ xem đi, mẹ xem một chút đi, tính tình của cô ta đáng sợ cỡ nào”

Trùng! Tổng Ngạn Triệt vừa mới nói chữ sợ này, liền bị Tổng phu nhân trùng lại.

“Sợ. Nhưng. Sợ, cũng không phải là điều quan trọng, quan trọng là mẹ nhìn sức khỏe cô ta đi, kinh thiên địa khiếp quỷ thần, cô ta mà gây rối trên đường phố Trường An là phong vân biến sắc, cát bay đá chạy, mẹ! Thân thể này của con, cô ta mà cho một cái tát thì con tan nát luôn, mẹ nhẫn tâm vậy sao? Ngay sau ngày cưới cô ta về, con trai của mẹ là con liền trở thành mảnh xương vụn rồi.”

“Như con nói đi, vào nhà!” Tổng phu nhân cười khẽ một tiếng, mặc dù rất chiều chuộng con trai, nhưng cũng sẽ không nghe theo hấn làm bậy.

Đôi mắt đầm nước im lặng không nói gì, mặc cho người khác kéo lê hấn trên đất, Tổng Ngạn Triệt rung rung bị người kéo vào nhà, trời ơi! Đây là cái nhân duyên gì thế?

“Cha! Mẹ!” Hai tiếng kia, giọng Đường Cừu còn bình thường, cho đến khi thấy tay cờ bạc vô cùng chật vật, liền không nhịn được nữa, hét lớn một tiếng, khiến cho phòng ốc đều run rẩy theo: “Đường Thủy Sinh, huynh còn biết trở lại? Huynh học thì không học, lại đi học đánh bạc, đều là do huynh! Đều là do huynh!”

Nói xong liền xắn tay áo như muốn đánh người, khiến Đường Thủy Sinh sợ đến mức chạy vòng quanh cái bàn: “Đường muội, đường muội, Cừu nhị, Cừu nhị, muội đừng kích động! Muội đừng kích động!”

“Không kích động? Không kích động!” Đường Cừu hận không thể đập gãy xương của tam đường huynh: “Ngày thường, huynh vừa lười vừa háu ăn,

vừa gian vừa lâu cá còn chưa tỉnh, mấy ngày gần đây lại còn học đánh bạc, còn mang khế đất của tử phùng Đường Ký đi cược, thật là buồn cười, hôm nay muội không lột da huynh, muội không phải người họ Đường!”

“Đường muội! Đường muội! Có lời gì cứ từ từ nói, từ từ nói, trước muội hãy đặt cái búa này xuống, có được hay không?” Đường Thủy Sinh nhìn Đường Cửu đã phát điên, giờ chiếc búa sắt lên cao, thực sự muội ấy dám đánh, thực sự muội ấy dám làm! Vậy phải làm sao bây giờ?” “Cứu mạng! Cứu mạng! Sắp có tai nạn chết người, sắp có tai nạn chết người. Đại bá, thăm nương, cứu mạng!”

“Không từ từ! Gọi ai vô dụng, nếu không phải vì cứu huynh, muội phải bán mình cho Tổng gia sao? Muội cho huynh biết, muội không làm thì thôi, nhưng đã làm thì phải làm cho xong, muội sẽ làm thịt huynh, tránh rắc rối sau này!” Đường Cửu đã giận điên lên, Đường Thủy Sinh sợ hãi kêu to, thiếu chút nữa thì tè ra quần.

“Này này chuyện này. Cửu nhi, đều do cha mẹ, đều do cha mẹ, con... con hãy bỏ qua cho Thủy Sinh đi! Nếu thật sự con không cần, vậy chúng ta cũng không cần Đường Ký nữa, dứt khoát hủy bỏ chuyện cưới xin với Tổng gia đi.” Đường lão bá mặc dù muốn giữ tử phùng Đường Ký, nhưng ông cũng không muốn làm khó con gái, huống chi Đường Cửu.

“Cha mẹ!” Đường Cửu cắt đứt suy nghĩ của Đường lão bá, nói: “Tổng gia cũng không phải là đám rỗng hang hổ gì, mặc dù Tổng phu nhân ghê gớm, nhưng không phải là không biết điều, Như Ý Trai của Tổng gia lại là quán rượu nổi tiếng nhất thành Trường An. Mặc dù Tổng Ngạn Triệt ốm đau bệnh tật, nhưng tốt xấu gì cũng là tài tử, bọn họ cũng chỉ là muốn Dao Trì Tiên thôi, về sau con sẽ tìm một cơ hội, đưa cách điều chế Dao Trì Tiên thiếu mất hai vị cho Tổng gia là được!”

“Nói vậy, vậy không phải con sẽ trở thành người vợ bị đuổi về nhà hay sao! Vậy thì sao có thể được?” Đường thăm khóc bù lu bù loa, nếu biết vậy sẽ không chuộc Đường Thủy Sinh về, nếu không phải trong tiệm thiếu người, Thủy Sinh này lại không rời khỏi nông thôn đang sống, bọn họ cũng sẽ không nước cái mầm tai họa này.

“Muội lấy chồng, lại gả vào Tổng gia thì quá tốt rồi, Tổng phủ có ăn có uống, ở đó ăn thịt, uống rượu, mang vàng mang bạc, huynh cũng muốn đi.” Đường Thủy Sinh ở một bên rụt cò, vẫn còn đứng đó không biết sống chết nói vậy!

“Tốt như vậy thì huynh đi đi! Chờ kiểu hoa đào chót đến, muội sẽ nhét huynh vào bên trong bịt lại!” Đường Cửu vừa mới quăng búa xuống, vèo một cái lại nhấc lên, trông tư thế này như là chuẩn bị đập nát xương cốt Đường Thủy Sinh, cái gì mà tam đường huynh chứ, để hấn 卐 đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tử Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: CHƯƠNG 2: LỜI NÓI SẮC BÉN CỦA BẠN THÂN

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Cứu mạng! Đường muội! Đường muội! Đừng như vậy, đừng như vậy, xuống tay lưu tình! Đừng đánh! Đừng đánh! Ông trời ơi, cứu mạng!”

“Gọi ông trời cũng vô dụng, không bằng gọi muội đi! Thủy Sinh ca, ca gọi ông trời, còn không bằng gọi muội này!” Kết một tiếng cửa mở ra, Đường Thủy Sinh nhìn lên, cứu tinh đến rồi! Đậu phụ Tây Thi Đậu Phù Dung tới đúng lúc, thân là chị em kết nghĩa kim lan tỷ muội của Đường Cửu, thế nào Đường Cửu cũng sẽ cho nàng ấy chút thể diện.

“Oa, Cửu nhi, sao ngươi lại đóng cửa làm âm ỉ trong nhà thế?” Dáng người Đậu Phù Dung uyển chuyển, bước đi tao nhã, thong dong điềm tĩnh đi vào.

Thấy Đậu Phù Dung bước đi như mèo, lại thêm trang điểm như mộng khí, Đường Cửu ra vẻ nàng bị 1 vạn volt cao áp giật. “Rầm” một tiếng, Đường Cửu buông lỏng búa sắt trong tay ra, búa sắt cũng mười phần không chịu thua kém phu nhân trực tiếp đập trúng bàn chân Đường Thủy Sinh.

“Ta nói, Phù Dung, ngươi ăn mặc như vậy. Như hoa như ngọc là muốn đi đâu?”

“Đáng ghét! Người ta đặc biệt trang điểm như này tới cho ngươi nhìn, đợi đến ngày ngươi thành thân, ta liền giúp ngươi trang điểm, bảo đảm ngươi trở thành người xinh đẹp nhất trong thành Trường An, cô dâu xinh đẹp nhất. Ngươi nói có được hay không?” Đậu Phù Dung chống nạnh chỉ Đường Cửu, giống như đang nói..., Quý sư! Đáng ghét! Tại sao nhìn người ta như vậy chứ! Ánh mắt này, dáng người này, bước chân này khiến Đường Cửu buồn nôn muốn chết, tiểu nha đầu này cô tình đến khiến nàng buồn nôn mà.

“Được! Thật tốt quá! Đến lúc đó ngươi trang điểm cho ta, nói không chừng trực tiếp hù chết tân lang, đến lúc đó ta sẽ được tự do, nói không chừng lại quay lại ngồi kiệu, trở về nhà!”

“Phi phi phi! Đại cát đại lợi, bách vô cấm kỵ!(1) Ngươi nha đầu thối, bớt nói hươu nói vượn, đi! Đi ra ngoài hàn huyên một chút! Đường lão bá, đường thăm, yên tâm, con sẽ khuyên nàng!” Đậu Phù Dung kéo Đường Cửu xoay người rồi đi, không cho Đường Cửu tí cơ hội phản kháng. Nhắc tới, bàn về sức lực, Đậu Phù Dung khẳng định không phải đối thủ của Đường Cửu, nhưng nha đầu Đậu Phù Dung này cũng không phải dựa vào sức lực để giành thắng lợi, thứ người ta dựa vào là tình ty muội.

(1) Đại cát đại lợi, bách vô cấm kỵ: Ý muốn nói gặp nhiều may mắn, bất kể điều gì cũng không thể xâm hại.

“Được Được Được! Đi đi! Đi đi!” Bên trong nhà, Đường lão bá, Đường thâm, Đường Thủy Sinh tay vẩy lụa vui vẻ đưa tiễn, trông thế này là thoát khỏi đại nạn rồi.

Trong nắng chiều hoàng hôn, mùi rượu thoang thoang, trên nóc nhà Đường gia, hai người tuổi mười sáu, chính là thời điểm thiếu nữ xinh đẹp nhất, vai kề vai ngồi trên nóc nhà, khoác lên ánh chiều tà, trò chuyện tâm sự với nhau.

“Chúc mừng người tìm được một mỹ nam tử yêu kiều, e then, an tĩnh trong truyền thuyết. Người xem, hẳn động một chút là thờ gấp liền tiếp, nước mắt lóng lánh. Về sau nếu nhìn thấy người ăn cơm như hổ đói, nhất định sẽ nhăn trán trau mày, lúm đồng tiền trên đôi má sinh buồn, im lặng chăm chú đến nghẹn thở! Mấy phút sau sẽ nồn ra hai ngum máu tươi cho người xem!”

“Đậu Phù Dung, người có thể nói mấy lời hay hơn không, người giỏi thật đấy, học mấy thứ này ở đâu, thật sự học vấn rất cao nha! Tại hạ bội phục, bội phục!” Đột nhiên Đường Cửu nói ngược lại, “Người còn nói hươu nói vượn nữa, có tin ta đấy người xuống hay không.”

“Đừng mà! Người nhìn người một chút đi, trở mặt còn nhanh hơn lật sách. Cửu nhi, ta nói người cũng đừng mất tự nhiên, Thủy Sinh ca mặc dù đáng ghét, nhưng người hẳn tâm nhìn hẳn bị người của sông bạc băm thành thịt vụn, bánh nhân thịt, thịt thái hạt lựu sao? Huống chi người ta thế nào cũng được coi là một thanh niên tài tuấn! Tổng Ngan Triệt người này, người đừng nhìn hấn gầy yếu, nhưng đáng đáp rất tuấn tú, huống chi lại là nhà đại phú.”

“Phù Dung, có thứ tốt muốn chia sẻ, nếu không người thay ta gả đi, dù sao người thích, lại có tiền, đáng đáp lại đẹp trai, tính tình lại dịu ngoan, chỉ phải ứng phó với người đàn bà mạnh mẽ Tổng phu nhân kia.” Đậu Phù Dung đột nhiên nghiêm chỉnh lại, lần này tận tình khuyên nhủ, trái lại càng khiến trong lòng Đường Cửu thêm bẽ tắc.

“Ai nha! Người nhìn người đi, mặt như mướp đắng, cứ như bị đưa lên pháp trường vậy. Xưa có câu nói người đẹp sánh đôi với quái vật, hai người không sao, cái sao là do nhà bọn họ mù quáng ý! Coi trọng người! Người sợ cái gì hả? Chẳng lẽ Tổng gia bọn họ còn có thể về tròn chà xát đập bẹp người sao, người đến Tổng gia cứ giữ vững điệu bộ của mình, có chuyện gì, còn có tỷ muội chống đỡ cho người! Có chuyện gì, người cứ kêu một tiếng, ta sẽ mang theo tất cả người trong đường phố đi đòi lại công bằng cho người. Trái lại ta muốn nhìn, ai dám bắt nạt Cửu nhi tỷ tỷ của ta!”

Đường Cửu mạnh mẽ trước sau như một hôm nay có vẻ hơi yếu đuối, trái lại Đậu Phù Dung vẫn luôn hiên lành, dịu dàng trong từng cái nhàn mày, từng nụ cười ngày thường thì bây giờ hết sức lạnh lợi nghiêm túc.

“Cám ơn người, Phù Dung! Ta cũng không biết ta đây bị làm sao, chính là cảm thấy rất sợ, có lẽ ta thật sự sợ Tổng phu nhân đó!” Người ngoài tuyệt đối không ngờ từu nương tử Đường Cửu cũng có lúc như chim nhỏ nép vào người, bộ dáng nhẹ nhàng nghiêng đầu dựa lên vai Đậu Phù Dung, thật là làm cho người ta thương yêu.

“Thôi đi! Người! Người là từu nương tử, Đường Cửu! Người đã từng sợ ai vậy? Lại nói Tổng phu nhân đó không phải trọng điểm, có lẽ bà ta muốn lấy chính là Dao Tri Tiên, sẽ không gây khó dễ người, nói không chừng còn muốn cúng vái người, dụ dỗ người! Về phần Tổng Ngan Triệt, trái lại các người cũng xứng đôi, người nhìn mình xem, Súc Mạnh Vô Biên, chua ngoa, ngang tàng bạo ngược lại xác láo; hấn, tiểu tụy vì bệnh, lập dị, lòng dạ đen tối lại độc miệng. Tuyệt phối a!”

“Đậu Phù Dung, ta phát hiện hôm nay người cực kỳ lấm nhồm! Ha ha ha.”

“Ha ha ha. Người đừng cù ta. Nhột. Ghét. Ha ha. Người. Cửu nhi. Đừng đùa.”

“Ha ha ha.”

Mặt trời chiều ngả về tây, trên mái hiên, hai cô nương như hoa, chơi đùa quây quáo lẫn nhau, quét sạch tất cả phiền não.

Đào mất chính là ngày thành thân, kiệu hoa đỏ rực cùng sáo và trống diễn tấu đi đến cửa chính Tổng gia, cuộc đấu của Đường Cửu cùng mẹ con Tổng gia bắt đầu.

Lúc bái đường, dưới chân bị buộc sợi dây ngang chân, tân nương trang điểm như mộng khỉ, chuyện này, Đường Cửu sẽ không bỏ qua. Muốn chơi vậy cũng phải từ chơi phía sau cánh cửa đóng kín, từ từ đâu!

Qua ba lần rượu, tiệc mừng đã tan, dĩ nhiên Tổng Ngan Triệt cũng không uống rượu. Ai cũng biết thân thể đại thiếu gia Tổng gia quý giá, nho nhã yếu đuối, lại thêm Tổng gia chín đời mới được đưa con trai, giờ nếu không cẩn thận bắt hấn uống, như vậy có được không? Tổng Ngan Triệt liền cũng thuận thể theo dốc đi xuống, lấy trà thay rượu thể hiện tận tình của vị trí chủ nhà.

Mọi người chỉ lo đang vui vẻ tại bữa tiệc vui mừng, hoàn toàn không để ý đến trước cửa lớn Tổng gia ít đi hai thứ.

Tổng Ngan Triệt đẩy cửa vào động phòng, “Ta đi, cái quái gì thế?” O! Hay thật! Bị cảnh tượng trước mắt khiến kinh ngạc đến đờ người, giữa cửa ra vào là cái gì vậy, suýt chút nữa đập vào gương mặt đẹp trai anh tuấn của hấn! Tổng Ngan Triệt sợ hãi đến mức lao đảo mấy bước, trực tiếp lùi lại ra ngoài đến ba mét.

“Ta nói phu nhân, cho dù nàng muốn tặng lễ ra mắt, cũng không cần tặng ta một phần lớn như vậy, vì phu cũng gánh không nổi, mau lấy lại lễ ra mắt đi! Vì phu không dám nhận!” Tổng Ngan Triệt mở miệng một tiếng vì phu, Đường Cửu nghe thấy liền muốn giết người, được! Trêu chọc nàng! Nhưng nhờ đâu tháo tung thân thể gầy yếu nhỏ bé này của hấn ra, nàng không gánh nổi trách nhiệm, không phải là cãi nhau sao? Bàn về bản lĩnh mồm mép, Đường

Cửu nàng còn chưa từng sợ ai đó? Họ Tống này chớ ép nàng nổi nóng, ép thêm mấy phút nữa sẽ mắng hấn khóc đi tìm mẹ đó!

“Tống đại công tử, miệng ngươi giỏi như vậy, có bản lĩnh thì ngươi dùng đầu lưỡi của mình nói cho sư tử đá giữa cửa chạy đi! Nói không chừng như vậy sẽ khiến sư tử bằng đá cảm động, rơi nước mắt rồi nhường đường cho ngươi!”

“Bản thiếu gia không cãi nhau với người đàn bà chanh chua. Đường Cửu, ngươi không tránh ra cũng được, bản thiếu gia không thêm vào. Mới vừa rồi bản thiếu gia còn nhìn thấy tam đường huynh, tên, tên là gì ấy nhỉ? Ồ! Đúng! Đường Thủy Sinh, nghe nói hấn uống cực kỳ sung sướng. Hôm nay tâm tình bản thiếu gia tốt, một lúc thì dẫn hấn ra ngoài đi dạo, ở phố đông có một sông bạc tên là gì nhỉ? Tên. Tên là Vạn Kim”

“Vạn em gái ngươi ý! Ngươi vào đây cho ta!” Rầm rầm một lúc, Đường Cửu đẩy sư tử đá trước cửa ra vào vèo vèo, một phát kéo bóng dáng đỏ rực của Tống Ngạn Triệt vào trong. Tống Ngạn Triệt đau nha! Nhe răng nhếch miệng, cừ thật, sức mạnh ghê gớm này quả thật vô địch, “Buông tay! Buông tay! Ngươi ăn cái gì lớn lên thế? Sức lực lớn như vậy, buông bản thiếu gia ra, bả vai bản thiếu gia sắp gãy rồi! Con khi nhà ngươi đừng gấp gáp như thế chứ!”

“Ta nhỏ vào! Đồ hạ lưu hèn hạ vô sỉ, giờ thủ đoạn, hiện giờ cuối cùng ta cũng biết tại sao Đường Thủy Sinh lại cầm đầu phường Đường Ký đi đánh cuộc, là bị Tống gia các ngươi hù dọa đi?” Đường Cửu buông bả vai của đối phương ra, vung Tống Ngạn Triệt lên trên mặt ghế, một đôi mắt to trong suốt sáng ngời nhìn chằm chằm Tống Ngạn Triệt.

“Bớt nói bậy đi!” Tống Ngạn Triệt xoa xoa bả vai, đưa tay kéo vạt áo ra, phóng khoáng tự nhiên bắt chéo hai chân mình, nghiêng ngả nhìn cô nương vô cùng bạo ngược trước mắt. Tên bạo ngược chưa ngoa quả nhiên là danh bất hư truyền. Trước đó vài ngày trước cửa Tống phủ còn diễn xiếc, cho đến bây giờ ký ức của hấn hăng còn mới mẻ, cũng là bởi vì công tử là hấn này vẫn luôn bị tội bạn xấu nhạo báng trên ghẹo đến nay. Vừa rồi còn nói đùa, hấn vào động phòng chớ để cho tẩu nương tử đánh chết. Quả nhiên đã nói trúng chuyện này. Mới vừa vào cửa, đã bị nói lông chụt gân cốt. Chỉ là, hấn đường đường là đại thiếu gia Tống gia, sợ nàng, mới là lạ.

Chiết Phiến nhẹ lay động, liếc mắt, cười một tiếng, chẳng những không giống mắc bệnh, trái lại trên trán còn có mấy phần anh khí. Như thế khiến Đường Cửu nhìn đến si mê. Dù sao nàng và Đậu Phù Dung cũng chơi lâu rồi, cũng là một kẻ hảo sắc, thấy một người anh tuấn nở nụ cười xinh đẹp như thế, sao có thể không khiến nàng tâm viên ý mã (2)?

(2) Tâm viên ý mã: tâm nhảy nhót như khi, ý nghĩ lờn lộn như ngựa) miêu tả trạng thái tâm trí cứ không ngừng tán gẫu, miên man chuyện trò chẳng dứt. Ta đang nghĩ chuyện này, thoát ta nghĩ sang chuyện khác, những chuyện xa cách nhau về thời gian và không gian, những chuyện không liên can gì đến nhau, tâm ý ta không lúc nào ngừng chuyển động, tâm ý ta đổi khác trong mỗi sát-na!

Nhưng chuyện này tuyệt đối không thể để cho tên khốn khiếp trước mắt nhìn ra, “Cười cái gì mà cười, ngươi muốn nhạo báng ta sao?” Đường Cửu cũng không biết tại sao vừa kéo suy nghĩ trở lại, lại hỏi ra lời nói ngu xuẩn đáng chết như vậy. Đây không phải là đùa mặt cho người ta về hay sao? Nhưng nàng đoán sai rồi, Tống Ngạn Triệt không hồ xuất thân thế gia, thế mà không chế nhạo nàng. Nhưng mà, nhưng mà một giây sau, nàng phát hiện nàng sai tiếp rồi, là chớ thì không thay đổi được □□, Tống Ngạn Triệt hấn không nói lời độc ác thì còn là hấn sao?

“Ta là hạng người như vậy sao? Đến đây, ngồi đi! Đừng nói chuyện nhiều mệt lắm! Ngươi đói chưa, một ngày chưa được ăn cái gì sao? Noi này nhiều dưa, trái cây và bánh đậu phộng như vậy, ngồi xuống ăn một chút đi.”

“À? Tống Ngạn Triệt, ngươi nói nhầm xương rồi à? Khách khí. vậy?”

“Không phải khách khí, trước ngươi cứ ngồi xuống, có lời gì chúng ta từ từ nói, đừng rồi! Ngồi xuống đây! Đến đây, ăn đi!” Đột nhiên giọng Tống Ngạn Triệt trở nên rất ôn hòa, khoe miệng nở nụ cười mơ hồ, cười đến mức khiến người ta ảm áp. Quân tử dịu dàng như ngọc chính là hình dung đúng nhất hấn vào giờ phút này. Đường Cửu cũng không biết tại sao lại theo lời của hấn ngồi xuống, còn nhận lấy bánh ngọt trong tay hấn.

Vậy mà một giây kế tiếp, ngay cả ruột Đường Cửu cũng nhanh chóng hối hận, nàng thật sự hận không được một cái tát chết luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 3: tám chén cơm kinh ngạc đến ngây người tiểu phu quân

“Ngươi đó, ăn từ từ thôi! Trong bánh ngọt này, ta đã bỏ thuốc.”

“Khụ! Khụ khụ khụ.” Nôn không nôn được, ngược lại còn bị nghẹn. Lúc Đường Cửu nghẹn đến mức không thở nổi, trước mắt đột nhiên xuất hiện một ly trà, người đưa ly trà này lên cứu mạng chính là đầu sỏ gây nên: Tống Ngạn Triệt. Nhìn ánh mắt cười trên nỗi đau của kẻ khác, Đường Cửu hận không được một cái tát đập vỡ đỉnh đầu đối phương.

Đêm động phòng hoa chúc, Đường Cửu suýt chút nữa bị một miếng bánh ngọt làm cho nghẹn chết. Coi như nàng đã hiểu, cái Tống gia này không có tốt như vậy!

“Họ Tổng kia! Ngươi lại chọc ta, có tin ta tát một cái khiến ngươi dính trên tường hay không, muốn kéo cũng không kéo xuống được!” Mới vừa nuốt miếng bánh ngọt trong miệng xuống, Đường Cửu liền nổi đóa.

Nhưng mà, không có ích lợi gì, nổi đóa tính là gì, nghiền áp bằng chỉ số thông minh mới là thuật chiến thắng! Hôm nay Tổng Ngạn Triệt cũng mệt mỏi, phe phẩy quạt giấy, ngả đầu liền ngủ, sáng sớm mai tiếp tục chọc nàng. Xem ra, cuộc sống say này thật sự sẽ không vắng lặng nữa, nha đầu này rất thú vị, rất thú vị! Ha ha ha. Suy nghĩ một chút cũng cảm thấy thú vị.

“Ngươi cười gì vậy? Không sợ cười chết sao?” Đường Cửu thấy Tổng Ngạn Triệt nằm xuống không dậy nổi, lúc chợt cười khúc khích không ngừng, lúc chợt lại nhắm mắt không nói, còn tưởng rằng cái thân thể nhu nhược kia của hắn không tốt!

“Ngươi mới chết! Ngày đại hỉ có thể nói lời tốt lành hay không? Giờ ta mệt mỏi rồi, ngươi cũng sớm đi nghỉ ngơi đi?”

“Gi?” Còn tưởng rằng sẽ có rất nhiều trận chiến, sẽ nghe lời độc miệng đến học máu cơ? Không ngờ như này là xong, chỉ trắng qua một cái rồi ngủ? Chỉ là, suy nghĩ kỹ một chút cũng đúng, lấy thân thể Tổng Ngạn Triệt, nói không chừng là rất mệt, rất mỏi! Chỉ là hắn cứ như vậy ngã xuống giường sao? Nàng ngủ như thế nào?

“Ai! Đứng lên! Ngươi ngủ thế này, ta ngủ như nào?”

“Hỏi câu này? Ngươi không phải là mang hai sư tử đá ở cửa ra vào sao? Ngươi hãy ở trên đầu sư tử đá ý, dáng vẻ xinh đẹp này khẳng định dễ nhìn hơn con khi!” Đầu Tổng Ngạn Triệt không ngẩng, mắt không mở, lười biếng nâng một cánh tay lên, chỉ vào cửa ra nói.

“Ngươi mới là con khi!” Đường Cửu bực tức dậm dậm chân, nàng cũng không nên hỏi, tự mình tìm một chỗ để nghỉ ngơi không phải xong rồi sao? Kết quả miệng mình thiếu chút nữa lại bị Tổng Ngạn Triệt này làm cho tức học máu. Cái miệng này của hắn thật sự so với phường chợ búa chỉ có hơn chứ không kém, giỏi đến mức không nói nổi, miệng thật độc.

“Xối com.”

“Không cho phép!”

“Tổng Ngạn Triệt ngươi ý vào cái gì mà không cho ta ăn com. Ta mới tới ngày đầu tiên, ăn bữa sáng đầu tiên, ngươi cũng không cho ta ăn com. Ngươi! Ngươi! Tổng gia các ngươi ngược đãi ta!”

“Ta nói nếu mẹ chồng ngược đãi ngươi, ngươi có thể và com ăn tám bát sao? Ta nghĩ ngươi là cái vạc rượu, lại không nghĩ rằng còn là một thùng com! Ăn ít một chút đi! Coi chừng ăn thành một kẻ béo ú.”

“Tự ta xối!” Không ai xối cho, tự nàng xối. Tổng Ngạn Triệt nói cái gì, nàng không nghe thấy, tuyệt đối không nghe. Loài người không thể ngăn cản Đường Cửu năng, tửu nương tử ăn com, tuyệt đối không thể!

Tổng Ngạn Triệt: “Dọn com!”

“Ta xem ai dám, ai dọn chém kẻ đó, tay trái dọn chém tay trái, tay phải dọn tay phải thiếu một nửa! Ai dám cướp com của ta, chém đứt tất cả tay chân!”

Lời vừa nói, còn ai dám đưa tay dọn mâm, chúng hạ nhân bên cạnh nhìn ánh mắt ngang ngược của Đường Cửu, sợ hãi rồi rút tay trở về.

“Ha ha ha. Ngạn Triệt, dọn cái gì mà dọn? Đường Cửu này! Ăn hết mình đi, Tổng gia chúng ta không có gì cả, chỉ có nhiều com, ăn hết mình, còn nữa, mẹ chồng ta có thể gọi con là Cửu nhi không?” Tổng mẫu thay đổi bộ dáng đứng mảnh nãy ngày trước đây, ngược lại biến thành mẹ hiền, cười với Đường Cửu rồi nói rất hòa ái dễ gần, trái lại, lúc hướng về phía Tổng Ngạn Triệt, ánh mắt trách móc hơi tức giận.

“Tùy ý! Gọi con là Cửu nhi, Tiểu Cửu, Đường Cửu con đều không sao cả.”

“Vậy ta gọi con là Cửu nhi đi! Đứa nhỏ Ngạn Triệt này ta nuông chiều từ nhỏ nên sinh hư, có lúc nói chuyện không dễ nghe, Cửu nhi con không cần để ý, nếu nó nói lời gì quá đáng, con cứ đến nói với ta, ta sẽ giáo huấn nó!”

Đây là bà ta đang lấy lòng ta sao? Đường Cửu nhìn Tổng phu nhân đột nhiên trở nên hòa ái dễ gần, trong lòng bỗng bồn chồn, vẫn còn nhớ trước đó vài ngày cảnh Tổng gia hai lần tới cửa cầu hôn. Lần đầu tiên nàng đuổi người đi ra ngoài, lần thứ hai Tổng gia dùng chút thủ đoạn mềm dẻo hùng hổ dọa người. Tay nắm chặt mạch sống Đường gia, nói chuyện cũng vênh vào hung hăng lên rất nhiều. Mấy ngày nay Đường Cửu một mực nghĩ, tại sao tam đường huynh lại cảm khế đất tửu phường Đường Ký đi đánh cướp?

Đây rốt cuộc có phải Tổng gia hạ bẫy hay không? Có liên quan đến Tổng phu nhân hay không? Tối hôm qua Tổng Ngạn Triệt thề son sắt nói chuyện này tuyệt đối cùng hắn, mẹ hắn, cùng cả Tổng gia không có quan hệ. Lời của hắn rốt cuộc có tin được không?

“Này! Này!”

Ngón tay thon dài thật đẹp nha? Tại sao năm đầu ngón tay này cứ luôn sáng ngời trước mắt nàng? Đường Cửu đang mất hồn, bàn tay tuyệt đẹp lay động trước mắt đã thu hút ánh mắt của nàng, ngay cả suy nghĩ cũng đều bay theo ngón tay thon dài này.

“Này! Này!”

Tiếng gì vậy? Thật đáng ghét! Đường Cửu tập trung nhìn lại, là tên Tống Ngạn Triệt đáng đâm ngàn đao đó, bàn tay tuyệt đẹp vậy vậy trước mắt, lại là của hắn, ta nhỏ! Uống phỉ một đôi tay thon dài trắng nõn như vậy! Ta nhỏ! Ta nhỏ! Ta nhỏ vào!

“Này? Mẹ ta đang nói chuyện với người đấy? Đường Cửu, bà già người có thể nói “chỉ” một tiếng hay không?”

“Chỉ ——! Chuyện gì?”

Thật sự lại “Chỉ ——” một tiếng, Tống Ngạn Triệt giận đến mức điểm tâm cũng nghẹn ở ngực: “Mẹ ta, hỏi người, có thể, theo, tập quán, kính trà, cho bà, hay không! Sau đó, cùng đi, nhà thờ họ, lạy tổ tiên! Nghe hiểu, chưa?” Tống Ngạn Triệt dùng khả năng cực kỳ điều luyện sắc sảo nói từng câu đơn, nói từng từ từng từ xong lời này, khiến Đường Cửu nghe được mà muốn nghẹn cổ.

“Được! Đến đây đi!” Đường Cửu cũng ngay thẳng phóng khoáng, nàng cũng không phải là người không hiểu phép tắc, ai bảo buổi sáng nàng phải mang hai con sư tử đá trở về vị trí cũ đây. Nếu không phải như vậy, cũng sẽ không bỏ qua thời gian kính trà, có lẽ Tống phu nhân hiểu lầm rồi? Cho rằng nàng không muốn kính trà thay đổi cách xưng hô. Nàng cũng không muốn mà! Tống phu nhân nghĩ cũng không sai, thôi, kính trà thì kính trà đi! Tạm thời cũng không thể rời khỏi Tống phủ, cuộc sống sau này còn dài mà! Cũng không thể luôn gọi Tống phu nhân là Tống phu nhân được! Truyền ra lại là nàng không đúng, nương thì nương! Nàng nhin, sớm muộn gì nàng cũng khiến Tống Ngạn Triệt quý với nàng.

Chuyện này liên quan gì đến Tống Ngạn Triệt sao? Nếu Tống Ngạn Triệt biết Đường Cửu muốn hắn quý với nàng, nhất định sẽ tức chết! Có câu nói, kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục.

“Nương! Uống trà!”

“Nương! Uống trà!”

Cùng Tống Ngạn Triệt quý gối ở một chỗ, Đường Cửu cực kỳ ghét, hận không thể cách xa hắn tám mươi trượng, một bước lùi lại phải hơn mười mét.

“Quý mẹ xong, quý tổ tiên, quý tổ tiên xong, còn quý cái gì nữa?” Đường Cửu vỗ vỗ đùi, vừa đi vừa hỏi Tống Ngạn Triệt. Mẹ Tống Ngạn Triệt có chuyện trên phương diện làm ăn đã đi trước, hiện tại chỉ còn lại Đường Cửu và Tống Ngạn Triệt mất to trường mất nhỏ. Trăm việc không dùng được nhất là thư sinh, Tống Ngạn Triệt chính là thứ khắc họa cái này tốt nhất, rõ ràng xuất thân từ nhà phú thương to lớn lâu đời, lại không hiểu một chút kinh doanh buôn bán nào, có chuyện gì đều để mẹ hắn ra tay, thật đúng là một con sâu gạo.

“Đứng nha! Quý cái gì nữa? Quý lạy vi phu đi! Vợ lấy chồng là trời mà! Quý ta chính là lạy trời!” Hô to một tiếng, quạt giấy phe phẩy, ngồi xuống mặt ghế đá ở trong sân, điệu bộ như ông già.

“Có tin ta cho một tát đánh chết người hay không!” Đường Cửu thật sự hận không được cho một cái tát đánh bay, đây một thân tật xấu, còn muốn nàng quý! Nàng không để hắn quý đã là rất khách khí rồi.

“Vậy, ta dẫn người đi Tiêu Tuyết Các!”

“Tiêu Tuyết Các là nơi nào?” Nhìn dáng vẻ anh tuấn của Tống Ngạn Triệt nở nụ cười nhẹ nhàng, Đường Cửu thế nào cũng cảm giác có ý nghĩ sâu sa khác !

“Đi chẳng phải sẽ biết.” Tống Ngạn Triệt không nói hai lời, kéo cổ tay Đường Cửu. “Này này này! Người dẫn ta đi đâu? Ai cho người dắt tay của ta, có tin ta đánh người hay không!”

“Ai nguyện ý dắt tay của người, người nhìn tay người này, y như tay gấu, sờ tay như sờ giấy ráp, không đúng, giống vỏ cây thô hơn! Đúng! Vỏ cây thô!”

“Người mới là vỏ cây thô! Ta đánh người, người tin hay không!” Dứt lời, Đường Cửu nhắc chân đạp xuống, ngu sao mà không đá, không đá chết hắn là được, dù sao cũng chỉ đá nhẹ nhàng, nên cũng đá lên bắp đùi của hắn không ngừng.

“Ai nha! Chân của ta đứt rồi, đứt! Đứt!”

“Nói càn! Ta không dùng lực! Nếu đá người thật, người đã sớm bay rồi.”

Vừa đi liền đi thật xa: “Ta nói, Tống phủ các người thật quá lớn nha! Này? Đã tới chưa, ta nói, không phải là người muốn lừa ta đến chỗ nào để giết người cướp của chứ?”

“Phụt! Chỉ bằng người, khắp người có chỗ nào đáng tiền? Còn giết người cướp của, nói đến giết người cướp của, ta mới nên lo lắng đấy!” Về mặt lái nhai, đề bêu này, tại sao đáng đánh đòn như vậy?

“Vậy người? Chẳng lẽ? Muốn cướp sắc?” Đường Cửu đột nhiên lùi về phía sau một bước, hai tay khoanh ở trước ngực, giống như Tống Ngạn Triệt có thể làm như vậy.

“Cướp sắc? ! Chỉ bằng dáng vẻ kia của người, tặng không ta ta cũng không cần, huống chi người còn là phu nhân của ta? Ta cưới cũng cưới rồi nếu như người thật sự có ý đồ với bản công tử, bản công tử sẽ gắng gượng chịu sự chiếm đoạt. Đến đây đi!” Dứt lời, Tống Ngạn Triệt liền dang hai cánh tay, mở rộng vòng tay, nhắm chặt hai mắt, bộ dáng hiên ngang lâm liệt, bộ dáng không sợ hy sinh, Đường Cửu thấy mà trợn mắt há mồm. Coi như nàng thua, nàng chịu thua rồi, con mẹ nó, Tống Ngạn Triệt hắn thật đúng là một đóa hoa không bình thường mà.

“Đại thiếu gia! Đại thiếu gia!” Ở nơi xa truyền đến những tiếng gọi mơ hồ, Tống Ngạn Triệt nghe thấy, xoay đôi mắt, nghĩ tới nha hoàn kia chào hỏi. Đợi sau khi đi vào, mới hỏi nha hoàn kia: “Tiểu thư nhà các người có ở đây không?”

“Ồ đây! Ở đây! Ở đây! Mới sáng sớm tinh mơ đã tha thiết chờ mong đại thiếu gia đến đây! Nếu tiểu thư biết thiếu gia đã đến, sợ là vui vẻ chết đi được đây?” Đợi nha đầu kia hưng phấn xong, mới phát hiện Đường Cửu tồn tại, vội vàng khom người hành lễ: “Song nhi thỉnh an thiếu phu nhân. Song nhi là”

“Được rồi, người nên làm cái gì thì làm cái đó đi đi! Không cần gọi chúng ta.” Đột nhiên Tống Ngạn Triệt chặn đứng lời Song nhi, kéo Đường Cửu đi thẳng vào Tiêu Tuyết Các. Tiêu viện, lầu các vô cùng lịch sự tao nhã, trồng rất nhiều hoa mai, đến mùa đông nhất định vô cùng đẹp. Chỉ là không biết hoa mai này là hoa mai trắng hay hoa mai đỏ?

Hoa mai không phải điều quan trọng, quan trọng là chủ nhân nơi này là ai? Chưa từng nghe nói Tống gia này có thiên kim đại tiểu thư gì, Tống Ngạn Triệt có muội muội à? Hắn không phải con một chín đời sao? Chẳng lẽ ‘kim ốc tàng kiều’, còn mang nàng đến gặp người đẹp mà hắn giấu? Tống Ngạn Triệt này thật là to gan!

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: CHƯƠNG 4: CÔNG ĐỒNG PHÂN NÀY LÊN NHA

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Tống Ngạn Triệt người thật to gan? Kim ốc tàng kiều còn chưa tính, còn dẫn ta tới gặp người đẹp của người, người muốn chết sao?” Đường Cửu nhắc chân định đạp, lại bị Tống Ngạn Triệt lắc mình một cái né tránh, Đường Cửu không kịp phanh lại, thiếu chút tự treo mình lên chạc cây hoa mai.

Tống Ngạn Triệt khẽ mỉm cười, nhẹ khép quạt giấy, nhẹ nhàng đưa tay kéo kẻ tâm thần trước mắt lên. Nghiêng đầu cười mà hỏi: “Ghen à?”

“Ghen cái đầu người ý, không phải muốn đi gặp người thiếu nữ xinh đẹp của người sao? Đi! Gặp!” Đường Cửu rút cánh tay của mình về, lau lau vào quần áo, giặt nhẹ vạt áo, cũng không quay đầu lại, sải bước đi về phía trước.

“Ai! Người chậm một chút, sao đi như con cua vậy, người lại hù dọa người ta đấy.” Tống Ngạn Triệt bình tĩnh đi theo ở đằng sau, nụ cười trên mặt rực rỡ đầy sức sống.

“Éc.” Vừa vào cửa, Đường Cửu liền ngậy ngậy cả người. Hay cho một mỹ nhân ốm yếu còn đẹp hơn Tây Tử ba phần. Sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ngũ quan lại hết sức tinh xảo xinh đẹp, lông mày cong cong như liễu, mắt như nước mùa thu, thật sự là vừa thấy đã thương. Chỉ là đáng người này thật sự không tốt, hẳn là ngã bệnh quanh năm, chỉ sợ cả đời này khó có thể rời khỏi giường bệnh. Tất cả mọi người nói Tống Ngạn Triệt có bệnh, nhưng ở trong mắt Đường Cửu, bệnh của cô nương kia còn nghiêm trọng hơn Tống Ngạn Triệt rất nhiều. Đáng tiếc, một cô nương như tiên trên trời hoá làm người như thế, thân thể lại yếu đuối như vậy.

“Này! Còn nhìn à?” Tống Ngạn Triệt đẩy Đường Cửu ngăn ở trước mặt ra “Thân thể rất khỏe nha! Người vừa đứng, thì không ai qua được.”

“Ngừng. Người mới chặn đường ý! Người mới khỏe! Tại sao người không nói là thân người quá to, mới. Mới không qua được.” Đường Cửu nói thì nói như thế, nhưng không khỏi cúi đầu nhìn qua mình, rất tốt mà. Mặc dù mình không có thân hình mảnh khảnh như mỹ nhân bị bệnh này, nhưng tuyệt đối dung mạo cũng tốt không kém mà.

“Thế nào, mấy ngày nay khá hơn chút nào không?” Tống Ngạn Triệt nói với mỹ nhân bị bệnh trước mắt không giống nhạo báng như với Đường Cửu, trái lại hết sức dịu dàng, xem ra hai người cũng hết sức quen thuộc.

“Tốt hơn nhiều, biểu ca, khụ khụ. Khụ. Huynh thành thân, vốn muội nên đi chúc, chỉ là. Khụ khụ. Thân thể muội đây thật sự không tốt, lại để huynh mang theo tẩu tẩu đến. Khụ khụ. Khụ khụ. Đến thăm muội trước rồi, Tiêu Tuyết thật sự muốn thi lễ, khụ khụ khụ. Khụ khụ khụ. Khụ khụ.” Lời này còn chưa nói hết, vị tên là biểu muội Tiêu Tuyết liền ho lên không ngừng, trên khăn tay cũng nôn xảy ra chút máu tươi, xem ra bệnh thật sự rất nặng.

“Tuyết Nhi, mọi người đều là người một nhà, cần gì khách khí, muội yên tâm, biểu ca sẽ không để muội xảy ra chuyện, đại ca sẽ nhanh chóng mang đại phu trở lại, vị đại phu này nhé! Y thuật cực kỳ cao, nhất định có thể chữa cho muội khỏi bệnh! Đến lúc đó biểu ca ta bảo đảm muội khỏe như vâm luôn.” Tống Ngạn Triệt đưa ngón trỏ ở trước mặt vừa so sánh, chỉ kém lấy tay vuốt vuốt chóp mũi biểu muội hắn.

“Khụ khụ!”

“Làm sao người cũng khụ rồi? Chẳng lẽ cảm thấy biểu muội ta ho khan đẹp, cũng muốn học? Giọng cỡ lớn của người vẫn nên miễn đi, chớ dọa biểu muội ta.” Tống Ngạn Triệt đối mặt Đường Cửu, thật sự đúng là chẳng có một lời hay, ngay cả giọng nói cũng thay đổi, dịu dàng là cái gì, chỉ sợ bây giờ đã ném ra ngoài chín tầng mây rồi.

Không đợi Đường Cửu cải lại, Tiêu Tuyết đã nói trước, khấn tay nhẹ nhàng che, cúi đầu cười yếu ớt: “Biểu ca lại nói vậy, tẩu tẩu đây tính tình hào phóng, đã sớm nghe đi mẩu nói, kỹ thuật chưng cất rượu của tẩu tẩu đệ nhất thiên hạ, Dao Trì Tiên nổi tiếng thiên hạ, hôm nay thấy Khụ khụ. . . . Tẩu tẩu, chẳng những là người khéo tay, còn là một mỹ nhân như tiên trời, biểu ca cưới được tẩu tẩu đó là may mắn của biểu ca. Tiêu tuyết muốn làm lễ ra mắt tẩu tẩu.” Nói xong, mỹ nhân bị bệnh kia liền muốn đứng dậy hành lễ, chỉ là thân thể mang bệnh, vừa nhắc cái chân trên người lên, lúc khế kéo một cái, lại bắt đầu không ngừng ho khan, Đường Cửu sợ hãi vội vàng đến bảo nàng dừng đa lễ, cứ nằm dựa vào thôi.

Lại ngồi chốc lát, Đường Cửu cùng Tống Ngạn Triệt liền đứng dậy cáo từ, thứ nhất vị biểu tiểu thư này có bệnh trong người, thật sự là không tiện quấy rầy lâu, nàng ấy cũng không đủ tinh thần và thể lực tán gẫu với người ta. Thứ hai bản thân Tống Ngạn Triệt cũng là con ma bệnh, mặc dù không nghiêm trọng như Tiêu Tuyết, nhưng thân thể cũng không khỏe mạnh, cường tráng như Đường Cửu, vẫn là sớm trở về thì hơn.

Mặc dù hay đang ở bên trong Tống phủ, nhưng Tiêu Tuyết Các này là nơi u tĩnh, là một nơi thanh nhã, cách chỗ ở của Đường Cửu bọn họ không gần. Đối với Đường Cửu mà nói, có thể lập tức đi trở về, nhưng loại như Tống Ngạn Triệt này có thể khó tránh khỏi đi được một lúc thì bị ngắt. Bên cạnh lại không mang theo người làm, đến lúc đó còn không phải là chính Đường Cửu nâng công cái tên Tống Ngạn Triệt này về. Công về cũng không phải chuyện lớn gì, sư tử bằng đá nàng cũng mang nổi, huống chi là tên ma bệnh Tống Ngạn Triệt này.

Chỉ là chính là nàng không muốn, không đáng nha! Dù sức lực không có chỗ sử dụng, nàng cũng không thể dùng cho tên ma bệnh ở đây, ghét bỏ hán còn không kịp! Còn công hán, ta nhỏ! Ta nhỏ ta nhỏ ta nhỏ!

“Tống Ngạn Triệt, trong phủ của các người có phải phong thủy không tốt hay không, thế nào lại một người ngã bệnh, hai người ngã bệnh, mọi người đều ngã bệnh? Đây? Xem ra biểu muội người bệnh rất nặng, tại sao người không mời giúp nàng một đại phu?”

“Đúng vậy! Phong thủy tốt mới có thể lấy cái kiểu người như người vào cửa, lại nói, người không nghe thấy sao? Đại ca ta đã đi mời đại phu rồi.” Quả nhiên, họ Tống này há miệng là không nói lời hay.

“Người còn có đại ca sao? Là biểu ca của người sao? Ca ca ruột thịt của Tiêu Tuyết?”

“Đại ca? Ha ha! Là của đại ca kết nghĩa của ta, họ kép Thượng Quan, tên đơn một chữ Hành, ngày khác chờ hán trở về, ta sẽ giới thiệu cho các người biết. Mà có lẽ không nên, ngộ nhờ người dọa đại ca ta, vậy ta rất mất mặt.” Lúc nào cũng chế nhạo người khác, mỗi phút mỗi giây đều chọc Đường Cửu, chính là chuyện khiến Tống Ngạn Triệt cảm thấy thú vị nhất lúc này.

“Người còn có đại ca kết nghĩa sao? Ta cũng có một kim lan tỷ muội, hôm nào giới thiệu cho người biết, bảo đảm nàng có thể hù chết người!” Dứt lời, một tiếng “Bốp”, Đường Cửu chọt vỗ trên bả vai Tống Ngạn Triệt một cái. Tống Ngạn Triệt đau đón la lên á á, tay dùng sức mạnh như vậy là muốn giết người à.

“Không đợi cha người, chị em tốt của người dọa ta chết, ta đã bị người đánh chết rồi, người không thể giống phụ nữ, dịu dàng một chút, nhả nhận một chút.”

“Bốp” lại thêm một cái: “Không thể!” Đánh xong người ta rồi bỏ chạy. Đường Cửu đánh Tống Ngạn Triệt xong, vèo một cái liền nghiêng mình nhảy đi. Tống Ngạn Triệt rất đau, đau muốn chết. Tống Ngạn Triệt tức giận rồi nha! Cực kỳ phần nộ.

Đợi đến Tống Ngạn Triệt trở lại bình thường, cái đồ đánh đá kia đã sớm chạy ra khỏi ngoài hơn trăm thước, khoe miệng giương nhẹ, khoe môi khó nén nổi một nụ cười, “Chạy trốn rất nhanh, ta nói, Man Ngưu! Man Nữ! Man Nữ Nữ(*)! Người chờ ta một chút, này? Ta gọi người rất Nữ Nữ đi!”

(*) Man Nữ Nữ: Con nhóc ngang ngược

Cách thật xa, Đường Cửu liền nghe được tên thân mật mới của mình, Man Nữ Nữ, cái gì thế? Thật khó nghe.”Man Nữ Nữ cái gì, người mới là Man Nữ Nữ đây.”

“Man Nữ Nữ! Man Nữ Nữ! Man Nữ Nữ!” Nàng không để cho gọi, Tống Ngạn Triệt càng không thể không kêu, theo ở phía sau mà gọi cực kỳ vui sướng.

Đường Cửu chợt dừng lại, đứng tại chỗ quát um lên: “Tống Ngạn Triệt, người đến đây cho ta, ta và nát miệng người! Ta xem người còn này này này! Thế nào lại ngắt vậy, này! Đừng có giả bộ, đứng lên!”

Còn chưa chạy đến trước mặt, cách hơn ba mét, Tống Ngạn Triệt lão đảo ngã gục, cái đầu to hướng thẳng xuống, ngã xuống đất, sau đó nằm sấp trên mặt đất không có động tĩnh, không nhúc nhích giống như bông hoa bông, hay hoặc là giống như một đồng phân, Đường Cửu càng nhìn, càng thấy hán giống như một đồng phân, đúng! Chính là một đồng phân, một đồng phân nha!

“Công đồng phân này lên nha, bước trên đường về nhà nha! Cố gắng lên! Cố gắng lên! Cố gắng lên. . . . Công đồng phân này lên nha, bước trên đường về nhà nha! Cố gắng lên! Cố gắng lên! Cố gắng lên nữa!” Đường Cửu vừa hô khẩu hiệu, vừa đi về sân nơi bọn họ ở, cơ mặt người trên lưng căng cứng như sắp hỏng, cũng sắp không nhịn được, thật là vừa tức giận, vừa buồn cười.

Tại sao hán lại muốn giả bộ bất tỉnh, đây là đang hành hạ ai đó, nhưng nghe biệt hiệu âm vang hùng hồn như vậy, hán đây không phải là tự mình hành hạ mình sao! Tự làm tự chịu mà. . . . Tống Ngạn Triệt đã nhịn đến nội thương, nín đến hộc máu rồi!

Thật vất vả mới khiêng hán trở về, tuyệt vời, lập tức hô lớn. Trên dưới Tống phủ tại chỗ dường như dốc toàn bộ lực lượng, mọi người từ già đến trẻ, ba chân bốn cẳng nâng cục cưng bảo bối này trở về. Nếu như là bình thường, trên lưng Đường Cửu công những thứ đồ khác, nhất định sẽ cảm giác mình bị cướp bóc. Nhưng bây giờ trên lưng nàng là cái kia, nàng chỉ cảm thấy trên lưng nhẹ nhõm hán, cuối cùng cũng vứt được đồng phân này rồi.

Buổi tối, Tổng phu nhân trở lại, vừa nghe nói Tổng Ngạn Triệt té xỉu, liền vô cùng lo lắng chạy tới. Vừa chạy tới thăm, Tổng Ngạn Triệt đang ở trên giường quần lầy bất Đường Cửu phải cho hắn ăn cháo! Đường Cửu đương nhiên là không chịu. Lúc hai người đang ngời đầy ta, ta đầy ngươi, Tổng phu nhân đã tới, sau khi đến, vội vàng vàng ngồi ở mép giường.

Đường Cửu vội vàng tránh ra, có thể xem là tạm thời thoát khỏi tên vô lại này rồi, cái gì cũng đổ thừa lên người nàng, nhất định cho rằng mình hại hắn té xỉu, vừa nói hắn, hắn còn nói một thôi một hồi những lí lẽ ngụy biện xằng bậy. Coi như Đường Cửu chịu thua, rõ ràng chính hắn kéo mình đi Tiêu Tuyệt Các, lúc này ngược lại đều là trách nhiệm của mình. Càng tức chính là bản thân mình đã chịu bao nhiêu cực nhọc để vác cái thứ như hắn trở về, vậy mà một chữ cảm ơn cũng không có, thật đúng là công một đồng phản trở về mà.

Tổng phu nhân tới thật ra cũng không nói gì, Đường Cửu nhìn ra được, là do Tổng phu nhân quá lo lắng cho con trai bảo bối này của mình, mới khiến Tổng Ngạn Triệt vô dụng như vậy Chỉ là, có câu nói: trong họa có phúc. Tổng Ngạn Triệt bị ngất xỉu như vậy, trái lại nàng lại có chỗ ở. Cái đồ Tổng Ngạn Triệt này vậy mà lại mở miệng nói với nương hắn muốn ngủ sập, bảo mình đang có bệnh trong người, trong phòng để sập ngủ khá là tiện.

Đầu tiên Tổng phu nhân không đồng ý, sau lại không chịu nổi trận thuyết phục của Tổng Ngạn Triệt. Nhớ tới lời nói kia, Đường Cửu liền thờ cũng không ra hơi. Cái gì mà nàng ngủ ngáy ngủ nghiêng răng, nhào lộn hoa tay múa chân..., cái gì mà đêm hôm khuya khoắt nàng nằm mơ nhảy dựng lên như khi làm xiếc! Nghĩ đến những thứ này, Đường Cửu tức giận muốn phun ra ba lạng máu bầm.

Thế này thì bảo sau này nàng phải sống ở Tổng gia thế nào. Tổng phu nhân là người chú ý mặt mũi như vậy, cũng mang nét mặt sợ hãi người. Nhìn lại biểu cảm của những hạ nhân lúc ấy, mọi người cũng nín cười, ghen đố bụng cá khuôn mặt, nước mắt rơi điên cuồng, ngũ quan vặn vẹo, đoán chừng mọi người cũng bị nội thương, quan trọng nhất là ánh mắt nhìn nàng đều kỳ dị. Đường Cửu phỏng đoán có lẽ bọn họ đều đang khiếp sợ, nhất định là như vậy, về sau có cơ hội, nàng nhất định sẽ xé rách cái miệng mở ra là nói lời xấu xa của Tổng Ngạn Triệt.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: CHƯƠNG 5: TAY NHƯ KÌM LỚN ẤN HUYỆT NHÂN TRUNG, ĐAU MUỐN CHẾT!

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Nắng mai nhàn nhã, từng dải sáng nghiêng nghiêng, giống như dải lụa từ trời bay xuống, nhẹ nhàng khoác lên người công tử trước cửa sổ. Gió khẽ thổi nhẹ, khiến làn tóc mai đen như mực bay lay phất, nghiêng đầu cười một tiếng, không khỏi khiến người ta muốn tan trong nụ cười ấm áp đó

“Được đấy! Tổng Ngạn Triệt, bị bệnh một ngày, cả người cũng dịu dàng hơn. Đừng có mà hóng gió, nếu lại ngã xuống lần nữa, ta sẽ không chăm sóc cho ngươi đâu!” Đường Cửu chậm rãi vào nhà, bụng một bát cháo đặt lên bàn, tới phục vụ cái vị đức chủ nhân này ăn cơm. Cái tên đáng chết Tổng Ngạn Triệt còn ý lại vào nàng, nàng không dứt, hắn sẽ không ăn, cứ nằm ở đó hai mắt nhìn trời, chớp đôi mắt hẹp dài, già đủ kiểu vô tội.

“Đại thiếu gia, ăn cơm.” Kêu một tiếng không có phản ứng, Đường Cửu không thể làm gì khác hơn là kêu lần thứ hai.

“Này! Man Nữ Nử! Vì cảm tạ cái người tận tâm tận lực chăm sóc ta một ngày hai đêm, ta tặng ngươi một phần thưởng! Đến đây, hôn một cái!” Đường Cửu nhìn Tổng Ngạn Triệt, người khoác khăn trắng tía sáng rực rỡ, hận không thể đẩy hắn từ giữa ánh mặt trời ra ngoài đánh một trận, quát chết tên không biết xấu hổ này, quát chết cái tên còn sống sờ sờ này.

“Trùng ta xong rồi sao, tại sao không nói chuyện, chẳng lẽ ghét bỏ môi thơm của bản thiếu gia không đủ xi nhê. Dù ngươi thêm nhưng cũng không phải nghĩ nữa đâu, bản thiếu gia bán nghệ không bán thân, bán rẻ tiếng cười không bán thịt. Hiểu không?” Trong mắt Đường Cửu, hiện giờ Tổng Ngạn Triệt là một vật phát sáng biết nói chuyện, nhất là cái đầu đó, cả một hình cầu ánh sáng lập lòe tia chớp. Bởi vì hắn nói chuyện thật sự là quá kinh người, mỗi lần Đường Cửu nghe hắn nói một câu, đều giống như bị sét đánh. Bị 1 vạn volt sét bổ vào, có tổn thương hay không?

Hiện giờ Đường Cửu không muốn cái gì, chỉ muốn về tròn đê ép cái vật phát sáng đó, chà xát nhần nhừ nhừ ném vào bên trong bao tải to, hành hung một trận, lại vứt xuống mặt sông cho cá ăn mất.

“Ta nói, phu nhân, ngươi làm gì mà cứ luôn nhìn chăm chăm vì phu không nói lời nào thế, chẳng lẽ bị khuôn mặt đẹp của vi phu khuynh đảo.” Tổng Ngạn Triệt ngồi ở trên bệ cửa sổ rất phong lưu, bất kham, phiêu dật tuần nhã. Đáng tiếc ở trong mắt Đường Cửu, hắn chính là một vật phát sáng, đẹp trai cái rắm ý. Ngũ quan đều thấy không rõ, là người hay là súc vật cũng không phân biệt được.

“Được rồi, ta hiểu rồi, nhất định là vi phu quá đẹp trai rồi, cho nên ngươi nhìn đến ngây dại, không sao, ngươi không muốn nói chuyện, thì ta nói! Đến đây, thay quần áo.”

Thay quần áo? Cái tên này thật sự coi nàng là hạ nhân sao, khách khí với hắn, hắn lại coi là làm phước, thành quen! Đáng đánh đòn! “Thay quần áo có Lục Liễu, Hồng Trang, đâu cần đến ta. Ngươi đóng cửa sổ lại đi, đến đây ăn cơm, ta cho lão nhân gia đi gọi Hồng Trang, Lục Liễu, bảo các nàng tới phục vụ đại thiếu gia ngươi.”

“Không thay? Được! Vậy ta chỉ có thể mang mấy người Hồng Trang, Lục Liễu bọn họ tự mình đi sang nhà ngươi, gấp nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân thôi. Chao ôi, ta phải tổ cáo một chút mới được. Nữ nhi của bọn họ lòng dạ thật độc ác, về nhà thăm bố mẹ cũng không về, quả nhiên gả ra ngoài. Á á á á á. Ngươi làm gì thế?” Tống Ngạn Triệt kéo quần áo bung bít trên đầu một phen, hay thật, mới vừa rồi hắn còn đắm chìm trong nắng mai, sau một thời gian trời đã tối rồi, hơn nữa ngay cả không khí cũng không còn dễ thở.

“Thay quần áo cho đại thiếu gia ngươi, nhanh lên một chút!” Đường Cửu cuống cuống trùm quần áo lên đầu Tống Ngạn Triệt. Không cần biết nào đỏ nào xanh, hoa trắng, áo bông, tơ lụa, vải dày cứ chồng chất trên người Tống Ngạn Triệt. Chỉ sau một thời gian, Tống Ngạn Triệt sờ sờ bị một đồng áo quần chôn sống.

Tống Ngạn Triệt không phòng ngừa mình bị này đồng quần áo này làm chết ngạt, vội vàng cởi bỏ. Một người mặc lên, một người cởi xuống. Sau một hồi giằng co đi qua, tạo hình của Tống Ngạn Triệt cực kì nhếch nhác, hiển nhiên là bị trùm thành một con gấu chó lớn, tiện tay kéo xuống dưới, cái quái gì thế này?

Hay thật! Màu trắng nõn nà khiến Tống Ngạn Triệt sợ đến ngây người. Màu sắc này không phải màu sắc quần áo hắn hay mặc, nhỏ nhỏ, cũng không giống số đo của hắn, giũ mở ra xem một chút, “Soạt soạt soạt” Tống Ngạn Triệt giũ mở cái này ra, con ngươi cũng muốn rơi ra ngoài.”Má ơi, cái gì vậy!”

Bóp một cái, Tống Ngạn Triệt tiện tay giơ lên, ném rất chính xác lên trên mặt Đường Cửu. Đường Cửu thấy cái đồ vật bay tới cũng đã sớm sợ ngây người, làm sao lại ném cái này qua, 囧~! (*) Toi rồi!

(*) 囧: pinyin ‘jiong’, biểu tượng khuôn mặt dờ ra, phiền muộn, bị thương, bất đắc dĩ, bó tay

“Ngươi. Ngươi. Đó là lấy ra từ trong tủ, hay là lấy từ trên người ngươi? Mau mau cất, cất! À mặc, mặc!” Mới đầu, Tống Ngạn Triệt nhìn thấy cái yếm này còn hơi lúng túng, nhưng lúc nhìn đến dáng vẻ đồ mặc ngây người như phỗng, xinh đẹp của Đường Cửu, không khỏi lại muốn trêu đùa, nói cái là nói vậy.

Đường Cửu tức giận nhăn nhó, đang sờ sờ mà tức giận muốn phun ba cân máu bầm ra ngoài, phun không ra được lại đành nuốt trở về, chỉ có thể nhìn trời thờ dài, trời à! Tại sao nàng lại rơi vào nông nỗi này. Nàng không nên đề nghị thu nhận và giúp đỡ tam đường huynh, không thu nhận và giúp đỡ tam đường huynh, tam đường huynh cũng sẽ không cầm Đường Ký ra đánh cược, không cầm Đường Ký đi đánh cược, nàng cũng sẽ không vì trả khoản nợ mà đồng ý lời cầu hôn của Tống gia, không đồng ý lời cầu hôn của Tống gia, nàng cũng sẽ không luân lạc tới cái nơi đau lòng này.

Lục Liễu, Hồng Trang đẩy cửa liền bị cảnh tượng trước mắt sợ ngây người. Thiếu gia, thiếu nữ này không phải đánh nhau chứ? Trong phòng cũng bừa bãi, cảnh tượng tan hoang, rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Còn nữa, tại sao đại thiếu gia lại bị chôn trong đồng y phục, tầng bọc ngoài cùng trên người là khăn trải bàn sao? Tại sao tay thiếu nữ này lại nắm chặt cái yếm, hai mắt đầm lệ yên lặng không nói gì, ngẩng đầu hỏi ông trời là vì sao?

Trong nháy mắt ngăn ngai hai vị đại nha hoàn bày tỏ sự kính sợ, ở trong Tống gia này lâu như vậy, cảnh tượng này vẫn là lần đầu tiên: gấp phải đấy. Hai vị nha hoàn nhìn ta, ta nhìn ngươi, thật sự không biết làm như thế nào, đều cảm thấy ngạc nhiên.

“Nhìn cái gì chứ? Xem tý muội ngươi à? Còn không mau tới cứu bản thiếu gia!” Tiếng gào thét của Tống Ngạn Triệt nhanh chóng kéo suy nghĩ của hai vị nha hoàn trở lại, Hồng Trang và Lục Liễu vội vàng vào nhà, giống như đào khoai tây, đào Tống Ngạn Triệt lên, đỡ vị khoai tây lớn này, vội vàng “Cởi áo nói dây lưng” cho hắn. Hay thật, xem thế là đủ rồi, sao lại mặc dày như vậy. Bên trong khăn trải bàn là ga giường, trong khăn trải giường là áo choàng, trong áo choàng là quần áo mùa đông.

Ngươi giống như là một củ hành tây, ta từng tầng từng tầng lột da của ngươi ra. Hồng Trang và Lục Liễu mất rất nhiều sức mới cởi xuống từng tầng từng tầng quần áo thất chồng chất trên người Tống Ngạn Triệt. Nếu còn chưa cởi được hết, không chỉ mình Tống Ngạn Triệt bị nóng chết, đoán chừng ngay cả hai người bọn họ cũng sẽ một chết.

Mà một bên đầu sỏ gây nên, hết sức cười sảng khoái nói, “Ô! Con gấu chó lớn biến thành thiếu niên đẹp trai thanh thoát rồi, vị công tử này, tiểu nữ từ bên này có lễ!”

Ta để cho ngươi đá xoáy! Có qua có lại mới toại lòng nhau, ta mà không trị ngươi ngay ngắn, về nhà, ngươi để ta ngồi xổm đi! Ta ngất! Tống Ngạn Triệt nói ngất liền ngất, ngã ra sau, trong nháy mắt té xỉu.

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia!” Hai vị nha hoàn vội vàng chống đỡ sau tấm lưng thon dài của Tống Ngạn Triệt, phòng ngừa vị đại thiếu gia suy nhược này ngã trên mặt đất.

“Này? Này! Ngươi không thể ngất!” Vèo bước một bước dài, Đường Cửu vượt qua chướng ngại nặng nề, bay lên trước, như gió tấp vọt tới trước mặt Tống Ngạn Triệt, ấn mạnh nhân trung và miệng hùm. Lấy sức tay kia của Đường Cửu, ấn như vậy không phải là cứu mạng mà là lấy mạng. Ngón tay như kim sắt “nhẹ nhàng” ấn nhân trung và miệng hùm của Tống Ngạn Triệt. Cảm giác đau thấu xương tủy lần này khiến Tống Ngạn Triệt dù đã qua nhiều năm, thật lâu về sau, đều khó mà quên cảm giác cực kỳ đau đớn này.

Đau đau đau, “Đau! ——”, Tống Ngạn Triệt rốt cuộc vẫn không nhịn được gào thét, trong nháy mắt nước mũi và nước mắt cùng tung bay, hất nha hoàn nâng đỡ bắn lên cao nửa thước tại chỗ. Lần bấm mạnh này của Đường Cửu qua đi, Tống Ngạn Triệt giống như cần thuốc lắc, bay lên tại chỗ, tuy sức nhảy bật lên không có gì, nhưng coi như là hoàn toàn tỉnh táo.

Nhìn nhân trung và miệng màu hồng đậm, Tống Ngạn Triệt khóc không ra nước mắt! Đây thật sự là tự mình làm vậy thì không thể sống được! Tại sao lại giả bộ bất tỉnh, hắn thề về sau ở trước mặt Đường Cửu, hắn không bao giờ giả bộ bất tỉnh nữa, hắn chỉ ho khan.

Trước gương đồng, xoa gương mặt anh tuấn của mình, nước mắt Tống Ngạn Triệt đảo quanh trong hốc mắt, nhân trung màu hồng đậm, lần này thật ác mả! Đáng thương cho gương mặt tuấn tú này của hắn, cứ như vậy bị cái kim lớn kia của Đường Cửu phá hủy, cái đó của nàng ta rõ ràng không phải tay? Rõ ràng chính là cái kim sắt, thời điểm cần thiết còn có khả năng biến thành chùy sắt, nàng bay lên chính là một thiết bản, san phẳng mọi thứ!

Tống Ngạn Triệt nghĩ như nào, liền nói như vậy, Đường Cửu nghe được sao chịu thua: “Ngươi mới san phẳng mọi thứ! Vóc ngươi, tướng mạo, phong cách của bản cô nương, tất cả đều là hàng cao cấp đấy?”

“Đúng! Sức lực của ngươi cũng cực kỳ cao cấp!” Tống Ngạn Triệt rung rung đôi mắt nhỏ, chớp chớp nhìn Đường Cửu, không ngừng cãi lại. Rung rung trong mắt không phải là vì hắn muốn khóc, chỉ là khi hắn nói chuyện, nước mắt không nhịn được điên cuồng trào ra. Khi miệng mấp máy, nhân trung của hắn thật sự là cực kỳ đau đớn, vô cùng đau đớn! Hết sức đau đớn! Thù này không báo không phải là quân tử, Tống Ngạn Triệt âm thầm thề, không trị Đường Cửu ngay ngắn đến phát khóc, hắn không mang họ Tống!

“Ha ha ha! Ha ha ha. Ha ha ha.” Đường Cửu vốn còn muốn tiếp tục cãi nhau, nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ của Tống Ngạn Triệt, lại không nhịn được cười to. Một phần màu đỏ tím nhỏ ở dưới mũi, “Dài” rất cân xứng, tròn tròn, thật sự quá bựa. Không được, nàng muốn cười thêm một lúc, thật sự là quá buồn cười, dáng vẻ hiện giờ của Tống Ngạn Triệt quá hài hước. Đường Cửu cười ngả cười nghiêng, đập tay vào tường. Nàng cười điên cuồng bao nhiêu, Tống Ngạn Triệt hận đến mức ngứa bầy nhiều, hận đến mức hàm răng hắn cũng ngứa ngứa rồi. Suy nghĩ lóe lên, vung tóc, Tống Ngạn Triệt khẽ vuốt tóc mai, xấu bụng cười nói: “Ai, đáng thương, đáng thương, mau nhìn bộ dáng này của ta xem, xem ra không thể ra cửa. Muốn đi thì ngày khác mới có thể đi bãi kiến nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân rồi. Chỉ là, điều này cũng không thể trách ta, ai bảo người khác biến ta thành cái bộ dáng này! Đi gặp nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân như vậy thật là thiếu lễ phép. Hồng Trang đi nói cho Tài Nguyên, đến trước thông báo, bây giờ chúng ta không đi Đường gia bãi kiến nhạc phụ nhạc mẫu của ta nữa. Hôm khác, hôm khác rồi đi. Nhớ thay ta đi đưa tờ thiệp xin lỗi, nói thân thể bản thiếu gia ốm nhẹ, ngày khác nhất định sẽ cùng thiếu nữ nãi nãi trở về, nói cho nhạc phụ nhạc mẫu, bản thiếu gia vô cùng cảm thấy có lỗi!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Nương Từ Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: CHƯƠNG 6: CÔNG TỬ XINH ĐẸP TRÁT PHẢN

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Ai ai ai! Không cần xin lỗi! Không cần xin lỗi! Tự ta về được rồi.” Đường Cửu vừa nghe không về, nào có thể được, khó khăn lắm nàng mới chờ được đến lúc có thể về nhà. Có trời mới biết, nàng ở Tống phủ này một ngày tựa một năm. Sau khi Tống Ngạn Triệt ngã bệnh, sai bảo nàng như trâu như bò, bây giờ còn muốn tước đoạt quyền lợi về nhà của nàng, tuyệt đối không được! Không được!

“Không được! Không được! Ta muốn trở về, tự ta trở về, ngươi yên tâm cha mẹ ta đều là người phóng khoáng, chắc chắn không để ý.”

“Nhìn là biết, nhìn ngươi là biết rất phóng khoáng, nhưng mà, kể ra dù sao ta cũng không thể thất lễ. Nào có đạo lý để tân nương từ tự mình về nhà mẹ đẻ.” Tống Ngạn Triệt ngoài cười nhưng trong lòng không cười nhìn Đường Cửu, xem về sau nàng có dám bắt nạt mình hay không.

“Ngươi có thể cười bình thường hay không! Ngươi xem nụ cười tươi tắn đó đáng sợ biết bao nhiêu!” Đường Cửu lại còn không biết xấu hổ chỉ trích người ta cười đến mức mặt mày dữ tợn, cũng không nghĩ do ai làm hại. Nhân trung anh tuấn của người ta tự tay nàng làm hỏng. Đường Cửu bị mất trí nhớ, nhưng Tống Ngạn Triệt thì không, vẫn không thể không nhắc nhở nàng một chút: “Ngươi cho rằng bản thiếu gia ta muốn cười như vậy, hay là do tội nghiệt ngươi gây ra! Thường nói tự mình làm bậy thì không thể sống, ngươi cứ từ từ nhấm nháp quả đắng mình gây ra đi! Ngươi hủy hoại nhan sắc diện mạo của ta, hại ta không thể ra khỏi cửa, cho nên, ngươi cũng đừng hồng ra khỏi cửa, chúng ta đều ở đây đợi đi!”

“Mặc kệ! Ta muốn trở về!” Bịch một cái, đặt một chân lên mặt bàn, Đường Cửu chống nạnh, trừng mắt, rõ ràng là một nữ thổ phi!

Nàng cho là như vậy thì có thể dọa được Tống Ngạn Triệt sao? Không thể nào! “Không được!” Hai chữ phun ra từ trong kẽ răng, Tống Ngạn Triệt mang vẻ mặt thấy chết không sờn, cả người như viết sáu chữ, ngươi thích ra sao thì ra.

“Ngươi đừng ép ta!” Dường như Đường Cửu đang dùng sinh mạng của mình để diễn tả tiếng một người cần nạt hàm răng như nào, Tống Ngạn Triệt nghe rất rõ ràng, chính xác là tiếng răng bị cắn vỡ. Nếu giờ phút này Tống Ngạn Triệt đưa cô tới, lấy bộ nhả này của Đường Cửu, chắc chắn một ngoại là cắn đứt gân cổ của hắn.

Đường Cửu thấy Tống Ngạn Triệt sau khi xem thường lại giờ giọng già mồm cãi láo, liền không phản ứng nữa, nàng hoàn toàn tức giận. “Bốp!” một tiếng, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Đường Cửu lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, vèo một cái, để như trở bàn tay, ép đại thiếu gia mong manh không chịu nổi gió ở trước mắt này lên trên bàn, “Ngươi, cùng ta về nhà!”

Dù đầu bị đặt trên bàn, Tống thiếu gia cũng muốn giữ vững dáng vẻ hắn cần có, Đường Cửu tức chết là sứ mạng cả đời của hắn, “Không đi! Ngươi bảo bản thiếu gia đi, bản thiếu gia phải đi sao! Bản thiếu gia rất mệt mỏi, ngươi đặt bản thiếu gia ở đây, ngươi sẽ hối hận.”

Đường Cửu nhìn cái đầu dưới tay đang nói chuyện suy nghĩ, một bàn tay từ trên không tiến đến, vỗ mạnh trên cái đầu: “Còn mặt mũi, mặt mũi ngươi ngay từ trước Từ Lư, trước miếu Quan Âm đã vứt sạch, ngươi quên rồi sao?”

“Thiếu gia!” Hồng Trang thật sự không nhìn nổi, dù gì đây cũng là thiếu gia của bọn họ, từ nhỏ đến lớn chính là được phu nhân bọn họ nâng trong lòng mà lớn, thiếu nữ này cứ đặt đầu đại thiếu gia ở trên bàn như vậy. Trước không nói cái bàn này cứng bao nhiêu, lạnh bao nhiêu, chính là tư thế cũng không đủ lịch sự nha. Lục Liễu nhìn ra suy nghĩ của Hồng Trang, Hồng Trang vừa mới nói hai chữ liền bị nàng kéo lại, nhỏ giọng nói bên tai Hồng Trang: “Hồng Trang tỷ tỷ, tỷ tỷ chớ xía vào, tỷ không nhìn ra đây là thiếu gia thiếu nữ này đang trêu đùa sao?”

Đúng rồi, là như thế này. Hồng Trang nhìn thiếu gia bị đặt như vậy, chỉ lo tình thế cấp bách nhất thời, suýt nữa không đứng mực, vượt qua bồn phân, lão phu nhân thương nàng nữa, nàng cũng chỉ là nha hoàn mà thôi, chuyện của chủ tử không nên quản, may mà Lục Liễu nhắc nhở, nếu không có thể thật sự nàng sẽ đắc tội thiếu nữ này.

Đột nhiên Đường Cửu xấu bụng cười nói: “Năm sắp khó chịu sao?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn nụ cười ấy có ẩn ý khác, đáng tiếc cho Tống Ngạn Triệt chỉ có cái ót đối diện với người ta, hẳn không thấy được, hoàn toàn không biết Đường Cửu sau lưng hẳn nổi lên ý nghĩ xấu xa gì, còn chỉ lo cãi nhau, “Nói nhảm! Chỉ có cái đầu nằm úp, người nói có khó chịu không?”

“Đến, đến đây!” Bịch một cái, xoay mạnh người lại rất thô lỗ, “Cạch” hạ thấp, đè mạnh mẽ xuống.

“Eo! Eo của ta! Gãy mất! Cái eo già của ta. Cứu mạng với.” Lúc này Tống Ngạn Triệt lại ngửa mặt lên trời, bị Đường Cửu xoay mạnh như vậy, lại đè mạnh tới, cái eo già của hẳn! Đoán chừng cũng cùng màu sắc với cái nhân trung, có Từ Khí Đông Lai (*) hay không.

(*) Từ khí đông lai: nghĩa là khí tím từ phương Đông đến. Đây là loại khí tốt lành, mang lại bình an và may mắn.

Trong sách cổ có ghi lại rằng Lão Tử đi về phía tây Hàm Cốc Quan, một vị quan là Doãn Hi trông thấy có đám mây tím phai đông, dài ba vạn dặm, hình dáng rồng bay, khí tức tường hòa di động, đó là Lão Tử cưỡi trâu xanh đi qua đó. Doãn Hỷ đã yêu cầu Lão Tử viết sách để lại, đó là bản Đạo Đức Kinh có năm ngàn chữ, được Doãn Hi ghi nhớ, từ đó về sau không còn xuất hiện trên đời nữa.

Trong truyện Tống Ngạn Triệt chỉ đơn giản hình dung cái eo của anh cùng màu tím với cái nhân trung rồi thôi =)))

“Gào thét cái gì?” Đường Cửu nhìn Tống Ngạn Triệt, hoàn toàn không để ý đến hẳn ngửa mặt hướng trời, sau lưng kẻ vào bàn, thất lung đã sắp bị cái góc bàn cắt thành hai nửa, nàng chỉ lo việc của mình.

“Làm gì vậy, người son tường à? Đánh phấn, người đánh cho bản thiếu gia, ta nhỏ! Bột phấn rơi vào miệng ta rồi! Ta nhỏ.”

“Đừng động!” Đường Cửu đang hóa trang say sưa ngon lành, đầu quan tâm Tống Ngạn Triệt kêu rên cái gì, chỉ lo tiếp tục vẽ loạn, trang điểm thật đẹp cho nhân trung của hẳn, “Được rồi! Người nhìn đi!”

Lấy gương trang điểm, soi lên mặt Tống Ngạn Triệt. Hay thật, hay cho một thanh niên tô son trát phấn, đây là Tống Ngạn Triệt hẳn sao? Quả thật chính Tống Ngạn Triệt không thể tin được những gì mình nhìn thấy, trong này là hẳn, mày kiếm của hẳn đâu? Mắt sáng như sao của hẳn đâu? Ồ! Đều ở đây! Nhưng cái màu da trắng nõn nà này là cái quý gì thế? Hẳn vốn đã đủ làm thư sinh mặt trắng, lần này trực tiếp hóa thành bột mì túi rồi, không đúng! Ở đâu có túi bột mì anh tuấn, xuất sắc như hẳn.

“Như thế nào, có phải rất đẹp hay không!”

“Đúng! Xinh đẹp muốn khóc!” Gương mặt Tống Ngạn Triệt chính là vẻ mặt bị quan chán đời.

“Người lại giương khuôn mặt nhỏ nhắn không thể quên thế này! Thật là vừa thấy đã yêu!” Đường Cửu này cái gì cũng hình dung được, lại thêm cái giọng nam không ra nam, nữ không ra nữ như công công, thật là giống! Đúng! Lời vừa nói ra, hai đại nha hoàn đứng xem nào nhiệt một bên thiếu chút nữa thì nội thương.

“Khuôn mặt của người thể thâm không nỡ nhìn! Giống như đâm vào trái tim của ta vậy, thật tâm thương, dễ quên mất, ta nhìn mà thương xót, người gặp người thương hại! Đáng về người như vậy đã rất bị kịch, tính khí còn không tốt, chuyện đó còn chưa tính, tại sao lại còn ghen tỵ với mỹ mạo của ta. Người, cái tên xấu xa này, đồ xấu xa!” Lan hoa chỉ giờ lên, Tống Ngạn Triệt học bộ dáng công công, nhưng so với Đường Cửu còn giống hơn nhiều, lại thêm diện mạo tô son trát phấn này, quả thật không thể khen nổi!

“Vàng vàng vàng, ta thể thâm không nỡ nhìn! Người xinh đẹp như hoa, như hoa như ngọc, như ngọc như hoa, được chưa! Vậy được rồi, chúng ta đi thôi! Người xem nhân trung của người cũng không nhìn ra rồi, chúng ta có thể rời nhà chưa?” Đường Cửu đưa tay muốn lôi kéo Tống Ngạn Triệt đi, Tống Ngạn Triệt hất ra, hô: “Hồng Trang, Lục Liễu, giúp ta tẩy trang.” Chỉ mặt của mình nói: “Dọn dẹp chiến trường thiếu nữ này lưu lại.” Không đi nữa thì sẽ không kịp nữa, Tống Ngạn Triệt cũng không đùa, thật sự lên đường, vội vàng gọi Hồng Trang, Lục Liễu giúp hẳn một chút, hẳn cũng không muốn để nhạc phụ nhạc mẫu của hẳn thấy một cục bột mì mang theo nữ nhi của họ về nhà thăm bố mẹ.

Nhanh chóng chuẩn bị xong, vội vàng lên đường đi tới Đường gia, nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, từ trên ban công lầu các, Tống phu nhân chậm rãi trở vào trong phòng. Lão quân gia cũng theo sát một mực, cung kính trở lại phòng. “Phu nhân, quyết định để thiếu gia cưới thiếu nữ này có phải sai rồi hay không, lúc này mới ba ngày mà thôi, người xem thiếu gia cũng bị hành hạ thành cái dạng gì rồi, thiếu gia từ nhỏ thân thể yếu đuối, tiếp tục như vậy sợ rằng thân thể không chịu nổi! Rất có thể thiếu nữ này sẽ gây lộn.”

“Không sao, Ngô bá, ông yên tâm đi, ta thấy cãi nhau cũng tốt, giữa vợ chồng, sao có thể không gây lộn, gần đây ta đang nghĩ, có phải trước kia đã quá nuông chiều Triệt nhi hay không, khiến thân thể nó yếu ớt, xương cốt càng ngày càng tệ. Có lẽ Cửu nhi tới chính là chuyện tốt.” Lúc đầu, Tống phu nhân cũng hơi lo lắng, lo lắng Đường Cửu giầy vò nhi tử của bà đến chết, sau lại đột nhiên yên lòng, nguyên nhân là, bà cảm thấy tiếng gào thét của Tống Ngạn Triệt đều là giả.

“Phu nhân, người đang nghĩ gì vậy? Có cần phải người để mắt đến thiếu gia hay không, chỉ cần có chút gì không ổn, có người mặt báo cái gì đó cũng tốt hơn.”

“Không cần, Ngô bá, ông có cảm thấy Triệt nhi có ý hay không. Ta cảm thấy thật ra Triệt nhi cũng không phản đối mối hôn sự này. Vốn là Đường gia cự tuyệt cầu hôn, Triệt nhi lại có ý tìm đến tận cửa, làm ấm chuyện này lên, khiến lời đồn đại nổi lên. Ta vẫn hoài nghi những điều thêm mắm dặm muối này là do Triệt nhi cố ý gây nên. Nếu không, nếu đúng như Triệt nhi từng nói, hẳn không muốn kết hôn với Đường Cửu, sao lại sớm không sớm, muộn không muộn, ngay ngày hôm sau chạy đến tửu lư Đường Ký mua rượu?”

“Thiếu gia đúng là vì đại cục suy nghĩ, mọi chuyện trong tửu phường đều đã chuẩn bị ổn thỏa, phu nhân xem, khi nào thì nhượng lại cho thiếu nãi nãi”

“Không vội!” Tổng phu nhân còn chưa chờ Ngô bá nói xong, đã nói không vội, không phải gấp, chuyện có cấp bách cũng không được gấp. Tổng phu nhân ngửa đầu ngo ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ dần dần bay xa, tựa hồ đang suy tư điều gì.

“Thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt một cái, ta và người lại thật sự cùng ở dưới một mái hiên, còn nhớ lần đầu tiên ta và người gặp mặt không?” Trên xe ngựa, trong lúc rảnh rỗi hai người bắt đầu nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp mặt. Mặc dù Tổng Ngạn Triệt là con của phú thương, nhưng lại chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện làm ăn, càng không bao giờ kiểm tra bên trong cửa hàng, ngay cả tửu lư Đường Ký và tửu phường cách tửu lâu Tổng Ký chỉ có một phố là đến, nhưng Đường Cửu chưa bao giờ gặp được Tổng Ngạn Triệt, bởi vì căn bản là Tổng Ngạn Triệt tới đây để đưa đây.

Đường Cửu nêu câu hỏi, lập tức gọi lên kỷ niệm đau lòng của Tổng Ngạn Triệt. Mặc dù lần đó đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng vẫn thê thảm không nổi, không dám nhớ lại cái cảm giác ấy. Tửu nương từ nổi tiếng ngang ngược, chua ngoa, quả nhiên danh bất hư truyền: “Nhớ, trước khi chúng ta thành thân thì bị cự tuyệt ba lần. Lần đầu là mẹ ta đi cầu hôn bị cự tuyệt. Sau đó ta đến Đường Ký ném Dao Tri Tiên, kết quả bị người mắng một trận, trách móc khiến ta chết tâm. Nói ta giống như một con hủi.”

“Người còn không biết xấu hổ mà nói, ngày đó người khóc lóc, có chỗ nào giống đàn ông. Như đứa bé gái ba tuổi vẫn còn hơi sữa, vẫn là cái loại thích nhào bùn...” Đường Cửu nhớ lại tình cảnh ngày đó thì buồn cười, cái đồ này lại tới tận cửa tìm tai vạ, lúc ấy cự tuyệt rất thẳng thắn, sau này nghĩ lại quả thực là tức chết năng, từ đó về sau hai người dây dưa không rõ, đủ loại lời đồn đại vô căn cứ trên phố cũng theo nhau mà tới.

Nghĩ lại ngày đó, ngày đó, vị mỹ nam tử xinh đẹp như hoa: Tổng thiếu gia trước mắt này cầm khăn tay nằm trên mặt đất, nũng nịu che mặt khóc thút thít, khóc như hoa lê sau mưa, vừa thấy đã thương. Những hạt lệ long lanh điểm trên khóe mắt, cực kỳ vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: CHƯƠNG 7: BIẾT NGẠN TRIỆT LẦN THỨ HAI Ở HỘI CHÙA, DUYÊN PHẬN THIÊN ĐỊNH!

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Kể từ lúc vị mỹ nam tử xinh đẹp như hoa Tổng thiếu gia này nằm trên mặt đất, chống hông lên, khóc đau đớn như sắp chết, vô cùng tuyệt vọng, trong miệng còn nói lầm bầm: “Ta cũng không muốn kết hôn! Là mẹ ta buộc ta.” Sau đó, trên phố liền truyền ra tửu nương từ cửa cô nương Đường gia, mắng chạy tân lang của nàng, mọi người chỉ biết Tổng gia cầu hôn Đường gia, lại không biết mối hôn sự này đã bị Đường Cửu cự tuyệt một tiếng ở ngày cầu hôn đó từ sớm rồi.

Cũng vì vậy, Đường Cửu bắt đầu chịu đủ chỉ trích trong cuộc sống, vậy mà còn có người không biết sống chết giương cái mặt to tiến lên an ủi: “Bị người bỏ rơi cũng chẳng sao, lão bà tam đường huynh từ biểu đệ nhà ta chết đã nhiều năm, năm nay cũng mới bốn mươi hai, có bảy đứa bé mà thôi, nhưng trên căn bản cũng có thể tự chăm sóc cho mình rồi, con lớn nhất của hân chỉ nhỏ hơn người ba tuổi mà thôi, có thể giúp người một tay đấy! Thế nào? Đường Cửu, suy nghĩ một chút đi.”

“Suy nghĩ em gái người ý! Cái gì thù cái gì hận, cút! Nếu không cô nãi nãi bóp chết người!” Mọi người đều biết cái tên Đường Cửu đánh đá, hơn nửa chuyện âm ỉ như thế, nên cái tên này trở nên nổi tiếng toàn Trường An.

Nhớ tới những chuyện này, Đường Cửu liền hận đến hàm răng ngứa ngáy, ghê tởm nhất chính là hiện tại cái thứ này ngồi ở bên cạnh nàng, đang ở trên cùng một chiếc xe ngựa với hân. Nhớ tới thật là hận không được giờ hân lên ném ra ngoài, cho cái tên Tổng Ngạn Triệt này ngã như một con chó, tựa như ngày ở hội chùa phá hàng quán, đập gãy xương của hân.

Lần thứ hai Đường Cửu gặp Tổng Ngạn Triệt, là ở trên hội chùa, từ đó về sau, Đường Cửu cực kỳ tin rằng mình đâm trúng cút chó.

Trên hội chùa, một bộ râu dài đen như mực, đột nhiên, thầy tướng số tiên phong đạo cốt đuổi theo gọi Đường Cửu và Tổng Ngạn Triệt, không sai hân tới chính là để tiếp tục khuếch đại chuyện đó, như thể nàng là Mẫu Dạ Xoa, hẳn không cưới về thì sẽ không ai rước về nhà.

“Vị công tử này, ta thấy người có huyết quang tai ương!” Đi lên đã nói người ta có huyết quang tai ương, người coi bói người biết không, người sắp bị ăn đòn đấy. Cũng may, hân gặp phải Tổng Ngạn Triệt trước, nếu không hẳn đã sớm không thể đứng đây tiếp tục đối trả nữa rồi.

“Đúng vậy, đúng vậy! Đại sư, ta vừa cưới một nha đầu đã man Súc Mạnh Vô Biên, có phương pháp phá giải, phá cái cửa hôn sự kinh thiên địa khiếp quỷ thần, làm người nghe người đau lòng, người nghe phải rơi lệ này chứ.” Lừa dối, tiếp tục lừa dối, ở trước mặt thần tiên người ta còn không nói thật, còn chút suy nghĩ còn con của Tống Ngạn Triệt chỉ cần khoe miệng hơi nhếch lên đã bại lộ rất nhanh. Vậy mà vẫn không vừa ý, không vừa ý mà đuổi theo người ta làm âm ỉ, khiến chuyện lan ra không ngừng, càng lan càng rộng.

Tống Ngạn Triệt đây cũng hết cách rồi, lão lương của hắn nói, không bỏ được con sao bắt được sói (*), không bỏ được con sao tóm được Nữ Lư Manh, hắn là cục thịt béo, không đúng, hắn là thịt nạc, bắp thịt! Mặc kệ là thịt gì, dù sao vì bằng hiệu tổ truyền ngự tửu, coi như bằng bất cứ giá nào, Tống Ngạn Triệt hắn phải cưới, không muốn cưới, hắn cũng phải cưới, xem ai bắt ai?

(*) Xá bất đắc hải tử sáo bất trừ lang: một câu tục ngữ rất nhiều người Trung Quốc hiểu rõ và thường dùng. Nghĩa bóng là nếu muốn giết được sói, có khi không thể không bỏ qua hải tử. Có nghĩa là muốn đạt tới mục đích thì phải nỗ lực trả giá đắt. Giống câu không vào hang cọp sao bắt được cọp con ở Việt Nam

Coi bói đúng là con đường tốt, vậy mà lại nói theo ý tưởng của Tống Ngạn Triệt, chẳng lẽ hắn là thần tiên thật, có thể nhìn ra Tống Ngạn Triệt nghĩ cái gì? “Không có cách nào khác, hai người là đá Tam Sinh, duyên định ba kiếp, nhất định phải tam sinh tam thế, sống chết có nhau, không xa không rời, người yêu vĩnh viễn không được chia cách.”

“Ha ha ha. Ha ha ha., nếu như có thể, ta tình nguyện dùng tam sinh tam thế đổi một túi gạo. Ăn còn có thể ăn no, tam sinh tam thế nhìn nang thì thật sự không nuốt trôi com.” Tiếp tục kêu ngạo, kêu ngạo, nhưng trong lòng đã sớm nở hoa.

“Cám ơn ngươi đã coi trọng ta như vậy...ta nhìn ngươi, ta cũng không nuốt trôi com gạo, ngươi yên tâm, ta tuyệt đối tuyệt đối sẽ không gả cho ngươi. Thầy tướng số, ngươi mau nói cho hắn biết, ta tuyệt đối tuyệt đối không có duyên phận với hắn, tuyệt đối không có, nếu không ta phá bằng hiệu nhà ngươi.” Trong đám người, đột nhiên Đường Cửu xuất hiện, Tống Ngạn Triệt đưa lưng về phía nàng, cũng có thể cảm thụ ánh mắt lạnh lẽo của Đường Cửu, có lẽ hiện tại đang muốn giết người đây, làm cái gì giờ? Hắn kém cỏi như vậy sao? Đáng về mình phong lưu phóng khoáng, tuấn tú lịch sự, làm sao nàng lại không thích mình chứ? Tống Ngạn Triệt có chết cũng không hiểu.

“Cô nương, đây là ông trời đã định duyên phận, sao tại hạ có thể định đoạt, dù ta có nói giữa các ngươi không có duyên phận, thật sự các ngươi sẽ không có duyên phận sao?” Thầy tướng số đúng là bình tĩnh, không thấy sắc mặt kia của Đường Cửu lúc thì lạnh như băng, sau đó thì bắt đầu bốc lửa sao?

“Ha ha!” Ha ha ha, không nói hai lời, cười một tiếng, bắt đầu phá hoại: “Cái tên thầy bói này, ta để cho ngươi nói hươu nói vượn, ta phá bằng hiệu nhà ngươi.” Rầm rầm rầm, Bữa đập bỏ này. Thật là mạnh nha!

“Oa! Oa! Oa! Thật là mạnh nha! Ngươi đừng như vậy, điều này cũng không thể vu cáo cho tiên sinh a.” Ôm bắp đùi Đường Cửu bắt đầu khóc, Đường Cửu cũng không biết Tống Ngạn Triệt lấy đâu ra sức, vùng vẫy thế nào cũng không thoát, tên này không phải là một ma bệnh sao? Tại sao sức lực lại lớn như vậy, Đường Cửu nghĩ mãi không xong, vậy mà, hiện tại nàng lại có thể ở đây nghĩ cái này à? Làm sao hất được cái tên bệnh thần kinh dính trên đùi này ra mới là việc gấp.

“Ngươi mau tránh ra! A! A a a! Tránh ra!” Túm lấy cổ găng kéo mạnh ra, dùng hết sức vẫn không thoát nổi: “Hừ! Cái tên thói tha không biết xấu hổ, buông tay cho bản cô nương, buông tay.” Không buông tay chỉ có thể ra tay đánh, thế nhưng không biết làm sao đối phương đã khóc oa oa lên rồi.

Im lặng triệt để, ngũ lôi oanh đình, cảm giác như bị sét đánh đang từ từ dâng lên trong lòng Đường Cửu, vô cùng đau đầu nhức óc: “Ngươi.!”

Cứng rắn không được, nàng dùng mềm còn không được sao? Giọng nói đột nhiên trở nên vô cùng ôn hòa, hào quang mầu tím trên người Đường Cửu lúc ẩn lúc hiện, Đường Cửu dịu dàng như nước, cúi đầu cười yếu ớt: “Ta sai rồi, ta không nên mắng chửi người khác! Không nên phá hoại gian hàng của người ta, không nên tàn — bạo — như — vậy! Tống công tử, ngươi cứ đứng lên trước đi!” Từ nương từ mềm mại tựa nước như vậy ai đã từng thấy, ngay cả ánh mặt trời cũng trở nên dịu dàng nhu hòa luôn cơ đấy.

Tống Ngạn Triệt ngẩng đầu liếc thấy ánh sáng thánh mẫu chiếu rọi chỗ Đường Cửu không khỏi có chút khoái chí, cô nương này dịu dàng còn rất xinh đẹp. Tống Ngạn Triệt nhìn đến nỗi không đứng dậy nổi, khiến Đường Cửu sốt ruột, ngươi không đứng lên chẳng lẽ ta phải ngồi xổm xuống? Thật là mắc cỡ chết người, nàng chọc ai treu ai đây, kéo người ta một hồi còn không đủ, giờ lại tới hồi 2 nữa: Vị Tống công tử này trừ khóc, cũng là khóc, chẳng lẽ lại là một đứa ngốc?

Tống Ngạn Triệt chú ý tới sự khinh bỉ trong mắt Đường Cửu, trong lòng không khỏi có chút buồn cười, rồi lại không thể không nhin, cố gắng kìm nén ý cười trong mắt, nước mắt lưng tròng nhìn Đường Cửu.

Đường Cửu nghiêng đầu đến bên tai Tống Ngạn Triệt nói: “Đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt nhé! Nếu ngươi không đứng lên, vẫn còn khóc rống ở đây đừng trách bà đây không khách khí, bà đây sẽ kéo ngươi tới sông đào bảo vệ thành cho cả ăn mất.”

“Oa! Oa oa oa. Ta không đi sông đào bảo vệ thành đâu! Cứu mệnh với! Nàng muốn mưu sát chồng, ném ta vào sông đào bảo vệ thành!” Tống Ngạn Triệt khóc vô cùng khoa trương, gào thét một cái là kinh thiên động địa, so giết heo còn thảm gấp một vạn lần, Đường Cửu giận đến mức hận không thể bóp chết hắn một cái.

“Không nghe khuyên bảo đúng không! Ta đã nhìn ra, ngươi cố ý kiếm chuyện với ta, được! Đi!” Xách lên bước đi, người nào không biết tửu nương từ Súc Mạnh Vô Biên, vậy mà vừa rồi chính Đường Cửu cũng quên, sớm biết thì đã không uổng phí sức lực này, trực tiếp xách mạng đi, bót đi bao nhiêu phiền toái.

Trong ánh mắt sợ ngu người của mọi người bên đường, Đường Cửu đầy ngang ngược, giống như xách con gà con, xách Tổng Ngạn Triệt đi. Dần dần từ từ mất hẳn ở trong đám người. Trong không trung chỉ còn tiếng gọi ầm ĩ của gã sai vặt bên cạnh Tổng Ngạn Triệt: “Thiếu gia! Thiếu gia! Đường cô nương, Đường cô nương, xuống tay lưu tình, thiếu gia của chúng ta thân thể yếu! Thiếu gia! Thiếu gia.”

“Ha ha ha. Sâu bên trong, trời cao đã sớm an bài! Tuyệt vời! Tuyệt vời!” Thầy bói suýt chút nữa đã bị người ta đánh gãy bộ xương già này vậy mà lại giận quá hóa cười, nhìn phương hướng hai người rồi đi cười nói: “Trời sinh một đôi, trời sinh một đôi! Diệu tai! Diệu tai!”

Nhớ tới những việc này, tay Đường Cửu không tự giác tăng thêm mấy phần sức, thiếu chút nữa bóp gãy cửa xe ngựa, đôi mắt nhỏ u ám, như sắp chảy ra nước.

Tổng Ngạn Triệt ngồi một bên, ngược lại cười rất vui vẻ, hẳn không khuếch đại mọi chuyện, có thể khiến mọi người đều biết, có thể lấy năng về sao? Chỉ là, người nên cảm tạ nhất chính là tam đường huynh Đường Thủy Sinh của Đường Cửu, nếu không phải hắn bài bạc bị người ép trả nợ, Đường Cửu cũng không vào cửa Tổng gia nhanh như vậy. Tổng Ngạn Triệt vốn còn muốn từ từ theo đuổi, kết quả đã bị Đường Thủy Sinh làm ‘xáo trộn’ rồi.

“Thiếu gia! Thiếu nãi nãi! Đến rồi!” Loạng choạng, rốt cuộc thì cũng đến nhà Đường Cửu Đường Cửu cảm thấy xe ngựa này thật đúng là thứ mà kẻ có tiền hưởng thụ, năng rất sốt ruột, ngồi ở trên cứ như tù tội, cái thứ này còn chẳng chạy nhanh bằng cặp chân năng.

“Ủ ôi! Đường Cửu trở lại, ôi! Muội phu, mời vào bên trong! Mời vào bên trong! Chỗ ở nhỏ bé, trong nhà đơn sơ người đừng ghét bỏ nha! Ta là tam đường huynh, ta tên là Đường Thủy Sinh, ha ha ha.” Đường Thủy Sinh vừa thấy Tổng Ngạn Triệt, trên mặt mừng rỡ cực kỳ hưng phấn, ngũ quan như muốn bay vọt lên. Đường Cửu không quen bộ dạng nịnh nọt, bộ dạng nịnh bợ quan lại quyền quý này của hắn. Tổng Ngạn Triệt không phải chỉ là kẻ có tiền thôi sao? Đến mức thế ư?

“Sao có thể nói thế! Tất cả đều là người một nhà! Tam đường huynh, hữu lễ.” Tổng Ngạn Triệt cũng không thích bộ dạng, tính tình này của Đường Thủy Sinh, nhưng rốt cuộc hắn cũng là tam đường huynh của Đường Cửu, huống chi hắn cũng coi như là một bà mối khác người, dù sao cũng nên khách khí với hắn một chút.

“Hữu lễ! Hữu lễ! Mời vào, mời vào! Đường Cửu, muội đứng đây làm gì ! Mau dẫn tướng công của muội đi vào nhà.” Cúi đầu khom lưng, nước miếng chảy thẳng, không biết còn tưởng rằng Đường Thủy Sinh được đặc xá gặp đại mỹ nữ xuất trần thoát tục, quốc sắc thiên hương!

“Cát!” Đường Cửu mặc kệ cái tên kia, tự đi một mình. Một ngày không gặp như cách ba năm này, năng rất nhớ cha mẹ của mình, mới tách ra ba ngày, dài như đã qua ba mươi năm vậy.

“Cha! Nương!” Một tiếng gọi thanh thúy dễ nghe, một bóng người quen thuộc nhanh chóng nhảy đến trước mặt Đường bá, Đường thăm: “Cha! Nương!” Tặng cho nương một cái ôm nhiệt tình trước, Đường Cửu gọi rất vui, nhảy cẫng hoan hô.

Tổng Ngạn Triệt nhìn dáng vẻ Đường Cửu vô cùng phấn khởi, tràn đầy sức sống, chính mình cũng cảm thấy vui vẻ, không khỏi đứng ở cửa nở nụ cười. Đường thăm chỉ lo thân thiết với Đường Cửu, hoàn toàn quên còn có Tổng Ngạn Triệt này, may thay còn có Đường lão bá, vội vàng mời con rể hiền này vào nhà, mang nước trà điểm tâm tiếp đón, dĩ nhiên cũng không thiếu Đường Thủy Sinh bận trước bận sau, cúi đầu khom lưng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nương Từ Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: CHƯƠNG 8: KIẾP NẠN CỦA TIÊU TUYẾT

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Nhưng mà, ánh mắt của Đường Thủy Sinh rất nhanh đã bị mấy rương quà lớn trước cửa thu hút. Mặc dù sính lễ không nhiều, nhưng rất phong phú. Đường Thủy Sinh âm thầm nghĩ, Đường Cửu này, bay ra ngoài đã thành Kim Phụng Hoàng, mong rằng năng xảo quyết hơn một chút, mang bảo vật trở về. Cầu người không bằng cầu mình, thừa dịp Tổng Ngạn Triệt ở đây, không bằng tự mình mở miệng.

Phòng này cũng nên sửa đổi một chút rồi, làm to hơn một chút, đến lúc đó, nói không chừng còn có thể đưa cha hắn, mẹ hắn, sáu huynh đệ cùng tiểu muội, còn có đại tẩu cùng từng đình vàng nổi tiếp kéo đến. Dù sao Đường Cửu đã gả ra ngoài, đại bá cũng không có nhi tử, Đường Ký cũng không có người thừa kế, cũng không thể để cho tên tiểu tử họ Lịch kia được lợi! Họ Lịch chính là người khác họ rồi.

Đường Thủy Sinh vẫn nhớ thương tài sản của đại bá phụ hắn, lòng còn suy đi tính lại để lấy được. Trong lòng hắn đề phòng họ Lịch nhưng so với hắn, họ Lịch sống ở Đường Ký lâu hơn. Nếu người ta muốn Đường Ký thì thật sự chẳng tới phiên hắn. Chỉ là, chí hướng của người ta không đặt ở đây. Có câu nói “Mọi việc đều thấp kém, chỉ có đọc sách là cao thượng”. Họ Lịch trong miệng hắn, là nhi tử của di mẫu (di) Đường Cửu, mất phụ mẫu từ thuở nhỏ, nuôi dưỡng ở Đường gia, người ta thật sự chẳng có hứng thú với Đường Ký này.

Thời gian gặp nhau luôn ngắn ngủi, Đường Thủy Sinh cứ nói bóng nói gió, mở miệng phải cái này, ngậm miệng muốn cái kia, bộ dáng thể hiện rõ ràng muốn bỏ tiền tu sửa lại tất cả chỗ ở. Phòng ốc, tiểu viện, còn muốn xây thêm tầng hai nữa chứ?

Đường Cửu ra sức ho khan, Đường lão bá, Đường thăm cũng ho khan đầy ý tứ, Đường lão bá thiếu chút nữa đã cho Đường Thủy Sinh một đạp ra

ngoài. Cuối cùng Đường Cửu không nhịn được, hung hăng lườm Tống Ngạn Triệt một cái. Tống Ngạn Triệt thể hiện bộ dáng tâm ý tương thông, nét mặt ra vẻ: “Ta hiểu rồi”. Cười nhạt với Đường Thủy Sinh: “Tam đường huynh yên tâm, chúng ta sẽ xây tầng hai ở đây, mọi chuyện ta sẽ sắp xếp, ngày mai ta sẽ cho Tài Nguyên, Quảng Tiến, đi tìm công nhân, mấy vị sửa chữa đến.”

“Ồ ồ ồ. Chúng ta có chỗ ở, có, có, chỉ là Đường muội phụ, chuyện này. . . ta có quen mấy công nhân, không bằng, “Đường Thủy Sinh muốn lau mồ hôi, lời này của Tống Ngạn Triệt, trực tiếp đã lấp lỗ của hắn, sao có thể được chứ?”

Không được cũng phải được, Tống Ngạn Triệt hẳn là ai chứ? Có thể giao việc tu sửa cho một tên óc bả đậu như Đường Thủy Sinh, rút tiền vào trong túi hắn, sao có thể!

“Thiếu gia, thiếu nãi nãi! Biểu tiểu thư nằng. . .”

“Tiêu Tuyết thế nào?” Tống Ngạn Triệt nhìn thấy nha hoàn trong nhà vội vàng hấp tấp báo cáo, trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm chẳng lành, hắn kinh hãi “Vèo” một cái đứng dậy.

“Biểu tiểu thư sợ là. Sợ là. Tình huống không được tốt.” Nha hoàn vừa gấp gáp, vừa sợ, nói chuyện cũng trở nên ấp a ấp úng.

“Ồ ô ô, vậy đi về nhanh lên, nhanh lên một chút, Đường Cửu và Ngạn Triệt mau về nhà đi.” Đường thẩm vừa nghe cũng luống cuống, mặc dù bà cũng không biết tại sao Tống gia lại đột nhiên lời ra một vị biểu tiểu thư, nhưng nhìn nét mặt Tống Ngạn Triệt cũng biết vị biểu tiểu thư này rất quan trọng, coi như đây cũng là em chồng của Đường Cửu, phải coi trọng, huống chi mạng người rất quan trọng.

“Đi đi đi!” Đường Cửu không nói hai lời, kéo Tống Ngạn Triệt đi, Hồng Trang, Lục Liễu, Tài Nguyên, Quảng Tiến và nha đầu báo tin cũng theo sát phía sau. Đường Thủy Sinh bên này vừa muốn nói tiền tiền tiền, liền bị một tay của Đường lão bá bịt miệng, ông đã sớm muốn bịt cái miệng đáng ghét này rồi. Thật đáng ghét, thật khiến người ta chán ghét.

Mặt trời lặn đằng Tây, chân trời đỏ rực. Trời chiều như máu hắt lên khiến Tiêu Tuyết Các thường ngày vẫn rất u tối trở nên hết sức dữ tợn. Máu máu làm Tiêu Tuyết Các hôm nay cực kỳ đáng sợ, cũng cực kỳ bi thương.

Trong Tiêu Tuyết Các, nha hoàn ma ma đầy phòng bận trước bận sau, trong tay bê chậu nước rửa mặt, khăn nhuộm đầy máu tươi, một chậu nước trong nháy mắt trở nên đỏ như máu. “Chuyện này là sao?” Tống Ngạn Triệt sai bước đi vào trong phòng, lại thấy sắc mặt chợt tái nhợt như tờ giấy của Biệt Tiêu Tuyết, hầu như không còn sức sống nằm ở trên giường, máu tươi ở bụng không ngừng chảy ra ngoài.

“Là sao? Chuyện này là sao?” Đôi lông mày nhíu chặt, không nhịn được đau lòng, Tống Ngạn Triệt vốn định chờ đại ca Thượng Quan Hành đưa người kia trở về thì Tiêu Tuyết sẽ được cứu, không ngờ đến lại xảy ra chuyện ngoài ý. Ở trong phòng đứng cũng vô ích, chỉ biết ngăn cản bước chân cứu người của đại phu, đám người Tống Ngạn Triệt rất biết điều đi ra ngoài. Thừa dịp lúc đó, hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Tiểu thư! Tiểu thư! Ô ô ô.” Nha hoàn của Biệt Tiêu Tuyết là Song Nhi đã khóc không thành tiếng, khó khăn lắm mới nói rõ ràng là chuyện gì xảy ra. Thì ra là cái trâm cài đầu của Biệt Tiêu Tuyết rơi xuống đất, cắm ở trong góc, đầu nhọn hướng lên, Biệt Tiêu Tuyết xoay người lại nhặt, kết quả trượt chân, không cẩn thận liền bị “Lưỡi dao sắc bén” đâm trúng.

Nha hoàn ma ma đầy phòng mà thậm chí ngay cả một tiểu thư mảnh mai cũng không chăm sóc được, dĩ nhiên là Tống phu nhân rất giận dữ. Tuy nói mẫu thân của Biệt Tiêu Tuyết cũng không thân thiết với bà, chỉ là thứ nữ trong phủ, nhưng mà cũng là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ, rốt cuộc cũng là người thân. Lại bởi vì một cuộc hỏa hoạn mà phụ mẫu của Tiêu Tuyết đều mất, từ nhỏ đã theo mình sống nhiều năm như vậy, cũng có tình cảm. Hôm nay tính mạng của Biệt Tiêu Tuyết như ngàn cân treo sợi tóc, sao bà có thể không lo lắng.

Đứa nhỏ Biệt Tiêu Tuyết này cũng mệnh khổ, vốn cũng là thiên kim đại tiểu thư ngâm thìa vàng ra đời, nhưng sau một cuộc hỏa hoạn bất ngờ, chẳng còn cái gì, cả nhà 138 miệng, tất cả đều chết oan chết uổng. Hiện giờ vẫn chưa bắt được hung thủ, người duy nhất còn sống là Biệt Tiêu Tuyết, từ đó về sau cũng mang theo bệnh. Từng có đại phu tiên đoán, nàng sẽ không sống quá mười sáu tuổi, cũng chính là cuối năm nay, cả nhà vì chuyện này đều lo lắng ưu sầu, không ngờ còn chưa đến cuối năm, đã xảy ra chuyện.

“Đại phu, đại phu! Tiêu Tuyết thế nào!” Tên gọi của các đại phu trong thành Trường An, cả cửa hiệu, đều bị Tống phu nhân gọi tới, nhưng dù có làm như thế, vẫn không cứu được Biệt Tiêu Tuyết, mọi người đều lắc đầu nói: “Chuẩn bị hậu sự đi! Từ trước đến giờ, cơ thể của tiểu thư rất yếu ớt, nay đã đến sắp cạn dầu, hôm nay lại bị thương nặng thế này, chỉ sợ là, vẫn nên sớm chuẩn bị hậu sự đi! Tha lỗi cho lão phu bất tài!”

“Tha lỗi cho lão phu bất tài!”

“Tha lỗi cho lão phu bất tài!”

“Tha lỗi cho lão phu bất tài!”

Nhóm lang trung đứng xếp hàng nói cho Tống gia biết mình bắt tặc bắt lặc, khiến đám người Tống gia cực kỳ tức giận, Tống phu nhân thì trực tiếp xui vì tức, Tống Ngạn Triệt là người nho nhã yếu đuối như vậy, cũng tức tới mức tím cổ áo người ta, còn phải để Đường Cửu kéo ra!

Thời khắc nguy cấp, vẫn là quý nhân đáng tin, một vị đại ca kết nghĩa của Tống Ngạn Triệt tên Thượng Quan Hành còn ở trên đường, không có cách nào mang theo lang trung chạy về, ngược lại một vị huynh đệ kết nghĩa khác của Tống Ngạn Triệt, thái tử thiếu phó gia, công tử Lam Thiếu Lăng còn có chút tác dụng, mang theo ngự y trực tiếp phi thẳng đến Tống gia.

“Nhị ca, đừng nói gì nữa, đệ vừa nghe nói chuyện này, lập tức liền vào cung xin ý chỉ, vị này là Trần ngự y. Trần ngự y, xin mời!” Lam Thiếu Lăng

giương một tay lên mời Trần ngự y vào nhà, nhìn dáng vẻ có vẻ vô cùng quen thuộc Tiêu Tuyết Các? Trong lòng Đường Cửu không khỏi đánh trống chằng lẽ vị Lam thiếu gia này quen biết với Biệt Tiêu Tuyết?

Ngự y chính là ngự y, chính là không giống với đại phu bình thường. Mặc dù cũng không giữ được mạng Biệt Tiêu Tuyết, nhưng dầu gì vẫn có thể sống thêm một buổi tối, một buổi tối là đủ rồi, chỉ cần Thượng Quan Hành trở lại, có lẽ sẽ có khả năng chuyển biến tốt.

Đường Cửu hết sức tò mò, vị Thượng Quan Hành trong truyền thuyết kia có nhiệm vụ gì, có thể kinh diễm hơn vị Lam công tử quý khí mười phần này sao? Vị công tử này là thiếu gia nhà thái tử thiếu phó, tuy nói mẫu thân chỉ là quận chúa, phụ thân cũng chỉ là chức vụ nhân hạ, nhưng bởi vì mẫu thân được thái hậu rất yêu mến, thuở nhỏ đã từng theo mẹ ra vào cung đình nhiều lần, Lam Thiếu Lăng này cũng là một nhân vật lớn.

Chỉ là người này có chút lười biếng, theo lời Tổng Ngan Triệt cũng là ăn không ngồi rồi, thân thể còn mảnh mai, nhưng so với vị này cực kỳ anh khí. Vị này từ trên xuống dưới đều tỏa ra sự lười nhác, bộ dáng lười biếng, làm cho người ta nghĩ đến hẳn là một đóa Phù Vân, một đóa Phù Vân nhân nhả tự tại, dù gió Đông Tây Nam Bắc có thổi lên mình, vẫn đứng sừng sững bất động, đi tới đâu nguồn, ngắm mây cuốn mây tan. Nói tóm lại, người này thêm một chút phiêu dật nữa là có thể mọc cánh thành tiên rồi.

Biệt Tiêu Tuyết bên kia cuối cùng cũng tạm thời ổn định lại, chỉ là ngày mai phải làm gì đây? Bầu không khí trong Tổng gia vô cùng nặng nề nặng nề, sắc mặt của Tổng Ngan Triệt quả thực khó coi đến mức không thể nhìn hơn nữa, Lam Thiếu Lăng nhân nhát an ủi, nói: “Y tiên vừa đến, Tiêu Tuyết nhất định có thể cứu chữa, yên tâm đi! Không phải đại ca đã gửi thư về rồi sao? Ngày mai đại ca nhất định sẽ trở lại.”

“Lại nói như vậy, nhưng cũng là thứ bảy ngày trước rồi, cũng chỉ là một thời gian dự tính mà thôi, rốt cuộc có thể chạy tới hay không cũng không có ai chắc chắn. Huống chi đại ca không biết Tiêu Tuyết xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Bộ dáng Tổng Ngan ừ rừ cúi đầu thật ra cũng khiến Đường Cửu có chút khổ sở. Cái không khí này thật sự quá nặng nề, cô nương Tiêu Tuyết kia, Đường Cửu cũng đã gặp, nụ cười ngọt ngào đầy đau khổ vẫn còn ở trước mắt Đường Cửu, không nghĩ tới bây giờ lại thành như vậy.

Gà kêu ba tiếng, không ai buồn ngủ, ngay cả Lam Thiếu Lăng cũng đi theo trông coi. Trời hơi sáng, mọi người chờ đến sốt ruột, đợi đến khi trời đã sáng, lập tức phái gia đình đi ra cửa thành đợi, vừa nhìn thấy Thượng Quan Hành lập tức kéo về nhà.

“Thiếu gia! Thiếu gia! Phu nhân! Phu nhân!” Gia đình chạy rất nhanh, không để ý đường dưới chân, thiếu chút nữa đã bay thẳng đến trước mặt Tổng Ngan Triệt và Đường Cửu. Thấy hẳn như vậy, chút mệt mỏi còn sót lại của mọi người cũng biến mất hầu như không còn.

“Đại ca đã đến? Về rồi?” Tổng Ngan Triệt vọt một cái đứng dậy, bước chân kiên định mạnh mẽ, dáng người cao ngất, tiếng như chuông vang, nhớ lại bộ dáng bệnh hoạn ngày trước, nào giống một tên công tử mắc bệnh, chẳng lẽ là bị kích thích, tất cả mọi bệnh đều khỏi?

“Dạ dạ dạ!” Gia đình gật đầu như bấm tỏi, kêu rất hưng phấn.

Tổng Ngan Triệt: “Đại ca!”

Lam Thiếu Lăng: “Đại ca!”

Đường Cửu chỉ thấy một bóng dáng anh tuấn khôi ngô ngược chiều ánh sáng đi đến, giống như thiên thần hạ phàm, còn chưa nhìn được khuôn mặt người đến, soái ca này đã bị Lam Thiếu Lăng và Tổng Ngan Triệt một trái một phải bắt đi rồi. Phía sau soái ca này có một vị mỹ nữ đỏ rực lửa, hồng y hồng sam, ngay cả trên tóc cũng có một nhum lông hồng, môi đỏ mọng như lửa cháy rừng rực càng thêm tươi sáng lóa mắt.

Trải qua quang cảnh đỏ như máu ngày hôm qua, Đường Cửu đã mang tâm lý ám ảnh với màu đỏ. Sớm tinh mơ hôm nay giác quan lại bị cái này kích thích, rõ là. Mặc kệ nó! Có thể cứu người là được. Mấy ngày nay Đường Cửu rất khổ sở, đầu óc cũng sử dụng không được linh hoạt rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Từ Nương Từ Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: CHƯƠNG 9: LẠT THỦ Y TIÊN: TÀN MỘ SẮC

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Thật đúng là bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người tài có người tài hơn, ngự y, lang trung, đại phu không có cách nào chữa khỏi bệnh, vị y tiên này lại rất thuần thực, chỉ cần ba, năm, tám canh giờ, dốc hết sức bình sinh, lại có thể xoay chuyển trời đất, giữ được mạng của Biệt Tiêu Tuyết. Chuyện này cũng khiến Đường Cửu thở phào nhẹ nhõm, cũng khiến Đường Cửu thay đổi cách nhìn với vị y tiên đỏ rực này. Đừng nhìn vẻ bề ngoài của người ta, nhưng mà y thuật thật đúng là không thể tin được, danh tiếng của y tiên cũng thật sự không phải đồn thổi.

Sáng sớm đập nắng sớm mà đến, nửa đêm trăng treo trời cao, sao giăng đầy trời, mới kết thúc một ngày chữa trị, cùng quá trình này, mọi người ở bên ngoài cũng đều đau khổ, không ai có khẩu vị ăn cơm, mỗi người đều đứng ngồi không yên, không ngừng đi lại trước Tiêu Tuyết Các.

Đừng xem Tổng Ngan Triệt bình thường động một chút là choáng nặng, thời khắc quan trọng, lại đạt được tiêu chuẩn về thể lực của con người. Đường Cửu cũng hoài nghi Tổng Ngan Triệt có nén một hơi thở, cứng rắn chịu đựng rốt cuộc có ổn không. Ngộ nhờ hẳn cũng ngã xuống, thì đúng là nhà đã

thùng còn mura suốt đêm, cho nên hôm nay Đường Cửu rất để ý đến sống chết của Tống Ngạn Triệt, chỉ sợ hấn sơ ý một chút ngất đi, vậy không phải là thêm loạn sao?

“Lạt thủ (độc ác) y tiên quả nhiên danh bất hư truyền!, Tàn cô nương, ta mời cô nương một chén!” Nửa đêm, nhận được tin khẳng định Biệt Tiêu Tuyết có thể qua cửa ải khó khăn, mọi người rốt cuộc cũng có thể ăn một bữa cơm an ổn. Trừ người của Tống gia bên ngoài, hai vị huynh đệ kết nghĩa của Tống Ngạn Triệt cũng ở trong đó. Lam Thiếu Lăng từ lúc tới cũng không đi, cũng coi là đủ trọng nghĩa. Người này, quả nhiên là người có tính tình hào sảng, tuy phong cách thoải mái, đáng vẻ không bị trôi ép vào khuôn khổ, nhưng ngược lại lại là người có tình có nghĩa, đi lên chính là mời rượu, dẫn đầu rót đầy cho vị y tiên này.

Lạt thủ y tiên, cái danh hào này thật thú vị, ngược lại đưa tới sự chú ý của Đường Cửu, đã là y tiên, tại sao lại lạt thủ (độc ác)? Chẳng lẽ vị y tiên này là người trong tà phái, cho nên mới được xưng là lạt thủ y tiên?

“Lam công tử khách khí, ta cảm ơn Lam công tử trước. Chỉ là thư mặc dù tình trạng Biệt tiêu đã ổn định lại, nhưng bởi vì thể chất khác so với người thường, chỉ sợ là không thể khinh thường, cho nên thịnh tình của Lam công tử ta xin giữ trong lòng.” Lạt thủ y tiên Tàn Mộ Sắc nâng chén ý bảo, nhưng không uống rượu trong ly, chỉ hơi hơi gật đầu cười một tiếng.

Tống Ngạn Triệt nói: “Đa tạ Tàn cô nương đã có ân cứu mạng với xá muội, Tống mỗ ở chỗ này cảm ơn!”

“Được được được, các ngươi từng người từng người cảm ơn, có để ta ăn cơm không, ngươi nhìn, ngươi nhìn ta đi! Nhìn ta đi! Mắt cũng đỏit xanh ra rồi. Mấy vị công tử, các vị phu nhân thiếu nữ nãi nãi, ta cả đêm lên đường, tối hôm qua không ngủ một đêm, sáng sớm vừa vào thành, liền bị kéo đến đây vào một trận, khó khăn lắm ta mới kéo vị đại tiểu thư kia từ đường ranh sống chết về, đến bây giờ ngay cả nước miếng cũng không uống..., ta không có công lao cũng có khổ lao! Xin các ngươi thương xót, cho ta ăn đi!” Vị y tiên này nói chuyện, nói rất không khách khí, nói một phen, khiến từng người trên bàn, không ai là không giương mắt mà nhìn, như này cũng quá mạnh mẽ đấy!

“Ha!” Đường Cửu vui mừng lên tiếng cười một cái, nàng thật sự không nhịn được nữa, gần đây, gần đây là sao, từng người từng người nàng gặp đều có cái miệng giỏi hơn, Tống gia càng ngày càng náo nhiệt rồi.

Túm! Tống Ngạn Triệt kéo mạnh vạt áo Đường Cửu một cái, không phải là hấn bị một Mẫu Dạ Xoa làm sắc sao? Buồn cười thế sao?

“A ha ha ha. Ha ha ha. Này nâng đĩa đi! , Thúy Liễu dâng trà Tàn cô nương, không phải, dâng canh cho Tàn cô nương.” Ngay cả Tống phu nhân trước sau tinh táo như một cũng bị lời nói này làm cho tỉnh mộng, trải qua mấy ngày nay, quả thực rất kích thích, liền tiếp bị đá kích, cũng là hôm nay quá mệt mỏi, vừa lo lắng sợ, vất vả quá độ, đầu óc thật sự có chút tê tê.

“Được được được! Ăn ăn ăn!” Mời ăn chính là khách khí với người, tướng ăn này so với Đường Cửu cũng chẳng kém, thậm chí còn hung mãnh hơn mấy phần, thật đúng là ngọn núi ấy còn mạnh hơn ngọn núi khác, hăng hái hơn, mạnh mẽ hơn.

“Đồng Sơn thư viện!” Đào mất nửa tháng đã qua, thân thể Biệt Tiêu Tuyết tuy không chuyển biến tốt, nhưng trên căn bản cũng sẽ không có cái gì nguy hiểm. Tống phu nhân cảm thấy chuyện của Đồng Sơn thư viện cũng có thể đăng lên nhật báo rồi, sang năm lại là kỳ khoa cử, Tống phu nhân cũng hi vọng Tống Ngạn Triệt có thể có tương lai, dù sao chuyện buôn bán vẫn không nở mày nở mặt bằng đường làm quan, huống chi thân thể Tống Ngạn Triệt nhỏ nhả yếu đuối, trừ đi học, thì hấn còn có thể làm cái gì? Chuyện buôn bán cũng là cần thể lực nha!

Tống phu nhân, cũng chỉ mong tốt hơn. Chuyện làm ăn sẽ để cho Đường Cửu tới tiếp nhận. Đợi thời cơ chín muồi, sẽ để Đường Cửu cùng bà đi xử lý buôn bán, tuy nói nữ nhân vẫn nên ở nhà giúp chồng dạy con, nhưng bà cũng không có lựa chọn khác. Ban đầu chọn Đường Cửu cũng là bởi vì nguyên nhân này, nghĩ lại ban đầu bởi vì bà rất thích cái tên Dao Trì Tiên, ở Trường An Nhai thấy từ nương tử Đường Cửu khánh thành Dao Trì Tiên. Lần đầu tiên nhìn Đường Cửu, Tống phu nhân cũng biết này vị cô nương chẳng những có tài chưng cất rượu ngon, hơn nữa còn có sáng tạo.

Suy nghĩ bay quá xa, thế cho nên đối với tiếng kháng nghị của Tống Ngạn Triệt, Tống phu nhân nghe vào tai trái chui ra tai phải, hoàn toàn không nghe thấy! Sau khi Tống Ngạn Triệt kháng nghị xong rồi về, Tống phu nhân hoàn toàn coi thường hấn, không nhìn hấn, chỉ gọi Hồng Trang, Lục Liễu thay Tống Ngạn Triệt thu dọn đồ đạc, ra chỉ thị cho Quảng Tiến làm thư đồng ở Đồng Sơn thư viện.

Nói xong cũng rút lui, một lòng mưu đồ lấy ngư tử cùng tìm một cơ hội thích hợp bắt đầu rèn luyện Đường Cửu. Dù sao cũng buôn bán lớn như vậy, cũng không phải nói giao là có thể giao vào tay của đối phương, nha đầu Đường Cửu này còn non lắm! Đường Cửu là tân nương tử, gả không tới hơn nửa tháng, dùng thủ đoạn dụ dỗ, đe dọa cưới về. Hiện tại tướng công lại đi học, chia lìa trong thời gian dài, lúc này Tống phu nhân không nên nghiêm khắc với Đường Cửu, để tránh cha tân nương tử hiềm nghi.

“Có trông thấy không! Có trông thấy không! □□ Không thể trắng trợn như vậy! Đường Cửu, ngươi thấy không, đây chính là nương ta, ngươi biết bà chứ, đây chính là nương ta! Mỗi ngày ta đều trải qua những tháng ngày nước sôi lửa bỏng mà!” Tống phu nhân chân trước mới vừa đi, chân sau Tống Ngạn Triệt liền đứng dậy lôi kéo tay Đường Cửu khoa trương cái lộn, nói là cái lộn, nhưng trong mắt Đường Cửu lại thấy giống như đứa bé đang làm nũng, cần quấy hơn.

“Sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, ngươi cũng quá khoa trương đấy, ta mới sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng đấy! Chỉ là, ta rất nhanh sẽ từ nơi nước sôi lửa bỏng này, thoát khỏi cuộc sống này, sẽ vào chết ra sống, ngươi vừa đi, mấy hôm sẽ không thể trở về, chúc mừng ngươi sẽ phải lên núi. Sắp sửa trải qua cuộc sống sống trong động núi, ô ô ô! Dã Nhân! Ô ô ô! Dã Nhân! Gào khóc ngao ~.” Đường Cửu dùng hết sức biểu diễn cái gì gọi là bỏ đá xuống giếng, xem náo nhiệt không chê lớn chuyện, mọi chuyện thật thường!

“Hừ! ~ nhìn ngươi vui vẻ vậy, chán ghét ta như vậy sao? Ta cho ngươi biết, bản thiếu gia vẫn sẽ trở lại, ta sẽ trở lại.” Tống Ngạn Triệt nhìn Đường Cửu nhảy cẫng hoan hô, một bước ba nhảy, nhảy lên cao ba trượng lại bước nhỏ, nói rất tức giận, hấn cảm thấy hấn toàn thân cũng sớm muốn bốc lửa, hấn sắp giận đến bốc khói rồi.

Đỉnh đầu của hắn, lỗ tai của hắn tuyệt đối có khối bốc ra ! Tuyệt đối!

“Vẫn lưu luyến sao? Có câu nói tiểu biệt thắng tân hôn, mặc dù bây giờ đệ mới tân hôn, nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác, đây là quyết định của Tống bá mẫu, ai cũng không thay đổi được, đệ hiểu chứ.”

Tóc mai như mực xanh, công tử mặt mũi văn nhả như ngọc, dáng đi vững vàng, hết sức bình tĩnh thong dong bước vào, trong miệng vẫn không quên trêu ghẹo Tống Ngạn Triệt, người vừa tới không phải là ai khác, chính là đại ca kết nghĩa Thượng Quan Hành của Tống Ngạn Triệt, chính là người đã mang Lạt thủ y tiên Tần Mộ Sắc về Tống gia, cứu mạng Biệt Tiêu Tuyết.

“Đệ nói đại ca! Huynh trưởng ——! Huynh có thể đừng trêu ghẹo người ta không, người ta đã rất khổ sở rồi, Hừm ~?” Âm thanh của Tống Ngạn Triệt kéo dài như nói tám chữ, tiếng ồn ền ền có thể rì ra bốn lạng đường.

Khiến Thượng Quan Hành muốn nôn mửa!“Được rồi! Đi đi đi! Đệ cũng đừng ở này làm người ta buồn nôn nữa, đi nhanh lên! Không đi thì vì huynh ta sẽ đá người một cái!”

“Huynh không cần vô tình như vậy!” Tống Ngạn Triệt vẫn ồn ền ền như cũ. Lúc này nếu có người xông tới, tuyệt đối sẽ bị Tống Ngạn Triệt làm buồn nôn, trong thâm tâm cũng sẽ cảm thấy giữa hai người này có cái gì đó, nói không chừng sẽ cho rằng hai cái vị này có ham mê đồng tính đồng bóng cái gì đấy.

“Người chưa thấy đủ ghê tởm sao, cũng sắp đến kỳ hạn nửa tháng rồi, thành thân cũng đã làm chậm trễ chút thời gian, tối nay nên trở về đi thôi!” Mặc dù ngoài miệng Thượng Quan Hành vẫn mắng chửi người, nhưng trong khúc mắt đuôi mày lại đều là nụ cười, không nhìn ra chút ý trách cứ nào, có thể thấy được tình cảm hai huynh đệ rất tốt.

Không đi là người ngu, đã bao lâu Tống Ngạn Triệt không gặp sư phụ hắn rồi, “Dĩ nhiên, hơn nửa tháng mới thấy mặt, võ công ta đây cũng thật lùi, huynh nghĩ có muốn...?”

“Không muốn! Sư phụ đệ quá đáng sợ, đệ tha cho vì huynh đi! Thay huynh hỏi sức khỏe Thiết Lão tiên bối.” Thượng Quan Hành không có chút nào muốn gặp vị sư phụ mà Tống Ngạn Triệt đã lên lên lút lút gạt Tống phu nhân mà báai lạy. Lão tiên bối kia trên thế gian này thật là tìm không ra từ gì để hình dung sự kinh khủng của hắn, Lão Ngoan Đồng bắt cần đòi mà!”d/ien d;an lẹ/q;uy d’on Được rồi, vậy đệ dọn dẹp hành lý đi! Chuẩn bị đi lên thư viện trên núi chịu khổ. Huynh đây, sẽ phụ trách ở lại nhà đệ thay đệ hưởng phúc.”

Tống Ngạn Triệt cười ha hả, cười nói: “Dừng! Hường! Hường thụ cho tốt! Hãy coi đây là nhà của mình, huynh đã giúp Tiêu Tuyết nhiều như vậy, ta sẽ không nói lời khách khí, mà xem chừng huynh cũng không thích nghe. Đại ca, huynh cứ an tâm đợi ở đây đi! Bằng không đến nhà của tam đệ cũng được, Tú Hề tỷ”

Tống Ngạn Triệt vừa nhắc tới cái tên Lam Tú Hề này, Thượng Quan Hành liền nhúc nhúc đầu, lập tức cắt đứt lời nói Tống Ngạn Triệt. Cũng không phải là hắn Thượng Quan Hành vô tình, mà là hắn không thể có tình! “Được được được! Ta đợi ở đây, ta không đi đâu cả, đừng nhắc tới Tú Hề, không thiếu phò đại nhân của nàng lại muốn đánh gãy chân ta!”

“Đại ca, đây cũng không phải là phong cách của huynh! Ồ! Đúng rồi, trước đó vài ngày, ta nghe Đường Cửu nói với huynh, là người! Là có ý gì? Hay người đã sớm biết nhau sao? Mấy ngày nay ta một mực lo lắng cho Tiêu Tuyết, cũng quên không hỏi, đại ca và Đường Cửu quen biết từ trước?” Cố gắng mấy ngày nay nhưng trước khi rời nhà, rốt cuộc Tống Ngạn Triệt vẫn không nhận được, rốt cuộc vẫn mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: CHƯƠNG 10: VƯỢT NÓC BĂNG TƯỜNG

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Ha ha ha. Huynh biết ngay đệ không nhận được! Tiểu tử đệ rốt cuộc thì không nhận được hỏi ra miệng rồi.” Thượng Quan Hành vỗ bấp đùi cười rất sung sướng.

“Đệ nói, huynh có muốn nói hay không đây?” Nhìn Thượng Quan Hành cười sung sướng như vậy, trong thâm tâm Tống Ngạn Triệt thật sự cảm thấy mình chọn bạn rất cầu thả, đây cảm giác bất lực!

Chuyện cảm thấy bất lực này rất nhiều, nhưng tiếp đó, coi như Tống Ngạn Triệt đã hoàn toàn chứng kiến uy lực của bạn xấu.

“Đệ thật sự muốn nghe à?” Thượng Quan Hành đã biết rõ còn có hỏi.

Nhìn Tống Ngạn Triệt sốt ruột, đứng ngồi cũng không ngồi yên, “Ừ, đệ thật sự muốn nghe!”

Thượng Quan Hành tiêu sái đổi tư thế ngồi, hai chân tréo ngược, nhếch khúc miệng xấu xa cười một tiếng: “Đệ, thật sự muốn nghe à!”

“Ừ, nghe! Nghe! Nghe! Nói! Nói! Nói. . . .” Tổng Ngạn Triệt cũng nhanh chóng làm ra hành động điên rồ, vẫn cứ ở đó lặp đi lặp lại một câu “Nghe! Nghe! Nói! Nói!”. Thượng Quan Hành nghe thấy rất vui vẻ, sau khi vui vẻ xong thì đứng lên xoay người rời đi, động tác rất tự nhiên lưu loát, ngay cả bóng lưng cũng làm cho Tổng Ngạn Triệt cảm nhận được ác ý sâu sắc.

Khoát khoát tay tiêu sái rời đi, một cái xoay người rời đi, để lại bóng lưng tiêu sái, tự nhiên như thế, tác phong như thế, hoàn toàn bỏ rơi tiếng kêu rên của Tổng Ngạn Triệt sau lưng. “Chờ đợi từ Đông Sơn thư viện trở lại, huynh sẽ nói cho đệ biết ——”

Hứa hẹn này của Thượng Quan Hành còn không bằng không nói, vừa nói đã khiến Tổng Ngạn Triệt tức giận.

Nửa đêm trăng sáng treo đầu cành, Tổng Ngạn Triệt đột nhiên đứng dậy, rón rén chạy ra ngoài. Đường Cửu không phải là một người ngủ sâu, đừng xem ngày thường năng tùy tiện tiện, nhưng ngược lại, lúc ngủ lại rất cảnh giác, giấc ngủ vô cùng nồng, thế nhưng lần này, nàng lại không phát hiện chút nào.

Tổng Ngạn Triệt mặc y phục dạ hanh toàn thân, leo tường vượt nhà, vượt nóc bằng tường, hoàn toàn khác xa với công tử mặc bệnh vô dụng trong ngày thường, ngược lại thân thể rất tráng kiện, so với linh hầu, giao long chỉ hơn chứ không kém. Lại thêm trang phục và đạo cụ toàn thân đen như mực, ngược lại rất giống một tên trộm gì đấy. Nếu Đường Cửu biết, thấy bộ dáng này của Tổng Ngạn Triệt, chỉ sợ há mồm sẽ nói hắn là đi ra ngoài trộm cắp, trèo tường khoét vách hết cửa nhà này đến nhà kia! Nói không chừng nào còn sẽ nờ ra, nói hắn là tên hái hoa tặc gì đó, suy nghĩ một chút đã cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận.

Tổng Ngạn Triệt nghĩ đi nghĩ lại cứ vui vẻ ra tiếng, thiếu chút nữa đã dẫn đến sự chú ý của binh lính tuần tra ban đêm. Nghĩ thật là xa, cứ như hẳn thực sự có can đảm bộc lộ bản lĩnh trước mặt Đường Cửu. Những thứ khác không nói, nếu Đường Cửu sơ ý một chút nói chuyện này ra ngoài, lão nương kia còn không lột da hắn. Tổng Ngạn Triệt suy nghĩ một chút cũng cảm thấy bi ai. Bởi vì nguyên do là cha hắn, cho tới bây giờ, nương hắn cũng không để cho hắn tập võ, làm cho thân thể của hắn mảnh mai yếu ớt, thiếu chút nữa đã đi đời nhà ma. May mắn sau lại gặp được sư phụ, nếu như không có sư phụ truyền thụ võ công cho hắn, để cho hắn cường thân kiện thể, nếu không, nói không chừng, hẳn thật sự chẳng sống được đến bây giờ.

“Bịch” một tiếng, một bóng người to lớn, đập lá cây mà đến, một thanh trường kiếm lóe ánh phản quang lạnh lẽo xẹt qua trước mặt Tổng Ngạn Triệt. Nhanh chóng lui về phía sau mấy bước, nhẹ nhàng một cái xoay người, đối mặt với trường kiếm đột nhiên đánh tới, Tổng Ngạn Triệt không hốt hoảng chút nào, xử lý rất thông dong.

Người tới ta đi, sau mấy chiêu loáng ánh đao bóng kiếm, người tới phát râu dài một cái, cười nói: “Không tệ lắm! Có tiến bộ, chỉ là, cái tên Tiểu Đồ Đề này cũng quá lớn mặt đấy! Đối phó với lão tử cũng không sử dụng binh khí, thật sự cho rằng người đã học xong hết bản lĩnh của lão tử? Tiểu tử thôi, lá gan không nhỏ.” Vị lão tiền bối này há mồm chính là mắng một trận, khó trách Thượng Quan Hành tuyệt đối không muốn gặp vị tiền bối này, vẫn còn rất sợ hắn! Tổng Ngạn Triệt có cái miệng sắc bén như vậy, bản lĩnh năng người này đoán chừng chính là bị hắn dạy cũng nên.

Tổng Ngạn Triệt vui vẻ cười một tiếng, không biết lớn nhỏ treu ghẹo nói: “Ai u! Ta nói lão già, người có thể dùng hung ác như thế hay không! Vừa thấy mặt đã mắng chửi người, làm đồ đệ người thật đứng là, đứng là xúi quẩy mà! Cũng không phải là ta không muốn cảm kích, cảm kích là do sư phụ người tặng, nhưng cái hộp bí mật đó của ta đã bị cái đồ phụ nữ có chồng Đường Cửu dùng y phục đề lên rồi. Đêm khuya ta đây cũng không dám lật, vạn nhất đánh thức nàng ta, cái giọng to tổ chảng của nàng ta mà hét lên, thế nào cũng quấy rầy đến nương ta. Nương ta, ngài biết đấy, rất, rất, rất. . . .”

“Rất rất rất! Rất cái quý nhà người ý! Người nói một chút xem, cái gì có thể cứu được người nữa? Người nói xem, người đường đường là một đấng nam nhi thân cao bảy thước, thế mà lại sợ nương như vậy, không có tương lai! Hiện giờ lại cưới một nàng dâu, nghe người miêu tả cũng là một bà chủ cường thế. Tổng Ngạn Triệt, cái đời này của người, ta thấy coi như là xong rồi.” Lão tiền bối kia dựa vào đại thụ ngồi xuống tại chỗ, dùng nắm đấm gõ gõ sau lưng của mình, thể hiện bộ dáng sư phụ đang mệt chết đi được, dáng vẻ bộ xương già này đang có nhu cầu cấp bách cần được đấm bóp, không chút khách khí ra yêu cầu: “Lên đây, giã gân cốt cho sư phụ, để ta xem thử bình thường người khúm núm hầu hạ lão nương cùng nàng dâu như thế nào.”

“Thôi đừng đề! Người đã già mà chửi đứng đắn đấy! Không rành chơi đùa với người. Sau này có cơ hội, ta sẽ mang Đường Cửu tới bái kiến lão gia hòa nhà người! Rồi bảo nàng đấm cho người!” Hắn có dám bán bạn như vậy sao? Nếu đề cho Đường Cửu biết, lại nói bảo rằng lên thì Tổng Ngạn Triệt cũng không chịu nổi. “Ồ! Đúng rồi, sư phụ, nương ta quyết định cho ta đi học ở Đông Sơn thư viện, vì kỳ thi sang năm! Cho nên, lão già người cũng không cần phiền toái đến khu rừng nhỏ này, chúng ta sẽ tìm một chỗ ở Đông Sơn thư viện hẹn hò! Chém gió nhé!” Nói xong Tổng Ngạn Triệt lại còn tặc lưỡi, đá lông nheo với sư phụ gườm gườm càng gay càng cay của hắn.

Khiến sư phụ của hắn mắc ói, thiếu chút nữa phun hết cơm tối ra, “Được rồi, bây giờ người cũng không mạnh binh khí, nhìn người cũng không có tâm tình luyện kiếm gì cả, đi, đi về nhà đi! Tránh cho nửa đêm nàng dâu kia của người tìm không ra người lại lo lắng khóc toáng lên, lại khiến nương người sợ hãi!”

“Nàng ta sẽ không khóc! Ta chưa từng thấy Đường Cửu khóc, sư phụ, cứ như người rất sợ nương ta? Người và bà có quen không?”

“Sao người lại hỏi cái vấn đề này, không biết, không biết!” Thiết Trung Nhạc khoát khoát tay, phi thân bước đi. Chỉ để một mình Tổng Ngạn Triệt ở đó ngẩn người, hiển nhiên là có chút thất vọng đối với cái đáp án này, nhưng dù sao hắn cũng là Thiết Trung Nhạc, đúng! Hắn là Thiết Trung Nhạc! Là sư phụ Thiết Trung Nhạc của hắn.

Đau buồn ngập tràn chuyển thành một chiều kiêu. Tổng Ngạn Triệt nhặt một cây cành khô trên đất lên, làm bạn với gió mát trăng thanh, trút hết tất cả phiền muộn ra ngoài. Kiếm chỉ trắng sáng, khí xuống đan điền, gạt bỏ nỗi buồn ly biệt cuối cùng.

“Muộn như thế còn đi đâu? Không phải người đi hái hoa đi chứ?” Tổng Ngạn Triệt vừa đẩy cửa vào nhà, còn chưa kịp ngồi xuống, bên tai liền truyền đến giọng nói Đường Cửu, Tổng Ngạn Triệt sợ đến mức nhảy lên, nhảy lên cũng không quan trọng, nhưng Đường Cửu còn nói hắn có tạt giặt mình.

Hắn chợt dạ cái gì chứ? Cũng không phải hắn đi ăn trộm thật, bảo kiểm kia của hắn vẫn còn bị phủ đầy bụi đấy! Vẫn còn bị đè dưới đồng kia y phục của Đường Cửu kia! Hoặc là phía dưới đồng yếm đủ màu sắc khác nhau của nàng. Tống Ngạn Triệt suy nghĩ một chút đã cảm thấy trái tim như nghiền lại, bảo kiểm kia lâu không ra khỏi vỏ đấy! Cũng sắp gỉ sét rồi.

“Tại sao không nói chuyện, có phải không phản bác được hay không, bị ta nói trúng?” Đường Cửu thấy Tống Ngạn Triệt không nói lời nào, liền tiếp tục chất vấn.

Trong lòng Tống Ngạn Triệt không tốt, cũng lười gây gổ với Đường Cửu, chỉ nói, nếu ngươi không ngủ được, ta sẽ chiếm lấy giường. Dù thế nào đi nữa, cũng đã rất lâu hắn không mò về giường mình rồi, ngủ trên sập ngủ chẳng thoải mái gì.

Đường Cửu vừa nghe thấy, muốn chiếm đoạt giường của nàng, không được! Đó là của nàng, lại nói ngày mai tên này lên núi, đòi giành giường đệm gì đó, mau mau cuốn gói đi thôi. Nằm xuống liền ngủ, không ngủ thì mệt. Nhắc tới cũng kỳ quái, thế nhưng mình lại bỗng dưng tỉnh lại. Đều tại cái tên này, tự xưng tên này lại chạy ra ngoài, hại mình vô thức tỉnh lại, không muốn, Đường Cửu cảm thấy mình buồn ngủ quá! Buồn ngủ quá!

“Thiếu gia, Đông Sơn thư viện này là gì? Thang trời à? Leo lên sợ rằng sẽ gặp được Ngọc Hoàng đại đế đấy? Như này là sẽ lên đến Thiên Đình đấy?” Quảng Tiến gặp chuyện cực nhọc, trong lòng kêu khổ không thôi. Chuyện xui xẻo như vậy, tại sao không gọi Tài Nguyên tới đây? Là hắn xui xẻo, là hắn xui xẻo! Xui xẻo, xui xẻo, xui xẻo!

“Được rồi! Bản thiếu gia còn chưa oán trách ! Ngươi lại quát trước, ngươi biết cái này gọi là thang gì không?”

“Không biết!” Đối mặt với câu hỏi của Tống Ngạn Triệt, Quảng Tiến mờ mịt lắc đầu một cái, hắn quả nhiên là thang gì? Hắn chỉ cần biết cái thang đá này đủ dài, một bậc lại một bậc, leo lên được chỉ sợ cũng phải mất nửa cái mạng.

“Cái này gọi là Lăng Vân Thê (Thê = Thang. Thang lên thẳng đến trời cao), tổng cộng có 1 vạn 9999 thềm đá. Người sáng lập Đông Sơn thư viện, chọn thư viện ở chỗ này, hơn nữa xây vạn 9999 thềm đá. Vị sáng lập thư viện này, chính là muốn nói cho sĩ tử trong thiên hạ ngày nay, mười năm gian khổ học tập không dễ, học vẫn như đường lên trời, con đường để thực hiện chí nguyện vút cánh trời cao lại càng không dễ. Chịu hết khổ nạn, mới biết được không dễ.” Tống Ngạn Triệt giải thích rất hay, nhưng lại khiến nhóm thiếu gia đi bên cạnh cùng nhau khinh thường.

Một người trong đó trêu ghẹo nói: “Ồ! Tống đại công tử nói điều thật rõ, cũng không biết thang đá dài như vậy, Tống đại thiếu gia ngươi có thể đi lên mấy bậc? Chỉ sợ là 100 bậc cũng quá sức rồi! Ngươi hãy biết chừng mực, đừng khiến mình mệt mỏi đến chết. Nếu thật sự không được, ngươi còn có thể về nhà cùng lão nương ngươi học buôn bán làm ăn mà! Ta đó! Thật sự rất hâm mộ ngươi...ngươi đó, không giống con cháu nhà quan chúng ta, bậc cha chú tổ tông đều là người trong quan trường, không thi đậu làm quan, cũng có thể đến trường dạy học. Ngươi thì lại khác, tuy nói trong nhà buôn bán ngự tửu, nhưng cuối cùng cũng chỉ là buôn bán. Có câu nói là ‘Sĩ nông công thương’, thương nhân, chính là thấp kém nhất. Đừng tưởng cậy y ngọc thực, nhưng thật sự chẳng bằng nông dân trồng trọt ở ruộng.”

“Ha ha ha. Ha ha ha.” Dứt lời, đám công tử cùng đi với công tử kia tranh nhau cười ha ha, cười rất điên cuồng. Thậm chí cười đến eo cũng không thẳng lên được. Giễu cợt Tống Ngạn Triệt, giễu cợt chuyện đó rất vui vẻ.

Chỉ là bọn hắn không để ý đến, bên ngoài ánh mắt chẳng gọn sóng của Tống Ngạn Triệt, một dòng nước ngầm đáng sợ bắt đầu âm thầm chảy. Nếu ánh mắt có thể giết người, có lẽ đám người bọn họ đã chết một vạn lần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 12: CHƯƠNG 11: LÒNG DẠ BAO LA

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Bạch công tử nói lời này rất đúng, chỉ là Bạch công tử sao lại quên, tổ phụ của mình cũng không phải là người trong quan trường gì, mà cũng là thương nhân đấy? Ta nghe gia mẫu nói, vì tổ phụ ngươi cho phụ thân ngươi một chức quan, phụ thân ngươi mới từng bước từng bước bò lên được đến hôm nay. Theo ý kiến của Lam mẫu, ta thấy Bạch công tử cũng đừng lên Đông Sơn thư viện làm gì, đọc sách làm gì, cứ trực tiếp noi theo phụ thân ngươi, bảo người trong nhà cho ngươi một chức quan không phải tốt hơn sao. Bạch công tử cũng đỡ phải khổ cực leo núi.” Lam Thiếu Lăng cũng mặc kệ tên họ Bạch đó, mặc dù trong nhà hắn không có chuyện đấy, nhưng rốt cuộc mẫu thân cũng là quận chúa, phụ thân dù chỉ là chức quan nhân nhả, cũng hơn gia cảnh nhà họ Bạch. Huống chi bất nạt nhị ca của hắn, hắn không nghe thấy thì cũng có thể bỏ qua, nhưng đã nghe được, sao có thể tha cho hắn.

Bạch công tử này vừa nhìn thấy Lam Thiếu Lăng lập tức ỉu xiu, chỉ đành xấu hổ tránh ra, thuyền nát còn có 3000 cái đinh, huống chi Lam gia còn chưa có nát đâu, tội gì vì nhất thời sượng mồm mà đắc tội hắn.

Đám công tử còn lại bên cạnh Bạch công tử cũng cùng một dạng. Có câu nói: Tự quét tuyết trước cửa nhà mình, chẳng màng sương trên ngôi người khác, người nào lại có thể lo chuyện bao đồng của họ Bạch kia, mọi người cũng chỉ là một đám bạn nhậu thôi, trong ngày thường thì xưng huynh gọi đệ, cùng nhau lán thiện sợ cứng, nhưng thật sự đụng phải kẻ khó chơi, người nào lên thì người đó là kẻ ngu.

Bạch công tử cảm thấy rất mất mặt, cũng liền đi theo đám bạn đàn đúm vớ vẩn lên núi, vừa bò còn vừa trách móc, vị Trần phu tử này thật sự ăn no

không có việc gì làm, nhiều người đưa đầy ắp vàng mời hẳn xuống núi như vậy hẳn đều không xuống, nhất định bắt đoàn người lên núi bái sư học.

“Phụt! Loại người gì không biết!” Đội đoàn người Bạch công tử đi xa, Quảng Tiến mới dám lên tiếng.

“Nhị ca! Huynh không sao chứ!” Lam Thiếu Lăng tiến lên hỏi han hết sức ân cần, nhìn ra được tình nghĩa huynh đệ của hai người rất sâu đậm.

Tổng Ngạn Triệt cười nhạt, không bị chuyện vừa rồi ảnh hưởng chút nào: “Không sao, nếu ta thật sự muốn so đo với bọn họ, chỉ sợ bọn họ đã sớm khóc lóc chạy về nhà mách mẹ rồi.”

“Cũng đúng! Với tài ăn nói này của nhị ca, chỉ sợ dù bọn họ có mười người cũng không nói lại huynh nhĩ! Cũng chỉ có tẩu phu nhân mới có bản lĩnh mắng lại huynh.” Lam Thiếu Lăng cười hi hi, bắt đầu trêu ghẹo nhị ca hắn. Theo mắt nhìn của hắn, nhị ca này của hắn, cũng không phải nói không thích Đường Cửu như trước mặt, hẳn cũng muốn hỏi rõ một chút, lúc nào thì, Tổng Ngạn Triệt bắt đầu nói dối huynh đệ vậy?

“Được được được! Khó khăn lắm mới thoát khỏi Mẫu Dạ Xoa này, có thể đừng nhắc đến nàng trước mặt ta hay không?” Hẳn biết, Lam Thiếu Lăng sẽ nhắc tới chuyện này, Tổng Ngạn Triệt dùng bàn tay xoa xoa chân mày nhũn nhũn, bắt đầu nói hươu nói vượn.

“Thật sao? Nhưng ta thấy nhị ca rất nhớ tẩu phu nhân, rất là nhớ nhung nha? Có phải có cảm giác Một Ngày không gặp như cách Ba Năm không? Có phải hận không được lập tức về nhà gặp tẩu phu nhân không?” Còn không nói thật, xem huynh có thể mạnh miệng đến khi nào, Lam Thiếu Lăng không đạt mục đích quyết không bỏ qua.

Không bỏ qua cũng phải bỏ qua, Tổng Ngạn Triệt bắt đầu nói sang chuyện khác, “A, đúng rồi, Thiếu Lăng, sao ngươi lại ở đây, chẳng lẽ cũng đến bái sư, Thiếu Lăng nhà ngươi học rộng, Lam thúc phụ lại quan bái thái tử thiếu phó, chỉ sợ cũng chẳng thua kém Trần phu tử so chút nào, làm sao lại nghĩ tới lại Trần Phu Tử vì sư?” Với hiểu biết của Tổng Ngạn Triệt về Lam Thiếu Lăng, tự nhiên là hắn biết Lam Thiếu Lăng lên núi làm cái gì, chỉ là vẫn cố ý ơ a trêu chọc hắn một chút.

“Ha ha ha. Đệ cùng lên núi để làm bạn với huynh mà!” Quạt giấy của Lam Thiếu Lăng phe phẩy, nhẹ nhàng cầm cây quạt lưng dựng sau lưng của mình.

Trong mắt Tổng Ngạn Triệt đầy ý cười, phe phẩy quạt giấy trước ngực, cười hỏi: “Chỉ đơn giản như vậy?”

“Ừ! Chỉ đơn giản như vậy!” Cười! Không ngừng cười, vẫn không cười ra tiếng. Dường như Lam Thiếu Lăng thấy được hai chữ cười nhạt trong mắt Tổng Ngạn Triệt, đúng! Trêu còn không được sao? “Nhị ca, huynh đừng cười, huynh không biết rõ nên muốn hỏi thật sao? Đại ca ở nhà của huynh, tỷ tỷ đệ ba ngày hai bữa lại lấy cớ đi thăm Tiêu Tuyết, muốn đi thăm đại ca. Dĩ nhiên cha đệ không cho phép, còn nói nếu đệ dám dẫn tỷ tỷ đi, liền lột da đệ. Đệ có thể làm gì chứ? Ở nhà chịu hành hạ từ hai phía, không chạy thì đệ là kẻ ngu! May mắn đệ còn huynh, đệ sẽ giao mình cho nhị ca huynh, chúng ta cùng đi lưu đây, hai ta nha! Cùng nhau đây đến trên núi này để nghe tiếng sói tru thôi.”

Gồ! Tổng Ngạn Triệt gồ nhẹ cán quạt, Lam Thiếu Lăng chạy trời chết. Hai người hi hi ha ha, chậm rãi lên núi. Thật ra thì phụ thân Lam Thiếu Lăng cũng không phải là loại người cứng nhắc, không nói phải trái, Lam Tú Hề càng không phải là người tùy tiện vượt qua khuôn phép. Người gặp qua Lam Tú Hề đều biết Lam Tú Hề có tri thức hiểu lẽ nghĩa đường nào, dịu dàng thông dong tốt bụng. Chỉ là không biết vì sao cứ những chuyện liên quan đến Thượng Quan Hành, hai cha con họ Lam lại trở nên không bình thường.

Hai người Tổng Ngạn Triệt và Lam Thiếu Lăng đưa ra kết luận cho hiện tượng này là: “Đại ca Thượng Quan Hành của bọn họ có sức quyến rũ.”

Đang làm khách Tổng gia, Thượng Quan Hành “Ất-xì” một tiếng, hắt xì thật to, không cần phải nói, hẳn đoán nhất định là hai thằng khi gió này đang ở Đông Sơn thư viện bên kia kẻ vai sát cánh nói xấu hắn.

“Thượng Quan đại ca, ăn chút trái cây đi!” Đường Cửu tự mình bung đĩa đựng trái cây, ngay cả nha hoàn cũng có chút không nhìn nổi, nhất là Hồng Trang càng xem càng không nhìn được cái thiếu nữ nãi nãi lỗ mãng, không hiểu quy củ, còn không thông cảm cho người khác, không hiểu rõ phải chăm sóc thiếu gia như nào.” Thiếu nữ nãi nãi này đối với thiếu gia bình thường không phải đánh chính là mắng, ngược lại đối với Thượng Quan thiếu gia lại mang bộ dáng tươi cười, vừa bung trà, vừa dâng nước. Cũng đã nhiều ngày như vậy, phụ nhân mặc kệ, thiếu gia cũng không quản, cũng không biết tại sao lão phu nhân lại buộc thiếu gia mang nữ nhân như vậy lấy về nhà? Coi trọng cái gì của nàng ta chứ?”

“Coi trọng cái gì của nàng cũng không liên quan đến chúng ta. Hồng Trang tỷ tỷ, những chuyện này không liên quan đến chúng ta. Mặc dù ta, ti và Thúy Liễu là chủ sự nha hoàn trong phủ này, nhưng dù là đại nha hoàn, vẫn chỉ là một nha hoàn, chớ để ý việc linh tinh của gia chủ. Tỷ đã quên kết quả của Hồng Ngọc sao?” Nha đầu Lục Liễu này luôn lãnh tính là thế, thường lấy góc độ người đứng xem nhắc nhở Hồng Trang, không để cho nàng quên mất thân phận của mình, không nên làm chuyện vượt quá bản phận của mình.

Lời tuy không xuôi tai, nhưng rất cảnh tỉnh, hết sức hữu hiệu. Không có Lục Liễu nhắc nhở, lấy tính tình nóng nảy của Hồng Trang, sợ là sớm gây ra phiền toái, bị đuổi khỏi Tổng gia. Thủ đoạn của Tổng phu nhân rất cứng rắn, thời điểm quan trọng sẽ không giữ lại nửa phần tình cảm. Vốn là đại nha hoàn lo mọi việc trong Tổng gia có bốn người hầu gái, hiện tại chỉ còn lại ba, Hồng Trang, Lục Liễu, Thúy Liễu, mà người còn lại gọi là nha hoàn Hồng Ngọc. Cũng bởi vì yêu thích thiếu gia Tổng Ngạn Triệt, hơn nữa còn quyến rũ, muốn phát lên làm Phụng Hoàng, bị đuổi ra khỏi Tổng gia. Lục Liễu không muốn Hồng Trang nói gót Hồng Ngọc, cố ý nhắc nhở Hồng Trang một cái.

Lục Liễu hiểu chỉ cần họ ở Tổng gia một ngày, chủ tử chính là chủ tử, nô tỳ chính là nô tỳ, nhưng khi rời đi Tổng gia còn không phải là đi nhà khác làm nô tỳ, khác nhau ở chỗ nào, Lục Liễu cam chịu số phận, đợi đến về sau góp đủ tiền, liền mở một sạp hàng nhỏ, sạp hàng nhỏ lại biến thành cửa hàng nhỏ, như vậy nàng liền áo cơm đầy đủ rồi, giống như thiếu nữ nãi nãi ngày trước, thật tuyệt vời.

“Dừng! Mắc mớ gì đến Hồng Ngọc? Đó là do nàng đàn! Chạy đến liếc mắt đưa tình với thiếu gia, còn mặc thành kiêu kia, rõ ràng là hồ ly tinh quyến rũ

người khác. Nếu không phải phu nhân thật sự không nhìn nổi, làm sao lại đuổi nàng rời đi. Người phải biết, nàng cũng không giống với chúng ta, phu nhân bỏ tiền ra mua nàng, nếu không phải thật sự quá đáng, làm sao lại bị đuổi ra khỏi cửa chứ?” Hồng Trang xem thường lời khuyên can của Lục Liễu, nàng cũng không phải là Hồng Ngọc. Đúng, nàng, không phải Hồng Ngọc, nhưng mà bây giờ, nàng không chỉ đối mặt với một mình Tổng phu nhân nữa mà bên trong còn có một Mẫu Dạ Xoa nàng xem thường nữa! Có xem thường người ta nữa, người ta cũng là thiếu nữ nãi nãi Tổng gia tam mỗ lục sinh, kiêu lớn tám người khiêng rước về, huống chi muốn tranh đấu với Đường Cửu chưa ngoa này, nha đầu Hồng Trang này là đối thủ của người ta sao?

“Thượng Quan đại ca, huynh đã đi qua những nơi nào thế? Huynh nói huynh là du hiệp...”

“Thiếu nữ nãi, Thượng Quan thiếu gia! Tàn cô nương gọi hai người đến Tiêu Tuyết Các một chuyến.” Còn chưa kịp hỏi truyện du hiệp xong thì có nha hoàn báo lại, mời hai người bọn họ đến Tiêu Tuyết Các một chuyến, nói lạt thủ y tiên Tàn Mộ Sắc Tàn cô nương cho mời.

Cả Thượng Quan Hành và Đường Cửu không nói hai lời, nhắc chân bước đi. Dù sao chuyện của Biệt Tiêu Tuyết cũng quan trọng hơn, chuyện gì cũng có thể để sang ngày khác rồi nói!

Hồng Trang nhìn bóng lưng hai người đi xa, âm thầm hận đến ngứa ngáy, cái nha hoàn trong Tiêu Tuyết Các sớm không tới, muộn không tới, lại đến lúc này. Sao không để cho bọn họ trò chuyện thêm một lát, tốt nhất là thiếu nữ nãi nãi này hồng hạnh xuất tường, cùng Thượng Quan Hành đó chạy trốn. Thì lúc đó nàng có cơ hội rồi.

Lục Liễu nhìn ánh mắt lóe ánh sáng của Hồng Trang, bắt đầu đi lắc đầu. Tuy nói thiếu nữ nãi nãi này có gần Thượng Quan thiếu gia một chút, nhưng hiện giờ Hồng Trang đã bắt đầu suy nghĩ những thứ này, có phải nghĩ quá nhiều không.

“Thế nào? Thế nào? Tàn cô nương, có phải Tiêu Tuyết...?” Tiểu nha đầu báo tin này tuổi còn nhỏ quá, làm việc không chắc chắn, đã vội vàng hấp tấp chạy tới, cũng không nói rõ ràng tình trạng gì đã đi phía trước dẫn đường, vội vàng hấp tấp chạy về, dọa Đường Cửu sợ, cũng đi như bay tới.

Tàn Mộ Sắc nhìn thấy Đường Cửu, cười nhạt, biểu lộ nét đẹp lạnh lùng, nàng cười nói: “Tổng thiếu nữ nãi nãi chớ hoảng sợ, vết thương bên ngoài của chó cô nương đã không cần gấp gáp rồi, chỉ là xưa nay cơ thể nàng yếu ớt, mà lại nhiều năm không chữa khỏi bệnh, đây mới là nguyên nhân chính nàng lâu không thể xuống giường đi lại, ta nghe nói bởi vì nhiều năm trước bị một trận hỏa hoạn, mới có mầm tai họa này, này chúng đã trở nên nặng rồi, nếu muốn chữa trị cần dùng phương pháp đặc biệt.”

“Vây cần cái gì, người cứ việc nói, ta sẽ nói cho quản gia, để hắn đi tìm.” Tổng Ngạn Triệt vừa đi, ngay sau đó Tổng phu nhân cũng ra cửa, một Tổng gia lớn như thế, giao toàn quyền cho Đường Cửu xử lý. Mặc dù Đường Cửu tỏ vẻ rằng áp lực như núi, nhưng mạng người rất quan trọng, cũng phải phối hợp nha. Huống chi thật ra thì Đường Cửu nàng rất thương nha đầu Biệt Tiêu Tuyết này, vừa đẹp lại ngoan, tiếc rằng tuổi còn trẻ đã gặp nhiều chuyện đáng buồn như vậy. Mỗi lần Đường Cửu nhớ tới lại thờ dài một tiếng, hôm nay đã có phương pháp chữa trị, thì chắc chắn phải trị! Bỏ giá cao như thế nào cũng phải trị.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nương Từ Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: CHƯƠNG 12: “QUẢ CÂN” RƠI TỪ TRỜI CAO

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“A ~.” Kèm theo một tiếng tiếng kêu thê lương, một thứ từ trên trời nện mạnh xuống một bóng người, người bị đập đau đớn rên rất yếu ớt, cho dù hắn không thấy được tảng đá lớn trên người, hắn cũng cảm thụ được hơi thở của người này, người này là Đường Cửu.

“Quả cân mà! Người đứng lên cho ta!” Không còn hơi sức hừ hừ, chống đối, cuối cùng đành khóc thầm cầu khẩn, “Quả cân này, người tới đây làm gì?”

“À? Ai? Là người à? Ha ha. Thật tốt quá.” Đường Cửu ngồi ở trên người một sinh vật không rõ, đang phiền muộn lắm! Cũng không biết thân thể lớn của mình đại đập trúng ai Chẳng lẽ lại khiến tai nạn chết người? Lần này thì tốt rồi, người bị đập trúng chính là Tổng Ngạn Triệt, vậy cũng không cần gấp rồi. Nàng hưng phấn trực tiếp nhảy trên lưng người ta hai cái.

Không cần gấp sao? Rất quan trọng đấy! Bị “Tảng đá ngàn cân” Đường Cửu này nhảy một cái, Tổng Ngạn Triệt bị đập trúng mà muốn học máu, “Người đứng lên cho ta! Người mà không đứng, bản thiếu gia sẽ. Chết đây.”

“Ồ ồ ồ!” Đường Cửu vội vàng vui vẻ nhảy nhót đứng dậy. Lúc đập Tổng Ngạn Triệt nàng không áy náy chút nào, mà ngược lại, vô cùng vui sướng. Dù là ở trong bóng tối, Tổng Ngạn Triệt đứng trước khuôn mặt phấn chấn, vui mừng như chim sẻ nhảy nhót, vẫn nhìn thấy rất rõ ràng, tức đến mức Tổng Ngạn Triệt muốn nổi điên.

“Đờ ta đi lên!” Tổng Ngạn Triệt run run rẩy rẩy đưa ra một bàn tay cực kỳ kiêu ngạo, chờ Đường Cửu đỡ hắn lên, Đường Cửu đã nện vào người ta còn không biết nhẹ một chút, vô cùng dã man cộc cằn xách thẳng Tổng Ngạn Triệt lên. Sau khi Tổng Ngạn Triệt đứng dậy, về mặt không thể quên nổi, chữ đau viết to bự trên mặt hắn, nét ngang nét dọc từ từ hiện lên.

“Người! Sao lại chạy đến đây, đây là thư viện, dù người nhớ ta, không thể xa ta, cũng không thể chạy đến đây đâu? Được rồi, nhìn lên người cũng nhìn

xong rồi, nhìn xong rồi thì người trở về đi! Con Bé Dã Man, về sau, lúc nhìn lên người khác có thể đứng vững trên cành cây một chút hay không, người nhìn người bị rơi trúng là ta đi. Ai u. Ta đây da mịn thịt mềm đấy! Khuôn mặt ta đây anh tuấn, khí chất ngọc thụ lâm phong, mắt sạch!” Lời nói này của Tống Ngạn Triệt cơ hồ có thể dùng từ không biết xấu hổ để hình dung, có câu nói là không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch, cuối cùng Tống Ngạn Triệt hẳn đã đi đến cuối con đường lớn này rồi.

“Ta nhỏ vào!” Đường Cửu tỏ vẻ xem thường thể hiện nàng đang khinh thường Tống Ngạn Triệt, đáng tiếc nàng đã quên chuyện buổi tối này, mặc dù trăng sáng sao thưa, trăng sáng hoa quang, chiếu lên mặt đất giống như như cảnh tiên, nhưng nàng ta xem thường Tống Ngạn Triệt nên chỉ nhìn mà không gọi. Không phải mắt của nàng nhỏ, ánh mắt vụt sáng của nàng rất to đấy. Chỉ là ánh trăng dù có sáng hơn nữa, hẳn cũng không nhìn thấy biểu cảm rất nhỏ của Đường Cửu! Không nhìn thấy Đường Cửu này xem thường, nhưng Tống Ngạn Triệt vẫn như cũ có thể từ câu ta nhỏ vào kia mà cảm nhận được sự ghét bỏ đầy ắp của Đường Cửu.

Đường Cửu: “Người đến đây!”

Tống Ngạn Triệt nhìn đôi tay nhỏ bé không ngừng vẫy gọi của Đường Cửu, tại sao lại cảm giác rằng nó không có ý tốt, hôm nay là ngày 15 trăng rằm, chẳng hề yêu quái Đường Cửu này biến thân sao? Nàng ta có sức mạnh kinh người, sức nhỏ núi, khí ngút trời, có một không hai, đúng là không phải con người, tám phần là một yêu quái. Nhưng mà nàng ta diễn xuất thô kệch, không giống hồ ly tinh, dù dáng dấp xinh đẹp nữa cũng không giống, ngược lại lang yêu khá giống nàng.

“Lang yêu mà!”

“Người nói ai tên là lang yêu đấy?”

Tống Ngạn Triệt nghĩ như vậy cũng liền nói ra như vậy, Đường Cửu vừa nghe liền bùng nổ, “Người mới là lang yêu, cả nhà người đều là lang yêu!”

Tống Ngạn Triệt cười ha ha: “Đúng! Đúng! Đúng! Ta là lang yêu, cả nhà của ta đều là lang yêu, ! Sói cái! Cũng gào thét một cái đi! Ngao ~.”

Nói chuyện thì nói chuyện, cãi nhau thì cãi nhau, nhưng còn gào rú nữa, Đường Cửu tức đến mức muốn quát hẳn! Gào rú cái gì chứ? Còn ngao! Ngao cái gì ngao? Không sợ gọi hết mọi người trong thư viện ra sau núi sao.

“Được được được! Đừng trợn mắt nhìn, trừng ta cũng không nhìn thấy! Nhưng mà, cảm nhận được sát khí trên người người, bản thiếu gia tôi còn không được sao? Bản thiếu gia có thương tích trong người! Vừa rồi bị người đè đau, người hãy hành hạ bản thiếu gia nhẹ một chút.” Cái miệng này của Tống Ngạn Triệt! Đường Cửu thật sự muốn xé rách hẳn, thực sự là nhịp nhàng khiến người đang sống sờ sờ tức chết. Nếu không phải sợ khuya khoắt bắt tất cả đám tú tài, thư sinh nghèo kia nghe cãi vã, thì thật sự nàng sẽ đánh cho hẳn một trận tề người. Họ Tống này, chính là cần ăn đòn!

Đuổi theo đập! Đập lên đầu bả vai của Tống Ngạn Triệt này! Tống Ngạn Triệt cũng không biết tại sao muốn nhận phần này tội! Nữ tử khác thì cũng thôi đi, đánh cứ đánh, mặc dù trong mắt người ngoài Tống Ngạn Triệt hẳn mang bộ dáng thư sinh nhu nhược, nhưng thật ra người ta chính là người luyện võ mà. Nhưng mà người luyện võ này cũng có chút cố hết sức. Đừng nhìn dáng vẻ của Đường Cửu mảnh khảnh, trên thực tế là một thân cơ bắp, nâng lên thật sự rất nặng, không hổ là người có thể nhấc sư tử bằng đá lên, thể trọng này cũng có thể so với sư tử bằng đá rồi.

Hắn là thư sinh yếu đuối kia mà, hắn còn bị đập một cái, hắn phải ra vẻ nữa! Hắn không giả bộ ngã trái ngã phải, lao đảo, thì chuyện này không phù hợp lẽ thường đâu! Vì vậy Tống Ngạn Triệt bắt đầu lắc lư, lắc đông, lắc tây, hẳn phải biểu hiện thật yếu đuối!

Trời mới biết hắn lắc lư như vậy, Đường Cửu muốn quát hẳn bao nhiêu! Đường Cửu hận không được đá mạnh chân lên vai hắn một cái, đập nát bấy xương hắn.

“Ta nói, người đừng lắc lư nữa, đây chính là vì biểu muội người làm việc đấy? Người cũng mong bệnh cũ của biểu muội người có thể sớm ngày hết chứ? Vị lạt thủ y tiên Tần Mộ Sắc Tần cô nương nói rồi, phải để Nhật Nguyệt Thần Tiên Đẳng phải hút lấy tinh hoa nhật nguyệt, ta thận trọng mang từng đoạn từng đoạn từ trên núi xuống, dễ dàng lắm sao? Nếu không phải là người khuya khoắt chạy đến đây, ta sẽ bị người dọa sợ đến rút xuống sao? Ta cho người biết, đập trúng người, đó là người đáng đời! Đây là do chính người, người cũng chỉ có thể tự mình ném kết cục này thôi.”

“Đã biết! Đã biết! Người đừng nói nữa, tập trung leo lên đi! Người đừng nắm hông cái Tiên Đẳng gì đó kia.” Tống Ngạn Triệt cảm giác mình thật xui xẻo! Nửa đêm ra ngoài hoạt động gân cốt, thật vất vả mới rời cmn đi, định nắm chặt thời gian luyện công. Ngày xưa ở nhà, có nương hắn ở đây, hẳn cũng không dám chạy đi luyện công thường xuyên. Vốn tưởng rằng giờ được tự do, nhưng ai có thể nghĩ quân chưa thắng trận đã chết! Lần đầu tiên của hắn: tới rừng cây nhỏ phía sau núi luyện kiếm, đã bị nha đầu Đường Cửu này đập trúng rồi, duyên phận mà! Tống Ngạn Triệt yên lặng rơi lệ trong tim.

Mất sức của chín trâu hai hổ, Đường Cửu thật khó khăn bò lên, Tống Ngạn Triệt coi như đã hiểu, nha đầu này chính là “Một tên đại ngốc”, uống phí sức lực của cơ thể, mà tài nghệ lại kém, còn cái đầu đâu. Thì. Cũng tạm được! Coi như có thể miễn cưỡng vượt qua kiểm tra trí thông minh. Hôm nào, tìm một cơ hội, dạy Đường Cửu một chút, để cho nàng cũng học một ít võ thuật. Tống Ngạn Triệt càng nghĩ càng thấy không thích hợp, vậy không phải là hắn đào hãm cho mình sao? Nếu Con Bé Dã Man này học võ công xong, còn không bắt nạt hắn mỗi ngày sao.

Ánh trăng như thần chú, kim đăng long lánh, khê sáng, hiện lên từng điểm ánh sáng, Nhật Nguyệt Thần Tiên Đẳng coi như là hoàn thành lần đầu tiên hút lấy tinh hoa của mặt trăng, linh khí của thiên địa. Đợi Tiên Đẳng này lấp lánh ánh sáng nhạt, Tống Ngạn Triệt mới phát hiện dây mây này chia làm hai rễ, đan vào nhau mà sinh trưởng, lửa nước cùng tồn tại, hồng cùng xanh lá xen lẫn nhau mà sinh trưởng, giờ phút này lóe kim quang chính là màu xanh lá của Nguyệt Quang Đẳng, mà màu đỏ của Thái Dương Đẳng không phản ứng chút nào.

Mới vừa rồi chỉ lo chơi đùa tranh cãi ầm ĩ với Đường Cửu, lại quên nghiêm chỉnh hỏi tì mi, đợi Tống Ngạn Triệt tì mi hỏi, mới biết được hôm nay Nguyệt Thần Tiên Đẳng này hút lấy tinh hoa thiên địa mới là bước đầu tiên, mà bước thứ hai là do đại ca kết nghĩa Thượng Quan Hành của hắn đi làm, về phần

bước thứ ba dĩ nhiên là muốn đưa những thứ đồ này lên tay Tần cô nương, để cho lạt thủ y tiên vì Biệt Tiêu Tuyết chữa khỏi căn bệnh đã nhiều năm này.

Tổng Ngạn Triệt nhìn Đường Cửu leo lên leo xuống, còn phải ở đây đợi đến ngày mai mặt trời xuống núi thật khổ cực, thân là nam tử, làm sao có thể nhẫn tâm vứt một mình này ở đây, liền quyết định ở chỗ này cùng với Đường Cửu mãi cho đến khi lấy tinh hoa nhật nguyệt xong.

Đường Cửu nhìn ánh mắt kiên định của Tổng Ngạn Triệt, khoe miệng vô thức hiện lên một chút ý cười, Tiểu Dạng (*)! Chớ nhìn thân thể hần yếu ớt, ngược lại còn rất có khí phách đàn ông, rất có lòng trách nhiệm, nhưng mà đã nửa đêm, thân thể kia của hần sao có thể chịu được, giữa trưa mai còn một cửa quan lớn nữa! Nếu hần bị phơi nắng hôn mê, nàng vừa phải lo cho Tiên Đăng! Vừa phải lo cho Tổng Ngạn Triệt hần nữa!

(*) bản gốc là 小样, là kiểu xưng hô thân mật giữa bạn bè đồng trang lứa, nếu dùng cho người không quen thân sẽ là mất lịch sự, có thể hiểu như cách xưng hô mày-tao giữa bạn bè trong tiếng Việt.

Đường Cửu càng nghĩ càng thấy không được, đứng ở trên sườn núi dụ dỗ Tổng Ngạn Triệt trở về. Lời mới nói ra một nửa, chỉ nghe sói tru “Ngao” một tiếng, Đường Cửu sợ đến mức vội vàng nuốt nửa lời còn lại vào.

Tổng Ngạn Triệt đứng dưới sườn núi, nhìn bóng dáng Đường Cửu co đầu rúc cổ, không khỏi vui lên, đùa ngoặc! Nói bụng cũng không biết! Cũng may mà hần biết nói bụng, nha đầu này lại sợ sói, nếu không thật sự không dễ lắm. Lại nói nha đầu này ác như sói cái thành tinh, sao lại sợ sói nhỉ? Chẳng lẽ sợ thấy đồng loại thì hiện nguyên hình?

“Ngươi mới hiện nguyên hình!” Tổng Ngạn Triệt cũng thật là, nghĩ thì nghĩ, còn nói ra ngoài làm gì, nói người ta là sói cái thành tinh, sói cái thành tinh này không mắng ngươi mới là lạ đấy!

Tổng Ngạn Triệt đây cũng là cảm thấy nhân rồi cô quạnh, hai người sẽ đỡ nhàm chán hơn nhiều! Vẫn nên tranh cãi ồn ào một chút, đùa thật vui. Nhất là nha đầu Đường Cửu này, cái miệng không buông tha cho người khác, cãi nhau với nàng rất vui A ha ha ha.

Ầm ỉ cũng ầm ỉ, cãi nhau cũng cãi nhau, đêm dài đằng đẵng, này Tiên Đăng còn phải chớp hai lần, một lần tối một lần sáng, đừng xem hiện tại kim quang lấp lánh, không ngừng bốc lên Tiên Quang, sau này lần hai sẽ càng sáng hơn, hơn nữa một khi ánh sáng trở nên mạnh, nhấp nháy chớp hiện, phải phun thuốc nước riêng của Tần Mộ Sắc lên gốc Tiên Đăng, nếu không gốc cây Tiên Đăng liền vô dụng, cho nên, đôi mắt hai người không dám nháy một cái, coi chừng một tắc không rời.

Không có chuyện làm, nhìn Tiên Đăng đủ rồi, cũng chỉ phải nhìn trời, trăng sáng đủ đẹp, mặc dù tối nay sao không nhiều, nhưng bóng đêm vẫn rất đẹp, không được hoàn hảo chính là trên núi ban đêm gió lớn, Đường Cửu mặc áo choàng, nhưng mà có một thiếp gia nho nhã yếu đuối ở bên cạnh, cũng đành phải tặng cho hần.

Tất nhiên Tổng Ngạn Triệt không chịu nhận, nhưng mà càng không lay chuyển được Đường Cửu, lại không thể nói thân thể mình vô cùng khỏe mạnh, so với nàng còn mạnh khỏe hơn nhiều. Không thể làm gì khác hơn là nhận lấy, nhưng khi nhìn thấy Đường Cửu lạnh cóng run lấy bấy, sao có thể bảo hần nhẫn tâm, cùng nhau sử dụng đi! Ôm chặt bà vai, vai kề vai, cùng nhau khoác trên vai, cùng nhau che gió tránh rét, Đường Cửu sợ hãi hít một hơi khí lạnh, ngắt nha, sầm sỡ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: CHƯƠNG 13: CẢ ĐỜI LÀM BẠN BÈ, CẢ ĐỜI LÀM ANH EM

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Đã đi sao?” Trăng sáng trên cao lạnh lùng chiếu xuống hành lang Tổng gia, một bóng dáng thon dài đứng quay lưng, tuy chỉ là một bóng lưng, lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, giọng nói cực kỳ dễ nghe này cũng vô cùng lạnh lẽo tràn đầy tính nguy hiểm, làm cho người ta không rét mà run.

“Dạ!” Tần Mộ Sắc thay đổi phong cách kiêu căng phách lối lăng lợ thường ngày, một mực cung kính đứng sau thân người kia, rất cung kính khom người đáp trả, nhìn ra được Tần Mộ Sắc rất kính trọng người này, cũng rất sợ người này, cúi đầu ngẩng đầu, chỉ nhìn thoáng qua, trong mắt chưa đầy tình yêu nồng đậm. Tần Mộ Sắc sùng bái người này, rồi lại dè dặt cẩn thận trước mặt hần, vô cùng thận trọng, vừa yêu và lại sợ, muốn đến gần, rồi lại dừng lại chân không bước, muốn kéo lại gần khoảng cách, rồi lại không thể không rời xa.

“Vậy thì tốt, mấy ngày nay ngươi ở đây đề ý thật kỹ, bất cứ lúc nào có chuyện gì đều phải bẩm báo.” Khác với giọng nói rồi rầm của Tần Mộ Sắc, trong giọng nói nam nhân đứng quay lưng không chứa chút tình cảm nào, hần lạnh lẽo làm cho người ta cảm thấy thấu xương, trái tim băng giá. Biết rõ như thế nhưng Tần Mộ Sắc lại cam nguyện thiêu đốt chính mình để sưởi ấm hần, dù là chỉ có một tia, một chút hi vọng nào, nàng cũng nguyện ý đến gần hần, ngọn lửa Tần Mộ Sắc nguyện cháy hết mình cũng muốn sưởi ấm người kia, cho dù chỉ hòa tan một góc nhỏ núi băng là hần, nàng cũng nguyện ý. Chỉ tiếc hần sẽ không cho bất cứ ai cơ hội, trong tim của hần chỉ có một việc, một người, lấp đầy, không chứa nổi nữa.

“Giáo chủ!” Một tiếng gọi, lại không thể giữ lại cái bóng lưng lác mình rồi đi nhanh như tia chớp kia. Tổng gia, trong lòng Tần Mộ Sắc nói thầm với mình

đất dưới chân này, Tổng gia! Mục tiêu của giáo chủ, Đường Cửu! Tổng Ngạn Triệt! Tổng phu nhân! Biệt Tiêu Tuyết! Số mạng mọi người trong Tổng gia đều sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, hi vọng người của Tổng gia đừng trách Tần Mộ Sắc nằng lộng dạ ác độc, tất cả đều là bắt đắc dĩ, ai bảo bọn hần cưới người không nên cưới, nếu là số mệnh, thì bọn họ phải chịu trách nhiệm.

Ngon núi phía sau Đông Sơn thư viện có hai người đang nương tựa kề cận bên nhau, mặc dù Đường Cửu không tâm tình tình nguyện, nhưng gió thổi thật sự rất lạnh, Đường Cửu cũng đành miễn cưỡng dựa vào, hai người cùng gió lạnh trắng sáng, cùng nhau hóng gió một chút, ngắm trăng, nói chuyện trên trời dưới đất, kể chuyện, trêu đùa nhau, khuỷu tay đâm đâm đối phương, chơi đùa rất vui vẻ. Hoàn toàn không biết bây giờ Tổng gia gặp nguy hiểm, hôm nay Tổng gia chỉ còn lại một Tần Mộ Sắc bụng dạ khó lường, và lại, không người nào có thể ngăn được nàng.

“Không biết Thượng Quan đại ca như thế nào?” Đường Cửu nhớ tới nhiệm vụ Thượng Quan làm, không khỏi lo lắng không dứt, hàn băng ngàn năm, đến nơi lạnh nhất để tìm, không biết Thượng Quan đại ca có thể trở về bình an hay không.

Không biết tại sao Tổng Ngạn Triệt vừa nghe Đường Cửu nhắc tới Thượng Quan Hành liền tức lên! Theo lý thuyết đây là đại ca hần, hần không nên tức giận, nhưng là tại sao trong lòng cứ cảm thấy khó chịu như vậy? “Người rất quan tâm đại ca sao? Thượng Quan đại ca, Thượng Quan đại ca, gọi thật thân thiết.” Lời nói đầy ghen tuông, quả thật Tổng Ngạn Triệt không thể tin được là hần tự mình nói ra? Sao hần lại nói như vậy? Thế này rất không phù hợp với hình tượng ngọc thụ lâm phong, phong lưu tiêu sái của hần.

Trong đầu Đường Cửu cũng là một dấu chấm hỏi, nàng quan tâm Thượng Quan Hành thì liên quan gì đến Tổng Ngạn Triệt? Hai người đều có tâm sự riêng nên không ai gây lộn nữa, lúc đang muốn đánh vỡ cục diện này, chỉ thấy Tiên Đăng lóe nhiều điểm ánh sáng nhạt, từ từ càng sáng dần, từ từ sáng lên, càng lúc càng sáng, đây cũng thanh công khiến lực chú ý của hai người quay lại, vội vàng đổ thuốc nước Tần Mộ Sắc đặc biệt chế tạo lên mặt trên Tiên Đăng.

Canh giữ cả đêm, sau khi sắc trời sáng choang, Tổng Ngạn Triệt không thể không trở về bái kiến Phu Tử trước giờ lên lớp sáng sớm, cũng không thể làm gì khác hơn, cẩn thận bước chậm rãi từng bước.

Muốn hỏi tại sao Tổng Ngạn Triệt cả đêm không về mà không ai phát hiện? Liền không thể không nói đến bạn bè tốt, anh em tốt của Tổng Ngạn Triệt: Lam Thiếu Lăng, hai người bọn họ ở cùng một phòng nha! Lam Thiếu Lăng không nói, ai biết nhị ca hần khuya khoắt lên đi ra ngoài. Cái miệng kia của Lam Thiếu Lăng cực kì kín, hoặc nên nói là rất lười nói, căn bản là hần lười há mồm nói, huống chi hần biết nhị ca hần đi ra ngoài làm gì, dĩ nhiên là đi ra ngoài hoạt động gân cốt rồi.

Chuyện Tổng Ngạn Triệt biết võ công, trừ chính Tổng Ngạn Triệt cùng sư phụ Thiết Trung Nhạc ra, cũng chỉ có hai vị huynh đệ kết nghĩa của Tổng Ngạn Triệt là Thượng Quan Hành và Lam Thiếu Lăng biết, cho nên Lam Thiếu Lăng đối với việc biến mất đêm khuya của Tổng Ngạn Triệt không có gì lạ. Duy nhất làm Lam Thiếu Lăng không ngờ chính là thế nhưng Đường Cửu cũng tới, thật đúng là là dực không rời cái, cái cân không rời quả cân, thật đúng là ân ái nha!

Tổng Ngạn Triệt lười để ý lời trêu chọc của Lam Thiếu Lăng, một lòng chỉ nghĩ tới làm sao có thể nghỉ giờ lên lớp sáng sớm. “Làm thế nào để rời đi à? Giả bộ bệnh đi! Sở trường nhất của huynh còn gì.”

“Đi đi đi. Hur.”

“Hur.” Trong giờ học buổi sáng, Tổng Ngạn Triệt không yên lòng, bị Lam Thiếu Lăng bắt tại trận, hai người châu đầu ghé tai, bàn luận xôn xao. Mặc dù ngoài mặt Lam Thiếu Lăng không hay tám chuyện, nhưng mà vừa nhìn thấy cái bộ dáng này của nhị ca hần, vẫn là không nhịn được hỏi thăm một phen, sau đó sẽ đánh tiếp tục trêu một phen, hoàn toàn không để ý đến lão phu tử thao thao bất tuyệt, gât gù hã hề trước mặt.

Nói chuyện vui vẻ, hai người này hoàn toàn không để ý đến sắc mặt Trần phu tử xanh mét, uống phí cho hai người này là người luyện võ mà một chút tính cảnh giác cũng không có, thước của phu tử cũng đánh lên trên đầu rồi, mới phát hiện tình huống không đúng, trường hợp không đúng? Ở đây đâu phải nơi để trêu đùa, bị đòn là đúng?

Bị trúng một thước, Tổng Ngạn Triệt dứt khoát giả bộ bất tỉnh, đánh có lỗi Trần phu tử một phen! Nếu không hần sao có thể Kim Thiên Thoát Xác, đi tìm người phụ nữ có chồng phía sau núi nói mất đây? Không biết Đường Cửu này thế nào, cũng không biết Con Bé Dã Man này có mang theo đồ ăn không? Mang theo bữa sáng cũng vô ích, trải qua một đêm hôm qua cũng đã sớm bị thổi lạnh rồi, bánh bao cũng có thể thổi thành hóa thạch rồi.

Tổng Ngạn Triệt còn ở đằng kia suy nghĩ vô vẩn, đáng thương Lam Thiếu Lăng phải công cái người nhị ca không đáng tin này của hần về phòng ngủ, tiếng nói của Lam Thiếu Lăng vang lên trong không trung: “Nhị ca, đệ thấy huynh nằm trên lưng đệ thật sự rất thư thái, đáng thương cho đệ công huynh xa như vậy đúng không? Huynh nói đi, tại sao huynh lại nặng như vậy?”

Một tay Lam Thiếu Lăng bắt lấy nhị ca không đáng tin của hần vút xuống giường, tên này thật quá nặng, định nửa đường thả hần xuống, để cho hần tự mình đi! Tổng Ngạn Triệt lại cứ mặc kệ, nói sợ có người nhìn thấy, vậy thì sẽ lộ. Có câu nói là diễn trò phải làm toàn bộ, chỉ uất ức uất ức tam đệ là hần rồi. Lam Thiếu Lăng hận đến mức không được vút nhị ca như kẻ mắc thân kinh này vút ngay tại chỗ trên mặt đất, phun hai bãi nước miếng nữa, ta nhờ vào! Phụt phụt phụt!

“Tam đệ! Làm phiền đệ, lấy chút đồ ăn, nhị tẩu đệ vẫn còn ở phía sau núi nói mất! Vừa —— đói —— vừa —— lạnh ——!” Tổng Ngạn Triệt nằm ở trên giường gối lên cánh tay của mình, nhớ tới Đường Cửu mừng rỡ đã thấy vui vẻ, sai sử tam đệ đáng thương này của hần, cũng không chùn tay chút nào.

“Vâng vâng vâng! Tiểu nhân sẽ đi ngay, chuẩn bị một chút thật tốt, nô tài sẽ tự mình đưa qua, là ở sau. . .”

“Không cần! Ta tự đi!” Tổng Ngạn Triệt vừa nghe nói Lam Thiếu Lăng định đích thân đưa qua, lập tức bắn ra từ trên giường, tựa như một tia chớp lầy

khí thế sét đánh không kịp bưng tai liền bay đến trước mặt Lam Thiếu Lăng.

“Hừ! ?” Lam Thiếu Lăng đối mặt với hành động không bình thường này coi như là im lặng triệt để rồi, ghét bỏ đẩy cái mặt to trước mặt ra: “Được! Chính huyñh đi đi! Thứ ăn huyñh cũng tự mình tự đi vậy.” Nói xong, bước chân lười nhác của Lam Thiếu Lăng trở nên mạnh mẽ, chạy như bay đến bên cạnh, ngồi xuống đây, không bao giờ di chuyển nữa.

Tổng Ngạn Triệt cũng im lặng triệt để rồi, “Ngươi đi hay không đi?”

“Không đi!”

“Không đi?!”

Không đi, vậy thì đi vòng quanh đi! Ngươi trốn ta đuổi, không ngừng chạy vòng quanh quanh cái bàn, Lam Thiếu Lăng sống chết không ra, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là ra tay đánh nhau, không đùa thật, xem ra là không được.

Tổng Ngạn Triệt một nhấc chân lên, đập cái thứ đang làm mốc chạy quanh trước mắt —— cái bàn về phía Lam Thiếu Lăng. Lam Thiếu Lăng nghiêng đầu khẽ miễn cưỡng cười một tiếng, đưa tay vận khí, một chưởng ngăn ở mép bàn, dùng sức đẩy cái bàn trở về. Bay người lên bàn, tự nhiên xoay người, một bóng trắng tiêu sái, nhấc chân đập về phía Lam Thiếu Lăng.

Lam Thiếu Lăng lấy tay cản chân, tránh khỏi chiêu thức Tổng Ngạn Triệt. Liên Hoàn Xuyên Tâm Thối của Tổng Ngạn Triệt tất nhiên lợi hại, nhưng 72 chiêu Thiên Tinh Chiết Bắc Thủ của hắn cũng không phải là ngồi không, hai người người tới ta đi, quyền qua cước lại, đánh vô cùng thoải mái, sung sướng, hoàn toàn quên mất trên ngọn núi phía sau còn Đường Cửu nhin đối vẫn đang ở đó nói mát.

“Sao lại đến trễ như thế hả? Ta sắp chết đói rồi!” Đường Cửu kêu rất buồn bực, lúc tới mang lương khô vừa lạnh lại cứng, cắn bản không gặm nổi, nghĩ thầm mặc dù Tổng Ngạn Triệt vô dụng, nhưng cũng sẽ có chút lương tâm, sẽ đợi Tổng Ngạn Triệt mau chóng mang đồ ăn đến cho nàg. Ai ngờ trái chò cũng không tới, phải chờ cũng không tới, lúc đang định mở cái miệng to như chậu máu cắn miếng lương khô cứng như đá này, Tổng Ngạn Triệt liền tới, hô to một câu “Ngừng!”

Tiếng kêu này mà không nhanh thì thiếu chút nữa Đường Cửu đã cắm cằm vào cái bánh cứng. Đường Cửu cũng chịu thua, sao giờ mới đến chứ? Còn tưởng rằng cái tên này lại ngất đi.

“Nhờ hồng phúc của ngươi! Ta không cần phải nghĩ biện pháp thoát thân trước, lại nghĩ biện pháp kiếm ăn đây? Ta trộm ít đồ dễ dàng sao?” Tổng Ngạn Triệt cũng mang gương mặt im lặng, tam đệ đáng chết này, sống chết không lấy đồ ăn cho hắn, làm hại hắn phải lén lút đi trộm. Đôi tay này của Tổng Ngạn Triệt hẳn giỏi văn giỏi võ, không phải cầm bút chính là cầm kiếm, lần này thì hay rồi, lại vì Đường Cửu mà dùng để trộm bánh bao. Bực người nhất chính là tam đệ của hắn, không giúp hắn coi như xong, lại còn quấy rối hắn, hại Tổng Ngạn Triệt hẳn thiếu chút nữa thì bị người ta phát hiện.

Nhớ tới Lam Thiếu Lăng giương quả mặt hả hê cười sắp nở hoa ra, quả thật Tổng Ngạn Triệt tức nổ phổi.”Chẹp. Chẹp. Ngon. Ăn ngon. Ăn rất ngon!” Tổng Ngạn Triệt lại cúi đầu nhìn, Đường Cửu ăn như hổ đói này kêu một tiếng ngon, Tổng Ngạn Triệt lại không nhìn được cười. Nắng sớm ấm áp chiếu trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng tròn tròn của Đường Cửu, khoe mắt đuôi mày của Tổng Ngạn Triệt đều là nụ cười, hẳn giống như thấy được hai bánh bao nhỏ, bánh bao lớn đang ăn bánh bao nhỏ, Đường Cửu giống như cái bánh bao trắng này thật là đáng yêu, Tổng Ngạn Triệt cũng không nhìn được muốn bóp một cái. Sau đó, hắn lại thật sự véo.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: CHƯƠNG 14: VÌ SAO LÃO BỘC NGƯỜI CỨ NHÌN CHẴM CHẴM THIẾU NIÊN XINH ĐẸP NÀY

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“A! Tổng Ngạn Triệt ngươi lại dám bóp mặt của ta, nếu ngươi có gan thì đừng chạy!” Đường Cửu bỏ lại nửa cái bánh bao trong tay, nhấc chân đuổi theo. Tên thân kinh Tổng Ngạn Triệt này, bóp cái miệng đang chứa đầy thức ăn của biến hình rồi. Nghẹn chết nàg!

“Không chạy là ngu! Không phải chỉ bóp một cái sao? Bóp một cái thì bóp một cái thôi! Có gì đặc biệt hơn người, ta không cố ý, sao ngươi lại keo kiệt như vậy? Còn đuổi theo cắn ta.” Cái gì gọi là bóp méo sự thật, lời này của Tổng Ngạn Triệt chính là bóp méo sự thật, đuổi theo đánh đấm. Mặt trời dần dần nhô lên, hai người cười đùa không ngừng dưới ánh nắng ban mai, tiếng cười khoan khoái vang vọng phía sau núi, trên sườn núi nhỏ nhỏ từng trận cười như chuông bạc vang lên, rất dễ chịu.

Như lời nói, vào lúc giữa trưa Thái Dương Đẳng nhấp nhóaáng hừng hực ánh lửa, chỉ một lúc mà sắc hồng đã đầy trời, khác hẳn với sắc vàng của Thái Âm Đẳng tối hôm qua. Hôm nay một cái rế dây leo khác tên là Thái Dương Đẳng, một âm một dương, mặt trời mặt trăng, hỗ trợ lẫn nhau, sinh trưởng ở sâu trong sa mạc, nước lửa hòa vào nhau. Đến hôm nay, sau khi tưới thuốc nước đặc thù, cũng hút tinh hoa trời đất, kích phát được hiệu, là thuốc trị thương cực tốt.

Cộng thêm Thượng Quan Hành đến nơi lạnh nhất ở cực bắc lấy hàn băng ngàn năm, bệnh cũ của Biệt Tiêu Tuyết lại vừa chữa khỏi, nhưng mà Đường Cửu và Tống Ngạn Triệt đều lo lắng, lấy tình trạng thân thể của Biệt Tiêu Tuyết, có thể chịu nổi hay không, đây vừa là lửa vừa là băng, còn thay đổi ngày đêm, nóng lạnh luân phiên, rốt cuộc Biệt Tiêu Tuyết có thể chịu được hay không?

Lo lắng thì lo lắng, thực tế là thực tế, hoàng hôn sắp buông xuống, Tống Ngạn Triệt cũng nên trở về phòng ngủ. Tuy nói giả bộ bệnh có thể lừa gạt trong chốc lát, nhưng lúc này đã học xong, ngộ nhớ đến bạn học đến thăm hẳn, hẳn lại không có ở trên giường bệnh, vậy thì thật sự sẽ không giải thích được. Người khác không nói, nhưng biểu ca Lịch Nhượng Hải kia của Đường Cửu nhất định sẽ đến.

Tống Ngạn Triệt và Đường Cửu dưới trời chiều, mỗi người đi một ngã, Tống Ngạn Triệt không ngừng dặn dò Đường Cửu đi đường cẩn thận. Đường Cửu vác Tiên Đăng lên, rất hào sảng vỗ ngực một cái: “Yên tâm đi! Dài dòng! À, đúng rồi, biểu ca ta và người cùng học chung thư viện, khi gặp huynh ấy, người cũng không nên bắt nạt. À không, người không dám, huynh ấy là bề trên của người.”

“Ai là bề trên, là bạn học, cùng trường?” Tống Ngạn Triệt tỏ vẻ không đồng ý, bề trên từ đâu tới, rõ ràng là cùng trường, bọn họ đều là môn sinh của Trần phu tử, còn là cùng giới.

“Ta chẳng cần biết người cùng trường hay cùng ngủ. Tóm lại, không được bắt nạt biểu ca của ta, nếu không, nếu không, ta trở về bắt nạt biểu muội của người!”

Hi hi! Bắt nạt biểu muội của hẳn! Nàng lại có thể nghĩ được điều này, lời nói lạ đời như vậy cũng chỉ có Đường Cửu mới nói ra được: “Còn cùng ngủ? Ta với biểu ca người cùng ngủ, vậy không phải ta bệnh sao?”

Đường Cửu chớp chớp mắt to vô tội: “Người có bệnh còn gì? Người không phải có bệnh thì người uống thuốc làm gì? Ấm sắc thuốc, lái nhai nhiều. . . .”

Còn làm ngoáo ộp! Nhìn đáng vẻ như tinh linh đáng yêu lại bướng bỉnh của Đường Cửu, trong lòng Tống Ngạn Triệt rất vui vẻ, thật là đáng yêu.

Đường Cửu nhìn bộ dạng cột nhà này của Tống Ngạn Triệt, bắt đầu đi lắc đầu, chẳng nhẽ bị sắc (thuốc) đến ngu luôn rồi sao? Sao mà mắng hẳn, hẳn cũng không tức giận? Điên rồi sao? Vác Tiên Đăng lên, quay người đi, tiêu sái phất tay một cái, chỉ chừa một bóng lưng xinh đẹp. Trời chiều ngã về tây, Đường Cửu khoát ánh nắng chiều, dần dần nhạt đi trong ánh chiều tà. Cho đến khi bóng dáng này biến mất, Tống Ngạn Triệt mới cười quay người rồi đi, chạy về phòng ngủ.

Bên này Đường Cửu chạy về nhà, giao Nhật Nguyệt Thần Tiên Đăng cho Tần Mộ Sắc, cũng chẳng quan tâm cái gì, xoay người ngã đầu nằm ngủ, coi như trời sắp xuống, nàng cũng mặc kệ! Ngủ! Ngủ! Nàng phải ngủ! Khò khò khò ~.

Bên này Đường Cửu được bỏ giấc rất sung sướng, ngay cả trong mộng cũng cười. Bên kia Tống Ngạn Triệt phải cười khổ. Quả nhiên biểu ca Lịch Nhượng Hải của Đường Cửu đến rất đúng giờ, tới cửa thăm hỏi. Đây cũng không phải điều quan trọng, trước kia cũng đã từng quen biết. Mặc dù Lịch Nhượng Hải là một cô nhi, thuở nhỏ nuôi ở Đường gia, nhưng lại hết sức hiểu lễ.

Dượng, dì của hẳn, cũng chính là phụ thân, mẫu thân của Đường Cửu cực tốt với hẳn, thuở nhỏ đã cho hẳn đọc sách học chữ, khiến Lịch Nhượng Hải vốn sinh ra trong một gia đình giang hồ lỗ mãng thành người có phong độ của người trí thức. Bởi vì phụ thân Lịch Nhượng Hải chết trong trận quyết đấu trên giang hồ, nên càng không muốn múa đao lộng thương, ngay cả võ công học khi còn bé, cũng quên hết sạch.

Nói chung là do ân oán giang hồ, khiến Lịch Nhượng Hải cửa nát nhà tan, phụ thân chết bởi quyết đấu, mẫu thân tự tử vì tình. Ở trong lòng Lịch Nhượng Hải, ghét nhất là võ thuật! Một lòng đọc sách thánh hiền, hy vọng có thể làm quan.

Thế nhưng, ngay cả người qua đường cũng có thể nhìn ra, Lịch Nhượng Hải này vốn không phải loại ham học. Thoạt nhìn là một thư sinh trắng trẻo nõn nà, đáng tiếc học văn chương vô cùng cứng nhắc, học vẹt cũng không nên học kiểu như vậy, hoàn toàn không hiểu được tinh túy trong sách. Quân tử có sáu cái tài: lễ (lễ nghi), nhạc (âm nhạc), xạ (bắn cung), ngự (cưỡi ngựa), thư (viết chữ), số (tính toán). Trong đó chỉ có bắn tên là cực kỳ ưu tú, thành tích có thể nói là một tên bắn ra, bách phát bách trúng!

Lịch Nhượng Hải quan tâm đến Tống Ngạn Triệt bị bệnh, cùng Lam Thiếu Lăng, Tống Ngạn Triệt cùng đến hàn huyên một lát, rồi ai đi đường nấy. Tống Ngạn Triệt vốn cho là có thể nghỉ ngơi rồi, ai ngờ sự phụ hẳn lại tới, không nói hai lời, xách lên đã, nhân tiện mua một tặng một, còn bắt Lam Thiếu Lăng Gương mặt của Lam Thiếu Lăng cực kỳ không tình nguyện! Tại sao Thiết tiên bối này lại tới, cứu mạng với ~. Cứu mạng với ~.

“Đừng gào thét nữa, gào thét nữa, ta làm vỡ người xuống!” Thiết Trung Nhạc giống như một con chim lớn, chao liệng trên không trung ở rừng cây nhỏ, xách hai người Tống Ngạn Triệt và Lam Thiếu Lăng bay trên khoảng không giữa rừng rất tự nhiên. Tình cảnh này, giống như là một con chim ung lão làng bắt hai con gà con từ trên mặt đất, sã đi săn trở về.

Ở trước mặt Thiết Trung Nhạc, hai người Tống Ngạn Triệt và Lam Thiếu Lăng bọn họ không phải là hai con gà con sao? Sao có thể địch nổi vị trưởng lão Thiết Kiếm Môn võ công vô địch thiên hạ đây?

Xong rồi! Xong rồi! Bị Lão Ngươn Đồng này bắt được, thật là thảm! Trong lòng Lam Thiếu Lăng không ngừng kêu khổ, lúc lên núi cũng biết sẽ có một ngày như thế, nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy! Quả thật muốn chết muốn chết.

Ban đêm, lão già này không giống như trước lời kéo bọn họ so chiêu, ngược lại lại tâm tình, chỉ là đề tài này nói đi nói lại, vòng tới vòng lui, thế nào đều ở trên người của Lịch Nhượng Hải, cái gì mà bạn học nhỏ tuổi tú kia, tiểu thư sinh vừa rồi á!

Tuần tú? Đã có hai người tuần tú ở đây, Tống Ngạn Triệt và Lam Thiếu Lăng tỏ vẻ không chấp nhận được. Tống Ngạn Triệt thừa dịp Thiết Trung Nhạc không chú ý, trở tay một cái thoát khỏi sự kiểm chế của Thiết Trung Nhạc, bay người lên cây, lười biếng bay một mạch lên cây, làm bạn với gió lạnh, ngắm cái mâm ngọc bụi lạnh như băng. Tại sao Tống Ngạn Triệt lại cảm giác cùng sự phụ ngắm trăng lại khiến lại cảm thấy ý nghĩa của ánh trăng cũng thay đổi đây? Tối hôm qua thì gió mát trăng thanh, đẹp không sao tả xiết, tối nay là gió lạnh trăng đau, khó mà dễ chịu.

Bên này Tống Ngạn Triệt nằm ở trên cây còn nói khổ, còn đáng thương hơn Lam Thiếu Lăng hay sao? Bị Thiết Trung Nhạc giữ không thể động đây, không đường lên trời, không cửa xuống đất. Chỉ có thể từ từ thành thật nói chuyện trên trời dưới đất với vị này lão tiền bối này. Ta nói lão tiền bối này! Lão tiền bối! Tại sao ngài đột nhiên cảm thấy hứng thú với Lịch Nhượng Hải, chuyện này ngài nên đi hỏi đồ đệ tốt Tống Ngạn Triệt của ngài đi? Bằng không hỏi nương hân cũng được mà! Bọn họ là thân gia đấy, chắc hẳn Tống phu nhân hiểu rất rõ thân quyến Đường gia. Lúc cầu hôn Đường gia, chắc hẳn cũng điều tra rất rõ.

Lời này của Lam Thiếu Lăng vừa mới ra khỏi miệng, trên đầu liền nhận một hạt dẻ và một viên đá, hạt dẻ đến từ Thiết Lão tiền bối, cục đá đến từ nhị ca Tống Ngạn Triệt đang tiêu sái trên cây. Lam Thiếu Lăng không rõ, tại sao Thiết tiền bối này lại sợ Tống bá mẫu như vậy, coi như Thiết tiền bối gạt Tống phu nhân dạy nhi tử người ta võ công, cũng không thể sợ thành cái dạng này chứ?

Lam Thiếu Lăng không hiểu tại sao Thiết Trung Nhạc lại sợ Tống phu nhân như vậy. Tống Ngạn Triệt hiểu, nhưng Tống Ngạn Triệt sẽ không nói, hẳn muốn nhìn một chút xem lúc nào lão già này chịu nói ra? Chỉ là, Tống Ngạn Triệt cũng tò mò, tại sao lão già này lại đột nhiên cảm thấy hứng thú với Lịch Nhượng Hải?

Lão già sao có thể chịu nói, vừa hỏi liền pha trò, khiến Tống Ngạn Triệt và Lam Thiếu Lăng tức giận đến mức tỏ ý xem thường rất rõ. Bất kể như thế nào, lão già cũng không chịu nói, Lam Thiếu Lăng và Tống Ngạn Triệt cũng đành phải thôi!

Nhưng mà bắt đầu từ một đêm này, sau lưng Đông Sơn thư viện cps thêm một đôi mắt. Đôi mắt này tuy lớn tuổi nhưng thần thái vẫn sáng láng, oai hùng bất phàm như cũ. Chỉ là vì sao luôn gian sảo lên lên lút lút nhìn chăm chăm Lịch Nhượng Hải. Có thể là do huyết mạch người giang hồ, bất kể thế nào cũng không xóa bỏ được, tính cảnh giác của Lịch Nhượng Hải so với thư sinh tầm thường cao hơn, rõ ràng phát hiện được lão nhân lên lút này.

Nhắc tới Thiết lão nhân đầu gì cũng là trường lão Thiết Kiếm môn, đường đường là kiếm khách đệ nhất thiên hạ, thế nhưng làm việc lên lút như thế, lên lút lút lút nhìn chăm chăm người ta giống như cái lão biến thái, làm người ta kinh ngạc chính là còn hóa thân làm lão bộc quét dọn đình viện, vậy mà lại chạy đến Đông Sơn thư viện làm việc vặt. Nói là làm việc vặt, nhưng một đôi mắt gian xảo lại cứ nhìn Lịch Nhượng Hải, ánh mắt gian xảo không ngừng quan sát trên dưới, nhìn chăm chú khiến toàn thân Lịch Nhượng Hải run sợ, sau lưng nổi da gà.

Thấy vẻ mặt hoảng sợ không hiểu của Lịch Nhượng Hải, toàn thân từ đầu đến ngón đều mất tự nhiên, lại khiến Lam Thiếu Lăng và Tống Ngạn Triệt sặc cười! Rốt cuộc thì lão già này muốn làm cái gì? Còn tiếp tục như vậy nữa, sợ rằng Lịch Nhượng Hải phải kêu cứu rồi. Cứu mạng! Ở đây có một Lão Biến Thái! Tống Ngạn Triệt và Lam Thiếu Lăng suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy không khỏi buồn cười. Che miệng không nhìn được muốn cười lên tiếng. Thiếu chút nữa bị Trần phu tử đánh đòn, lão già này thật sự là hại không ít người nha! Không có việc gì chạy đến đây gây cười làm cái gì?

Đông Sơn thư viện có đôi mắt, vẫn nhìn chăm chăm vào Lịch Nhượng Hải, Tống gia cũng có một đôi mắt, vẫn nhìn chăm chăm vào Đường Cửu, anh chị em họ hai người này, thật là đồng nhân đồng mệnh, xui xẻo giống nhau! Khác biệt chính là Lịch Nhượng Hải có cảnh giác, mà lão già này lác lư ngay trước mắt, không ngừng liếc trộm hắn, có thể nói là trắng trợn theo dõi hắn. Mà đôi mắt sau lưng Đường Cửu, nằng lại không phát hiện chút nào, hoặc là nói, vốn Đường Cửu không hề suy nghĩ nhiều, vị lạt thủ y tiền Tàn Mộ Sắc Tàn cô nương mà Thượng Quan đại ca mời tới có dụng ý khác.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: CHƯƠNG 15: THU NGUYỆT HÀN MAI CÓ MỸ NHÂN

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Nhưng mà người không có ý hại hồ, hồ lại muốn đả thương người! Thật đúng là không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng bị người. Đường Cửu không hiểu đạo lý này, còn thành thật với Tàn Mộ Sắc, chỉ sợ là sớm muộn gì nói những thứ quan trọng ra. Nhưng mà, cũng không chỉ Đường Cửu không nhìn ra, ngay cả Tống phu nhân trải qua trăm trận chiến, Tống Ngạn Triệt đầy ý nghĩ xấu xa cũng không nhìn ra sơ hở của Tàn Mộ Sắc. Thứ nhất là tiếp xúc quá ít, Tàn Mộ Sắc mang danh là chữa bệnh, vẫn duy trì khoảng cách tương đối với Tống phu nhân và Tống Ngạn Triệt. Thứ hai, trước khi đến Tàn Mộ Sắc đã chuẩn bị đầy đủ, không cần tự mình đi tìm hiểu nhiều chuyện, dĩ nhiên là không có sơ hở gì lớn để có thể bại lộ.

“Mộ Sắc! Thượng Quan đại ca dùng bò câu đưa tin, nói là đã lấy được Hàn Băng ngàn năm, đã lên đường trở lại.” Thời gian trôi thật nhanh, đảo mắt đã hơn nửa tháng, Tiên Đăng nuôi trồng bên ngoài Tiêu Tuyết Các, ngược lại khiến Tiêu Tuyết Các u tĩnh tiêu điều mang theo một chút nắng. Không biết có phải những cây mai bên ngoài Tiêu Tuyết Các bị Tiên Đăng ảnh hưởng hay không, lại nở rộ trong ngày thu. Mai trắng đầy sân, đẹp đẽ như tuyết rơi trong mùa thu, còn có từng đợt hương thơm nhẹ nhàng lan tỏa, làm lòng người vui vẻ thoải mái.

Trong sân Tiêu Tuyết Các, Biệt Tiêu Tuyết được nha hoàn đỡ, cùng Tàn Mộ Sắc, Đường Cửu đi ngắm hoa mai trong viện. Biệt Tiêu Tuyết được vị thần y Tàn Mộ Sắc này chăm sóc, tình trạng bệnh dần dần chuyển biến tốt, trên khuôn mặt vốn trắng như tờ giấy cũng từ từ có chút huyết sắc, trên mặt dần

dần thêm mấy phần đỏ thắm, một bộ quần áo màu trắng, càng khiến nàng giống như hoa mai tiên tử. Nàng đứng trước cây mai, lại làm cho người ta không phân được là hoa mai đẹp hơn, hay là nàng đẹp hơn.

Có câu nói người còn yêu kiều hơn hoa, giờ phút này trong Tiêu Tuyết Các, người còn yêu kiều hơn hoa cũng không chỉ có một mình Biệt Tiêu Tuyết. Khác với Biệt Tiêu Tuyết mềm mại như liễu đu đưa theo gió, còn lại hai vị mỹ nhân mỗi người một vẻ. Giống như một ngọn lửa chính là Tần Mộ Sắc, có thể nói là mỹ nhân diễm tuyệt thiên hạ, một đôi mắt xéch, vẻ đẹp sắc bén kiêu diễm thể hiện rõ ở từng cử chỉ.

Người người chỉ nói Tần Mộ Sắc, thủ đoạn sắc bén, ra tay ác độc, lòng dạ như rắn độc. Tính tình Tần Mộ Sắc như vậy vốn khiến người người kính trọng từ xa, trốn tránh e sợ còn không kịp, nhưng lại cứ làm chuyện bất ngờ, thích hại thì hại, thích cứu thì cứu. Tuy tính tình tàn nhẫn, nhưng trong thiên hạ, y thuật cũng là có một không hai, vừa là y tiên giúp cải tử hồi sinh, vừa là nữ ma đầu thủ đoạn sắc bén, chẳng trách mọi người tặng cho nàng danh hiệu, lạt thủ y tiên. Vừa là y tiên, nhưng cũng lạt thủ, vô cùng chuẩn xác.

Cảnh đẹp, mỹ nhân như thế, càng làm người ta vui tai vui mắt hơn. Đường Cửu chỉ lo chảy nước miếng với người ta, hoàn toàn không biết ở ngoài viện, nha hoàn ma ma, bọn gia đình, thấy ba người các nàng đứng chung một chỗ, đều cùng cảm thấy tuyệt diệu như nhau, chỉ là mỗi người duyên dáng một vẻ mà thôi. Biệt Tiêu Tuyết là liễu mềm đu đưa theo gió, đẹp như Tây Tử khi bị bệnh. Tần Mộ Sắc là diễm lệ vô song, vẻ đẹp có một không hai trong thiên hạ. Đường Cửu sao! Là vẻ đẹp không tìm không thấy, vẻ đẹp trong sáng, ngọt ngào, ngọt ngào.

Mặt bánh bao tròn trịa, hai mắt thật to, lông mi hướng lên trời, cười không tìm không thấy, đáy mắt trong suốt như vũng nước hồ. Mặc dù có lúc hành động cử chỉ của Đường Cửu quá mức lỗ mãng, nhưng là vì vậy nên có nhiều hơn mấy phần vẻ đẹp thẳng thắn. Có câu nói là thiên nhiên là trang sức, thanh thủy hóa phù dung. Không mang trang sức thì ngược lại rất tươi mát tự nhiên, đẹp khiến người ta không dời nổi con ngươi, giống như thấy nàng đã cảm thấy chỗ nào trên thế giới này cũng sáng ngời, ngay cả không khí cũng trở nên mát mẻ, trên người của Đường Cửu luôn mang theo một loại sức hút làm cho lòng người vui vẻ thoải mái.

“Một nhóm Sương Tuyết mỹ nhân thật đẹp, mấy vị mỹ nữ, xin hãy nể mặt, tiểu sinh bên này ra lễ!”

“Tuyệt thì có nhưng sương không có, tất cả các cây đều là hoa mai tuyết! Tại sao Tống Ngạn Triệt người lại quay về? Chẳng lẽ là biết những cây mai này bỗng nhiên nở hoa, đặc biệt trở lại ngắm mai hay sao?” Đường Cửu không quay đầu lại cũng biết đây là giọng của ai. Tống Ngạn Triệt, tại sao tên ôn thần này lại trở lại, lúc này nàng mới vừa trải qua nửa tháng thật tốt, chẳng lẽ lại phải bắt đầu dụ dỗ “Trẻ em” tiếp?

“Ta trở lại để ngắm mỹ nhân đây!” Không biết xấu hổ, quạt giấy nâng lên. Tống Ngạn Triệt cầm quạt giấy, nâng cằm Đường Cửu, hí mắt, trêu chọc Đường Cửu.

Cầm Đường Cửu bị quạt giấy nâng lên, cứng cổ, vẻ mặt mèo ăn cứt, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm, đứng hình tại chỗ. Thật muốn đánh hấn! Nhưng vì thân thể Biệt Tiêu Tuyết, Đường Cửu nằng nạnh. Đánh hấn ngắt xiu cũng không sao. Tên này vốn là cán ăn đòn, chỉ là thân thể Tiêu Tuyết mới vừa có chút chuyển biến tốt, đang đến phân trị liệu cuối cùng, dọa sợ nàng thực sự không nên làm!

Ta nhìn! Trên đầu chữ nhân có một cây đao(*), Đường Cửu thề, sớm muộn gì nàng cũng cho hai đao vào xương sườn Tống Ngạn Triệt, thù này không báo không phải là quân tử, trước mặt nhiều người như vậy, đùa giỡn nàng, chắc chắn phải trả đũa lại!

(*) Nhẫn (忍): nhẫn. Chữ Nhẫn trong tiếng Trung là bộ Tâm nhưng trên đầu có một chữ Đao (刀)

Trả đũa thế nào, đùa giỡn lại sao? Đường Cửu suy nghĩ một chút hình ảnh đó. Nàng, mặc nam trang, cầm quạt giấy nâng cằm Tống Ngạn Triệt, với tôi sao? Tên này cao 1m8, chân dài! Không không không... không được không cần không muốn! Đường Cửu suy nghĩ cái hình ảnh đó một chút, không khỏi lắc đầu, hình ảnh kia thật đẹp, nàng không dám nhìn! Tống Ngạn Triệt anh tuấn tiêu sái, ngũ quan cường tráng, mày kiếm mắt sáng mặc nữ trang, có thể nhìn nổi sao? Com đêm qua cũng không phải là để nàng phun ra.

Tống Ngạn Triệt đẹp trai thì đẹp trai, nhưng tuyệt không âm nhu, chỉ nhìn diện mạo không, tuyệt đối ngọc thụ lâm phong, tuấn lãng phi phàm, nhưng bộ dáng nam tử chính gốc này mà mặc nữ trang, chắc chắn là bê đê!

Ngọc thụ lâm phong, thoát nhìn là như vậy, nhưng trên thực tế không giữ được nửa khắc đồng hồ. Từng từng phút phút đồng hồ biểu diễn cho người xem cái gì gọi là yếu đuối, liễu yếu đu đưa theo gió! Đường Cửu suy nghĩ một chút cũng muốn khóc thút thút, đẹp trai đi nữa cũng vô ích. Đều là huynh đệ, sao chênh lệch giữa người với người lại lớn như vậy chứ, tại sao Thượng Quan đại ca lại oai hùng bất phàm như vậy chứ. Trời ạ, Đường Cửu người đang nhớ cái gì? Đúng! Chỉ là ngưỡng mộ! Kính nể!

Chắc chắn Tống Ngạn Triệt sẽ giờ giọng khóc cho người xem. Nếu Tống Ngạn Triệt biết suy nghĩ ghét bỏ hấn của Đường Cửu, còn ở đằng kia ngưỡng mộ Thượng Quan Hành không ngừng, không phải là không thể điên lên. Chỉ là, Tống Ngạn Triệt không biết, Đường Cửu biết Thượng Quan Hành từ trước, còn biết hấn sau.

“Biểu muội!”

“Biểu muội!”

Hai tiếng biểu muội, đến từ miệng của hai công tử khác nhau.

Đường Cửu thổi phù một tiếng, vui mừng lên tiếng, sau đó bắt đầu ôm bụng cười không ngừng, ngửa tới ngửa lui cười rất vui vẻ, chỉ thiếu lăn lộn trên đất thôi.

Tống Ngạn Triệt này và biểu ca nàng ở cùng một chỗ mấy ngày, phối hợp ăn ý như vậy từ bao giờ. Tống Ngạn Triệt gọi biểu muội Biệt Tiêu Tuyết, biểu

ca Lịch Nhượng Hải của Đường Cửu gọi nàng, vậy mà lại cùng một lúc.

“Được rồi, đừng cười! Có cái gì hay mà cười!” Không buồn cười, Tống Ngạn Triệt cũng tự cười theo, cười hi hi bảo Đường Cửu đừng cười, kết quả chính mình lại theo Đường Cửu không ngừng cười.

Còn lại Lịch Nhượng Hải, Biệt Tiêu Tuyết, Tần Mộ Sắc, Lam Thiếu Lăng bốn mặt nhìn nhau. Lúc Lam Thiếu Lăng nhìn vào mắt Tần Mộ Sắc, cảm thấy ánh mắt nữ tử này quá sắc bén, vô cùng xinh đẹp nhưng sát khí lại quá nặng. Và lại đáy mắt lộ ra tà khí, lạt thủ y tiên, quả nhiên không phải là một người đơn giản.

Tần Mộ Sắc nhìn vào ánh mắt Lam Thiếu Lăng thì cảm thấy nam tử này vô cùng lười biếng, từ trên xuống dưới viết rõ ràng bốn chữ: ta là người rảnh rỗi! Được rồi! Hai người kia còn chưa cợt sát bắn ra tia lửa tình ái, bọn họ cùng nhìn nhau và cùng thấy ghét, thiếu chút nữa thì đã thấy thù oán rồi.

Bọn họ không có, nhưng một đôi khác lại có nha! Trong tiếng sét, là ai đã đánh trúng trái tim đối phương? Từ xưa tài tử xứng giai nhân, mặc dù giai nhân này có hơi yếu ớt, tài tử này cũng chẳng phải tài hoa hơn người, nhưng như vậy lại xứng đôi hơn! Huống chi không có tài hoa và thân thể hoàn hảo, bọn họ còn có dung mạo mà!

Hay cho một đôi trai tài gái sắc! Nam đẹp, nữ xinh! Tướng mạo này của Lịch Nhượng Hải cũng là chọn ra trong top đầu, tuyệt đối là chàng thiếu niên phong nhã hào hoa, khí vũ hiên ngang.

“Khụ khụ! Khụ khụ! Khụ khụ khụ.” Lại còn kêu khụ nữa, hai người này cũng có thể so với ánh trăng trên trời, “Trời lạnh! Vào nhà nói chuyện đi!” Đường Cửu mời mọi người vào trong Tiêu Tuyết Các các nghỉ ngơi, rất có phong phạm là nữ chủ nhân hiện tại của Tống gia.

Tống Ngạn Triệt cười trừ ghẹo nói: “Con dâu hiền! Đây chính là chỗ của Tiêu Tuyết, người kêu gì mà to thế, tuy nói người là nữ chủ nhân của Tống gia, nhưng người cũng không thể làm thay việc của người khác đâu!”

“Ta nhỏ vào!” Đường Cửu hận không được cho cái tên không biết xấu hổ này một cái tát dính lên tường, kéo cũng không ra. Cho hấn voi, hấn còn đòi tiên (*), tên Tống Ngạn Triệt này thật thích ăn đòn, da lại dày phải không?

(*) Cho hấn ba phần màu sắc, hấn liền mở phùng nhậm: Giống với câu được voi đòi tiên nên mình dùng luôn

Biệt Tiêu Tuyết cười nói: “Ca ca luôn nói chuyện không nghiêm chỉnh, xin Lịch công tử đừng trách móc, các vị, mời vào trong!”

Đoàn người được Biệt Tiêu Tuyết mời, liền đi vào bên trong Tiêu Tuyết Các. Tiêu Tuyết Các thật sự là nơi u tĩnh, đoàn người ăn điểm tâm uống trà, trôi qua một buổi sáng, ngay cả Biệt Tiêu Tuyết luôn luôn yếu ớt cũng không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại cười cười nói nói rất có tinh thần.

Dĩ nhiên nàng không mệt, có một đám người cùng nàng nói chuyện phiếm, ngâm thơ làm câu đối, uống trà phẩm trà, ngắm hoa thưởng mai, rất hợp ý! Nếu không phải Tần Mộ Sắc nhắc nhở nàng một lát nữa nên uống thuốc, chỉ sợ là vẫn còn muốn trò chuyện tiếp như vậy.

Trước khi uống thuốc phải ăn cơm, Tống Ngạn Triệt trừ đùa vui về còn tưởng rằng phải gọi gia đình đến từ lâu nhà mình bụng đồ ăn đến! Ai biết rằng Đường Cửu đã bố trí tốt rồi. Trong lòng Tống Ngạn Triệt nói thầm: “Nha đầu này rất được nha! Xem ra thật sự chính mình đã xem nhẹ nàng!”

“Biết người sùng bái ta, nhưng người không nên cứ nhìn chăm chăm ta như thế đâu? Lau nước miếng chảy trên mép một chút đi!” Dứt lời, Đường Cửu liền đoạt lấy khăn lau trong tay nha hoàn ném cho Tống Ngạn Triệt, thiếu chút nữa thì ném lên trên mặt Tống Ngạn Triệt.

“Ha ha ha.”

“Ha ha ha.”

“Ha ha ha.” Đường Cửu vừa nói lời này, mọi người buồn cười đến nỗi phải đập lên bàn, mấy vị công tử tiểu thư cũng khỏi cần nói, mặt sạch hình tượng. Ngay cả nha hoàn ma ma ca ca đầy phòng cũng không thể nhịn được, nhất là khi thấy thiếu chút nữa thì Tống Ngạn Triệt bị khăn lau đập lên mặt, khuôn mặt hoảng hốt luống cuống, quần bách 袂 như say đòn, rất thú vị. Mọi người không khỏi cười hươ tay múa chân, ngửa tới ngửa lui.

Tống Ngạn Triệt khề cau mày, cười nói: “Cười đi! Cười đi! Nhìn thiếu nãi nãi mới cưới về này đi! Nhìn đi, nhìn đi, không những có thể làm việc, còn có thể gây cười! Còn cười! Tô mục mục, Hồng Trang, Lục Liễu, xới cơm đi, khách sắp chết đói rồi!”

“Không sao! Chúng ta không đói tí nào! Để cho chúng ta cười thêm một lúc! Nhị ca, huynh hãy lau nước dãi thật sạch đi, đừng để giọt lên trên bàn ăn.” Lam Thiếu Lăng nằm sấp bàn không dậy nổi, nhị ca hấn cũng không nói lại được, không thể dừng lại được, ha ha ha.

Cái gì gọi là bạn xấu, cái này gọi là bạn xấu, Tống Ngạn Triệt cảm thấy rõ ràng mình chọn lầm bạn.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: CHƯƠNG 16: YÊU NỮ MA GIÁO VÀ ĐỨA TRẺ MỒ CÔI TRONG CHỖN GIANG HỒ

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Ban đêm, đột nhiên có một vị khách không mời mà đến Tổng gia, Tàn Mộ Sắc trùng hợp gặp phải. Vốn Tàn Mộ Sắc không muốn xen vào chuyện của người khác, chỉ cần đối phương không phá hoại chuyện của nàng ở Tổng gia là tốt rồi, nàng quán hấn tới làm cái khi gió gì? Nhưng mà, hấn lại đánh thẳng vào mặt, không muốn ra tay cũng không được.

Trên hành lang Tổng gia, ánh trăng chiếu lên loan đao lạnh lẽo, ánh lạnh bén ngọn đèn sợ hãi lóe lên, bóng dáng hồng y quỵn rũ, chiêu thức uyển chuyển sắc bén làm người đến phải sợ hãi than. Xoay người bay lên, đánh về phía đối phương, đối phương lấy trường kiếm ngăn cản, trong màn đêm, từng trận tia lửa bắn lên, bóng đao ánh kiếm, ánh chớp lóe lên, trong thoáng chốc, trên hành lang dài của Tổng gia đầy ánh kiếm, bóng đao, thi thoảng tia lửa còn bay khắp nơi. Cao thủ so chiêu, quả nhiên không giống bình thường.

“Võ công vừa đẹp vừa lợi hại! Đáng tiếc cả người lại toát ra vẻ lẳng lơ tà mị, không ngờ Lạt thủ y tiên tiếng tăm lừng lẫy lại là người trong ma giáo, nói! Ngươi tới Tổng gia có mục đích gì?”

Tàn Mộ Sắc tự biết mình không phải đối thủ của đối phương, cũng không đánh, nếu chọc nàng tức nàng sẽ kêu lên, xem ai xui xẻo!

Hôm nay mọi người chơi về muộn, nàng và Biệt Tiêu Tuyết cũng không trở về Tiêu Tuyết Các, tất cả mọi người xuống dưới chủ viện ở Tổng phủ để ở, chẳng ngờ được nửa đêm Tàn Mộ Sắc ra ngoài thăm dò tình hình Tổng Ngạn Triệt và Đường Cửu, lại gặp phải người áo đen kia.

“Vậy ngươi có mục đích gì? Không ngờ đường đường là thiên hạ đệ nhất kiếm lại là kẻ trộm, bắt gà chó trộm. Lão tiền bối, lão leo tường trộm đồ, cũng không sợ người trong thiên hạ này biết, nói vậy nếu sự đệ của ngươi Thiết Đại chương môn Thiết Kiếm Môn biết điểm tốt của sư huynh hấn, đường đường là trưởng lão Thiết Kiếm Môn, lại mặc y phục dạ hanh làm kẻ trộm treo tường các nhà giàu, sợ rằng sẽ tức điên luôn đấy! Ha ha ha. Ha ha ha.” Tàn Mộ Sắc cười rất ngông cuồng, dù sao vua cũng thua thẳng liễu, nàng là yêu nữ mà! Nàng sợ cái gì? Vốn là danh tiếng của nàng trên giang hồ cũng chẳng tốt, danh tiếng yêu nữ Ma giáo với nàng cũng chẳng quan trọng.

“Yêu nữ! Ngươi chỉ là một bé gái, bé tí đã học thứ không đúng đắn. Ta khuyên ngươi quay đầu lại là bờ, sớm ngày trở về chính đạo.” Truy Phong kiếm của Thiết Trung Nhạc vừa ra, sao còn có thể giấu giếm được thân phận của mình, cũng dứt khoát tháo khăn che mặt. Vốn hấn đến tìm Lịch Nhượng Hải, không ngờ Tổng gia tu sửa lại thay đổi quá lớn, thật sự trong một thời gian ngắn hấn không tìm được phòng khách ở đâu?

Không biết Lịch Nhượng Hải người ta chính là vì trốn tránh hấn bám theo mới đến Tổng gia, ngày mai người ta còn phải đi thăm dượng, đi ở Đường gia đây! Vốn Tổng Ngạn Triệt cho rằng sư phụ hấn không dám tới Tổng gia, bởi vì Tổng gia có người Thiết Trung Nhạc sợ nhất —— Tổng phu nhân. Nhưng không ngờ Tổng phu nhân không ở nhà!

“Lão tiền bối, ngươi đi đường Dương Quan của ngươi, ta đi cầu Độc Mộc của ta! Chúng ta chẳng liên quan đến nhau, tối nay không ai thấy ai được chứ?” Tàn Mộ Sắc nghiêng đầu khẽ mỉm cười, vô cùng diêm dúa lẳng lơ, cực kỳ giống đóa anh túc nở trong đêm!

“Được!” Thiết Trung Nhạc ngoài mặt đồng ý, trước nói dối đã, tránh nữ tử này phá hỏng chuyện của hấn. Về sau ngó chừng nàng sau.

Muốn theo dõi nàng! Không có cửa đâu, Thiết Trung Nhạc dám đến Tổng gia sao? Với quan hệ của Thiết Trung Nhạc và Tổng phu nhân, gặp mặt sẽ không xảy ra án mạng sao? Tàn Mộ Sắc nhếch khóe miệng cười hả hê, nếu Thiết Trung Nhạc và Tổng phu nhân gặp nhau thì sẽ như thế nào đây? Trái lại Tàn Mộ Sắc càng ngày càng mong đợi ngày đó.

Lịch Nhượng Hải lần qua lộn lại không ngủ được, nhớ tới mấy ngày vừa trải qua, ngày ngày bị vị lão bộc quét sân kia làm phiền, cũng không biết lão bộc kia là ai, cả ngày quán hấn, muốn dạy võ công cho hấn, quả thật không giải thích được, đời này hấn cũng không muốn luyện võ nữa, đời này cũng không muốn đặt chân giang hồ nữa, cái giang hồ này cho hấn quá nhiều kỉ niệm không tốt, cái giang hồ này hại hấn nhà tan người chết, mất tất cả mọi thứ, hấn ghét giang hồ, ghét võ công, hơn nữa còn ghét kiếm thuật.

“Hi! Chàng trai trẻ tuổi! Trẻ như thế không ngủ, là ở đây chờ vị sư ta sao?” Thiết Trung Nhạc lấy điệu bộ cực kỳ quỵn rũ xuất hiện trên bệ cửa sổ gian phòng của Lịch Nhượng Hải. Dáng vẻ năm này, khuôn mặt chống lên khuỷu tay, đầu gối gập khúc! Quả thật làm người ta lạnh lẽo đến buồn nôn! Lịch Nhượng Hải không khỏi rung mình một cái, cả người hấn nổi da gà, tất cả đều run rẩy rơi xuống đất.

Bịch! Một tiếng! Quỳ xuống! Lịch Nhượng Hải quỳ với lão tiền bối này, “Lão tiền bối, ngài nghĩ sao? Ta van cầu ngài tha cho ta đi! Ta không học kiếm, ta chỉ là một thư sinh nghèo, ta chỉ muốn đi học cho giỏi, tương lai thi đậu làm quan, tương lai rạng rỡ tổ tông, mang vinh dự về cho gia đình.”

Bỏ nhào! Ngã xuống! Bịch! Thiết Trung Nhạc cũng quỳ xuống, cũng lạy Lịch Nhượng Hải, sao chàng thiếu niên này có thể quỳ mình đây? Hấn không thể quỳ nha! Dù về sau chàng thiếu niên này bá sư cũng không thể quỳ! Không thể quỳ. Không thể quỳ. Tuyệt đối không thể quỳ! Đúng! Không thể quỳ! Thiết Trung Nhạc trong lòng suy nghĩ lâm bầm, tiểu tử Tổng Ngạn Triệt kia có thể quỳ! Tiểu tử này không thể quỳ! Không thể! Không thể quỳ! Ai bảo hấn nợ tiểu tử này đây?

“Chàng thiếu niên! Mang về vàng về cho gia đình cũng không chỉ có một phương pháp, ngươi luyện kiếm thuật thật tốt, một trận chiến thành danh, nổi danh thiên hạ! Đến lúc đó ngươi cũng có thể làm rạng rỡ tổ tông rồi!”

“Đu rồi! Lão tiền bối, mặc dù ta không biết ngài là ai? Nhưng mà tuyệt đối ta sẽ không sẽ học kiếm với ngài, ta không có hứng thú với luyện kiếm pháp

hay tuyệt đỉnh võ công gì đó, tất cả đều không cảm thấy hứng thú. Kính xin lão tiền bối đồng ý, không nên trở lại tìm tiểu sinh nữa, tiểu sinh chỉ có thể phụ sự ưu ái của ngài.”

Ôm bấp đùi! Lăn lộn trên đất! Chết cũng không tách ra! Thiết Trung Nhạc lại bắt đầu la lối om sòm, bất luận dùng phương pháp gì, hắn cũng muốn Lịch Nhượng Hải học võ công cùng hắn, dốc túi truyền cho toàn bộ võ công của mình, giống như dạy Tống Ngạn Triệt! Thậm chí so dạy Tống Ngạn Triệt còn chú tâm hơn. Hắn muốn Lịch Nhượng Hải trở thành cao thủ tuyệt đỉnh, sau đó đánh bại mình, đánh bại Thiết Trung Nhạc hắn, nổi danh thiên hạ, trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm, bởi vì là do hắn nợ Lịch Nhượng Hải, hắn nợ nhà họ Lịch, hắn nợ vinh dự của Lịch gia, nợ mạng Lịch gia!

Lịch Nhượng Hải hoàn toàn không nói được gì, đối mặt với lão tiền bối lăn lộn đầy đất, không ngừng la lối om sòm, hắn thực sự chẳng còn cách nào nữa: “Lão tiền bối! Lão tiền bối! Có thể đừng làm vậy không?”

“Không thể!” Thiết Trung Nhạc cứng cổ, trợn tròn mắt, bộ dạng đáng thương làm nũng! Tuổi đã cao, làm nũng như vậy thật sự cũng được sao?

“Lịch huynh! Đã ngủ chưa?” Không ai cứu được Lịch Nhượng Hải, cũng chỉ có Tống Ngạn Triệt ra tay, Tống Ngạn Triệt cũng không muốn lão già này quấy nhà hắn lật trời, cũng không biết lão già này nghĩ như thế nào? Lại phải quán lấy Lịch Nhượng Hải để dạy người ta võ công, còn không cho hắn và Lam Thiếu Lăng tiết lộ thân phận của lão già này cho Lịch Nhượng Hải, cứ lén lút vụng trộm, cứ như là không thể gặp người khác.

“Chưa ngủ! Chưa ngủ!” Lịch Nhượng Hải giống như nghe thấy giọng nói của cứu tinh. Thật ra thì hắn không định kêu chưa ngủ mà định hô cứu mạng, nhưng mà hắn sợ như vậy sẽ dọa Tống Ngạn Triệt.

Tống Ngạn Triệt tới, lão tiền bối không biết tên liền nhảy cửa sổ! Thiết Trung Nhạc leo tường rồi đi, trước khi đi còn nhìn đình viện Tống gia một cái thật sâu, nơi quen thuộc kia đã biến thành nơi xa lạ, Tống gia đã sớm không còn quan hệ với hắn, hắn là Thiết Trung Nhạc! Không phải người họ Tống!

Tống Ngạn Triệt đi vào phòng Lịch Nhượng Hải tán gẫu chốc lát, liền đứng dậy rồi đi, thật ra là do hắn cảm thấy Thiết Trung Nhạc tới, sợ lão già này làm phiền Lịch Nhượng Hải đến phát điên, cố ý chạy tới giải vây, cũng không biết bên trong hồ lô của lão già này muốn làm cái gì, cứ phải quán lấy Lịch Nhượng Hải.

Chỉ là, hiện giờ Tống Ngạn Triệt cũng không rảnh nghĩ những thứ này. tối nay, trừ phát hiện lão già tới Tống gia ra, còn chứng kiến lão già và Tần Mộ Sắc đánh nhau và đối thoại. Không ngờ người của Ma giáo lại thâm nhập vào Tống gia, rốt cuộc Tần Mộ Sắc này có mục đích gì?

Đúng rồi! Nàng ta là do đại ca tìm đến, chẳng lẽ? Chắc chắn không! Tống Ngạn Triệt bị ý tưởng trong lòng làm sợ hết hồn, tại sao mình lại có ý nghĩ đáng sợ như vậy, làm sao có thể liên quan đến đại ca đây? Tuyệt đối sẽ không.

Tống Ngạn Triệt không muốn hoài nghi Thượng Quan Hành, nhưng cũng không thể quên thân phận của Tần Mộ Sắc được, càng không thể phớt lờ, nhất là qua mấy ngày nữa hắn phải trở về Đông Sơn thư viện, một mình Đường Cửu tuyệt đối không ứng phó được với Tần Mộ Sắc này, nếu Tần Mộ Sắc có dụng ý khác, chẳng phải Đường Cửu và Tiêu Tuyết sẽ rất nguy hiểm.

Tiêu Tuyết! ? Mấy ngày nữa đại ca mang Hàn Băng ngăn năm trở lại, Tần Mộ Sắc sẽ chữa bệnh cho Tiêu Tuyết. Có thể tin Tần Mộ Sắc này sao? Nàng chữa bệnh cho Tiêu Tuyết, Tiêu Tuyết có thể bị nguy hiểm hay không?

Trong lòng Tống Ngạn Triệt đầy tâm sự, về tới gian phòng của mình, cơ hồ cả đêm không chợp mắt.

Không ngủ được cũng không chỉ có một mình Tống Ngạn Triệt, còn có sư phụ của hắn Thiết Trung Nhạc, một bầu rượu đục, khó giải ưu sầu. Có câu nói rượu vào sầu càng sâu hơn, rút dao chém nước, nước càng chảy mạnh! Thiết Trung Nhạc gửi ý vào kiếm, kiếm pháp tùy ý rồi loạn, chất chứa ưu sầu.

Nghĩ sai thì hỏng hết, một kiếm tồi tệ! Kiếm khách, trời sinh là để làm bị thương người khác! Năm đó, hắn không nên hiếu thắng như vậy, mà lại còn là thắng không cần dùng võ! Thắng không cần dùng võ đấy!

Rồi sau đó mấy ngày, Tống gia vẫn yên bình trước sau như một, mặt ngoài sóng nước chẳng xao nhưng trên thực tế dòng nước ngầm mãnh liệt khác thường. Lam Thiếu Lăng ở Tống gia một ngày, sau đó trong vòng vài ngày, ban ngày thỉnh thoảng tới Tống gia, nói cho oai là cùng nhị ca hắn cùng nhau nghiên cứu học tập, trên thực tế là tới giám thị quan sát Tần Mộ Sắc. Lần đầu tiên Lam Thiếu Lăng nhìn người đàn bà này cũng biết nàng không phải là một người tốt.

Lịch Nhượng Hải thân là biểu huynh của Đường Cửu, ở lại Đường gia lâu cũng không tốt, huống chi hắn bị vị lão tiền bối không biết tên kia tra được hành tung có thể chết người, ở tại Tống gia cũng không an toàn, ngược lại có thể gây phiền toái cho Tống gia. Vì vậy Lịch Nhượng Hải trở về Đường gia. Ai biết Đường Gia lại có cuộc tu sửa lớn, Đường lão bá, Đường thẩm cùng với Đường Thủy Sinh đáng đám ngàn đao cũng thuê phòng ở phía đối diện. Phòng ốc tuy lớn, nhưng ít phòng, căn bản không có chỗ cho Lịch Nhượng Hải.

Cũng là do Tống Ngạn Triệt quên, chiếu cố giám thị Tần Mộ Sắc, cho rằng Lịch Nhượng Hải bị sư phụ hắn xách đi rồi, lại không nghĩ rằng Lịch Nhượng Hải đi về nhà, Lịch Nhượng Hải trở về, tất nhiên là bị Đường Thủy Sinh chế giễu một trận, Đường bá giận đến mức cầm cây gậy lớn đuổi theo Đường Thủy Sinh đánh cho tê người. Người này chẳng biết nói điều hay, thật sự coi rằng Đường gia không người, chọc Đường lão bá tức giận, không sợ Đường lão bá đuổi tên Đường Thủy Sinh thối nát này về nông thôn sao.

Lịch Nhượng Hải ăn một bữa cơm ở Đường gia, mang theo cá muối cùng rượu ngon lại trở về Tống gia, còn chuyển niềm nhung nhớ của Đường bá Đường thẩm với Đường Cửu. Đường Cửu cũng nhớ phụ mẫu, còn oán giận Lịch Nhượng Hải không đợi nàng, tự mình về Đường gia trước.

Lịch Nhượng Hải cũng đành im lặng, ba ngày hai bữa Đường Cửu lại chạy về nhà, ở phố Trường An người nào không biết? Ba ngày trước mới vừa trở về

nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: CHƯƠNG 17: TỔNG NGẠN TRIỆT NGƯỜI GIẢ VÀ BỊ VA VÀO

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Trong mấy ngày kế tiếp, Tần Mộ Sắc cũng thấy Tổng Ngạn Triệt và Lam Thiếu Lăng lúc hữu ý lúc vô ý quan sát nàng, nên quyết định không làm gì, chỉ lo loay hoay hỷ hoáy với cái Tiên Đăng kia. Dù sao đây cũng là thứ để cứu mạng Tiêu Tuyết, đến mà không cứu sống được thì sao không để chết luôn?

Số mạng đối với rất nhiều người vô cùng tàn nhẫn, trong này thì có Biệt Tiêu Tuyết và Lịch Nhượng Hải cùng là người cơ khổ, thuở nhỏ mất mẹ tang cha, hôm nay tình chàng ý thiếp, lại không biết một đoạn duyên tình đau khổ đang chờ đợi bọn họ. Tần Mộ Sắc bắt đầu rối rắm, rốt cuộc tất cả chuyện này là giáo chủ an bài hay là ý trời khó tránh.

Thôi! Mọi người có số mệnh của riêng mình, số mệnh mỗi người là do bản thân thân họ! Có lẽ thật sự chính là do trời tính như thế, ai bảo Đường Cửu gắn kết tất cả bọn họ cùng với nhau?

Tổng gia nợ Lịch gia, Lịch gia lại nợ nhà khác, cuối cùng thì đã không tháo được khúc mắc trong số mệnh lại còn để nó loạn thêm. Tổng Việt! Thiếu nghiệt trái thật là nhiều!

“Cố gắng tạo cơ hội tác hợp cho Lịch Nhượng Hải và Biệt Tiêu Tuyết, rẽ tình càng sâu càng tốt. Đợi đến lúc Biệt Tiêu Tuyết yêu sâu nặng, tìm một cơ hội! Đưa Linh Lung bội trên người Lịch Nhượng Hải cho nàng xem.”

“Đạ!” Thanh âm cô đơn tịch tịch đó, bóng lưng lạnh lẽo thấu xương đó, vừa làm người khác nổi da gà, vừa làm lòng người ta kính sợ, ở trong mắt Tần Mộ Sắc, bóng lưng này gần như vậy nhưng lại xa không thể chạm tới.

“Giáo chủ!” Tần Mộ Sắc như có lời muốn nói, rồi lại không nói ra miệng, nghĩ đến lúc Lịch Nhượng Hải, Biệt Tiêu Tuyết còn bé đã vô tội bị ảnh hưởng khiến số phận lận đận. Hôm nay vì báo thù, vì phục quốc, dù vô tội nhưng vẫn bị dính líu đến, có lẽ cùng cảnh ngộ, Tần Mộ Sắc cũng thông cảm với bi kịch của hai người Biệt Tiêu Tuyết và Lịch Nhượng Hải hơi.

“Vô tội? !” Cười lạnh, cho dù là bóng lưng, cũng có thể cảm thấy đối phương cười vô cùng máu lạnh, nụ cười khát máu, mị hoặc dưới áo choàng đen từ từ lan ra xung quanh: “Mộ Sắc, ta và ngươi không phải cũng vô tội sao? Đường Cửu không vô tội sao? Vận mệnh của chúng ta chính là như thế, chắc chắn là đến từ âm quỷ địa ngục, thủ đoạn, hy sinh, chỉ có thể trách mạng của bọn hắn không tốt, hướng chỉ hại nhà bọn họ nhà tan cửa nát chính là Thiết Trung Nhạc, chúng ta cũng chỉ là vạch trần chân tướng, nói cho bọn hắn biết ai mới là kẻ thù giết cha của bọn họ mà thôi.”

Tần Mộ Sắc rối rắm, từ khi còn là một đứa bé gái mình đã cho rằng con người là vũ khí để sử dụng, sao lại thông cảm cho hai người chẳng liên quan.

“Đường Cửu và Tổng Ngạn Triệt như thế nào?”

“Cũng vẫn như vậy!” Nếu như Đường Cửu thật sự yêu Tổng Ngạn Triệt, bi kịch cuộc sống của nàng sẽ bắt đầu.

“Chuyện của nàng không cần phải vội! Ngươi chỉ cần tìm chút cơ hội dạy nàng võ công là được, về sau nàng sẽ cần dùng tới.” Vô công! Học xong võ công, không phải sẽ bị hắn lợi dụng sao? Không phải sẽ trở thành một thanh vũ khí sắc bén hay sao.

Từ nhỏ Tần Mộ Sắc luôn nghĩ đến một câu hỏi lớn, rốt cuộc người trước mắt này có tình cảm hay không? Cởi áo choàng ra, tháo mặt nạ xuống, hắn là người khiêm tốn, phủ thêm áo choàng, đeo mặt nạ lên, thủ đoạn của hắn sắc bén, giáo chủ mà giáo chủ dù bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, tim của hắn là đá sao?

“Vâng! Giáo chủ! Ngươi phải đến Lam gia sao?” Tần Mộ Sắc vẫn nói ra, vốn nàng không nên hỏi, hắn là Giáo chủ, nàng là thuộc hạ, cho dù là thanh mai trúc mã, cuối cùng vẫn tôn ti khác biệt. Nhưng, Lam gia lại có người kia, sao nàng có thể không hỏi.

“Đi Lam gia làm cái gì?” Lạnh lùng hỏi ngược lại, không có bất kỳ câu trả lời hay ý tứ trao đổi gì ở đây. Vung hắc bào, nhẹ xoay người, tung người nhảy một cái, phi thân rời đi, động tác sạch sẽ lưu loát, không để lại một chút dấu vết. Hắn đi thật nhanh, Tần Mộ Sắc dùng thời gian mấy chục năm, cũng không thể đuổi kịp bước tiến của hắn, cuối cùng vẫn không đuổi kịp.

Tần Mộ Sắc ngẩn đầu, cố gắng kéo nước mắt khê đào quanh trong hốc mắt trở về, đôi mắt ướt át không hợp nàng, nàng là yêu nữ mà! Nàng là Lạt thủ tiên Tần Mộ Sắc! Nàng diễm dúa lừng lờ tàn nhẫn, thủ đoạn quyết tuyệt! Đây mới là Tần Mộ Sắc nàng!

“Ai u! Đã tới chậm một bước! Yêu nữ, Giáo chủ kia của ngươi trốn rất nhanh, lão phu ta đuổi nhanh đuổi chậm cũng không đuổi kịp. Nhìn bóng lưng là

một người trẻ tuổi à? Không ngờ giáo chủ Ma Giáo lại là một chàng thiếu niên anh tuấn tiêu sái như vậy.”

Tần Mộ Sắc vừa quay người, liền thấy một thứ giống như một tia nhảy tót lên trước mặt nàng, giờ đây Tần Mộ Sắc đã sớm chẳng còn giống nữ tử cuồng đại đầu khó vì tình nữa. Đôi mắt, lông mi vút lên, yêu mị lại sắc bén, một cứng một mềm kết hợp hoàn mỹ trên người Tần Mộ Sắc. Duyên dáng át quần phương, khí phách tỏa quanh mình chính là hình dung tốt nhất với Tần Mộ Sắc. Đẹp để nhưng cũng lợi hại, chỉ sợ người bình thường giờ phút này cũng không dám nhìn gần Tần Mộ Sắc.

Nhưng Thiết Trung Nhạc không phải là người tầm thường, hắn là Lão Giang Hồ, tung hoành giang hồ hai mươi năm, dạng người nào hắn chưa từng thấy qua? Tần Mộ Sắc tất nhiên là lợi hại, nhưng Thiết Trung Nhạc hắn cũng không sợ. Hắn không sợ Tần Mộ Sắc, nhưng đương nhiên cũng có người Thiết Trung Nhạc sợ. Đường Cửu không biết từ nơi nào nhảy ra đánh: “Lão già từ đâu tới, ngươi là ai, còn cầm binh khí, định làm gì Mộ Sắc?! Lão già, nói người đó! Đừng chạy! Đứng lại! Đứng lại cho ta.”

“Ai u! Ôi trời ơi!!! Tại sao đứa bé này lại tới?” Đầu Thiết Trung Nhạc cũng không dám quay lại, co cẳng chạy, hôm nào trở lại thu phục yêu nữ này.

“Đứng lại! Đứng lại! Lão già trước mặt kia đứng lại mau, nếu không ta không khách khí.” Thiết Trung Nhạc bay ở phía trước, Đường Cửu đuổi ở phía sau! Tổng Ngạn Triệt này cười nàng đầu kiêu gì vậy? Cùng một đức hạnh với lão nương của hắn lúc trẻ, người đàn bà chanh chua, ngu ngốc, lớn mặt!

Thiết Trung Nhạc ra tay với Đường Cửu thì không hay. Thứ nhất, Tổng Ngạn Triệt còn chưa nói chuyện mình biết võ công cho nàng biết, thứ hai, xem ra nha đầu này trời sinh có cái miệng lớn. Nếu đánh trực diện nàng, nàng nói diện mạo bộ dáng hình dung của mình cho Tổng phu nhân, nói không chừng thân phận của mình sẽ không đối gát được.

“Ôi trời ơi! Đâm chết ta rồi!” Nửa đường nhảy ra một Trình Giáo Kim, đồ đệ tốt, quả nhiên không phí công dạy hắn, coi như hắn thông minh.

Hắn thông minh, người sư phụ này của hắn lại không thông minh, là ngu sao! Hay là thế nào? Hắn không biết bay sao? Không bay lên nóc nhà, không chạy ra phía ngoài, lại cứ chạy dọc theo mái hiên? Còn ngại trong phủ này không đủ loạn. Vẫn bị khí thế của Đường Cửu đang tung tăng trên mặt đất điên cuồng đuổi theo làm cho sợ choáng váng.

Ghét bỏ đầy ra, người va vào Đường Cửu không phải ai khác, chính là tên Tổng Ngạn Triệt bị thần kinh, Đường Cửu liền buồn bực, người này từ đâu nhảy ra. Làm ảnh hưởng việc bắt trộm của nàng.

“Tránh ra! Có kẻ trộm!”

“Làm gì có kẻ trộm?”

“Có kẻ trộm! Còn là một lão tặc!”

“Lão tặc?!” Từ này Đường Cửu hình dung thật là chính xác. Trong lòng Tổng Ngạn Triệt âm thầm thở dài nói, lão đầu Thiết Trung Nhạc này cả đời lên lút, thu hắn làm đồ đệ lúc trời tối, hôm nay lúc quán Lịch Nhược Hải thu học trò cũng thế, hiện giờ đụng phải Đường Cửu cũng thế, thật sự sắp thanh bọn cường đạo leo tường vượt mái rồi.

“A~~! Chân của ta! Đứt! Đứt! Sắp gãy.” Tổng Ngạn Triệt chen chân vào, lấy cẳng chân của mình nhét vào dưới chân của Đường Cửu, nói ra cho oai: Đường Cửu đạp gãy chân của hắn!

“Ta đạp gãy chân của ngươi! Ngươi còn chạm vào dưới chân của ta sao?” Nhìn xuống dưới, với dáng ngồi cực kỳ quyến rũ, Tổng Ngạn Triệt quăng chân ngồi dưới đất, Đường Cửu tức đến mức nhảy cao ba trượng, tức đến mức nàng khó chịu luôn! Tên này không phải có bị bệnh không? Nàng đâu có đâm lên hắn, đây là giả bị va vào mà! Rõ ràng là giả bị va vào mà!

“Các ngươi đây là.” Cảnh tượng phía sau nhìn như vội vã, hết sức cuồng quật, trên thực tế là không chút để ý, giống như tản bộ, cuối cùng Tần Mộ Sắc cũng chạy đến hiện trường. Đối mặt với chuyện xảy ra lúc này, Tần Mộ Sắc dờ khóc dờ cười, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, vị Tổng thiếu gia này thật là hài hước khôi hài, đúng là một kẻ dờ hơi thích đùa giỡn mà!

Kiểm tra một chút! Tần Mộ Sắc ngồi xổm xuống, nhìn đôi mắt long lanh đồng đầy nước mắt, lông mày dài của Tổng Ngạn Triệt nhăn lại thật sâu, thật sự là không nhìn được, không khỏi bật cười một tiếng, nàng phải nói chuyện này thế nào giờ?

“Như thế nào? Có phải hắn không sao không? Tổng Ngạn Triệt, hắn giả bị đụng! Rõ ràng hắn giả bị đụng! Tổng Ngạn Triệt ngươi giả bị đụng!” Đường Cửu tức giận trừng đôi mắt mắt to, một tay chống nạnh, một ngón tay chỉ vào Tổng Ngạn Triệt, trong lòng kêu rên một vạn lần, thật là năm hạn không tốt, ra cửa gặp đóa kỳ hoa này.

Thật ra thì, nàng không ra khỏi cửa cũng gặp đóa kỳ hoa này. Sau này, trong cuộc sống rất dài, nàng sẽ sống chung một phòng với chàng mỹ nam xinh đẹp tuyệt trần như đóa kỳ hoa này, tương thân tương ái, một đời một kiếp, vĩnh viễn không chia cách.

“Ta mặc kệ, ta ngã bị thương, ta muốn ngươi cõng!” Vuốt nhẹ mái tóc trên trán, phát phơ sinh động, khẽ nghiêng đầu, mặt nũng nịu vô tội, tình cảnh này, Tần Mộ Sắc muốn ói nha! Đường Cửu muốn đánh người nha! Thật sự muốn nện cho hắn què mới thôi.

“Người đâu! Mang búa đến cho ta! Càng lớn càng tốt!”

“Không được phép đưa cho nàng!” Thiếu gia Tổng Ngạn Triệt uy phong ngăn lại, bọn hạ nhân vừa tới vây xem, tan tác như chim muông!

Cạn lời! Xót xa! Tần Mộ Sắc làm bộ không nhìn thấy, “Ha ha ha. He he. Hôm nay thời tiết rất đẹp!” Ngẩng đầu nhìn trời, ngắm mặt trời, Tần Mộ Sắc đuổi theo mặt trời quay người đi.

“Người đuổi theo mặt trời làm cái gì, người cũng không phải là Khoa Phụ!” Lời của Đường Cửu chẳng hay ho gì cả! Rất muốn hét lên người mau đến vào, một mình ta không chịu đựng được.

“Ha ha hi hi. Ha ha hi hi.”

“Ha ha hi hi. Ha ha hi hi.”

Cười ngây ngô đối với cười ngây ngô, nhìn Tống Ngạn Triệt có vẻ kiên trì tới cùng rồi, ngồi trên mặt đất rất chắc chắn, rất ổn định đấy!

“Ha ha ha.” Cười khúc khích rồi cười khỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Cửu nở nụ cười, công thì công! Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên công tên bệnh thần kinh này. Sur từ bằng đá đối với Đường Cửu nàng cũng không là vấn đề, huống chi là tên này! Chỉ là sao hôm nay tên này nặng như vậy? Minh ăn no nhanh thế à? Đường Cửu công Tống Ngạn Triệt, mỗi bước lại tạo ra một cái hố, cất bước thật sự quá mức khó khăn mà!” Có phải người ăn điểm tâm quá nhiều không?”

“Không!” Tống Ngạn Triệt ở trên lưng người ta còn không thành thực, lập tức làm bộ đáng vô tội đau răng che mặt. Trong lòng lại mừng rỡ không thôi, có thể không nặng sao? Thiên Cân Trụ cũng không phải là đồ dễ đùa giỡn.

“Vậy không phải người nặc quá nhiều chứ.” Đường Cửu quả nhiên là bị dè ngu người rồi, sao có thể hỏi câu hỏi ngốc nghếch dễ thương như vậy, cái này không phải là đưa mình tới cửa để người ta trêu chọc hay sao?

“Muốn cời sao?”

“Cút! Lăn đi!”

“Không --- ----- Cút---- -----! Không —— Cút ——! Chân của ta đứt a, chân —— đứt —— rồi.”

“Đừng lắc lư nữa! Lắc lư nữa ta đánh chết người! Đừng kêu nữa! Khó nghe muốn chết!” Làm một nàng dâu thật quá khó, gả cho một kẻ thần kinh thì càng khó hơn, Đường Cửu lắc lư từng bước, công tên thần kinh, lão đảo, xiêu vẹo nghiêng ngả đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nương Từ Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: CHƯƠNG 18: KHÔNG AI NÓI CHUYỆN, KHÔNG AI ĐẾM XỈA

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Nhảm chán, nhảm chán! Thật nhảm chán! Thật nhảm chán a ~——!” Đường Cửu ngồi ở trên bệ cửa sổ, tắm ánh nắng sáng sớm, thay thế tiếng gà gáy buổi sáng, hô to ba tiếng thật nhảm chán! Làm cho người trong phủ rối rít ghé mắt.

Nàng là thiếu nữ nãi, hiện tại lão phu nhân, thiếu gia đều không ở nhà, trong Tống gia nàng là lớn nhất. Ai dám chọc giận nàng đây? Bịt lấy lỗ tai chạy đi! Chúng nha hoàn, gia đình, rồi rít thu cổ của mình lại, nên làm gì thì làm tiếp đi!

Nàng rất nhảm chán đấy! Mấy người Tống Ngạn Triệt đều quay lại thư viện rồi, ngay cả Thượng Quan đại ca cũng đi gặp lão bằng hữu gì gì đó. Thân thể Biệt Tiểu Tuyệt trải qua trận trị liệu long trời lở đất này, đã có chuyển biến tốt, tất nhiên vị y tiên Tần Mộ Sắc này không phân thân ra được, muốn ở trước phòng sau nhà trong Tiểu Tuyệt Các để chăm sóc .

“Trước phòng sau nhà, trồng dưa trồng đậu, trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu ~!” Đường Cửu thật sự buồn bực sợ, muốn đi về nhà! Cha mẹ lại hỏi hương gỗ tổ, đều do tên Đường Thủy Sinh, làm nhà mà cứ như là buôn bán lớn đắc ý hả hê, còn muốn quay về quê để khoe khoang, muốn đi thì tự mình đi chứ, còn phải lôi kéo cha mẹ nàng.

Đường Cửu không thể quay về nhà, định tìm bạn tốt Đậu Phù Dung! Kết quả đậu phụ Tây Thi này đột nhiên không bán đậu hủ nữa, Đường Cửu đến quầy đậu phụ nhìn thấy chỉ có Đậu lão bá, Đậu thím cùng đại ca Đậu gia ở trên quầy hàng, hỏi Phù Dung đi đâu? Vậy mà lại nói đi cái gì mà Khuê Tú Lễ Nghi Các, phải học tập thật giỏi để học cười thể nào để không lộ rằng, theo đúng khuôn phép đại gia khuê tú, mặc dù Đậu gia không phải là phú hộ nổi tiếng, nhưng cũng phải bồi dưỡng Phù Dung thành ngọc quý trong nhà! Như vậy mới được giống như nàng, được gả cho người tốt. Đường Cửu vừa nghe, cũng biết Đậu lão bá, Đậu thím lại bắt đầu tác quái. Đáng thương cho Phù Dung, không biết đã bị đưa đến đâu rồi? Khuê Tú Lễ Nghi Các? Cái quý gì?

Vốn Đường Cửu muốn đi xem cái Khuê Tú Lễ Nghi Các gì kia thăm Đậu Phù Dung một chút, nhưng mà đối phương gác cổng sâm nghiêm, bốn đại hán vạm vỡ cầm một cây gậy vừa thô vừa to có thể so với cánh tay nàng đứng trông cửa, tuần tra qua lại. Đường Cửu chân chữ nửa ngày nên vẫn chưa tiến vào. Đi dò xem vậy! Nói gì mà từ xưa tới nay tiểu thư khuyê các phải chú ý cái gì mà không ra cổng trước, không bước cổng trong, sống chết cũng không cho vào. Định leo tường! Tường quá cao! Định thừa dịp không ai chú ý chuồn vào! Nhưng mà lại có bốn con chó quá hung ác!

Đường Cửu ngồi ở trên bệ cửa sổ, nghĩ tới nghĩ lui, bây giờ thật sự đúng là nàng không có chỗ để đi, không có việc để làm! Như phù du trôi trên mặt nước vô cùng rảnh rỗi! Nhưng hiện giờ nàng đây cũng quá rảnh rỗi rồi. Kể từ khi gả tới Tổng gia, nàng đã trở thành người nhàn rỗi toàn chơi bởi lêu lổng rồi. Mọi chuyện trong phủ đã có Ngô bá, Hồng Trang, Lục Liễu, một phủ còn có rất nhiều gia đình, nha hoàn, ma ma. Nơi nào đến phiên vị thiếu nãi nãi là nàng ra tay.

Mấy ngày trước đây còn có thể tìm Tần Mộ Sắc vui đùa một chút, mấy ngày nay Biệt Tiêu Tuyết phải trị liệu bằng Hàn Băng ngàn năm và Nhật Nguyệt Thần Tiên Đẳng, mặc dù tình trạng chuyển biến tốt nhưng quá trình trị liệu cũng rất hung hiểm. Tuy rằng khi trị liệu dù lo lắng nhưng không có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn phải tiếp tục quan sát chặt chẽ. Tất nhiên Tần Mộ Sắc chăm sóc bệnh nhân của nàng một tác cũng không rời, làm gì còn có khả năng quan tâm đến Đường Cửu?

Đường Cửu nhớ tới mấy ngày trước đây, Thượng Quan đại ca mang Hàn Băng ngàn năm về, Biệt Tiêu Tuyết bắt đầu chính thức nhờ tai họa cũ, thật đúng là hung hiểm. Không khỏi vì Biệt Tiêu Tuyết chảy mồ hôi lạnh.

Theo Tần Mộ Sắc nói, Biệt Tiêu Tuyết ở trong tã lót không được bao lâu đã bị khói độc xâm nhập. Khói độc đã vào phổi, có thể sống sót đã là kỳ tích, hôm nay vừa đến tuổi dậy thì, nếu không khử hết độc, tuổi thọ sẽ hết. Đường Cửu nghĩ nếu thật sự không kịp khử độc hết, hậu quả khó mà lường được, Thượng Quan đại ca thật đúng là quý nhân của Tổng gia, mang vị y tiên Tần Mộ Sắc này đến. Nếu không, với đại phu tâm thương, sợ rằng chỉ biết bảo Tổng gia chuẩn bị hậu sự rồi!

Đường Cửu không biết rằng, những năm gần đây mỗi người Tổng gia, đều cố gắng hết sức nghĩ biện pháp cứu Biệt Tiêu Tuyết. Thượng Quan Hành mang Lạt thủ y tiên Tần Mộ Sắc không tề, nhưng nhưng nếu Thượng Quan Hành không mang được Tần Mộ Sắc đến, Tổng gia cũng sẽ mời những thần y khác đến. Nếu không phải vị thần y kia có chuyện xảy ra nên đến trễ, thì hẳn là hẳn đã khử độc cho Biệt Tiêu Tuyết. Lúc trước, liệu pháp khử độc này cũng là vị thần y này nói ra, khi đó Biệt Tiêu Tuyết còn nhỏ, vị thần y kia liền đưa ra, đợi đến khi Biệt Tiêu Tuyết 16 thì chính là lúc chất độc trong cơ thể nàng phát ra một năm, đến lúc đó tuy rằng nguy hiểm, nhưng cũng chính là thời cơ tốt để chữa khỏi hoàn toàn! Đó là tìm đường sống trong cõi chết!

Nhưng lại cứ đúng vào năm nay, bởi vì vị thần y kia bất ngờ đến trễ, Tổng gia sợ Biệt Tiêu Tuyết kéo dài không chịu nổi, liền chuẩn bị hai tay, nhờ Thượng Quan Hành đi tìm vị Lạt thủ y tiên Tần Mộ Sắc. Sự thật chứng minh, lần trước Biệt Tiêu Tuyết độc hóa phát tác, nếu không phải Tần Mộ Sắc kịp thời chạy tới, thật sự Biệt Tiêu Tuyết đã chết rồi.

Sau này, thần y nghe nói chuyện lại này, thấp thòm trong lòng cũng coi là có thể đặt xuống. Cuối cùng không phải vì mình chậm trễ mà hại mạng Biệt Tiêu Tuyết. Vốn Tổng phu nhân muốn mời vị thần y kia cùng Tần Mộ Sắc cùng khám và chữa bệnh cho Biệt Tiêu Tuyết. Dù sao tiêu độc hung hiểm, khi dùng phương pháp đi ngược chiều kinh mạch lúc độc hóa vào tim, không cẩn thận, kinh mạch đều đứt đoạn, độc hóa vào tim mà chết.

Nhưng mà thần y này là một lão đầu tính tình cổ quái, cương trực ghét đua nịnh, thà chết cũng không khuất phục, chết sống cũng không muốn làm bực với Lạt thủ y tiên Tần Mộ Sắc đầy tà khí. Chỉ là, lương y như từ mẫu, mặc dù Cốc thần y quật cường, không thích yêu nữ như Tần Mộ Sắc, nhưng mà vẫn tán thưởng y thuật của Tần Mộ Sắc. Có Tần Mộ Sắc ở đây, chắc chắc tính mạng của Biệt Tiêu Tuyết sẽ được bảo vệ.

Cốc thần y không biết là trên thực tế Tần Mộ Sắc là Thánh nữ Ma Giáo, chỉ nghĩ cô nương này không phải là một nhân sĩ chính phái, nhưng không ngờ rằng lại là một kẻ bàn môn tà đạo (*), nếu hẳn biết, bỏ, hẳn cũng phải bỏ đến Tổng gia, đuổi Tần Mộ Sắc ra ngoài.

(*) “Bàn môn Tà Đạo” là một trong những phương thức của đạo gia tu luyện để đắc đạo nhưng có điều chỉ là 1 phần của nó. Trong phương thức này, những người học đạo thuật hay những thú cầm học tu luyện thành người. Nhưng những người sử dụng nó để làm những chuyện độc ác và gây hại bá tánh dân lành thì phương thức đó gọi là bàn môn tà đạo. Trong truyện là chỉ những người độc ác, chuyên làm hại dân lành

May mắn rằng Tần Mộ Sắc cũng không định ra tay bây giờ, căn bản sẽ không hại người vào thời khắc này, nếu không Biệt Tiêu Tuyết mà thật có cái gì ngoài ý muốn, lão thần y ngoan cố này có khi phải áy náy cả đời.

Thật ra thì nhiều năm qua, Tổng gia đã tìm danh y ở khắp các nơi, trên căn bản cũng là vì Biệt Tiêu Tuyết. Người người chỉ nói thiếu gia Tổng gia thân thể mảnh mai, thường mời đại phu, bọn họ không biết rằng, đúng là Tổng Ngạn Triệt thường gặp đại phu, nhưng Biệt Tiêu Tuyết còn phải gặp đại phu nhiều hơn. Chỉ là tình trạng của Biệt Tiêu Tuyết vẫn không để người ngoài biết, cho nên khi khám bệnh, công việc theo dõi đại phu đều chồng chất lên người Tổng Ngạn Triệt. Nếu bên ngoài truyền đi những lời nói vô căn cứ, Tổng Ngạn Triệt sẽ thấy không ổn. Nhưng mà trong nhiều năm qua, chuyện khiến vị Tổng đại thiếu thấy không ổn này không hề có.

Lúc Tổng Ngạn Triệt còn nhỏ, thân thể thật sự không tốt, nhưng từ lúc hắn gặp sư phụ hắn là Thiết Trung Nhạc, tình trạng cơ thể đột nhiên chuyển biến lớn, không đến mười ba tuổi đã cường tráng như trâu. Nhưng Tổng Ngạn Triệt cũng không thể để cho người ngoài biết thân thể hắn đã khỏi hẳn, bao gồm nương của hắn: Tổng phu nhân.

Thứ nhất, Tổng phu nhân không thích Tổng Ngạn Triệt giờ gây múa thương, Tổng phu nhân cảm thù võ công đến tận xương tủy, tất nhiên Tổng Ngạn Triệt không dám nói chuyện mình bá sự học nghệ cho nương hắn biết. Hơn nữa thân phận của Thiết Trung Nhạc đặc biệt, nếu Tổng phu nhân gây chuyện, chỉ sợ cả đời Tổng Ngạn Triệt cũng khó có thể gặp lại được lão già nữa.

Thứ hai, nhà khác bỗng dưng bị hỏa hoạn bất thành linh, cả nhà trên dưới 138 miệng, trừ Biệt Tiêu Tuyết lúc ấy còn ở trong tã lót ra, bên ngoài không ai thoát khỏi. Ngay cả bà vú ban đầu ôm Biệt Tiêu Tuyết chạy ra khỏi đám cháy, sau khi giao cho Tổng phu nhân xong, cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, bị thương nặng không trị được, buông tay mà đi. Mãi mà Tổng gia không tra ra được là ai muốn hại họ, có lẽ thật sự là chuyện ngoài ý muốn, nhưng

nếu như không phải ngoài ý muốn, mà là một âm mưu dày công chuẩn bị, Biệt Tiêu Tuyết còn sống, chính là uy hiếp lớn nhất.

Vì vậy, Tổng Ngạn Triệt cũng không có nói ra bệnh mình đã khỏi hẳn, ngược lại ba đến năm lần dùng nội lực khống chế mạch tượng, thường khám bệnh, dùng cách này để che mắt tìm những vị danh y trên thiên hạ chữa bệnh cho Biệt Tiêu Tuyết.

Tổng Ngạn Triệt mười ba mười bốn tuổi đã có thể vạch kế hoạch như thế, tất nhiên cũng có sự phụ ở một bên chỉ bảo. Tổng Ngạn Triệt cũng từng xin sự phụ Thiết Trung Nhạc của hắn tìm giúp sự thật về cuộc hòa hoãn đó, dù sao Thiết Kiếm Môn cũng là môn phái có tiếng. Thiết Trung Nhạc hắn vừa giang hồ đệ nhất kiếm, nhưng mà Thiết Trung Nhạc cũng không tìm hiểu được gì. Tổng gia không tra ra được sự thật, cũng không thể làm gì khác hơn là tin tưởng đây là việc ngoài ý muốn, nhưng ai biết được phía sau chuyện ngoài ý muốn này đã hại bao nhiêu mạng người, cũng hại hai đứa bé vô tội. Truy cứu nguyên nhân, chỉ vì chữ tình hại người, cũng nhắc cực đoan hại người.

Thiết Trung Nhạc mỗi lần nhớ tới, cũng cảm giác đau lòng không chịu nổi, hắn tranh cường háo thắng, hắn phong lưu không chịu vào khuôn phép, dẫn đến thảm kịch của mấy nhà, hắn thẹn với con của mình, cũng thẹn với hai nhà Lịch, Biệt.

Mấy ngày trước, một hơi lạnh tràn vào Tổng gia, Thượng Quan Hành trở lại, mang về một khối Hàn Băng ngàn năm trong suốt, khí lạnh tỏa ra, cao gần bằng một người. “Đây chính là một cái giường đơn lạnh lạnh như băng sao!”

Đối mặt với đánh giá của Đường Cửu, Tổng Ngạn Triệt nghiêng cổ đầu nói: “Vậy ngươi đi lên nằm đi, nói không chừng sau khi ngươi xuống, trước cửa Tổng phủ chúng ta sẽ có băng nhân rồi, ha ha ha.”

“Đây là dùng để chữa bệnh cho Tiêu Tuyết, là dùng để nằm sao? Ngươi làm biểu ca kiểu gì thế, ngươi xem Thượng Quan đại ca người ta một chút đi.” Đường Cửu khinh bỉ Tổng Ngạn Triệt, ánh mắt kia rõ ràng đang nói..., thẳng ranh lớn, dùng gây rối nữa, trước khi ngươi trưởng thành, ta sẽ khinh bỉ ngươi hết sức. Sau đó, Đường Cửu bắt đầu uốn éo cái mặt, làm vẻ mặt sùng bái nhìn Thượng Quan Hành.

Trong lòng Tổng Ngạn Triệt lúc ấy! Thật lạnh thật lạnh, so với khối Hàn Băng ngàn năm trước mắt kia còn lạnh, lạnh thấu tâm thấu xương hơn! Đường Cửu này đúng là một người phụ nữ xấu xí, cho tới bây giờ trong mắt cũng chưa có hắn, đây là cửa lớn Tổng gia! Người đến người đi, vút mặt mũi Tổng đại thiếu gia của hắn đi đâu chứ?

Sắp ngã! Sắp ngã! Thiếu gia sắp ngã! Tài Nguyên, Quảng Tiến chạy nhanh tới trước đỡ thiếu gia của nhà bọn họ, thiếu gia bị hai cái thần giữ cửa này một trái một phải mang đi, trong lòng thầm hận, ai cần các ngươi đỡ chứ?

Đúng nha! Hắn nghĩ người ta thương sẽ đỡ, chẳng ngờ lực chú ý của Đường Cửu người ta từ đầu đã không đặt trên người hắn, đã sớm di chuyển, đi theo mọi người cùng vào viện, một cái chân cũng vượt qua cửa rồi, sao còn chú ý được Tổng Ngạn Triệt giờ trò lừa bịp gì ở phía sau?

Tổng Ngạn Triệt trơ mắt nhìn Đường Cửu và Thượng Quan Hành vừa nói vừa cười vào cửa phủ, trong lòng rất là ghen tuông, Tiểu Dạng (*), cười thật vui vẻ nhỉ! Nhìn lúm đồng tiền như hoa! Đại ca, đợi đã nào...! Cái bánh bao kia là của ta!

(*) Tiểu Dạng (mình đã giải thích ở chương 12) bản gốc là 小样, là kiểu xưng hô thân mật giữa bạn bè đồng trang lứa, nếu dùng cho người không quen thân sẽ là mất lịch sự, có thể hiểu như cách xưng hô mày-tao giữa bạn bè trong tiếng Việt.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: CHƯƠNG 19: DƯỚI TÀNG CÂY MAI (1)

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Thượng Quan Hành mang Hàn Băng ngàn năm về, hiển nhiên là phải chuẩn bị để khử độc cho Biệt Tiêu Tuyết. Với thân thể của Biệt Tiêu Tuyết, nếu chậm trễ thì thực sự không chịu được nổi mất, mỗi lần Đường Cửu nhớ tới đều cảm thấy đau quá trình hung hiểm khác thường. Chỉ là, trước đó, có tên Tổng Ngạn Triệt thần kinh này làm không khí sôi nổi, cũng khiến phải mọi người đỡ lo lắng.

Bữa cơm tối mấy ngày trước, miễn cưỡng cũng tính là bữa cơm mời Thượng Quan Hành từ phương xa đến, tên Tổng Ngạn Triệt thần kinh này ảnh hưởng đến cuộc nói chuyện giữa nàng và Thượng Quan đại ca. Cho tới bây giờ nhớ lại Đường Cửu vẫn còn tức, tên thần kinh này! Cái gì mà cái bánh bao này là của hắn, xong rồi còn kích động, nói gì mà đại ca tình nghĩa sâu hơn biển, huynh đệ tình nghĩa cuộc hơn vàng bạc! Vàng bạc mua một người hay?

Thượng Quan Hành cười không nói, nhìn Tổng Ngạn Triệt đi đi lại lại trong bữa tiệc, chỉ lo cùng mọi người mời rượu nói chuyện, ngược lại không có gì khác thường, cũng không coi thường vị huynh đệ này của hắn. Nhưng chỉ vì không có gì khác biệt như vậy, mới khiến cho Tổng Ngạn Triệt càng thêm làm âm ỉ. Rốt cuộc vị đại ca này của hắn có nghe hiểu không, cái bánh bao là của hắn, cảm được vượt biên.

Thượng Quan Hành há lại không biết ý của Tổng Ngạn Triệt. Thật ra thì không phải Tổng Ngạn Triệt không ghen. Ghen là thật, hoài nghi hắn càng thêm thật. Sợ là nghe lời của Thiết Trung Nhạc, biết sự thật Tần Mộ Sắc là thánh nữ Ma giáo, bắt đầu hoài nghi hắn, tình nghĩa huynh đệ nhiều năm như vậy, chẳng lẽ định hủy trong tay hai nữ nhân?

Thượng Quan Hành cúi đầu cười yếu ớt, chỉ nói để cho nhị đệ hân yên lòng, nhiều năm tình huynh đệ sẽ không bởi vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi. Mọi người thấy hân hai người không ngừng đánh đố nhau, lòng vòng như lạc trong núi đầy mây đầy sương cũng đành phải lên tiếng ngắt lời. Nếu không với bầu không khí xấu hổ này, còn có thể ăn một bữa cơm ngon hay không. Đáng tiếc Lam Thiếu Lăng không có ở đây, Lịch Nhượng Hải, Tần Mộ Sắc cũng đỡ cực khổ, chỉ cần ba vị huynh đệ này nói chuyện, lại không biến thành một trận đánh sao!

Hơn nửa thời gian ăn cơm tối, chỉ còn một mình Đường Cửu bị vớt lại trên bàn. Thượng Quan Hành và Tống Ngạn Triệt tỏ vẻ mình ăn đã no, hai huynh đệ cùng lo việc nhà. Tiếp đó Tần Mộ Sắc phải chuẩn bị quá trình tiêu độc cuối cùng, Nhật Nguyệt Thần Tiên Đẳng và Hàn Băng ngàn năm cần dung hợp một chỗ, vài ba canh giờ không thể xong việc, mạng người quan trọng, tất nhiên Tần Mộ Sắc muốn đích thân theo dõi.

Rồi sau đó Biệt Tiêu Tuyết và Lịch Nhượng Hải cũng không thấy, Đường Cửu buồn bực, tại sao gần đây hai người này luôn đi cùng nhau như thế. Hễ Biệt Tiêu Tuyết tới chủ viện ăn cơm, chắc chắn là Lịch Nhượng Hải sẽ nối gót đến. Hơn nửa gần đây số lần Biệt Tiêu Tuyết tới chủ viện ăn cơm khá thường xuyên, ít nhất là trong mấy ngày Đường Cửu ở Tống gia, từ khi biểu ca nàng: Lịch Nhượng Hải tới, Biệt Tiêu Tuyết mới thường ra vào chủ viện. Và lại theo lời Tần Mộ Sắc nói, thân thể Biệt Tiêu Tuyết càng ngày càng tốt, nhưng mà mọi người đều biết, đây là dấu hiệu độc phát, thường gọi là hồi quang phản chiếu.

Đường Cửu lắc bên trái, nhìn bên phải một chút, trên bàn cơm không có một bóng người, nàng dường như cảm thấy hoang vu như gió thu thổi lá rụng, không được! Nàng phải đi xem xem, thế nhưng, đứng giữa ngã ba đường, đi bên nào bây giờ? Nàng đi gặp ai thì tốt nhỉ? Đường Cửu suy nghĩ kỹ càng Tần Mộ Sắc đang loay hoay những thuốc kia! Bỏ Tâm đan đấy! Hàn Băng ngàn năm, Tiên Đẳng cái gì đó, những thứ này nàng đã sớm nhìn phát chán rồi, không đi!

Thượng Quan Hành và Tống Ngạn Triệt bên kia đang tình cảm dào dạt, là huynh đệ tốt, tình nghĩa cả đời. Nam tử nói chuyện phiếm chảnh uống rượu sao, rồi nói hoài bão trong lòng, nhâm chán!

Hay là nàng đi thăm biểu ca Lịch Nhượng Hải và Biệt Tiêu Tuyết. Chỉ sợ rằng hai người này hiện tại đang trắng treo cành liễu, hẹn ước dưới ánh hoàng hôn. Đang trước hoa dưới trăng, ngắm hoa ngắm trăng thường Tiêu Tuyết! Đang còn tính xem, nói không chừng có thể sẽ gặp được một biểu tẩu tương lai, không đúng! Xem chừng đã hẹn ước Kim Thạch (*) rồi, bây giờ đang ngâm thi tác đối:

(*) Hẹn ước Kim Thạch: kể về cuộc tình không hẹn mà nên giữa Trạng nguyên Kim Ngọc, văn võ song toàn và là con trai Tri phủ Bồ Châu, với nàng Thạch Vô Hà nét na xinh đẹp, con gái của một thầy lang nghèo. (việc xảy ra thuộc đời nhà Bắc Tống, 960-1126) để khuyên người ta nên giữ lòng tiết nghĩa và dạ thủy chung.

I. Hồi thứ nhất:

Kim Ngọc là con trai của Ngạn Yêm (người Hà Nam) đã đính hôn với Ái Châu, con gái Lâm Vượng, một nhà giàu ở gần Tô Châu (thuộc tỉnh Giang Tô).

Lợi Đồ là tri huyện ở Tô Châu, có một người vợ cả và một người vợ lẽ vốn hiềm khích nhau. Một hôm vợ cả đau, mời thầy thuốc Thạch Đạo Toàn đến chữa. Vợ lẽ thừa dịp bỏ chất độc vào thuốc cho vợ cả uống. Vợ cả chết, thầy Đạo Toàn bị bắt, con gái ông là Vô Hà phải bán mình làm thị tỳ cho Ái Châu để lấy tiền chuộc cha.

Ở vùng núi Đại Lư (thuộc Thiểm Tây và Hồ Nam) có viên tướng giặc là Tiêu Hóa Long. Khi Thiết Đình Quý vâng chỉ đến nhậm chức tri phủ Tây An (thuộc Thiểm Tây) đi qua đó, bị Hóa Long bắt. Đình Quý nhảy xuống sông chết, và dặn vợ là Giải thị đang có mang gượng sống để trả thù.

Sau khi thi đỗ Giải nguyên, cha của Kim Ngọc là Ngạn Yêm được bổ làm tri phủ Bồ Châu (thuộc Sơn Tây). Khi cùng con là Kim Ngọc qua vùng Đại Lư để đi nhậm chức, cũng bị Hóa Long bắt. Nhưng nhờ có Giải thị cầu xin, nên Ngạn Yêm không bị giết. Còn Kim Ngọc thì ngã xuống sông, trôi dạt vào bờ, rồi đến ở một ngôi chùa gần đây, và chẳng may mắc bệnh hủi.

Sau ba năm ở chùa, Kim Ngọc trở về nhờ người đến hỏi cưới Ái Châu. Nhưng Ái Châu thấy chàng có bệnh nên bội ước. Mẹ nàng bèn đem Vô Hà thay làm Ái Châu để gả cho Kim Ngọc. Còn Ái Châu sau đó lấy con quan huyện Lợi Đồ là Ái Lang.

II. Hồi thứ hai:

Nhờ cha Vô Hà cứu chữa, nên Kim Ngọc khỏi bệnh. Chàng lên kinh đô thi đỗ Trạng nguyên. Lư Khải Phong lúc giờ đang làm tể tướng trong triều, muốn gả con gái cho Kim Ngọc để thêm vi cánh hòng đoạt ngôi nhưng bị chàng từ chối.

Khi ấy Hóa Long đánh được thành Tây An, giết chết quan tổng đốc Từ Tuấn Kiệt. Tể tướng Khải Phong định hại Kim Ngọc, bèn sai chàng đi đánh giặc ấy, một mặt lại đưa mật thư hứa giúp Hóa Long. Kim Ngọc cùng em vợ là Hữu Quang (em Vô Hà) đi đánh giặc. Hữu Quang bị giặc bắt. Nhưng khi Kim Ngọc ra trận thì Hóa Long bị thua, phải chạy về thành Tây An. Giải thị, Thuần Lương và Ngạn Yêm bèn mưu với Hữu Quang cho Hóa Long uống rượu thật say, rồi giết chết y.

Kim Ngọc dẫn quân vào thành Tây An, gặp lại cha mẹ. Sau đó, Giải thị đem đầu Hóa Long làm lễ tế chồng rồi lao mình xuống sông chết. Kim Ngọc kéo quân về kinh đô, vua nhà Tống thưởng công cho tất cả mọi người. Khải Phong vì can án phản quốc phải tội chết. Vì tội hà lạm, Lợi Đồ cùng với con là Ái Lang đều phải bị giam và bị tịch biên gia sản. Ái Châu (vợ Ái Lang) cũng bị bắt đem bán lấy tiền cho đủ số sung công.

III. Hồi thứ ba:

Kim Ngọc được cử đi giữ thành Tây An. Nhân lúc Vô Hà sinh con cần người hầu hạ. Bà đỡ đưa Ái Châu đến. Biết là người đính hôn với chồng mình

năm xưa, Vô Hà định nhường ngôi vợ cả cho Ái Châu, nhưng Kim Ngọc không chịu. Ái Châu bèn tìm cách quyến rũ Kim Ngọc. Tức giận, chàng dò biết tội bội ước của Ái Châu, định làm án tử. Nhờ Vô Hà xin, Ái Châu mới được tha. Sau đó Ái Châu vào ở thanh lâu.

Trong khi ấy, đàn em của tể tướng Lư Khải Phong, vì muốn báo thù cho anh, nên kéo quân đánh phá Đài Loan. Bấy giờ, Thành Trai (bạn cha Kim Ngọc) và Lý Thiệu Cơ (ân nhân của Thạch Hữu Quang) đang làm quan ở đấy. Hai ông này thấy thế nguy, bèn cấp báo cho nhà vua. Vua sai Kim Ngọc với Hữu Quang mang quân đi đánh. Đánh dẹp xong, cả hai đem quân về kinh đô. Khi đi qua một ngôi chùa, thấy có người thắt cổ tự tử, thì ra đó là Ái Châu. Về tới kinh đô, tất cả đều được vua Tống ban thưởng.

“Tiếng kêu riu rít thư cuu

Đôi chim âu yếm bãi sau sông Hà

Nét na cô gái mặn mà

Cùng chàng trai tốt thật là xứng đôi.” (*)

(*) “Quan quan sư cuu, tại hà chi châu, yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu.” Đây là bài thơ Quan Cuu 1 trong Kinh Thi. Trên đây là bản dịch của Phạm Thị Hảo

Đường Cửu nghĩ đi nghĩ lại dĩ nhiên cũng rung đùi đắc ý hả hê lớn tiếng đọc lên, lắc đầu xoay cổ, tiếng rắc vang lên.”Ai u!”

Lục Liễu: “Thiếu nãi nãi, cô của người không sao chứ?” Trước mắt, trừ Lục Liễu cái nha hoàn khác đều bận việc của riêng mình, Đường Cửu đột nhiên lại như vậy, Lục Liễu cũng đủ bị dọa phát sợ rồi. Mọi người nói xem, Đường Cửu nâng đọc thì cứ đọc đi! Còn lắc lư cái cổ làm gì? Một tiếng rắc này, dọa Lục Liễu sợ hãi, thiếu nãi nãi này tay chân vụng về đã thành quen, không ngờ đối với mình cũng không cẩn thận như vậy, nếu nâng vụng gây cô mình, làm sao Lục Liễu nâng có thể nói được rõ ràng! Dĩ nhiên, Lục Liễu cũng sẽ không nói suy nghĩ lần này ra khỏi miệng, nâng không phải là Hồng Trang, mở miệng là nã đầy pháo!

“Không sao! Không sao!” Đường Cửu che cổ, nện bước chân kiên định, đi về phía vườn hoa nhỏ, nơi có người đang ước hẹn dưới hoàng hôn, không đi nữa nói không chừng cũng không gặp được. Cái gì cũng không thể ngăn cản ngọn lửa tám chuyện đang dấy lên hùng hực trong lòng. Á? Đợi chút? Từ lúc nào thì nâng trở thành bà tám như vậy? Mặc kệ, đi trước rồi nói!

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: CHƯƠNG 19: DƯỚI TÀNG CÂY MAI (2)

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Xanh xanh bầu áo của chàng

Lòng em man mác mệnh mang nhớ người

Vì em không thể lại chơi

Không lời thăm hỏi, chàng ơi nữ đành ?

Chàng đeo tua ngọc xanh xanh

Lòng em vơ vẩn quần quanh nhớ người

Vì em không thể lại chơi

Cớ sao chàng chẳng đến nơi em chờ ?

Nhẹ nhàng em nhảy vắn vơ

Trên thành cửa khuyết ngẩn ngơ ngóng người

Một ngày chẳng gặp nhau thôi

Lâu như ba tháng, chàng ơi hồi chàng! (*)

(*) “Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm. Tung ngã bất vãng, tử ninh bất tự âm? Thanh thanh tử bội, du du ngã tư. Tung ngã bất vãng, tử ninh bất lai?”

Thiếu hề đạt hề, tại thành khuyết hề. Nhất nhật bất kiến, như tam nguyệt hề.” Đây là lời trong bài thơ Tử khâm trong Kinh thi. Trên đây là bản dịch của Đồng A

Ai? Không đối chữ! Tại sao lại là thơ, sao không đối chữ? Đường Cửu mới vừa đi tới vườn hoa nhỏ, liền nghe thấy Lịch Nhực Hải ở đó ngâm thơ? Bài này là có ý gì? Bài này là có ý gì? Đường Cửu sao nhớ được, chút tri thức của nàng cũng chỉ như Trình Giảo Kim có Tam Bản Phủ (*), dùng hết rồi là dùng hết, sao nàng còn biết được trong Kinh Thi có câu thơ như thế.

(*) Trình Giảo Kim là một đại tướng công thần khai quốc nhà Đường. Trong giai thoại dân gian, thường mô tả Trình Giảo Kim có thân hình to béo, sử dụng búa lớn (tam bản phủ) làm vũ khí. Khi ra trận, ông có tuyệt kỹ đánh 3 búa rất lợi hại, gần như vô địch. Tuy nhiên, nếu gặp cao thủ, đỡ được 3 búa này thì ông thất thế.

“Nhực Hải ca ca!”

Nhực Hải ca ca!? Đường Cửu núp ở trong bụi cây nhỏ, lấy tay bưng kín cái miệng đang há hốc! Bình thường ở trước mặt chúng ta không phải đều gọi Lịch công tử, Lịch công tử sao? Tuy rằng cũng mất đi mây lại, nhưng cách xưng hô trên cực kỳ mới lạ nha! Cừ thật, vậy mà lại gặt năng hoạt động bí mật! Nhìn xem sau này nàng giữu cọt hai người bọn họ như thế nào.

“Nhực Hải ca ca! Lòng ta đã quyết, huynh không cần phải khuyên bảo, vô duyên thì vẫn mãi vô duyên, sao huynh cứ cố chấp đau khổ như vậy?”

Sao cơ? Còn chưa công khai ở chung một chỗ đâu? Sao lại chia tay, chuyện gì thế này?

“Tiêu Tuyết! Ta biết tấm lòng nàng, nàng cũng biết tấm lòng của ta, dù sinh tử cách biệt cũng cùng người thề nguyện. Nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già.” Ánh mắt Lịch Nhực Hải kiên định, khuôn mặt suốt khí, giọng nói trầm ấm êm ái lại đầy sức khoát. Đây mới là biểu ca của nàng sao! Giống như nam nhân, Đường Cửu đang ngồi trong bụi cây, thấy sắp đến đoạn phần khích, không ức chế được tâm tình hưng phấn, chọt vô đùi! Đã làm ra tiếng vang không nhỏ, nguy rồi! Đường Cửu đang hoảng hốt, chuẩn bị chạy trốn.

Một tiếng mèo kêu từ bên mình truyền đến! Cùng lúc đó, một bàn tay to bưng kín miệng Đường Cửu, phòng ngừa nàng bị giật mình nhảy dựng lên Bất thành linh che như vậy, nàng còn bị dọa sợ hơn đây?

Đường Cửu khẽ nghiêng đầu, liếc khuôn mặt khuếch đại trước mặt, tên Tống Ngạn Triệt này tới đây lúc nào vậy? Hắn và Thượng Quan Hành nói xong chuyện cũ rồi sao? Tống Ngạn Triệt nhìn lại, khẽ mỉm cười, dùng một cánh tay khác làm một động tác “Suyt” ở trước miệng!

Đường Cửu chớp chớp cặp mắt to vô tội của nàng, nhẹ nhàng gật đầu một cái, Tống Ngạn Triệt liền buông ra miệng Đường Cửu ra!

“Làm sao nguời”

“Suyt!” Mới vừa buông nàng ra, nàng đã nói rồi, coi như vừa rồi đã trao đổi rõ ràng với nàng, Tống Ngạn Triệt lại thở dài một tiếng, lấy tay dời đến bả vai Đường Cửu, ôm bả vai Đường Cửu cười hi hi ngồi ở trong bụi cây, hai người cùng nhau xem cuộc vui.

Ở trong mắt Đường Cửu, Tống Ngạn Triệt đang sổ sang với nàng! Sổ sang đây? Nhưng vì bây giờ mình và hắn cùng nhau núp ở bụi cây này chơi trò nghe lén, nói giận thì không tốt, chỉ có thể cắn răng mở miệng nhin! Không đúng! Là mở miệng, cắn! Đường Cửu xoay tay, lấy cánh tay Tống Ngạn Triệt xuống, ngoạm một cái thật lớn vào cổ tay.

Đau đến mức Tống Ngạn Triệt muốn mở miệng trách móc lại không dám phát ra tiếng Chuyện nhin này, cũng chỉ là Tống Ngạn Triệt nhin, không phải Đường Cửu nhin, Đường Cửu đâu biết chữ nhin viết như thế nào. Tới Tống gia nhiều ngày như vậy, nàng chỉ học viết một nửa, lưỡi dao (*)! Chọc tới, rút dao găm!

(*) Chữ nhẫn gồm chữ dao và chữ tâm

“Xuyt xuyt xuyt!”

“Xuyt xuyt xuyt!” Hai người này làm âm ỉ xong rồi, mới nhớ tới bên ngoài vườn hoa có hai người, chẳng qua là khi bọn họ ngẩng đầu nhìn thì đã người đi nhà trống, lông cũng không để lại một cọng!

Hỏi thế gian tình ái là chi, mà đôi lứa thề nguyện sống chết. Ngày mai khừ độc, không biết là sống hay chết, có thể hay không gặp lại ánh trời chiều xinh đẹp này hay không. Biệt Tiêu Tuyết sinh tình với Lịch Nhực Hải, cũng không nguyện để cho hắn vì mình rơi lệ khổ sở, nếu ngày mai nàng chết rồi, chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến Lịch Nhực Hải.

Lịch Nhực Hải lại nói, cắt đứt đoạn tình này nhưng không thể chặt đứt tâm, nếu muốn hắn dứt tình cảm với Biệt Tiêu Tuyết, trừ phi khoét vào lòng hắn một dao, Lịch Nhực Hải hỏi Biệt Tiêu Tuyết có thể nhẫn tâm hay không?

Dĩ nhiên Biệt Tiêu Tuyết không đành lòng, hôm nay khó biết chuyện ngày mai, làm sao có thể tự làm khổ mình, đã có tình tự nhiên không hỏi hận! Bên ngoài Tiêu Tuyết Các, dưới tàng cây mai trắng, cuối cùng cũng đỉnh ước. Tình cảm này, tình ý này, hai người thề cả đời không quên, nếu kiếp này nhất định vô duyên, vậy kiếp sau nhất định dưới cây mai này, nối lại tiền duyên.

Biệt Tiêu Tuyết và Lịch Nhực Hải dưới cây mai lạy trời thề: “Mai thụ làm chứng, nguyệt lão trên cao, hôm nay ta, Lịch Nhực Hải! Ta, Biệt Tiêu Tuyết ở đây thề, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không chia cách, kính xin nguyệt lão thành toàn.”

“Đòi đòi kiếp kiếp vĩnh viễn không chia cách!” Đường Cửu biết Lịch Nhượng Hải, Biệt Tiếu Tuyết bọn họ đi về hướng này, trong lòng không yên lòng, liền hướng bên này tìm kiếm, nhưng không nghĩ lại thấy tình cảnh như thế.

Mai trắng bay múa, như hoa tuyết bay lượn, tuy là ngày thu, nhưng lại như tuyết rơi ngày đông, trong rừng mai, đẹp không sao tả xiết! Đòi yên ương ăn thề, vĩnh viễn không chia cách, hình ảnh này, khiến Đường Cửu rơi lệ. Ai cũng biết, ngày mai Biệt Tiếu Tuyết sống chết cùng một đường, sai một li, liền nguy hiểm đến tính mạng. Vào giờ phút này nhất định trong lòng Lịch Nhượng Hải và Biệt Tiếu Tuyết vô cùng khổ sở, không biết bọn họ còn có ngày mai hay không.

Đường Cửu nhìn Lịch Nhượng Hải, Biệt Tiếu Tuyết nắm chặt tay nhau, nhìn nhau cười, không khỏi cũng sinh ra nỗi buồn ly biệt, chỉ mong tất cả bình an thuận lợi, yên lặng giống như lời ước nguyện với trời cao. Đường Cửu lương thiện và yếu đuối ở trong mắt Tống Ngạn Triệt, cũng chiếu vào trong lòng.

Thật ra thì, sao Tống Ngạn Triệt lại không lo lắng, tuy nói danh tiếng Lạt thủ y tiên vang dội, nhưng dù sao nhiều năm trước tới nay, hiểu rõ nhất tình trạng cơ thể của Biệt Tiếu Tuyết chính là Cốc thần y, chỉ tiếc, Cốc thần y là mất tích không chịu hợp tác với Lạt thủ y tiên. Lão đầu này thông thái rôm, lại còn rất ngoan cố táo bạo. Tại sao trên giang hồ này lại có tên thần y tính khí cổ quái như vậy?

Vốn dĩ Tống Ngạn Triệt hiểu rất rõ vị Cốc thần y này. Chắc chắn hắn sẽ không mang mệnh bệnh nhân ra đùa giỡn, nếu hắn không đến, cũng sẽ nói rõ mặc dù hắn khinh thường, không làm bạn với Tần Mộ Sắc, nhưng đối với y thuật của Tần Mộ Sắc vẫn có niềm tin. Kể từ đó, lòng Tống Ngạn Triệt cũng hơi buông xuống một chút. Huống chi, người này là đại ca mời tới, hôm nay cùng đại ca nói rõ nghi ngờ trong lòng, Tống Ngạn Triệt liền không còn chút hiểu lầm nào với Thượng Quan Hành nữa. Đã tin Thượng Quan Hành rồi, tự nhiên cũng có thể tin tưởng Tần Mộ Sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: CHƯƠNG 20: NGHỊCH HÀNH KINH MẠCH, KHỬ ĐỘC SỐNG LẠI

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Tần Mộ Sắc chuẩn bị tất cả ổn thỏa xong, liền dẫn Biệt Tiếu Tuyết đến nằm trên Hàn Băng ngàn năm, tất nhiên mọi người cũng đi theo, ngay cả mấy người mấy ngày không tới Lam Thiếu Lăng và Tống phu nhân ở bên ngoài cũng ngựa không ngừng vó chạy về, mặc dù mẫu thân Biệt Tiếu Tuyết chỉ là thứ xuất, Tống phu nhân và vị muội muội này cũng không thân thiết, nhưng sau khi Biệt Tiếu Tuyết cửa nát nhà tan liền nuôi dưỡng ở dưới gối Tống phu nhân từ nhỏ. Từ trong tã lót đã đến Tống gia, cũng đã nuôi mười sáu mười bảy năm, Tống phu nhân đặt rất nhiều tâm huyết và yêu thương trên người nàng, không ít hơn Tống Ngạn Triệt chút nào. Hôm nay Biệt Tiếu Tuyết trải qua kiếp nạn lớn của đời này, vị di mẫu là Tống phu nhân, há có thể không ở bên cạnh.

Tần Mộ Sắc đã thu xếp tất cả ổn thỏa, nhưng vẫn nói lời cảnh báo trước, nghịch hành kinh mạch cộng thêm hỏa độc công tâm, vô cùng hung hiểm, chuyện này cũng không nắm chắc mười trên mười. Trong quá trình bất kỳ ngoài ý muốn đều có thể xảy ra.

Khi Tần Mộ Sắc nói, trong lòng Tống phu nhân càng thêm hoang mang, sớm biết vậy dù có trời cũng phải trôi Cốc thần y tới.

Thượng Quan Hành cười: “Người là Lạt thủ y tiên còn không được, vậy còn người nào làm được nữa? Làm ơn, lão nhân gia người cũng đừng làm ta sợ nữa.”

“Dạ dạ dạ ~! Thượng Quan công tử nói rất đúng! Tống phu nhân, Tống công tử, vậy chúng ta chuẩn bị bắt đầu. Lúc này hỏa độc trong cơ thể đã dần dần bắt đầu phát tác, nằm ở trên Hàn Băng ngàn năm, ý thức dần dần biến mất. Mà đôi dây mây song sinh là Nhật Nguyệt Thần Tiên Đẳng đã bị buộc ở hai bên Hàn Băng ngàn năm. Nguyệt Quang Đẳng ở một bên, Thái Dương Đẳng ở một bên, hai dây mây lồng vào nhau trên đỉnh Hàn Băng, cũng chính là hướng đầu Biệt Tiếu Tuyết.

Kể tiếp Tần Mộ Sắc chẳng hề làm gì cả, mà là chờ, đợi ước chừng một nén nhang. Một nén nhang này đối với mỗi người ở đây đều như sống một ngày tựa một năm, vô cùng dài, nhất là Lịch Nhượng Hải, trái tim giống bị đặt nướng trên lửa. Hỏa độc của Biệt Tiếu Tuyết cứ tăng thêm một phần, lòng của Lịch Nhượng Hải lại càng thêm đau đớn một phần. Không ngừng hỏi Tần Mộ Sắc khi nào bắt đầu khử độc cho Biệt Tiếu Tuyết. Biệt Tiếu Tuyết cứ nằm vô cùng đau đớn như vậy, thật sự khiến người khác đau lòng.

Trái lại Tần Mộ Sắc cũng không gấp, nói: “Tất cả đều phải xem vận may của nàng, nếu nàng có thể chịu được cửa thứ nhất này, mới có thể tiến hành nghịch hành kinh mạch, hiện tại nhìn thấy nàng nằm ở đó khổ sở không chịu nổi, trên thực tế Hàn Băng ngàn năm dưới người nàng đang từ từ hút lấy hỏa độc trong cơ thể nàng, đợi sau khi tất cả hỏa độc dẫn vào Hàn Băng ngàn năm, Thái Dương Đẳng trong Tiên Đẳng sẽ bắt đầu hút lấy hỏa độc, sau đó Thái Dương Đẳng truyền cho Nguyệt Quang Đẳng, trải qua từng đợt tinh lọc, độc tố trong hỏa độc liền không còn nguy hại, ngược lại chuyển thành thuốc tốt để nghịch hành kinh mạch, sẽ từ chỗ giao nhau của hai Tiên Đẳng chạy vào huyết bách hội, đi khắp toàn thân Biệt cô nương, đến lúc đó có thể châm cứu nghịch hành kinh mạch rồi.”

“Mộ Sắc, ta không hiểu, vì sao nhất định phải nghịch hành kinh mạch, nếu hỏa độc đã lấy ra, tại sao còn muốn nhét trở lại? Trực tiếp đỡ Biệt Tiếu Tuyết dậy chẳng phải tốt sao.” Đường Cửu không hiểu, mọi người cũng không hiểu, nhưng mọi người cũng không dám hỏi, sợ chọc giận vị y tiên tính tình cổ

quai này, dù sao nhìn nàng một thân phục trang như lửa đỏ vô cùng yêu điểm và khí chất khiến người người sợ hãi này, cũng biết cô nương này không phải hiền lành, nhưng Đường Cửu không sợ. Cũng không biết tại sao này Tần Mộ Sắc lại kiên nhẫn với Đường Cửu như vậy. Mặc dù lời nói vẫn gay gắt, nhưng so với những người khác thì tốt hơn quá nhiều.

Đương nhiên Tần Mộ Sắc đối tốt với Đường Cửu, bởi vì tính tình các nàng hợp nhau, tương lai còn có thể là người cùng chung một đường, hoặc là nói các nàng vốn chính là người một đường, an hem như thể tay chân. Tần Mộ Sắc cười cười, trả lời: “Bởi vì Biệt cô nương chịu hỏa độc ăn mòn hàng năm, trong cơ thể sớm đã lệ thuộc vào độc tính. Sau khi loại bỏ độc tính, bên trong thân thể của nàng không có độc vật tẩm bổ, ngược lại không sống nổi. Cho nên phải làm hành động nguy hiểm, đưa hỏa độc đã tinh lọc trở về trong cơ thể lần nữa. Hỏa độc đã không có độc tính, tác dụng của nghịch hành kinh mạch chính là hấp thu hỏa độc không có độc, để cơ thể trở về trạng thái chưa từng trúng độc.”

Trời ạ! Thật là phức tạp! Đây là cảm giác lớn nhất của Đường Cửu sau khi nghe xong. Mọi người thấy Thái Dương Đẳng hiện từng điểm sáng màu hồng, giống như ngàn vạn đốm lửa nhỏ, theo gió bay lên. Màu sắc Thái Dương Đẳng cũng càng ngày càng đỏ, hồng rồi đến đen, mà lúc tối màu đỏ đen, màu sắc liền bắt đầu quay ngược lại, trở về màu đỏ, màu hồng, cho đến khi hiện ra màu hồng nhạt lơ mơ, liền tiến về phía Nguyệt Quang Đẳng, giống như lúc Đường Cửu thấy Nguyệt Quang Đẳng đêm đó. Nguyệt Quang Đẳng hiện ra sắc vàng, những điểm vàng giống như bầu trời đầy sao, từng điểm sáng vàng đi lên phía trước, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta lú lút. Trong khi Thái Dương Đẳng vô cùng chậm thì Nguyệt Quang Đẳng lại như gió táp, trực tiếp hội tụ đến ngọn hai dây mây. Ngay lúc đó hỏa độc bắt đầu hướng về phía sau quay ngược lại, hỏa độc đã được tinh hội tụ ở nơi giao thoa của hai Tiên Đẳng, hai sức mạnh một đỏ một vàng cùng nhau hội tụ ở huyết Bách Hội Biệt Tiêu Tuyệt.

Biến hóa! Hung hiểm! Cũng chính là từ khắc này bắt đầu, Biệt Tiêu Tuyệt bệnh hàng năm nên thiếu máu, lúc Tần Mộ Sắc bắt đầu châm cứu thời điểm, Biệt Tiêu Tuyệt không chịu nổi áp lực châm cứu, và lại nghịch hành kinh mạch phải hao phí rất nhiều máu, lúc dùng châm rất nhiều máu tuôn ra, thậm chí còn bốc hơi, thân thể Biệt Tiêu Tuyệt quá yếu, tất nhiên không cách nào cung cấp đầy đủ máu.

Một khi máu trong cơ thể nàng bốc hơi gần hết, e là cho dù có Đại La Thần Tiên cũng khó cứu.

Lúc cần người trợ giúp dừng cảm tiến lên, Tần Mộ Sắc ở một bên thì châm liền bắt đầu an bài, tổng cộng trong nhà có sáu người rảnh rỗi đều dùng tới, nhìn dáng vẻ Tần Mộ Sắc có vẻ bình tĩnh, rất dễ nhận thấy nàng đã sớm đoán được rằng có thể sẽ xảy ra tình trạng này, chỉ là không nói rõ với mọi người phương án cụ thể.

Tần Mộ Sắc vừa thi châm, vừa bắt đầu đầy đủ sử dụng những người trong phòng này giúp một tay đầu vào đấy, thật ra thì nàng sớm tính toán cẩn thận rồi. Ai tới ai không, nàng đều nắm ở trong tay.

Đường Cửu vad Tổng phu nhân phụ trách cầm hai cây cây kéo lớn cắt bỏ hai đầu Tiên Đẳng. Đường Cửu kinh ngạc phát hiện Tiên Đẳng rỗng ruột. Thượng Quan Hành và Lam Thiếu Lăng phụ trách lấy nội lực bảo vệ tâm mạch Biệt Tiêu Tuyệt, mà hai cổ nội lực này lại không thể rót trực tiếp vào trong cơ thể Biệt Tiêu Tuyệt, phải thông qua khối Hàn Băng ngàn năm này, hai người này cần đưa nội lực vào trong Hàn Băng ngàn năm, sau đó Hàn Băng sẽ chậm rãi rót vào trong cơ thể Biệt Tiêu Tuyệt. Đối với Thượng Quan Hành và Lam Thiếu Lăng mà nói, thật là một khiêu chiến không nhỏ, vận chuyển chân khí xong, có lẽ bàn tay cũng nứt da rồi, nói không chừng còn trực tiếp đông thành tượng đá.

Đừng nói tay đông thành tượng đá, coi như cả người đông thành tượng đá cũng phải không thể, không nói đến mạng người quan trọng, chỉ nói đến cách làm người của hai vị huynh đệ này, há có thể ngồi nhìn mặc kệ! Huống chi hai nhà Lam, Tổng là thế giao, tổ tông đã bắt đầu quen biết nhau, thườ nhỏ Lam Thiếu Lăng thường qua phủ chơi đùa, cũng có thể coi là thanh mai trúc mã của Biệt Tiêu Tuyệt, không phải huynh muội, mà hơn hẳn huynh muội.

Thượng Quan Hành cũng không cần nói, du hiệp giang hồ, cùng Tống Ngạn Triệt, Lam Thiếu Lăng làm bạn nhiều năm, mặc dù so ra kém Lam Thiếu Lăng đã làm bạn với Tống Ngạn Triệt từ thời mặc tã, nhưng Tống Ngạn Triệt và Lam Thiếu Lăng tôn hần là huynh trưởng, có thể thấy địa vị trong ba huynh đệ cũng không bình thường.

Việc chuyển nội lực này không có Tống Ngạn Triệt, một là Tống Ngạn Triệt không thể bại lộ võ công trước mặt lão nương hần, hai là Tần Mộ Sắc còn có chuyện quan trọng và thâm thiết hơn giao cho hần và Lịch Nhục Hải! Đồ máu! Tống Ngạn Triệt và Lịch Nhục Hải đang sống sờ sờ biến thành hai Huyết Ngưu, y theo an bài, phân phó của Tần Mộ Sắc, hai người Tống phu nhân và Đường Cửu cắt cheo miệng Tiên Đẳng rồi đâm vào trong cổ tay của Tống Ngạn Triệt và Lịch Nhục Hải, Đường Cửu ở bên kia rat ay với Lịch Nhục Hải rất mau chóng, chính xác, dễ dàng! Một phát là xong!

Tống phu nhân bên kia thì thương nhi tử, nói gì cũng không ra tay, cho đến khi Đường Cửu quả quyết xuất hiện, Tống phu nhân không ra tay thì nàng đến! Nàng! Đường Cửu nàng ra tay! Chỉ nghe “A” một tiếng, Tống Ngạn Triệt hét thảm một tiếng, bà điên Đường Cửu này ra tay thật ác độc! Đây là đến báo thù mà.

Truyền máu! Truyền chân khí! Châm cứu! Mọi người đầm máu chiến đấu rất hăng hái, Biệt Tiêu Tuyệt chuyển nguy thành an. Tiên Đẳng, Hàn Băng chớp mắt một cái phát ra quang hoa vạn trượng, sau đó lóe sáng rực rỡ như pháo hoa, rồi biến mất dần, từ từ âm đạm.

Không còn ánh sáng trầm trầm của Hàn Băng ngàn năm, Tiên Đẳng lấp lánh ánh sao cũng chẳng còn, chỉ có sắc mặt của Biệt Tiêu Tuyệt từ từ hồng nhuận, nhưng người vẫn chưa tỉnh. Lịch Nhục Hải cũng không quan tâm đến việc băng bó vết thương trên tay, gấp gấp chạy đến trước mặt Biệt Tiêu Tuyệt, đến xem tình trạng Biệt Tiêu Tuyệt.

Tần Mộ Sắc ở một bên vừa giúp đám người Thượng Quan Hành xử lý vết thương và tổn thương do lạnh giá trên tay, vừa nói cho Lịch Nhục Hải, có thể công người trở về trong phòng, nghỉ ngơi, đợi nàng đến theo dõi chăm sóc. Điều kiện tiên quyết là Lịch Nhục Hải cống được, mất nhiều máu như vậy, Mộ Sắc cũng không tin tên này còn có hơi sức.

“Đề ta! Đề ta! Đề ta cống!” Đường Cửu xưng phong nhận việc, đảm đương làm cu li, Đường Cửu thật là một kẻ thích lao động chân tay, ở đâu cần thì hướng về nơi đó! Về phần Lịch Nhục Hải vẫn nên đi xử lý cái cổ tay thâm không nở nhìn kia đi! Thật đáng thương, trong nhà này tổng cộng có bốn nam nhân, không có một ai trên tay không dính máu, có bị băng lạnh khiến máu, từ Hàn Băng xuống lòng bàn tay, ngay cả phần da thịt thì cũng máu me

nhảy nhua, vô cùng thâm thâm.

Hai vị còn lại, tình trạng cũng không khá hơn chút nào! Trên cổ tay có một lỗ thủng, Tiên Đàng này thô to như vậy, đâm vào cổ tay thật đúng là quá sức, hơn nữa bây giờ mặt hai cái vị này không có chút máu, sắc mặt trắng bệch, tái nhợt như tờ giấy, xem ra phải bồi bổ thật tốt rồi.

Nhất là Tống Ngạn Triệt, Đường Cửu thật sự sợ hãi hồn mê. Tất nhiên Tống phu nhân cũng đau lòng vô biên, ra trước nhi tử, ra sau nhi tử, vô cùng ân cần với nhi tử. Lúc này, cũng có thể để bọn nha hoàn gia đình tiến vào, quản gia Ngô bá mang theo một đội nha hoàn người hầu, ba chân bốn cẳng phân công rõ ràng, 2-3 người một tổ, lần lượt vây quanh, mang tất cả về phòng nghỉ ngơi, về phần Đường Cửu bên kia, tự nhiên cũng có người đón lấy, Từ phía yên bình, tám phương ổn định khiêng Biệt Tiếu Tuyết đi. Tiếu Tuyết Các yên tĩnh, đường lại khá xa, cho nên trong khoảng thời gian này Biệt Tiếu Tuyết cũng sẽ được sắp xếp ở trong phủ.

Tống phu nhân long đong vất vả, hôm nay lại bị dày vò như vậy, cũng mệt mỏi, thấy Tống Ngạn Triệt không sao, không ngứa, cũng không khóc! Liên yên lòng, về phòng đi. Mọi người bị dày vò một ngày, cuối cùng đến ban đêm cũng yên lòng, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, trừ Tàn Mộ Sắc. Tàn Mộ Sắc còn phải tiếp tục xem, chỉ sợ vị Biệt đại tiểu thư này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, làm hỏng bước kế tiếp trong kế hoạch của Giáo chủ.

Nhìn khuôn mặt Biệt Tiếu Tuyết ngủ say, Tàn Mộ Sắc một tiếng thở dài, sống sót chỉ là để ngênh đón khổ sở càng nhiều, đáng thương đáng tiếc! Nhưng có ai là không đáng thương đáng tiếc đây? Ngay cả Giáo chủ cũng đáng thương như vậy, Tàn Mộ Sắc lại nghĩ tới bóng lưng lẻ loi, cô độc đó, bóng lưng khiến nàng dùng một đời để nhìn từ xa

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: CHƯƠNG 21: ĐÊM KHUYA XÔNG VÀO KHUÊ TỬ LỄ NGHI CÁC

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Sau khi Biệt Tiếu Tuyết khử độc, thân thể khôi phục rất nhanh, không đến nửa ngày đã tỉnh, sau đó thân thể càng ngày càng thêm tốt hơn, không đến mấy ngày đã có thể đi lại, nhìn Biệt Tiếu Tuyết mỗi ngày một khá hơn, mấy người Đường Cửu cũng thật tâm vì nàng mà vui mừng.

Chỉ là, Tống phủ to như vậy, nhưng mấy ngày sau, cũng chỉ còn mỗi mình Đường Cửu chơi đùa ở đó. Đám người Tống Ngạn Triệt, Lịch Nhược Hải đã trở về Đông Sơn thư viện, Tống phu nhân ra ngoài trông coi xử lý việc buôn bán, nếu không phải là bởi vì lo lắng Biệt Tiếu Tuyết, Tống phu nhân cũng sẽ không nửa đường gấp gấp chạy về, hôm nay nếu thân thể Biệt Tiếu Tuyết đã không có gì đáng ngại, tất nhiên lại tiếp tục ra ngoài làm việc tiếp.

Về phần cha mẹ Đường Cửu hồi hương giỗ tổ, cũng không biết tên Đường Thủy Sinh này xúi bẩy thế nào. Đường Cửu chỉ biết là, ngày nàng về nhà, cha nương nàng và Đường Thủy Sinh ở đó đóng gói đồ, Đường Thủy Sinh còn không biết xấu hổ thuận tiện phân phó Đường Cửu phải để ý đốc thúc công trình, Đường gia sửa chữa lại đại trạch là việc lớn, không thể xảy ra thiếu sót.

Đường Cửu hoài nghi nghiêm trọng rằng Đường Thủy Sinh muốn tu hú chiếm tổ chim khách, hồi hương chính là vì hắn muốn mang người nhà hắn đến kinh thành? Mặc dù Đường Cửu chưa từng thấy nhị thúc và nhị thẩm của nàng, nhưng nghe nói tất cả những người này. Khó có thể tìm ra cái từ gì để hình dung từ để hình dung!

Không thấy cha, cũng không thấy nương! Cũng không có Tống Ngạn Triệt làm bao cát cho nàng, Tàn Mộ Sắc bận bịu chăm sóc Biệt Tiếu Tuyết, ngay cả Thượng Quan Hành cũng đi gặp bạn chí cốt gì đó. Không có ai giải buồn cùng Đường Cửu. Đường Cửu rất buồn bực nha! Ngồi ở trên bệ cửa sổ không ngừng kêu nhảm chán, nhảm chán quá ~!

Đường Cửu hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, dứt khoát tránh khỏi sự giám sát của lão quản gia Ngô bá, chạy ra ngoài phủ, tìm khuê mật tốt của nàng là Tây Thi đậu phụ Đậu Phù Dung đi chơi, ai biết nàng cũng không ở đây. Diệ,nd)anl'eq&uy\$d.n Đường Cửu đến quầy đậu phụ không tìm được người, theo lời nói của Đậu lão bá, Đậu thẩm Đậu gia, Đậu Phù Dung đã được đưa đến Khuê Tử Lễ Nghi Các cái gì đó. Vừa nghe tên đã biết đây là một nơi không đáng tin cậy.

Sau khi Đường Cửu đi tìm, nàng bị dọa nhảy dựng lên, nhà cao cửa rộng, kín cổng cao tường, phủ đệ rộng rãi, vô cùng khí thế! Nhưng chỉ là không để cho người ta vào, thủ vệ ngoài cửa sâm nghiêm, năm bước một tốp, mười bước một trạm gác. Không giống như nơi học hành gì, mà giống như là công thiên lao.

Má ơi? ! Tiểu Dung không phải là bị lừa bán đi chứ? Đường Cửu đứng ở trước cửa cung cấm sâm nghiêm của Khuê Tử Lễ Nghi Các, nhìn các đại hán vạm vỡ đi tới đi lui trước cửa, cắn răng một cái, dậm chân bước, lên!

“Ha ha hi hi. Các vị đại ca, làm phiền mấy vị gọi Đậu Phù Dung ra ngoài, ta tới thăm nàng, ta là bạn của nàng!”

Thủ vệ đại ca hung thần ác sát, trợn mắt nhìn, quát lớn: “Đây là Khuê Tử Lễ Nghi Các, ở trong này đều là nữ tử khuê nữ, cấm những người không có nhiệm vụ vào! Ngoài ra, đây là nơi tiểu thư các nhà học tập phép tắc, không thể tự tiện ra ngoài, có câu nói không ra cổng chính, không gần cổng sau(*),

tiểu nha hoàn người có hiểu hay không, đi nhanh lên đi!”

(*) thị đại môn bất xuất, nhị môn bất mại: không ra cổng chính, không gần cổng sau: Chỉ những tiểu thư thời xưa không bao giờ dám bước chân ra khỏi nhà.

Giữ cửa thấy Đường Cửu mặc trang phục nha hoàn, vì chạy nên tóc tai tán loạn, sợi tóc bay lên, vô cùng chật vật, đoán trước cũng là kẻ không có tiền, mà đã không có tiền, cũng không cần lễ phép, dù sao cũng cứ do dự không tiến vào, hướng chỉ đáng dấp như thế nào cũng không thấy rõ, tóc tai rối tung, trông như mù điên, đuổi đi là được.

Đường Cửu cũng không muốn dùng cái tạo hình như đoá hoa kỳ dị này xuất hiện tại trên đường cái, diễn đàn lễ quý đôn tại vì do mình ra cửa quá gấp, cũng không tạo kiểu tóc, cho nên tóc tai tán loạn.

“Không cho vào thi thôi? Làm gì mà dừ như vậy?” Gái tốt không chịu thiệt trước mắt, đối phương người đông thể mạnh, rút lui trước, sau sẽ quay lại tìm hiểu một chút. Đường Cửu cảm giác những người này hơi cổ quái, vẫn không nên bắt dây động rừng là hơn!

Về đến nhà, tìm được Tần Mộ Sắc và Biệt Tiêu Tuyết, nói tình huống nơi đó. Hai người bọn họ cũng cảm thấy có cái gì không đúng, nhất là Tần Mộ Sắc, lấy kinh nghiệm giang hồ lão làng của nàng, chắc chắn nơi này không bình thường.

“Đứng nha! Ta nói rồi! Các ngươi cũng thấy như vậy có đúng không? Chắc chắn có điều mờ ám! Nếu không chúng ta cùng đi xem thử.” Đường Cửu này! Chính là mỗi giờ mỗi phút đều không áp chế được tâm tình xao động của mình, hướng chỉ khuê mật tốt của nàng là Đậu Phù Dung còn ở trong cái Khuê Tú Lễ Nghi Các gì đó! Ai biết đó có phải hang sói hay không?

“Nhưng theo người hình dung thì nơi đó thủ vệ không phải rất sâm nghiêm sao? Hơn nữa những người đó hành vi cử chỉ quái dị, lại hung dữ đáng sợ như vậy, khẳng định rất đáng sợ! Nói không chừng là người trong Ma giáo. Hay là chúng ta báo quan đi?” d1iendaa/neequysdoon Biệt Tiêu Tuyết vừa nghe, định đêm khuya xông vào nơi đáng sợ như vậy, không khỏi hơi sợ, còn đề nghị báo quan chứ?

Ma Giáo! ? Cái gì cũng quăng cho Ma giáo bọn họ, Tần Mộ Sắc bày tỏ, Ma giáo bọn họ không có cái nòi này, phải mang theo hai người bọn họ cùng đi dò xét đến cùng! Nàng thật muốn xem, cái đám ăn gan hùm mật gấu nào, dám mạo hiểm lấy danh nghĩa Ma Giáo của bọn họ đi khắp nơi loan truyền!

Làm ơn! Người ta cũng không nói bọn họ là Ma Giáo, cái này không phải đều do tự các nàng mơ mộng sao, mơ mộng xong rồi, còn định thu thập người ta, Lạt thủ y tiên này không hổ là người trong Ma giáo, quả nhiên là không nói đạo lý. Ở trong mắt nàng điều này hoàn toàn không theo đạo lý nào, hôm nay coi như bang hội này không có mặt, gặp xui xẻo, ai bảo bọn họ lừa gạt Đậu Phù Dung! Ai bảo Đậu Phù Dung là khuê mật tốt của Đường Cửu! Ai bảo Đường Cửu là mục tiêu của Tần Mộ Sắc!

Thừa dịp ban đêm gió lớn, không trăng sao, đêm hôm khuya khoắt, ba nữ tử xinh đẹp như hoa nhìn như yếu nhưng không hề yếu rón ra rón rén, tìm tòi hang ổ ở đó! Đừng hỏi tại sao Biệt Tiêu Tuyết cũng tới, nàng hết bệnh rồi nên muốn buông thả, thật ra thì cô nương này đã bước binh quen rồi. Ngoài miệng nói không muốn tới, nhưng bàn chân thì rất thành thật!

Ba người lén lút đến Khuê Tú Lễ Nghi Các như cái phân xường tằm tối này. Ở tiền viện có tám thủ vệ tuần tra, chia làm hai tổ, cách một khoảng thời gian lại đi tuần một lần. Trước cửa lớn có hai người đứng, đi vào trong ở cửa tầng hai cũng có hai, hậu viện còn có một tổ, bốn. Tổng cộng là 16 thủ vệ. Bố trí thật là kín kẽ, chỉ là, cái này làm sao có thể làm khó Tần Mộ Sắc!

Đường Cửu vốn định thi triển một chút võ công mà Tần Mộ Sắc dạy cho nàng! Đáng tiếc từ đầu Tần Mộ Sắc đã không cho nàng cơ hội, nàng không lo lắng Đường Cửu đánh không lại, tuy nói chỉ học được một chút da lông bên ngoài, nhưng Đường Cửu rất mạnh! Sức Mạnh Vô Biên chính là ưu thế lớn nhất của Đường Cửu. Lại nói, coi như thật sự đánh không lại, vậy không phải còn có nàng đó sao! Tần Mộ Sắc nói gì cũng sẽ để Đường Cửu xảy ra chuyện, nàng còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Chỉ là buổi đêm khuya này, đánh đánh giết giết khó tránh khỏi bắt dây động rừng, sẽ kinh động người ở bên trong, đừng nói đi vào, kéo hai người chưa từng thấy qua trận địa lớn này ra, thực sự muốn chạy cũng khó! ddixenddfanleeqsuydoon Nàng cũng không thể ở trước mặt hai vị này giết người! Vậy không phải là dọa điên họ hay sao?

Cho nên, Tần Mộ Sắc lợi dụng bản lĩnh yêu nữ của mình, một chuỗi Kim Linh Đang, cổ tay nhỏ nhắn leng keng, ma âm nhiếp hồn, mị hoặc thiên hạ.

Tần Mộ Sắc cho Đường Cửu và Biệt Tiêu Tuyết mỗi người hai cái nút bịt tai nhỏ màu vàng, sau khi mang vẫn nghe được âm thanh như thường, nhưng mục đích chính là không nghe được thanh âm của vòng tay Kim Linh Đang trên cổ tay Tần Mộ Sắc. Thừa dịp lúc Tần Mộ Sắc lấy ra vòng tay, Đường Cửu cẩn thận nhìn một chút, không phải là thứ khiến người khác chú ý, là một cái vòng vàng hơi đen, phía trên có bảy chiếc chuông vàng nho nhỏ, tuy nói không vàng chói sáng, nhưng cũng coi như tinh xảo, chỉ là màu sắc này cũng không phải là đẹp mắt.

Tần Mộ Sắc bảo Đường Cửu và Biệt Tiêu Tuyết đứng yên tại chỗ, trốn cho kỹ. Minh thì bay người lên nóc nhà, một cái chớp mắt một cái đã lên nóc đại trạch, thủ vệ đứng gác tuần tra không phát hiện chút nào!

Đường Cửu không khỏi thở dài trong lòng, nói, võ công Mộ Sắc thật là giỏi! Muốn cùng nàng học thật tốt, như vậy về sau nàng cũng có thể leo tường vượt ngói rồi.

Gió thổi chuông rung, tiếng chuông du dương thanh thúy khiến bọn thủ vệ chú ý, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên trên, tìm tiếng chuông. D*ieendadanleeqsydodon Đám người Đường Cửu chỉ thấy cái vòng tay chuông vàng vừa rồi còn rất tầm thường, trong nháy mắt phát ra ánh vàng nhàn nhạt, cùng với động tác nhảy múa nhanh nhẹn của Tần Mộ Sắc, vũ điệu vô cùng tà khí nhưng lại đầy duyên dáng. Theo gió lên, Đường Cửu cảm thấy Tần Mộ Sắc giống như là một con phượng hoàng lửa bay vọt lên, xinh đẹp khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Làn váy lụa đỏ rực bay múa, cổ tay lấp lánh ánh vàng, làm người ta không dời mắt nổi. Nếu Đường Cửu là thủ vệ, giờ phút này dù thấy rất choáng, cũng nên hết to, không đứng! Phải là lên tiếng quát lớn, “Lớn mật! Người là người phương nào?”

Nhưng hết lần này tới lần khác lại không có, những thủ vệ kia cứ như bị cứng cổ, nói chính xác hơn là giống như đều bị giữ lại, đều giương mắt nhìn tại chỗ, mắc kẹt sao? Đang lúc Đường Cửu cho rằng những người này là bị sắc đẹp mê hoặc, mãi ngắm mỹ nữ.

Một màn quý dị xuất hiện, thì ra là Tần Mộ Sắc thôi miên, Tần Mộ Sắc nhảy múa, giống như tiên trên trời bay xuống, phất tay áo lụa mỏng, chuông nhỏ kêu丁丁đang, cả đám hộ vệ, ngây người như phồng, xếp hàng đứng ngay ngắn, sau đó như trúng tà, hai mắt mờ mịt, không nhìn thấy ai, mặc cho Tần Mộ Sắc đi qua đi lại điều khiển.

Cổ tay lắc một cái, chuông nhỏ lay động, chuyển sang hướng khác, chuông nhỏ rung lên lần nữa, đám người kia lại di chuyển, cả một đám giống như con rối gỗ! Chơi thật thú vị, Tần Mộ Sắc đang không chế bọn họ ở đó chơi trò đứng xếp hàng, bày đội hình! Sắp xếp xong xuôi, che đầy tai mắt của người khác rất khéo!

“Quả thật là ngoan ngoãn! Y như một đám ngu ngốc ấy!” Đường Cửu kéo Biệt Tiêu Tuyết đạp bước nhỏ, hưng phấn tung tăng chạy tới, sau khi qua, lần lượt lay lay cái đầu, “Ha ha ha. Chơi thật vui!”

“Đừng đùa, còn chơi nữa sao? Đây là Kim Linh Mị Âm Thuật, chỉ có tác dụng trong một canh giờ! Đi, mau đi vào!” Tần Mộ Sắc lôi kéo Đường Cửu còn đang hưng phấn và Biệt Tiêu Tuyết vừa xấu hổ vừa tò mò, thận trọng đi vào trong. D*ie,nd[an~l3q.uyd=on Bảy lần quạt tám lần rẽ, thuận lợi tìm được một phòng khách đèn đuốc sáng choang, vừa nhìn đã biết đây là nơi mọi người tụ tập, thận trọng chọc một lỗ trên cửa sổ dán giấy, ba người Đường Cửu vừa nhìn vào trong, sắc! Đây là đang làm cái gì, nghi thức tà giáo nhập môn sao? Thật là tà môn, cảm giác cứ chỉ rất điên rồ.

“Lay!” Lay cái gì? Đây là lay thần gì chứ? Đường Cửu như bị tình cảnh trước mắt khiến sợ ngây người, từng tên từng tên thần kinh quỳ xuống đất không đứng lên, nằm trên mặt đất, mấy đại gia khuê tú tụ tập thành một nhóm cứ quỳ như vậy? Quả thật hoang đường, mặc dù Đường Cửu không phải tiểu thư khuê các, nhưng bên người nàng thì có một nha! Nhìn lại biểu cảm của Biệt Tiêu Tuyết người ta một chút, cũng khiếp sợ thành cái dạng gì rồi. Hiển nhiên trong lúc này như gió hành động rung động chớ Đại Thiên kim ba quan, đây đều là chút cái gì nha?

Đậu Phù Dung, cô gái nhỏ này ở đâu rồi? Đường Cửu vừa không biến sắc quan sát, vừa cẩn thận tìm bóng dáng Đậu Phù Dung trong đám người! Chỉ là đám người kia đều cong người, tất cả đều úp mặt quỳ dưới đất, cũng không thấy rõ mặt, làm sao có thể tìm chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: CHƯƠNG 22: BA NGƯỜI ĐẸP ĐẠI NÁO Ồ BUÔN NGƯỜI

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Tìm không ra thì không tìm nữa, dù sao mọi người đều ở đây! Cướp hết tất cả là xong! Đường Cửu bên này còn đang nghĩ tới chuyện đánh cướp! Chỉ nghe bên trong lại thêm một tiếng “Lay!”

Lại lay? ! Rốt cuộc ở đây lay cái gì thế? Thục nữ nương nương? Thần tiên nào? Yêu nghiệt phương nào?

Ba lần bái chín lần dập đầu, lay một pho tượng Phật như nương nương che mặt xong, nhóm đại gia khuê tú, tiểu thư khuê được huấn luyện bắt đầu đứng dậy học tập, cái gì mà cảm kỳ thư họa, đánh đàn thổi tiêu, ngâm thơ viết chữ, vẽ tranh cờ vây, chơi cờ thỏ cáo (*), domino, vóc người quyền rũ, mọi thứ đều hoàn hảo, thoạt nhìn thì bình thường, nhưng lại cảm thấy không bình thường chút nào.

Tất nhiên Đường Cửu và Biệt Tiêu Tuyết chưa từng thấy đây là cái gì, nhưng Tần Mộ Sắc hành tẩu giang hồ nhiều năm, liếc mắt là hiểu rõ cách thức trong đó, cái gì mà Khuê Tú Lễ Nghi Các, đây rõ ràng là nơi bồi dưỡng huấn luyện tiểu thiếp, nô tỳ xinh đẹp cho gia đình dòng dõi lớn, phú thương giàu có, thậm chí là hoàng thân quốc thích. Đáng thương cho những cô nương này còn đang mộng ước làm đương gia chủ mẫu trong gia đình có dòng dõi lớn, không biết tương lai cũng chỉ là mặc cho người chọn lựa tỳ thiếp mà thôi, hơn nữa bất kể có nguyện ý hay không, dù không nghe theo cũng đều bị bán ra ngoài.

Nếu như Tần Mộ Sắc đoán không lầm, đợi sau khi các nàng học xong những thứ này, bước kế tiếp chính là tẩy não, dần dần nói cho các nàng biết, lấy bối cảnh gia đình của các nàng khó có thể được kieu lớn tám người khiêng, cưới hỏi đành hoang đưa đến gia đình dòng dõi làm đương gia chủ mẫu, nhưng cũng đừng nản chí, làm phu nhân cũng là tốt lắm rồi, tương lai nếu chủ mẫu gặp chuyện không may, mình lại có được trái tim lão gia, bằng vào thân thế trong sạch lương thiện của một người vợ bé, cũng là có hi vọng nâng lên làm vợ cả.

Tần Mộ Sắc suy nghĩ một chút cũng cảm thấy buồn cười, chỉ trách đám này không may mắn, rơi vào tay các nàng, ai bảo Đường Cửu phải cứu bạn của nàng ấy đây?

“Ai?!” Biệt Tiểu Tuyết không cần thận trọng vào cánh cửa ngoài cửa, phát ra tiếng vang, thế nên ba người các nàng đều bị bắt. Tàn Mộ Sắc suy tính, ra tay trực tiếp phản thắng không lớn, ngộ nhờ một cây đao đặt lên trên cổ của Đường Cửu để uy hiếp nàng, khiến Đường Cửu bị thương, gặp nguy hiểm, vậy coi như phiền toái, nếu Đường Cửu gặp chuyện ngoài ý muốn, Tàn Mộ Sắc nàng cũng không còn cách nào thực hiện giao phó của Giáo chủ.

Vào phòng, người đứng đầu của đợt huấn luyện là một mục tử bà mắt lóe ra ánh sáng vàng chói lọi, ai ôi ai! Có ba người, ca ba đều xinh đẹp, so ra cũng không kém Đậu Phù Dung kia chút nào, n tú đại mỹ nhân tập hợp, cũng đưa đến cao yển để tuyển chọn, nhất định có thể kiếm một số tiền lớn.

Mục tử bà này cười ha hả tiến lên, kéo tay Đường Cửu, cười híp mắt nói: “Tiểu cô nương, có phải các người không có tiền nộp học phí hay không? Cho nên mới tới học trốn? Con người của ta đây nha! Không có ưu điểm gì khác, chỉ có thích làm vui lòng người khác, như vậy đi! Học phí của ba người các người ta đều miễn hết, các người ở đây học thật tốt! Ở đây, trừ việc dạy lễ nghi, chúng ta còn nhận làm mai nữa đấy! Ta đây, bảo đảm tương lai các người sẽ được gả cho một người thật tốt, a ha ha ha.”

Đường Cửu nghe tú bà cười một tiếng như lang như hổ, vội vàng rút tay của mình về, cái người này vừa nhìn thì đã biết không phải là người tốt. Tuyệt đối không phải là người tốt, tuyệt đối tuyệt đối không phải là người tốt lành gì, theo con mắt của Đường Cửu, trên mặt người này viết bốn chữ, ta không phải người tốt! À, năm chữ!

“Đánh! Cướp người! Còn thất thần cái gì thế?”

Đường Cửu quả là dũng mãnh, người đánh thì cứ đánh, cướp thì cứ cướp, còn nói cho người ta làm gì, quả thực khiến nàng giật mình.

Đánh thì đánh thôi! Tàn Mộ Sắc không nói hai lời, lập tức ra tay, không ra tay cũng không được nữa! Không ra tay cũng không được nữa! Người ta cũng hô khẩu hiệu lên rồi, làm gì cho phép Tàn Mộ Sắc cự tuyệt nữa? Không nói hai lời, nhắc chân liền đạp! Tàn Mộ Sắc ra tay, nhưng không cầu thả chút nào, không chạm vào người, không ra tay độc ác nhưng vẫn rất thuần thực giải quyết đám người trong phòng. Những người đó cũng không giống như những nữ tử yếu đuối khác ra tay liền bị Tàn Mộ Sắc dùng chuồng vàng giải quyết. Ngược lại đáng thương nhất là Đường Cửu vốn trong lòng con đang rục rịch, nóng lòng muốn thử, nhưng mà dù nóng lòng cũng đành bất lực nha! Căn bản không đến lượt nàng ra tay, Tàn Mộ Sắc đã dọn dẹp sạch sẽ chuồng ngai trước mắt rồi. Đường Cửu đáng thương đến nỗi ngay cả lòng của đám khốn kiếp này cũng chưa kịp vuốt, còn có ai có thể đáng thương hơn nàng sao? Đánh kẻ nào thì kẻ đó bị Tàn Mộ Sắc đá bay.

Cuối cùng Tàn Mộ Sắc cũng giữ lại cho nàng lão tú bà, cùng một đám người tàn tật đầy đất, liền đạp cửa bước ra, đi thu thập viện binh phía ngoài. Đến bên ngoài, Tàn Mộ Sắc cũng không giống giữ lại như là ở bên trong, ra tay vững vàng, chính xác, ác độc, rất sắc bén, mọi người đều gãy tay gãy chân! Đau khổ cho đám người bên ngoài, đau có giống như những người trong nhà kia, chỉ là bị chút thương ngoài da. Muốn oán thì oán Đường Cửu đi! Ai bảo Đường Cửu không ở bên ngoài, Tàn Mộ Sắc cũng không cần giữ vững hình tượng của mình nữa, dứt khoát buông thả, nếu không phải sợ bọn Đường Cửu thấy cảnh máu tanh sẽ sợ hãi, thì chắc chắn nàng sẽ chẳng giữ lại tính mạng của đám khốn kiếp này đâu.

Trái một đám, phải một đám, một đám lên trên, một đám xuống dưới, mục tử bà đáng thương bị Đường Cửu đánh đến mức đầu đầy u, mặt nở hoa. Mục tử bà cho rằng mình thảm, thật ra thì bà ta cũng không được tính là thảm, đám bên ngoài kia bị Tàn Mộ Sắc ra tay mới thảm, thảm không thể thảm hơn nữa rồi.

Đậu Phù Dung bị hình ảnh trước mắt làm sợ ngây người, mãi đến khi Đường Cửu đứng đó đỏ mồ hôi như mưa, không ngừng đánh người, mới nhớ tới tiến lên ngăn cản, “Cửu nhi, Cửu nhi, sao người lại tới đây, không nên đánh, Thảm giáo tập(*) là người rất tốt!”

(*) giáo tập: giáo viên (cách gọi cũ)

“Tốt cái mông! Cái tên đàn độn này, bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền? Đi theo ta!” Tay trái Đường Cửu kéo Đậu Phù Dung, tay phải kéo Biệt Tiểu Tuyết, như chỉ huy thiên quân vạn mã, không phải, là chỉ huy muôn vàn thiếu nữ bị hại, đạp lên thân thể đám bảo vệ hung thần ác sát chạy ra ngoài.

Trước khi chạy ra ngoài, còn bị mục tử bà bị đánh thành đầu heo ôm lấy bắp đùi, Đường Cửu dừng lại bước chân đi như gió cuốn, đạp mạnh vào cái đầu heo của đối phương, rồi lại kéo Đậu Phù Dung, Biệt Tiểu Tuyết cùng nhau chạy ra ngoài.

Vừa ra đến trước cửa, lại gặp phải một tên bò dậy, Biệt Tiểu Tuyết cầm lên một ly trà, chọt đập một cái, hôn mê!

Đường Cửu hít một hơi lạnh, không thể tưởng tượng nổi nhìn Biệt Tiểu Tuyết. Không nhìn ra nha đầu này lại giỏi như thế! Nàng thích!

Dẫn theo ngàn vạn thiếu nữ lao ra cửa sau, Đường Cửu phát hiện, trước mặt đều rộng mở sáng lạn, tất cả hộ vệ gì đó đều ngã xuống đất, cũng chẳng rên rỉ nổi, mà vị nữ anh hùng kia của các nàng, đang chống nạnh đứng trong gió!

Đưa các thiếu nữ lần lượt về nhà, Đường Cửu đến trước cửa Kinh Triệu Doãn, vung mạnh chày lớn, đánh trống tố cáo, để lại một phong thư nữa, rồi cùng hai người Tàn Mộ Sắc và Biệt Tiểu Tuyết biến mất.

Cũng may, Kinh Triệu Doãn vẫn không hồ đồ, ở buổi lậ này có đủ nhân chứng vật chứng, một đêm đầy ồn ào và bão tố, cả thành Trường An, không ai không biết, không ai không hiểu, ngay cả có bối cảnh lớn hơn nữa, cũng phải công bằng. Chỉ là chuyện này tuy đã giải quyết, nhưng tiếp theo cũng không dễ yên.

Xế chiều hôm đó, bảng thông báo trước cửa nha môn Kinh Triệu Doãn cùng phố lớn ngõ nhỏ dán đầy dán đầy lệnh treo giải thưởng cho ai tìm thấy ba vị nữ anh hùng không thua đáng mảy râu đã tìm kiếm phá hủy hang sói.

Nghĩ bọn Đường Cửu là đứa ngốc sao? Nếu định đi, không hẳn là không lãnh thưởng được cái chết! Với ngàn vạn vô tội thiếu nữ xinh đẹp mà nói, họ là ân nhân cứu mạng, với nha môn mà nói, đây là nữ tráng sĩ. Với kẻ đứng sau màn mà nói, đây là cái đình trong mắt đã chặt đứt đường phát tài của hắn,

giết cha nướng hân. Còn lâu Đường Cửu bọn họ mới đi! Nghe Tần Mộ Sắc nói, địa phương này dăm đường hoàng mở ở kinh thành, hẳn là có chút bồi cánh, người sau lưng này tuyệt không đơn giản, nói không chừng là hoàng thân quốc thích gì đó Còn lâu họ mới đi gây phiền toái nhé?

Nhưng giả bộ ngu có thể giả bộ mấy ngày? Kẻ đứng sau màn sống chết đều muốn tìm ra mấy cái đinh trong mắt này, hẳn thật sự muốn xem, là ai gây phiền phức cho hắn, dám ra tay trên đầu thái tử.

Mấy người Đường Cửu các nàng đang thương lượng! Có muốn đi ra ngoài hai ngày tránh bão hay không, nhưng đi đâu mới tránh được đầu sóng ngọn gió đây? Chuyện này vẫn chưa thương lượng được kết quả thế nào, Ngô bá liền tiến vào, “ Hai ngày trước đây thiếu nữ nãi nãi, biểu tiểu thư, Tần cô nương đại náo thành Trường An, tấn công vào nơi xấu xa vào ban đêm là mấy người à?” Ngô bá cố đề thấp tiếng của mình, vốn là tới mời nhóm người thiếu nữ nãi nãi đi chọn trâm hoa, nhưng xem ra họ vẫn chưa lộ mặt được, Ngô bá vừa nghĩ, bên ngoài rất hỗn loạn, không bằng thừa dịp lục soát còn chưa nghiêm, đưa các nàng đến Đông Sơn biệt uyển ngoại ô.

Không sai! Đã bắt đầu lục soát, ở đây là muốn treo giải thưởng phụ nữ anh hùng cái gì đó, rõ ràng là đang bắt nữ đào phạm nha? Hiện tại không chạy là kẻ ngu, mấy ngày nữa thì muốn chạy cũng không chạy nổi nữa. Đề phòng ngừa, Ngô bá còn đặc biệt đến Đậu gia gọi Đậu cô nương Đậu Phù Dung, dù sao chỉ có ba vị tiểu thư ra cửa, quá rõ ràng rồi, số lượng này cũng bằng số lượng trên bảng cáo thị, quá chối mặt rồi.

Đậu Phù Dung đồng ý với Ngô bá, mấy ngày nay nàng ở nhà cũng phiền chết được, cha nàng, nương nàng, đại ca nàng, ai ai cũng buồn phiền, tiếc tiền, tiếc vậy sao còn muốn bắt con rùa vàng, đau thật có tâm!

Đậu Phù Dung cũng đau lòng! Nhưng cứ cầu nhàu nàng có ích lợi gì, ban đầu đến địa phương quý quái kia là chủ ý của mình nàng sao? Hiện giờ lại đến oán giận nàng, còn nói đạo lý hay không, vì đề lộ tại mình không bị mài ra cái kén, Đậu Phù Dung không nói hai lời xách bọc quần áo lên đi cùng Ngô bá.

Trước khi đi, Đậu thím chạy nhanh đến, dặn dò: “Tìm cơ hội tới Đông Sơn thư viện, đó không có công tử thế gia nhiều tiền, nhưng tương lai chính là nường cột nước nhà, nếu con có thể tìm cho ta một vị Trạng Nguyên trở lại thì tốt rồi, ta nghe nói cái đó.”

“Nương! Ta đến Đông Sơn biệt uyển của Tống gia, không phải là đến Đông Sơn thư viện!” Đậu Phù Dung vừa nghe những chuyện này liền phiền, mặc dù nàng cũng muốn gả cho một người tốt, đến gia đình giàu có làm đương gia chủ mẫu, nhưng cũng không phải ai cũng có cái số tốt như Đường Cửu.

“Không nghĩ cách sao, ngay cả nha đầu Đường Cửu hoang dã đó cũng có thể gả vào Tống gia, con mạnh hơn nàng hơn nhiều, cũng xinh đẹp hơn, làm sao con không thể được? Con xem, Đường gia đang sửa chữa lại đại trạch, khí thế biết bao nhiêu! Không tranh được miếng bánh bao thì cũng phải mạnh hơn về mồm mép chứ! Con chớ để cho cái nha đầu Đường Cửu kia hơn mình, nếu không, ta sẽ không tha cho con!” Đậu thím dùng sức đâm một cái đầu Đậu Phù Dung một cái, nói cho nha đầu đáng chết này rằng cần phải cố gắng tranh giành.

Đậu Phù Dung lắc đầu như con lật đật, thật là phiền chết được. Xoay người chạy ra khỏi nhà cửa như bay.

Buổi tối nghỉ ngơi ở Đường gia, ngày thứ hai, cùng Đường Cửu, Tần Mộ Sắc, Biệt Tiêu Tuyết và nha hoàn Song nhi của Biệt Tiêu Tuyết ngồi chung xe ngựa đi ra khỏi thành. Mặc dù ra khỏi thành gặp nhiều câu hỏi, nhưng tháng này là mùa đi ngắm lá phong rất đẹp, , giữ cửa thấy Đường Cửu và Biệt Tiêu Tuyết ăn mặc phú quý, lưỡng trước cũng chính là phu nhân tiểu thư nhà giàu trong lúc rảnh rỗi không có việc gì làm thì du du lịch, liền cho một nhóm năm người bọn họ đi

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: CHƯƠNG 23: ĐƯỜNG CỬU DẪN NHÓM MỸ NỮ CHẠY TRỐN

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Nhị ca! Đề cảm thấy vẫn là nên đấy, nên nói chuyện của Tần Mộ Sắc cho nhị tẩu, huynh nghĩ xem! Nhị tẩu suy nghĩ rất đơn giản, nếu không nói cho nàng rất có thể Tần Mộ Sắc có mưu mô khác, không phải nàng và Tiêu Tuyết rất nguy hiểm, người trong Tống gia cũng rất nguy hiểm đấy!” Liên tiếp mấy ngày, Lam Thiếu Lăng đều đứng ngồi không yên, kể từ khi trở về Đông Sơn thư viện, Lam Thiếu Lăng liền bắt đầu ưu sầu lo lắng. Không có nhị ca bảo vệ ở Tống gia, đại ca cũng lại đi thăm bạn lâu năm cái gì đó, chỉ còn lại một mình Đường Cửu, sao có thể đối phó được Lạt thủ y tiên nổi tiếng giang hồ đó, có ai không biết lòng dạ nàng ta độc ác biết bao nhiêu, huống chi bây giờ nàng còn thêm một thân phận, yêu nữ Ma Giáo, Ma Giáo, tà phái trên giang hồ, kẻ địch của võ lâm.

Tống Ngạn Triệt nằm ở trên giường gối lên cánh tay của mình, đầu không nâng mắt không mở lười biếng nói: “Đề cũng biết con nhóc đó suy nghĩ đơn giản, nói cho nàng biết thì chẳng phải bảo là nàng đi tìm đường chết sao? Lấy tính tình hấp tấp đó của nàng, chẳng nhẽ lại không phi thẳng đến trước mặt Tần Mộ Sắc để chất vấn người ta hay sao, không nói đến việc bút dây động rừng, đến lúc đó, các nàng mới thật sự gặp nguy hiểm!”

“Vậy cũng không thể không làm gì chứ?” Mấy ngày nay Lam Thiếu Lăng vẫn luôn lười nhác đứng ngồi không yên, ngược lại Tống Ngạn Triệt rất bình tĩnh, giống như đây không phải là chuyện nhà bọn họ: “Mình đây vất vả vì ai lo lắng vì ai đây?” Lam Thiếu Lăng cảm thấy đây đúng là hoàng đế không

gấp thái giám gấp, nhỏ vào! Nhị ca mới là thái giám !

“Đệ nói này thái giám, à nhầm, đệ nói này nhị ca, huynh thật sự quyết định cứ kéo dài như vậy sao? Thích hợp sao? Đường Cửu là phu nhân huynh cưới hỏi đàng hoàng, coi như huynh vì nợ tửu mới cưới nàng, huynh cũng không thể không quan tâm sống chết của nàng chứ? Đây không phải là phẩm chất huynh nên có. Hơn nữa, còn có Tiêu Tuyết, Ngô bá! Bọn họ cũng đều đợi ở nhà!”

“Đệ chưa từng nghe qua lấy bất biến ứng vạn biến à? Nghỉ ngơi đi! Nghỉ ngơi đi! Mấy ngày nay xem đệ ăn không vào ngủ không ngon, nhìn đệ xem, bộ dáng này so với nhị ca của đệ còn già hơn nhiều, đệ với cha đệ cùng đứng chung, ta còn tưởng hai người là huynh đệ ấy chứ. Mau nghỉ một chút đi.” Cái miệng này của Tống Ngạn Triệt, thật là chanh chua đập nức sự vui vẻ, may là hần chỉ có thể nói như vậy với hai loại người, một là cùng người quen, hai là kẻ thù, nếu không sợ rằng người người đều muốn cho cái miệng này của hần gặp tai họa.

“Dừng! Huynh mới là lão già! Ngủ một chút vậy, lại nói, đệ thấy gần đây hình như Lịch Nhượng Hải không tiếp tục ngăn ngừa cả ngày nữa, có phải đã chuẩn bị tiếp nhận sự tàn phá của sự phụ huynh hay không? Hần chuẩn bị theo rồi hả? Hay là đã theo, đã bị sự phụ huynh ra tay độc ác rồi?” Lam Thiếu Lăng nhắm mắt nghỉ ngơi, vô cùng mệt mỏi, lười biếng hỏi.

“Làm sao ta biết, rất lâu không thấy ông già kia rồi, hiện tại lão có niềm vui mới, liền quên cứu người! Ô ô ô.” Còn khóc? ! Tống Ngạn Triệt che mặt mà khóc, Lam Thiếu Lăng cười đến đau gan: “Dừng! Ha ha. Đệ nói này nhị ca, huynh không thể bình thường một chút sao? Đều nói nhị tẩu người ta ghét bỏ huynh, nếu đặt đệ vào vị trí đó, đệ cũng ghét bỏ huynh!”

“Đặt đệ vào vị trí đó, ta cũng không cưới!”

“Xì, đặt huynh vào, đệ cũng không lấy! Xì! Đệ là nam!”

Tống Ngạn Triệt mặt không chút thay đổi: “Ta hiểu! Nhìn ra được!”

Lam Thiếu Lăng im lặng ghen tị, thời gian ngủ trưa đáng quý của hai huynh đệ, cứ lãng phí trôi qua như thế này, một đôi thần kinh.

“Oa ~! Nơi này chính là Đông Sơn biệt uyển à? Không ngờ biệt uyển này lại khí thế như vậy! Tống gia thật là lắm tiền nha!” Đậu Phù Dung xuống xe ngựa, liền chạy quanh cây cột cửa ba vòng, mặc dù nàng này không biết đây là gỗ gì, nhưng lúc vuốt cảm thấy rất tốt rồi, vô cùng tốt!

“Khụ khụ. Khụ khụ.” Tuy nói Đường Cửu không để Đậu Phù Dung ở đó sờ lên mồ xuống, nhưng cũng có người không hề vui lòng, người này chính là vu bà bà.

Vu bà bà, tam triều nguyên lão của Tống phủ, khi lớn tuổi, vốn định hồi hương dưỡng lão, Tống phu nhân nghĩ đến tuổi già của bà, không ai chăm sóc, cho nên liên tục giữ lại, vu bà bà khẳng khái không muốn ở Tống phủ ăn không ngồi rồi, cuối cùng Tống phu nhân bắt đắc dĩ, đưa vu bà bà đưa tới biệt uyển, trên danh nghĩa là tới trông nom biệt uyển, trên thực tế là nơi dưỡng lão.

Biệt uyển này, quanh năm suốt tháng cũng không có chuyện gì bận, hầu hết thời gian đều bỏ không, lúc mừng năm mới cũng được tiền thưởng không ít, nếu không phải là do đi lại không tiện, chỉ sợ là nha hoàn người hầu trong phủ đều muốn tranh cướp giành giật tới !

Vu bà bà chống một cây trượng đầu rồng, tiến lên khê hành lễ đối với đám người Đường Cửu, Đường Cửu vội vàng đỡ, làm sao nàng có thể nhận được chứ? Lúc nàng thức dậy đã nghe Ngô bá đã nói, vị vu bà bà này tam triều nguyên lão, công thần Tống gia, ngay cả Tống phu nhân cũng nhường bà ba phần, trừ Tống phu nhân là người Tống Ngạn Triệt sợ nhất ra thì chính là vị vu bà bà rồi. Vị vu bà bà này đáng sợ bao nhiêu thì tạm thời Đường Cửu không nhìn ra. Ấn tượng nhất chỉ cảm thấy là một lão thái thái thích sạch sẽ, y phục sạch sẽ thanh lịch, búi tóc, tóc mai cũng cẩn thận tỉ mỉ, mặt mày ít đi mấy phần hiền lành, nhiều hơn mấy phần nghiêm túc, thật là một lão thái thái trang nghiêm.

Nghiêm túc là ấn tượng đầu tiên mà vu bà bà cho Đường Cửu. Đường Cửu không ngờ rằng thật vất vả mới thoát khỏi sự quấy rầy của Tống Ngạn Triệt và những ngày ngâm chán vô nghĩa buồn tẻ trong Tống phủ, vậy mà lại tiếp tục ghềnh đón những ngày ngâm chán buồn bức hơn nữa từ lúc chào đời tới nay. Thêu hoa? Cái gì vậy? Tính toán? Cái này đối với nàng thì không thành vấn đề! Cái gì cơ? ! Quản lý thu chi của cả Tống phủ, nhiều ít cũng mấy chục người hầu, cái này không phải là chơi nàng sao? Cái gì, còn nữa, học đi bộ? Nàng cũng không phải là đứa nhóc, học đi cái gì, nàng biết đi đường mà!

“Đứng phải có tướng đứng, ngồi phải có tướng ngồi, eo phải thẳng, lưng cũng phải thẳng!” Đi không được, dùng một cảnh liêu tử, đánh cho Đường Cửu gào khóc kêu la.

“Không cho được hét to, thân là đương gia chủ mẫu Tống gia, nên bình tĩnh, thông dong, dịu dàng, cao quý.” Vu bà bà càng nói càng chậm, chắc là mệt mỏi, mí mắt và mắt cũng bắt đầu đánh nhau.

“Đánh ta, bà hãy thử xem!” Còn bình tĩnh thông dong, dịu dàng cao quý, nàng không làm được! Oán hận thì oán hận, Đường Cửu cũng chỉ dám nhỏ giọng lầm bầm, nào dám thật tức vị vu bà bà này, tuổi lớn như vậy, ngộ nhớ tức chết thì sao? Như vậy thì lỗi của Đường Cửu nàng to lắm.

Đáng thương cho Đường Cửu bị bà bà hành hạ liên tiếp, mỗi ngày đều sống trong đau đớn, càng tức chính là chọn làm bạn tốt! Có người đẹp nào nguyện ý giúp nàng chứ! Đều núp ở một bên xem náo nhiệt! Nói nhảm! Gặp phải một lão bà bà bà lợi hại, rất khó ứng phó, họ có thể làm gì chứ? Đánh không được đánh được, mắng không mắng được! Khuyên à! Người ta có thể nói nhiều hơn người.

“Đây là vì muốn tốt cho người! Người liền nhận đi!” Khả năng bỏ đá xuống giếng của Đậu Phù Dung tang lên rồi, nàng đến đây ngắm cảnh thu, hàng ngày có nha hoàn người hầu thay phiên hầu hạ, ban ngày ăn uống thỏa thích, buồn bức còn có thể đi ra ngoài thăm thú, ngắm cảnh sắc trên núi như thế nào. Còn Đường Cửu nàng, mỗi ngày đều bị vu bà bà tóm lấy, vừa bị đánh, vừa bị mắng, động một chút thì là phép tắc, phép tắc! Phiền chết nàng, trước kia ở Tống gia bị trêu chọc liên nằng, chẳng cần khách khí, hiện giờ thì trái ngược lại, đến biệt uyển này quả thật là ngồi tù.

Vị bà bà này lớn tuổi, Đường Cửu cũng không tiện nói gì, còn phải ngày ngày phải chơi với bà, và cả mấy cái khuôn phép rắm thối nữa? Lão nương sớm muộn gì cũng rời khỏi Tổng gia, những thứ này có thể sử dụng sao? Trong lòng Đường Cửu không ngừng kêu khổ, phải làm gì đây? Nếu không chạy, sớm muộn gì nàng cũng bị vị vu bà bà này giày vò tới chết, không được, nàng phải chạy! Nhưng chạy đi đâu? Lại không thể trở về Tổng gia, hiện tại Kinh Triệu Doãn đang tìm các nàng khắp nơi đấy!

Hả? Có, Đông Sơn thư viện nè! Tìm tên thần kinh Tổng Ngạn Triệt trút giận đi, nếu hần dám vạch trần mình, liền đánh cho hần chết, không phải do nhà bọn họ ép buộc nàng vào cửa, khiến nàng phải ở nơi này chịu tội sao? Đây không phải là giày vò sao? Cần tiểu thư khuê các thì đừng tìm nàng? Còn bước nhỏ, nhẹ nhàng! Nàng chỉ thích sai bước thì sao, không thích thì cần nàng sao!

Vu bà bà răng miệng không tốt, hàm răng cũng rơi rất nhiều rồi, đâu thể cắn được? Đường Cửu suy nghĩ một chút không tự chủ nở nụ cười, nếu Tổng Ngạn Triệt ở nơi này, nghe được tiếng lòng này của nàng, với cái miệng của hần, không phải là không thể nói nàng da dày thịt béo. Suy nghĩ một chút, lại không cảm thấy tức giận, xong rồi, xong rồi, cái này chính là nghiện bị ngược rồi. Đường Cửu chợt lắc đầu một cái, nàng đi ngược người, không phải là bị người ngược. Đúng! Chính là như vậy!

36 kế, chạy là thượng sách. Vậy mà Đường Cửu lại định chuẩn đi Đông Sơn thư viện, chuyện này cũng dọa mọi người giật mình! Đương nhiên là Tần Mộ Sắc không muốn đi, đi cái đó lại bị Tổng Ngạn Triệt và Lam Thiếu Lăng theo dõi nàng không thôi, nhớ tới hai huynh đệ có con mắt như điều hâu ấy là chán ghét, nhưng nếu không đi, kế hoạch tiếp theo tiến hành như thế nào, hay là đi đi! Trong lòng Tần Mộ Sắc không khỏi chê cười, khi nào thì mình bắt đầu hành sự theo tình cảm rồi vậy? Vừa nghe thấy Đường Cửu bảo muốn đi Đông Sơn thư viện, không phải nghĩ tới nhiệm vụ mà giáo chủ phân phó, mà lại là yêu ghét của bản thân. Tần Mộ Sắc âm thầm lắc đầu, trong lòng không khỏi nhắc nhở mục đích, nghiệp lớn, lời dặn dò của giáo chủ, không thể phụ lòng của mình khi tới Tổng gia không biết bao nhiêu lần.

Biệt Tiểu Tuyết cũng tán thành, hơn nữa còn vô cùng hưng phấn kích động, coi như Đường Cửu đã nhìn ra, nha đầu này thật ra thì chính là một tiểu cô nương bướng bỉnh, lúc trước bị bệnh tật quấn lấy người, mới không có sức sống. Hôm nay đã hết, dĩ nhiên tính tình bướng bỉnh cũng phát ra, sợ rằng ngày sau sẽ càng thêm tình quái nữa.

Dĩ nhiên Biệt Tiểu Tuyết nàng muốn đến Đông Sơn thư viện còn có một nguyên nhân khác, Lịch Nhượng Hải! Người yêu há có thể không thấy, thật đúng là một ngày không thấy, như cách ba thu, hôm nay bọn họ cách hết ba thu lại đến ba thu, có thể nói là cực kỳ nhớ nhung nha! Cùng chịu đủ nỗi khổ tương tư.

Về phần Đậu Phù Dung dĩ nhiên là muốn đi, nơi đó nhiều người đọc sách như vậy, còn có nhiều vương tôn công tử như vậy, giống như nương nàng nói, nàng tùy tiện câu một người, liền phát đạt, nửa đời sau không lo áo cơm nữa.

Duy nhất không muốn đi chính là Song Nhi rồi, nha hoàn thôi! Nhát gan! Có chuyện gì thì người đầu tiên chịu phạt chính là nàng, tuy nói Song Nhi là người trong viện Biệt Tiểu Tuyết, nhưng cũng là do Tổng phu nhân mua về. Song Nhi yên lặng cầu nguyện trong lòng, những vị chủ tử này đừng gây lên chuyện lớn là tốt nhất. Song Nhi không biết là, đã gặp phải chuyện lớn, nếu không họ làm sao tới Đông Sơn biệt uyển.

Đường Cửu nhìn bộ dạng xoắn xuýt của Song Nhi, liền nói: “Được rồi! Ngươi không phải đi, hãy ở lại đây! Chờ vu bà bà niệm chú ngươi đi! Rầm rì rầm rì rầm rì! Ha ha ha.”

“Thiếu nãi nãi, không cần đâu! Tiểu thư, ta không muốn ở lại đây một mình!” Song Nhi nhìn bóng lưng đi như bay của Đường Cửu. Vị thiếu nãi nãi này đã không nghe được nàng nói gì, chỉ có thể năn nỉ tiểu thư nhà nàng, dù sao cũng đừng ném một mình nàng ở đây. Vu bà bà này quanh năm suốt tháng không có chuyện gì làm, hôm nay, thấy được trong phủ có người tới, không tóm lấy, dùng sức hành hạ!

“Được rồi, yên tâm! Ta sẽ không độc ác như vậy, Song Nhi, còn không đi thu thập hành lý!” Biệt Tiểu Tuyết nghiêng đầu cười cười, trên khuôn mặt không mang màu sắc của bệnh lộ ra vẻ dí dỏm.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: CHƯƠNG 24: GẶP BẠN CŨ TRÊN LĂNG VÂN THÊ

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Ban đêm gió lớn nổi lên, trên tường viện cao cao có một bóng dáng nhỏ nhắn, cái chuyện nhỏ là leo tường này làm sao có thể gây khó khăn cho Đường Cửu! Nhảy ra còn phải nhảy trở về, không phải vì cái gì khác, mà là mấy cô nương mảnh mai kia. Nàng có thể nhảy, Tần Mộ Sắc cũng có thể lật, nhưng Đậu Phù Dung, Biệt Tiểu Tuyết, Song Nhi thì không được ah...!

Mấy vị này gặp đến độ cứ loay quanh ở chân tường phía dưới, nhảy mấy cái, nhưng vẫn không lên nổi, giúp một tay cũng không lên được. Cuối cùng, Đường Cửu lại nhảy về, đừng nói, Tần Mộ Sắc dạy này khinh công đúng là hữu dụng. Đường Cửu trong lòng âm thầm nói: “Nhất định phải học cho tốt, tương lai bản nữ hiệp muốn đi trừ bạo an dân, hành hiệp trượng nghĩa.” Ngay cả tường viện còn không ra được, còn nghĩ đến hành hiệp trượng nghĩa,

xông xáo giang hồ? Coi như ra khỏi tường viện này thì cũng còn có tường viện Tổng gia chờ nàng !

Phải! Trước nhảy ra tường viện này rồi nói! “Nâng ~!” Nhẹ giọng vừa hô, một tay xách một người, giống như xách con gà con, ném mấy người giống như ném đồ chơi lúc lắc ra ngoài, sức mạnh này chỉ cần nhìn là đủ, Tần Mộ Sắc ở bên kia tường viện đỡ lấy.

Để tránh cho ba vị này sau khi bay lên bị sợ đến kêu toang lên, Đường Cửu còn đặc biệt lấy khăn tay bịt miệng mấy vị này, phòng ngừa lúc ném họ ra, họ la to nói lớn khiến vu bà bà ầm ĩ của bọn họ đi ra ngoài, dù sao cây gậy trong tay gia đình ở biệt viện này cũng không phải là ngồi không.

Lúc bắt đầu, mấy người Biệt Tiêu Tuyệt, Đậu Phù Dung các nàng còn không vui, tạo hình này là cái gì? Đường Cửu đâu quan tâm các nàng vui hay không vui, “Đừng ầm ĩ, đừng ầm ĩ, đừng kêu!” Quan tâm việc khác làm gì, cứ ném trước là coi như xong.

Hết một cái lại một cái, động tác của Đường Cửu nhanh nhẹn, lưu loát, tất cả đều bay ra ngoài, Tần Mộ Sắc ở bên ngoài tường viện, cũng vững vàng đón được tất cả, động tác xinh đẹp tự nhiên, so với sức mạnh của Đường Cửu, thật sự đây quả là một nữ nhân hoàn hảo, tư thế vừa hiên ngang mạnh mẽ lại vừa diễm lệ, động tác cực kỳ đẹp mắt. Mặc dù sức lực không lớn, nhưng tiếp được mấy tiểu cô nương này không thành vấn đề .

Đoàn người đã ra khỏi tường viện, Đường Cửu rất vui, lấy lại được cảm giác tự do thật thích, bầu không khí thật dễ chịu, dưới ánh trăng hít thêm mấy hơi, hương vị của tự nhiên và của tự do.

Nàng thư thái, nhưng những người khác lại không dễ chịu, chạy thì chạy, vậy mà còn bị ném, hừ chết cục cưng rồi. Mấy người vỗ bịch bịch trái tim nhỏ của mình: “Má ơi! Làm ta sợ muốn chết! Cửu nhi, người cũng quá mạnh.”

“Nhị tẩu, người. Người.”

“Đừng người người người nữa, đi nhanh lên đi! Xuyt!” Đường Cửu kéo đám các cô nương, hướng về nơi núi cao hoang vu lên đường.

Biệt Tiêu Tuyệt bị Đường Cửu lôi đi, đi thật nhanh, nàng rất mệt, thờ không ra hơi.

Ngược lại, Đậu Phù Dung và Song Nhi không có vấn đề gì lớn, bước chân rất dài rất nhanh, chỉ sợ rơi xuống phía sau, Đậu Phù Dung càng thêm run run rẩy rẩy, run lấy bầy: “Má ơi! Ta nói Cửu nhi này, ở đây chắc không có sói chứ?”

“Có! Thật ra thì, ta là sói cái tinh đây! Ha ha ha ~. Ngao ~——” Đường Cửu thật buống binh! Buống binh! Diend/ani8eqssuydo,n Đậu Phù Dung hỏi như vậy, không khỏi nghĩ tới lúc ban đầu ở Đông Sơn tìm Thần Tiên Đăng, Tống Ngạn Triệt nói nàng là sói cái tinh? Ha ha. Bây giờ Đường Cửu nhớ lại không cảm thấy tức giận, chỉ cảm thấy buồn cười, nhếch môi cười nhẹ hi hi hù dọa Đậu Phù Dung.

Đậu Phù Dung sợ tới mức vẫn kêu: “Người không đứng đắn, còn có thể bình thường một chút hay không.”

Đường Cửu: “Ngao ~——!”

Trong núi sâu truyền đến một tiếng sói tru: “Ngao! ~—— ngao ngao ~——”

Mọi người sợ hãi gấp gáp, trừ Tần Mộ Sắc ra, mọi người là co đầu rút cổ, chỉ sợ thật sự bị bầy sói tập kích bất ngờ.

Tần Mộ Sắc không khỏi cong khoe miệng, cười trợn! Một đám tiểu nha đầu.

Căn cứ kế hoạch lúc trước, Tần Mộ Sắc và Đường Cửu mang theo mọi người đi vào trong ngôi miếu đồ nát. Trong ngôi miếu đồ nát, mọi người vẫn sợ hãi vì tiếng sói tru vừa rồi, tuy nói đã đốt lửa nhưng mọi người cũng không dám ngủ!

Đột nhiên Tần Mộ Sắc rút trường kiếm ra khỏi vỏ, ánh sáng lạnh lẽo đẹp đẽ mà sắc bén hắt lên, kéo sự sợ hãi trên thế gian đến.

“Mộ Sắc à!” Đường Cửu áp ứng, nhẹ giọng hỏi, đây là định làm gì thế? Rất đáng sợ đó.

“Không phải các người sợ sao? Ta rút kiếm trông coi cho các người! Ngủ đi!” Có thể là do kiếm sắc ra khỏi vỏ, do cầm trong tay binh khí, giọng nói Tần Mộ Sắc cũng trở lên lạnh lẽo như thanh kiếm phong, không mang theo chút nhiệt độ nào. Mấy câu nói ngắn ngủi, không giống như là an ủi, giống như là ra lệnh.

Đám người Đường Cửu không hèn mà cùng nuốt nước bọt, thật là đáng sợ! Ngủ! Tất cả mọi người phải ngoan ngoãn nhé! Nếu không chọc giận đại tỷ, hậu quả rất đáng sợ đấy!

Cảm giác vừa nhắm mắt thì trời đã sáng, mặc dù hôm qua đáng vẻ của Tần Mộ Sắc rất lạnh lùng, nhưng lại khiến người ta an tâm, cũng khiến mấy người bọn họ đều ngủ rất sâu, cũng không ai dậy nổi để thay ca, đương nhiên dù có đứng lên thay ca, đoán chừng Tần Mộ Sắc cũng không cần. Một đám tiểu nha đầu chuyện bé xé ra to, trông cậy vào họ kế thừa sự nghiệp của người đi trước, chỉ sợ rằng bọn họ chỉ biết kinh sợ, không ngừng vang lên gào thét chói tai liên tiếp.

Đổi sang nam trang mà Ngô bá đã chuẩn bị, vội vã ăn sớm, chuẩn bị tiến về Đông Sơn thư viện. Ngô bá chuẩn bị nam trang này, vốn là để phòng ngừa vạn nhất, nào ngờ hiện tại lại thành công cụ để các nàng lẫn vào Đông Sơn thư viện gây án.

Lên Đông Sơn thư viện, quan trọng nhất chính là phải qua Lăng Vân Thê, tổng cộng có 1 vạn 9999 thềm đá, ngay cả nam tử cũng phải bò lên thờ hồng hộc, huống chi là các cô nương!

Đám người Đường Cửu, Biệt Tiều Tuyết há hốc mồm, đứng ở thềm đá thấp nhất, trợn mắt há hốc mồm nhìn Lăng Vân Thê cao vút trong mây. Đường Cửu thầm nghĩ người sáng lập Đông Sơn thư viện có phải bị bệnh hay không, đang êm đẹp lại đặt thư viện ở nơi cao như vậy để làm cái gì, muốn bọn họ chết à?

Vốn là cũng không phải là cho các nàng bọn này tiểu nữ tử bò tốt sao? Nếu tổ sư gia của Đông Sơn thư viện nếu là biết truyền nhân của hắn bị một đám tiểu nữ tử cho lừa dối, còn thu bọn họ vào thư viện, vẫn không thể tức sống lại.

Bò đi! Thờ không ra hơi! Ngươi kéo ta...ta đỡ ngươi! Một đường diu diu, bò lên, nghỉ một chút, khoa trương nhất chính là Đậu Phù Dung, dùng cả tay cả chân bò lên trên. Lam Thiều Lăng sững sờ nhìn thấy, nhìn từ xa, thật sự không biết cái thứ gì vừa bò lên, đến gần nhìn kỹ, là một cô nương, còn là một cô nương xinh đẹp! Cô nương xinh đẹp này nhìn hơi quen mắt nha? Còn giả trai, tuyệt đối không giống nam nhân mà!

Đợi chút, bốn người còn lại là? Nhị tẩu!? Tiều Tuyết! Song nhi! Còn có vị Lạt thủ y tiên Tần Mộ Sắc kia cũng tới, “Ha ha ha ha, rất tốt, Đông Sơn thư viện này sắp náo nhiệt rồi.”

“Náo nhiệt cái gì thế? Ngươi xem một chút có giống nam nhân không? Gạt được Trần phu tử mới là lạ, ngươi cho rằng Trần phu tử bị mù sao?” Rõ ràng trong lòng Tống Ngạn Triệt đã nổi nhạc, nở hoa vô cùng hồi hộp rồi, sao ngoài miệng vẫn còn kiêu ngạo như thế?

Lam Thiều Lăng cũng không quan tâm chuyện này của hắn, một cái dùi chọc thùng lòng nhị ca hắn: “Đệ nói này, nhị ca! Không phải, Tống Ngạn Triệt, còn giả vờ đứng đắn! Trong lòng đã sớm vui mừng nở hoa rồi! Không phải, vậy huynh nghĩ biện pháp đi! Họ đều tự mình đi lên núi, chẳng lẽ huynh định đập bọn họ một cái lăn xuống.”

“Ta nói này! Hai huynh đệ các ngươi, có thể tới giúp một tay hay không, đừng ở đây nói những lời nhảm nhí, náo nhiệt cái gì, nói bậy cái gì! Muốn tìm chết đúng không?” Không đợi Tống Ngạn Triệt cãi lại, Đường Cửu liền thô bạo cắt đứt cuộc đối thoại của đôi huynh đệ thần kinh, gọi bọn họ tới giúp một tay, leo núi một chút đi được, mấy bậc thềm này đã cao lại còn dốc, bò một muốn chết!

Đi đến, đi đến, Tống Ngạn Triệt duỗi tay ra, trước tiên kéo Đường Cửu ở phía trước, tiếp kéo biểu muội Biệt Tiều Tuyết của hắn. Lam Thiều Lăng cũng phát huy phong độ của thân sĩ, đưa tay kéo Đậu Phù Dung và nha hoàn Song nhi lên!

Về phần yếu nữ đi cuối cùng thì bọn họ không đi đỡ, người ta cũng không cần bọn họ đi đỡ, dám loạn đưa tay, chặt đứt cánh tay, danh tiếng Lạt thủ y tiên Tần Mộ Sắc cũng không phải đùa.

“Đây không phải là chỗ nói chuyện, chúng ta chuyển sang nơi khác, ta nói này, Đường Cửu ngươi giỏi lắm! Ngay cả biểu muội của ta cũng đều bắt cóc lên núi. Tiều Tuyết! Muội vừa hết bệnh, đã chạy đến đây, điều này không giống muội nha? Để ta xem thử, có phải muội bị người làm hư hay không?” Lời này của Tống Ngạn Triệt khiến Đường Cửu tức giận muốn tóm hắn tới, đập một phát xuống núi, xem hắn dưới một đập này lăn xuống chân núi như thế nào.

“Ngươi đã tỉnh chưa? Vừa sáng sớm, ta đây leo lên núi dễ dàng sao? Ngươi còn ở đây mà chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, Tống Ngạn Triệt, ta đánh ngươi! Ngươi tin hay không?”

“Tới đây!” Tống Ngạn Triệt cột nhà, co cẳng chạy, hắn chạy phía trước, Đường Cửu đuổi theo ở phía sau, đoàn người đi theo bước chân Tống Ngạn Triệt, đi về phía sau rừng cây nhỏ của Đông Sơn thư viện. thật may là không xa, nếu không chân Biệt Tiều Tuyết sẽ đứt mất. Trong năm người này, thân thể nàng yếu nhất, vừa khỏi bệnh, không nên quá mệt!

“Lam đại ca, sao chỉ có hai người các huynh, những người khác trong Đông Sơn thư viện đâu?” Biệt Tiều Tuyết do do dự dự, cuối cùng vẫn hỏi ra.

Lam Thiều Lăng há có thể không biết ý định của tiểu nha đầu này, cười nói: “Muội muốn hỏi Lịch huynh chứ gì?”

Biệt Tiều Tuyết gằn đôi môi một tiếng, xấu hổ dậm chân một cái, phủ nhận nói: “Không có!”

“Không có! Vậy thì ta không nói, không nói đâu!” Đáng ghét, chắc chắn là Lam Thiều Lăng có ý, quạt giấy phe phẩy, bộ dáng lười biếng làm cho người ta muốn giận cũng không được, thật không biết nên làm gì hắn mới tốt.

Buổi sáng lại không nóng, nhất là trên núi này, còn có chút lạnh, mùa thu hoạch rồi còn quạt quạt cái gì chứ? Nhưng mà, ta thích! Anh tuấn tiêu sái lại xuất sắc, phong cách thoải mái không vào khuôn khổ, thật là hoàn mỹ! Đậu Phù Dung nắm đôi tay nhỏ lại để dưới cằm, tiến vào trạng thái háo sắc, hai con mắt lấp lánh, trong mắt trong lòng, hiện tại cũng chỉ có một người, Lam Thiều Lăng. Con rùa vàng này, nàng muốn! Nàng muốn câu được, không ai được tranh giành với nàng, nếu không nàng sẽ không khách khí với người đó.

“Còn đi sao? Ta nói này, Tống Ngạn Triệt, thức ăn ở trên núi không tệ đúng không? Thân thể càng ngày càng tốt rồi, đi xa như vậy mà lại không bị ngất, hơn nữa ngay cả hơi thở cũng không gấp?” Bỗng nhiên Đường Cửu lại đề ý, ngày xưa nàng sẽ không chú ý tới điều này, một người nếu bắt đầu chú ý hơi thở người khác có vững vàng hay không, đã nói lên đây là một người luyện võ, Đường Cửu tập võ? Là Tần Mộ Sắc dạy nàng hay sao? Tống Ngạn Triệt nghe được lời Đường Cửu nói, không khỏi bắt đầu nghi ngờ, rốt cuộc Tần Mộ Sắc này muốn làm cái gì? Rốt cuộc mục đích thật sự khi nàng tới Tống gia là gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: CHƯƠNG 25 PHU TỬ ĐÃ MÙ

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Tổng Ngạn Triệt, ta mệt rồi. Ngươi, quý thỉnh an rồi đi đi! Ngáp.” Đường Cửu nằm ở trên xích đu, duỗi cái lưng thật dài, ngáp một cái, giương cánh tay lên, ngón trỏ duỗi ra, bảo Tổng Ngạn Triệt đi ra ngoài cho nàng.

Tổng Ngạn Triệt nhìn theo ngón tay đang chỉ lên trời của Đường Cửu, đây là bảo hấn phi thiên sao? “Phập” một cái, cắn ngón tay Đường Cửu.

Đường Cửu hoàn toàn không kinh sợ, bối rối, làm cái gì thế? Vội vàng rút tay về, ngạc nhiên nói: “Tổng Ngạn Triệt, ngươi điên rồi sao? Cảm tình con mèo à, còn định cắn đầu ngón tay người ta hay sao?”

“Nói chuẩn xác cái coi con cạp xảo quyết chết bầm này, cái này gọi là ngậm! Ngao ~.” Giả bộ phớt tình, phút cuối cùng còn học con cạp ngao một tiếng, gật gù hã hê cái quái gì chứ?

Đường Cửu nhìn tên bệnh thần kinh trước mắt, hoài nghi mình đang nằm mơ, tại sao tên Tổng Ngạn Triệt này càng ngày càng không bình thường, “Ha ha. Ha ha. Ngươi có bệnh sao!”

“Ngươi có thuốc không?”

“Có xoa bóp, Phần Cẩn Thác Cốt Thủ!”

“A ~! Cứu mạng với!”

“Đừng kêu, kêu nữa sẽ gọi Trần phu tử tới đấy.” Đường Cửu che miệng Tổng Ngạn Triệt, đẩy tên bệnh thần kinh này tới trước, đập một cái lên móng đối phương, đá tên nam nhân thần kinh này ra khỏi phòng! Bộp một tiếng, đóng cửa phòng, Đường Cửu vẫn cúi đầu lăm bằm: “Thần kinh!”

Mặc dù ngoài miệng không nói điều hay, nhưng trong lòng lại chẳng trùng mắt dựng lông mày, đối chọi gay gắt như thế. Nghỉ lại vừa rồi đối mặt với Trần phu tử đặt câu hỏi, đúng là nguy hiểm thật, nếu không phải là Tổng Ngạn Triệt ở đó vũ vũ đóng cặn bã, khoa tay múa chân, đọc ngang nhắc nhớ thì bây giờ có thể đã bị Trần phu tử mời xuống núi.

Tuy mấy người Đường Cửu đã bỏ qua Lăng Vân Thê, lên được núi, nhưng để qua cửa ải Trần phu tử này chỉ sợ là cũng không dễ. Trần phu tử không phải ngồi không, sao lại không nhìn ra mấy người này là nữ nhi. Từng người từng người đều mi thanh mục tú, diễm lệ vô cùng, toàn thân, vô luận là vóc người đầu tóc, ngũ quan, dáng vẻ đều không hề giống nam nhân chút nào, trừ bỏ cái vỏ bên ngoài, quần áo đang mặc mười phần giống công tử. Nên mọi người đều nghĩ là đám công tử thích phần son thoi.

Tổng Ngạn Triệt nhìn nhóm người “ẻo lả” này, nảy ra ý hay, trước vẽ lông mày, đẹp trai! Lại học cách đi bộ, khí phách! Cứ tiếp tục như vậy nên chút khi phách cũng lộ ra. Trừ Tàn Mộ Sắc ra thì mọi người đều không bình thường, đáng đi này, về mặt kỳ dị này. Quả thực là muốn hù chết chính mình.

Tàn Mộ Sắc có ưu thế là lãnh khốc, và lại vóc người cao gầy, sau khi vẽ lông mày xéch lên, thật sự là có mấy phần oai hùng, chỉ là, mặc dù không được hoàn mỹ, nhưng cũng khó che được ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần này, nói chung là là quá mức xinh đẹp.

Về phần mấy vị khác, đều thanh tú, mọi người đều là mỹ nhân xinh đẹp, thân hình này chẳng giống nam nhân, nhất là Biệt Tiêu Tuyết, quanh năm suốt tháng bị bệnh, cho tới bây giờ tuy đã tốt hơn, nhưng thực sự thân thể vẫn khác với người thường, cộng thêm xưa nay ở Tổng gia cũng được mọi người đường thành tiểu thư khuê các, thần thái cử chỉ, đều lộ ra dáng vẻ người con gái, làm thế nào cũng không che giấu được.

Đường Cửu là một nha đầu lỗ mãng, vốn dáng vẻ phong thái cũng không giống nữ nhi, cũng là không cần lo lắng. Tuy có thể được làm được cử chỉ thô lỗ, nhưng ngày thường cũng không thô lỗ, ngược lại là một cô nương xinh xắn đáng yêu. Nhìn khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn này, giống như cái bánh bao nhỏ, đâu có chỗ nào giống như nam nhân? Chỉ là, đầu gì cũng đi như một con gió, bước chân âm vang có lực, hơn nữa, càng lúc càng giống nam nhân. Lần này khi thấy nàng, Tổng Ngạn Triệt phát hiện, hô hấp và bước chân Đường Cửu so với trước kia vững vàng hơn rất nhiều, mà Đường Cửu cũng bắt đầu nhạy cảm với sự thay đổi trong hơi thở của hắn. Rất dễ nhận thấy đây là Tàn Mộ Sắc dạy, trong nhà này từ trên xuống dưới đều là nữ nhân không biết võ công, trừ Tàn Mộ Sắc, hẳn nghĩ không ra ai có thể truyền thụ võ công cho Đường Cửu.

Không được, tên đồ đệ này là của hắn, cần phải tìm cách để nàng cái tà quy chính, thế nào cũng phải dẫn Đường Cửu về chính đạo, không thể để cho nàng bị yêu nữ Tàn Mộ Sắc này câu đi. Hắn cũng không muốn nhà bọn họ cho ra một yêu nữ Ma Giáo cái gì đó, huống chi mẫu thân cũng sẽ không cho phép lớp trẻ Tổng gia đặt chân giang hồ.

Đề thi của phu tử, nói đơn giản cũng đơn giản, nói khó cũng khó, phần đầu là hỏi vì sao lại lên núi đi học, đi xa vạn dặm để mong học.

Tàn Mộ Sắc nói xạo một trận, nói cái gì mà vì đại nghĩa trong thiên hạ, giang sơn dân chúng, giúp đỡ xã tắc ... đại nhân đại nghĩa, trung hiếu lưỡng toàn, dọa phải mọi người sững sờ. Trần phu tử cũng liên tiếp gật đầu: “Trẻ con dễ dạy!”

Dạy cái gì mà dạy! Không nhìn ra đây là yêu nữ Ma Giáo, phụ trách việc đẩy lên gió tanh mưa máu, máu nhuộm non sông, làm cho thiên hạ gà chó không yên, muốn thiên hạ thái bình, ngài aizz! Kỳ vọng làm người rồi ~!

Trần phu tử dĩ nhiên không nhìn ra, bởi vì phu tử đã mù! Cũng không phải mù thật, chỉ là hôm nay Trần phu tử, bên ngoài hai thước trống mái khó phân biệt, bên ngoài năm thước, cả người lẫn vật chẳng phân biệt được.

Đều là do Tổng Ngạn Triệt hạ độc thủ! Hẳn hơi làm một chút thủ đoạn nhỏ, động chút tay chân trong nước rửa mặt của phu tử. Ừng chỉ là cho chút nước tiêu cay (cây tiêu thường dùng làm gia vị), bây giờ phu tử không mù đã là may mắn lắm rồi. Tổng Ngạn Triệt này quá cay độc, nếu để Trần phu tử biết, rất có thể sẽ lột da tiêu tử này.

Thật ra thì, trong lòng Tổng Ngạn Triệt cũng có chừng mực. Lượng nước tiêu cay này cho vừa đủ, sẽ không làm thương tổn mắt của Trần phu tử, ít nhất tuyệt đối không để lại di chứng về sau. Về phần những thứ khác, hẳn cũng không can thiệp được, chỉ có thể để phu tử chịu thiệt một chút, đợi ngày sau lại tìm một cơ hội bồi thường phu tử thôi.

Nếu phu tử nếu biết, bảo đảm sẽ không cần bồi thường cái gì, chỉ muốn đánh chết hẳn. Bỏ Tats còn có ba phần nóng giận! Người đọc sách nổi giận lên, cũng rất đáng sợ.

Lam Thiếu Lăng cảm thấy chiều này cuat Tổng Ngạn Triệt không hay..., khi mắt của Trần phu tử trở nên tốt lại, đến lúc đó, chẳng lẽ lại hạ độc thủ tiếp, vậy thì Trần phu tử vẫn không thể mù thật sao?

Tổng Ngạn Triệt vỗ gáy Lam Thiếu Lăng, cười hân hoan, “Phu tử là người thế nào, coi như hẳn nhìn ra đây là mấy cô nương, hẳn chứng minh như thế nào? Lột y phục? Hẳn làm được sao? Nhìn tóc? Tí nữa sẽ bảo các nàng cắt, ai không cắt, đuổi xuống núi!”

“Nhị ca! Huynh quá nham hiểm rồi, búi tóc của nữ tử vô cùng trân quý, nói cắt bỏ liền cắt. Người khác không nói, ngay cả tóc của Tiêu Tuyết cũng cắt sao. Hơn nữa, huynh thật sự định để các nàng ở trên núi sao?”

“Ta cũng nghĩ đưa họ xuống núi, nhưng các nàng không thể xuống được, mới vừa rồi đột nhiên sư phụ tới đây nói với ta, mấy cái hang ô buồn bán cơ thiếp của người ta dưới núi bị phá hủy, hôm nay người đứng sau màn này, đang thông qua danh nghĩa khen thưởng của Kinh Triệu Doãn tìm các nàng! Tìm được, chỉ sợ lại khiến Tổng gia rắc rối.”! May mắn là người sư phụ này của Tổng Ngạn Triệt tới kịp thời, nếu Thiết Trung Nhạc không nói, hẳn sẽ thật sự đưa mấy người về biệt uyển. Xem ra bây giờ, ẩn nấp ở thư viện hình như an toàn hơn, ai sẽ nghĩ tới mấy bà điên này lại trốn được ở đây chứ?

Tần Mộ Sắc trả lời trôi chảy, văn phong phóng khoáng, tự nhiên trong sáng, tất nhiên thuận lợi vượt qua kiểm tra, nếu như không phải là Tổng Ngạn Triệt biết lai lịch của nàng, ngay cả hẳn cũng phải bội phục vị “Nhân huynh” này rồi. Giỏi như Trọng Nguyên nha, may mắn của giang sơn Đại Đường ta nha! Đáng tiếc, lại là một yêu nữ tâm địa ác độc.

Đến phiên Đậu Phù Dung, Đậu Phù Dung chỉ đành phải nhại lại, dùng ngôn ngữ của mình để nói lại lời của Tần Mộ Sắc. Mặc dù không lấy được niềm yêu quý của phu tử, nhưng cũng không mắc lỗi sai, chỉ nói là tài bình thường. Phu tử sao biết, người này lớn chừng này nhưng số chữ biết được chẳng được nổi một cái sọt, người ta vốn không biết mấy chữ.

Biệt Tiêu Tuyết là một tài nữ, so với đệ nhất tài nữ trong kinh là tỷ tỷ Lam Tú Hề của Lam Thiếu Lăng, là ngang sức ngang tài, sản sản nhau không phân biệt được. Trả lời câu hỏi của phu tử rõ ràng mạch lạc, kém Tần Mộ Sắc một chút khí phách, hơn mấy phần tài hoa hiếm có. Phu tử nhất thời vui sướng, chẳng qua là cảm thấy ít đi mấy phần trắng chí hùng tâm, ngược lại là một hạt giống văn học tốt!

Chỉ là hạt giống tốt như thế chỉ lo cùng người liếc mắt đưa tình, mắt đưa mây lại với Lịch Nhượng Hải vào xem. May là Trần phu tử không nhìn thấy, nếu nhìn thấy, chẳng phải tức chết sao.

Trần Phu Tử không nhìn thấy, nhưng Bạch công tử ngồi ở phía sao Lịch Nhượng Hải lại nhìn thấy ánh mắt này của Biệt Tiêu Tuyết thanh tú, động lòng người. Họ Bạch này, đang liếm nước miếng, không rời mắt khỏi Biệt Tiêu Tuyết! Sau khi bị Đường Cửu phát hiện, trừng cho một ánh mắt sắc bén như đao. Đường Cửu thâm nghĩ, đây là Bạch Đại Ngốc mà Lam Thiếu Lăng đã nói qua, cha hẳn Bạch đại nhân đang soi đất tìm các nàng, hôm nay nàng lại gặp phải vị Bạch công tử này, hãy xem nàng trừng trị hẳn thế nào, công tử của Kinh Triệu Doãn tài ba nha?

Nha hoàn Song nhi của Biệt Tiêu Tuyết! Chỉ nói mình là tiểu thư đồng, đi theo vị Biệt công tử trước mắt này lên núi, tất nhiên không cần thi kiểm tra. Trực tiếp đối đãi như nhóm thư đồng.

Tần Mộ Sắc và Biệt Tiêu Tuyết bị hỏi một chút lý tưởng, lại kiểm tra một chút văn Bát Cổ đơn giản. Đậu Phù Dung càng may mắn hơn, chỉ hỏi vì sao lại lên núi, Đậu Phù Dung học Tần Mộ Sắc nói càn là để đền nợ nước cũng được qua. Lại cứ đến lượt Đường Cửu thì xảy ra sự cố, cũng không biết do đâu mà phu tử lại hăng hái, lại đọc câu đối hỏi. Đường Cửu sao có thể trả lời được câu đối, học văn trong bụng của nàng, còn là do lúc Lịch Nhượng Hải đi học ở nhà nàng nghe thấy đấy!

Lịch Nhượng Hải ở nhà chỉ đọc thơ từ ca phú, cho tới bây giờ cũng không chưa đọc câu đối nha? Thế thì làm thế nào mới tốt?

Phu Tử ra đề nói: “Còn lại một người cuối cùng rồi, chúng ta đổi sang đề thi khác, lão hỏi cái này, phu tử ta cũng buồn bực lắm! Mấy cái đề thi trước rất đơn giản, ta thấy người từ trên xuống dưới đều tỏ ra hơi thờ khoắng đặt, chắc cũng là người phong nhã, chúng ta liền đổi một vài chữ là được!”

Lão đừng buồn bực mà! Lão mà buồn bực, mấy câu nói mà Đường Cửu đã biên soạn tốt đều hỏng trong bụng. Làm cái gì thế? Sớm biết như vậy nàng đã nói, nàng cũng là thư đồng. Nhưng thư đồng này y phục phú quý, rục rờ, ăn mặc đẹp như vậy, ai tin chứ?

Đường Cửu không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại, chết thì chết! “Được! Mời phu tử ra đề!”

Trần phu tử vuốt vuốt bộ râu trước ngực mình, cười ra đề nói: “Kiến bát quái, khôn bát quái, bát bát lục thập tứ quái, quái quái khôn dĩ định.”

Cạc cạc cạc. Quái (quê) quái quái! Quái quái cạc cạc quái quái cạc cạc! Cạc cạc tiên sư nhà ngươi! Chẳng lẽ vốn lão phu từ này là một thầy bói? Chung đường với lão thầy bói mà ngày trước thiếu chút nữa thì đánh ngươi ta ở trước miếu Quan Âm, đây là tới báo thù chứ gì? Cạc cạc cạc, nàng phải làm sao mới được chứ! Hiện giờ trong đầu Đường Cừu đều là cạc cạc cạc, quái quái quái, cứ như nàng nghe được tiếng kêu của một đám vịt bơi qua bơi lại trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nương Từ Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: CHƯƠNG 26: GÀ TRỒNG LIỀN CÁNH KHÓ BAY

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Đang lúc Đường Cừu hết cách, trong đầu đầy tiếng vịt kêu, hoa mắt, đầu óc choáng váng, nàng giống như thấy được cứu tinh! Tống Ngạn Triệt “phản phạch” đôi tay đứng đó học bay! Đây là cái gì? Gà? Còn há mỏ, giống như gà trống gáy báo trời sáng?

Tống Ngạn Triệt mặt mũi đến mức hai mắt trắng dã, đứng đó giương tay làm điệu cất cánh, Đường Cừu sửng sốt không hiểu ý? Nhìn ánh mắt ngu ngốc kia, phải làm sao bây giờ? Tống Ngạn Triệt giống như một con gà trống lớn trong câu “văn kê khởi vũ” (*), tư thế khoa tay múa chân thật là kinh hãi thế gian.

(*) “văn kê khởi vũ”: nghe tiếng gà gáy thì dậy múa vũ.

Trong thời kỳ vương triều Tây Tấn đoàn mệnh, chiến tranh xảy ra liên miên, biển Hoa Hạ thành một cảnh đau thương tang tóc, khiến Hung Nô ở phương bắc càng thêm ngấm ngầm tới mảnh đất phì nhiêu và trù phú này. Chúng thấy thời cơ đã tới, bèn khởi binh đốt phá cướp bóc, chiếm thành đoạt đất ở các vùng miền bắc, nạn thù trong giặc ngoài khiến vương triều Tây Tấn càng thêm kiệt quệ, dân chúng không có một ngày nào được yên thân. Khi đất nước đang lung lay trong cơn bão táp này, có một số tướng sĩ đầy nhiệt huyết vẫn kiên trì trấn thủ ở miền bắc, Lưu Côn là một người nổi bật nhất trong số này. Lưu Côn từ nhỏ đã chăm học và luyện võ. Thời ông và bạn học tên là Tô Định cùng làm Chủ bộ ở Tư Châu, hai người thường nằm ngủ một nơi cùng bàn việc cứu nước. Một hôm, trời vừa rạng sáng, Tô Định đánh thức Lưu Côn dậy cùng tập võ, rồi từ đó mỗi khi nghe tiếng gà gáy là họ thức dậy miệt mài khổ luyện, về sau hai người đều trở thành danh tướng của triều nhà Tấn, anh dũng tiêu diệt giặc nhằm thu phục Trung Nguyên. Tinh thần “Văn kê khởi vũ” của họ đã khích lệ người đời sau.

Lam Thiếu Lăng ở một bên cười đến cành rung hoa nát, ngửa tới ngửa lui, khiến tay Tống Ngạn Triệt không biết để ở chỗ nào mới tốt, nhưng không cứu Đường Cừu cũng không được! Định kéo tay Lam Thiếu Lăng, cùng khoa tay múa chân. Dĩ nhiên là Lam Thiếu Lăng không muốn. Vậy mà nhị ca hấn lại dùng công phu mà mình không để lộ, bắt lấy khớp xương cổ tay của hắn, khiến hắn không muốn cũng không được. Trong đầu Lam Thiếu Lăng lúc ấy là một vụn con ngựa gào thét phi rầm rập, hấn hấn Tống Ngạn Triệt!

Sau khi Lam Thiếu Lăng đứng lên bị buộc cùng Tống Ngạn Triệt diễn một hồi loan phượng hòa minh (*), trên cây chim đứng thành đôi, tươi cười ngắm non xanh nước biếc. Tiện tay ngắt một đóa hoa, ta cài trên tóc nương tử. Từ hôm nay không còn phải làm việc một mình, vợ chồng cùng trông nom việc nhà. Ngươi cây ruộng tới ta canh cửi, ta nấu nước ngươi tưới vườn. Mặc dù nhà cửa nghèo nàn, nhưng vẫn có thể tránh gió mưa, vợ chồng ăn ái khổ cũng ngọt. Ta và ngươi giống đôi chim uyên ương, chim liền cánh, bay trong nhân gian a. A. A. ~

(*) Loan phượng hòa minh: chim loan và chim phượng cùng hót. (Nghĩa bóng) Nói vợ chồng đoàn kết, thương yêu nhau. Hồi xưa thường dùng câu này để chúc vợ chồng mới cưới.

Đoạn bài hát này không có một từ nào ~ nhưng trong lúc này, vô thanh lại thắng hữu thanh, dù không có âm thanh nhưng lại có động tác nha! Hai con gà trống thật lớn! Đây là gì? Cùng sát cánh. Gà trống lớn bay? !

Đây là suy nghĩ của Đường Cừu, vốn chẳng hiểu hai chàng trai này đang khoa tay múa chân cái gì? Hai con gà trống lớn này có liên quan gì đến mấy lời cạc cạc của Trần phu tử?

Hai người này ở đó nhảy múa cực kỳ buồn nôn, nhưng lại khiến mọi người sửng sốt nhìn, một đám thư sinh cả kinh trợn mắt hốc mồm, hoảng sợ, kinh ngạc đến thối cả người, cứ thế nên chẳng có ai vạch trần bọn họ, vạch trần thì sẽ chẳng được ngắm nữa, tựa như vạch trần những tiểu nữ từ này, vậy sau này làm gì còn cái gì để mua vui?

Quả nhiên học sinh của Trần phu tử là những chàng trai không tầm thường, đôi thanh những người đọc sách cổ hủ, chỉ sợ sẽ ngay lập tức vạch trần thân phận của đám người Đường Cừu. Đông Sơn thư viện này lại khác biệt, tuy là thư viện cao cấp trong kinh thành, nhưng chất lượng học sinh quả thật không đồng đều. Trên có Lam Thiếu Lăng, Tống Ngạn Triệt tài hoa cái thế, tài như Trạng Nguyên, dưới có Bạch Đại Ngốc văn dốt võ nát là một hoa hoa công tử, truy cứu nguyên nhân, là do ‘hữu giáo vô loại’.

(*) Hữu giáo vô loại: Khổng Tử viết: “Hữu giáo vô loại”, nghĩa là mọi người trong xã hội đều có quyền được học, được giáo dục, không phân biệt giàu, nghèo, sang, hèn, thiện, ác... Có đặt tư tưởng Khổng Tử vào thời điểm lịch sử bấy giờ chỉ tầng lớp thống trị có đặc quyền ấy mới thấy hết tính cách mạng

của ngài. “Hữu giáo vô loại” như phát đại bác nã vào cái thành trì giáo dục đẳng cấp. Ngài còn đặt nền móng cho đường lối giáo dục toàn dân tồn tại và phát triển đến ngày nay.

Cho nên Trần phu tử dạy học sinh quan trọng nhất, chính là không cần cổ hủ, mặc dù lão đầu này là một người cực kỳ cổ hủ!

Đường Cửu nhìn mãi mà vẫn không đoán ra, chỉ cảm thấy hai huynh đệ này thật khiến người ta buồn nôn, bộ dáng tràn đầy tình ái, không chịu nổi! Da gà rơi đầy đất.

Trần Phu Tử ra đề là Kiền bát quái, khôn bát quái, bát bát lục thập tứ quái, quái quái kiền khôn dĩ định. Đường Cửu nhìn cảnh diễn tả hai con gà trông lớn muốn bay rồi lại bay không nổi xong, nhủ lòng mày, nhắm mắt, trả lời lại: “Hắc nhất chích, bạch nhất chích, nhất gia nhất lưỡng thanh khiêu, thanh thanh báo hiệu đề minh!” (Một con đen, một con trắng, một cộng một thành hai tiếng kêu, cùng kêu lên báo hiệu trời sáng!)

Trời ạ! Tại sao nàng lại trả lời kiểu này? Không thấy tay hấn ra hiệu là chín sao? Gà trống? Còn một con đen, một con trắng, Tổng Ngạn Triệt đỡ trán.

Hiển nhiên Trần phu tử cũng bị câu đối này làm kinh hãi, nửa ngày không lên tiếng, mới vừa vuốt râu định nói, lại bị một vị khách không mời mà đến cắt đứt, “Được! Được! Rất hay! Tại hạ cũng có một câu đối ‘Loan cửu thanh, phượng cửu thanh, cửu cửu bát thập nhất thanh, thanh thanh loan phượng hòa minh’ (loan chín tiếng, Phượng chín tiếng, chín chín tám mươi một tiếng, loan phượng hòa minh. Xin phu tử chỉ bảo?”

Đây là ai? Giành danh tiếng còn chưa tính, sao đáng vẻ còn kinh hãi thế tục như thế, làm cho người ta kinh sợ. Người đến là một công tử trẻ tuổi, đội mọi người thấy rõ diện mạo công tử này thì bất giác sững sờ, mày kiếm mắt sáng, mặt như ngọc, bộ dáng ngọc thụ lẫm phong, hiển nhiên là một Tổng Ngạn Triệt khác!

Người này diện mạo khí chất rất giống Tổng Ngạn Triệt, điểm khác nhau chính là công tử này ăn mặc như trong môn phái võ lâm giang hồ, khác rất nhiều với Tổng Ngạn Triệt nho nhã yếu ớt như có bệnh. Tổng Ngạn Triệt cũng không muốn mình trông giống bị bệnh, nhưng khi còn bé bị bệnh thật, sau lại giả bộ bệnh, tự nhiên lại mang theo ba phần của công tử mắc bệnh, giờ đây muốn thay đổi cũng không đổi được.

“Phu tử! Văn bối thất lễ, văn bối là người Giang Nam, họ Tống, tên Ngạn Lăng! Ngưỡng mộ Trần phu tử đã lâu, hôm nay đặc biệt lên núi tiếp kiến! Không mời mà tới, kính xin phu tử không lấy làm phiền lòng.”

Ngay cả tên cũng rất giống, mọi người không khỏi hít vào một hơi lạnh, thiếu niên này là ai? Tống Ngạn Triệt nhà bọn họ chín đời đều chỉ có một con, không có huynh đệ tỷ muội gì, vậy vị này là họ hàng xa? Cũng quá xa đi, xa tới Giang Nam rồi.

Tống Ngạn Triệt cũng là sợ dân người, huynh đệ từ đâu tới thế? Đúng là đáng đáp thật sự khá giống hần, không phải cha hấn sinh con ở bên ngoài chứ? Tống Ngạn Triệt thờ dài một tiếng trong lòng, cái này sợ rằng cũng khó nói.

“Người thân thích à?” Lam Thiếu Lăng trực tiếp vươn cổ ra hỏi, Tống Ngạn Triệt lấy đầu ra ý định trả lời chuyện này, hần chỉ muốn biết thiếu niên thoát nhìn nhỏ hơn hần một hai tuổi từ đâu đến? Lại lịch ra sao?

Trần Phu Tử vuốt râu hỏi “Hà? Tên của ngươi cũng gần giống một chàng trai trong thư viện chúng ta, các ngươi biết nhau sao?”

Thiếu niên kia quay đầu đảo mắt qua đám người, lại nhìn Trần phu tử lần nữa, cười nói: “Có lẽ ta cùng với vị nhân huynh mà phu tử nói kia năm trăm năm trước là một nhà không chùng đây?”

Thiếu niên kia coi như là không biết mọi người, ánh mắt cũng không có dừng lại trên người Tống Ngạn Triệt, thế nhưng trong ánh mắt lóe lên một cái rất nhanh, vẫn bị Tống Ngạn Triệt nhìn thấy, xem ra lai lịch của tên tiểu tử này rất khả nghi nha? Rất có thể là do lão già Tống Việt kia gây tội.

“Trần phu tử, đã lâu không gặp!” Bây giờ Đông Sơn thư viện như thế nào, rất náo nhiệt, người đến từng nhóm từng nhóm một, khách không mời mà đến đúng là nhiều.

“Nha. . . . Tiểu hữu! Tiểu hữu! Sao giờ lại rảnh rỗi đến thăm lão phu thế?” Trần phu tử vuốt râu, mặt cười thành một đường, xem ra rất là hoan nghênh vị tiểu hữu này, tình cảm không tệ nha!

“Ồ! Thượng Quan đại ca!” Đường Cửu cũng không biết kiềm chế, vừa thấy Thượng Quan Hành là gọi rất vui vẻ, mặt cũng sắp cười thành một đóa hoa rồi. Đường Cửu cũng không biết là tại sao, vừa thấy Thượng Quan Hành thì có một loại cảm giác thân thiết không nói ra được, loại cảm giác thân thiết này không phải chỉ là cảm giác với ân nhân cứu mạng. Loại cảm giác này giống như là đối với cha mẹ, đối với Lật Nhược Hải, là một loại cảm giác y hệt người thân.

Thượng Quan Hành cũng cười với Đường Cửu, nụ cười kia hết sức cung chiều. Tống Ngạn Triệt ở một bên nhìn mà thấy lòng nguội lạnh, vốn là, Thượng Quan Hành nói, hần và Đường Cửu biết nhau ở hội đèn lồng lúc Nguyên Tiêu, lúc ấy bốn hoa rơi xuống, hần cứu Đường Cửu một mạng. Cho nên hai người coi như là quen biết cũ, sau lại gặp nhau ở Tống gia, gặp lại như bạn cũ.

Dĩ nhiên, Thượng Quan Hành cũng nói, lúc ấy cũng không để chuyện cứu Đường Cửu ở trong lòng, gặp lại Đường Cửu, nàng lại trở thành em dâu, hai người tiếp xúc nhiều hơn, liền thấy Đường Cửu cực kỳ đáng yêu, trong lòng cảm giác như muội muội, nên cũng chỉ là coi nàng như muội muội.

Tống Ngạn Triệt nghe Thượng Quan Hành nói như vậy, nên cũng không ghen bậy bạ nữa, trái tim yên lòng lại, lại nghe Thượng Quan Hành có quan hệ với Tần Mộ Sắc, cũng giống nhau như đúc, lại là một em gái được Thượng Quan Hành cứu, cũng vì vậy Tần Mộ Sắc mới đến Tống gia chẩn bệnh cho Biệt Tiêu Tuyết. Đối với chuyện này, Tống Ngạn Triệt vẫn giữ nguyên ý kiến, không phải là hần không tin đại ca hần, chỉ là hần cảm thấy Tần Mộ Sắc mang danh báo ân đến trên thực tế rất có thể là có mục đích khác.

Dù sao Thượng Quan Hành có bản lĩnh đi nữa, yêu nữ Ma Giáo cũng không phải là tùy tiện cứu được, huống chi là Lạt thù y tiên Tàn Mộ Sắc, hái thuốc từ trên núi rớt xuống, đập trúng Thượng Quan Hành, có cần đúng lúc như vậy hay không? Tổng Ngạn Triệt cảm thấy hoặc là Tàn Mộ Sắc cố ý đến gần Thượng Quan Hành, hoặc là chính là đại ca hấn. Rất nhanh, Tổng Ngạn Triệt phủ định suy nghĩ phía sau.

Tổng Ngạn Triệt không muốn hoài nghi Thượng Quan Hành. Mặc dù có nghi ngờ Thượng Quan Hành, nhưng ở trong lòng Tổng Ngạn Triệt tình cảm huynh đệ mãi mãi quan trọng, huống chi không có chứng cứ gì chứng minh Tàn Mộ Sắc có mục khác, hấn cũng càng không có lý do vì những chuyện vu vơ này mà hoài nghi đại ca hấn. Nhưng trong lòng Tổng Ngạn Triệt cũng rối rắm, dù sao sự phụ của hấn sẽ không hại hấn, nếu lão già kia nói Tàn Mộ Sắc không đơn giản, tất nhiên Tàn Mộ Sắc này không phải đơn thuần tới Tổng gia trị bệnh cứu người. Chỉ là Tổng Ngạn Triệt vẫn chưa hiểu, rốt cuộc Tàn Mộ Sắc muốn làm cái gì.

Hôm nay lại có một người thiếu niên cả diện mạo lẫn họ tên đều gần giống hấn tương cận, khiến Tổng Ngạn Triệt cảm thấy chuyện càng ngày càng phức tạp. Chuyện kia chỉ sợ là không đối gát được, sớm muộn gì cũng bị muốn vạch trần. Chỉ hi vọng đến lúc đó, nương không nên quá tức giận, lão già cũng sẽ không quá khổ sở, còn nữa, tại sao lão già vẫn quán Lịch Nhục Hài.

Trong một lúc mà ngàn lời vạn chữ, ép khiến Tổng Ngạn Triệt không thở nổi, nhưng bỏ không được mà để ý thì loạn, chuyện rắc rối khó gỡ cũng chỉ là một cái nút được thắt vô cùng khéo léo mà thôi, chỉ cần tìm được cái đầu kia, nhẹ nhàng kéo, tất cả mọi chuyện sẽ giải quyết dễ dàng.

Nhưng mà cái kết quả của câu đố ngàn lời vạn chữ này khiến Tổng Ngạn Triệt cảm thấy hơi lo lắng, hấn không hề muốn vạch trần cái kết này. Tổng Ngạn Triệt cảm giác sau lưng có một bàn tay tội ác vô hình thúc đẩy tất cả. Là giáo chủ Ma Giáo khiến người nghe vỡ mắt sao? Tổng Ngạn Triệt không biết, cũng không muốn biết, hấn không có lòng hiếu kỳ đó, nhưng hướng đi mọi chuyện không phải do hấn quyết định.

Mưa gió bùng xuống! Tổng Ngạn Triệt âm thầm thở dài.

“Khụ khụ. Trúng tuyển, trúng tuyển, tất cả đều trúng tuyển, người đâu, sắp xếp chỗ ở cho bọn họ, giờ thì lui xuống hết đi!” Tổng Ngạn Triệt mới suy nghĩ một chút mà Thượng Quan Hành đã đỡ Trần phu tử đi. Có thể nói vị đại ca này của hấn quen biết bạn bè rất rộng, bạn bè khắp thiên hạ, cũng là bạn lâu năm với Trần phu tử già như vậy. Về chuyện này, Tổng Ngạn Triệt cực kỳ kính nể đại ca hấn, có thể du lịch thiên hạ, kết bạn rộng rãi, tấm lòng khí phách bậc nào. Sao hấn lại có thể nghĩ đại ca hấn như vậy! Thật là không nên, không nên, đại ca có ân với Đường Cửu, cũng có ân với mình, hấn không nên nghĩ đại ca như vậy.

Lam Thiếu Lăng chọc chọc Tổng Ngạn Triệt, nói: “Ê? Nghĩ gì thế? Hôm nay thư viện này thật là náo nhiệt, này, hình như đèn kéo quân di chuyển rồi! A, người thân thích kia đã tới kia.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Nương Từ Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: CHƯƠNG 27: TỔNG VIỆT

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Tổng Ngạn Triệt ngẩng đầu, thấy thiếu niên tên là Tổng Ngạn Lăng đi lên phía trước, tên giống nhau, dáng dấp cũng giống nhau, nói bọn họ không có quan hệ gì, ngay cả chính Tổng Ngạn Triệt cũng không tin.

Thiếu niên kia tiến lên hành lễ nói: “Các vị huynh trưởng, tiểu đệ Tổng Ngạn Lăng hữu lễ.” Tuy kính cẩn lễ phép hành lễ, nhưng lại để lộ ra phong cách thoải mái không chịu trói buộc của thiếu niên thời kỳ phản nghịch.

Lam Thiếu Lăng vỗ bả vai Tổng Ngạn Triệt, cười nói: “Nhị ca, chúc mừng huynh cùng đệ đệ ruột nhận nhau.” Tuy Lam Thiếu Lăng chỉ nói đùa nhưng lại làm cho Tổng Ngạn Triệt yên lặng nhìn thiếu niên kia hồi lâu, nhìn thẳng vào mắt, Tổng Ngạn Triệt càng chắc chắn hơn rằng thiếu niên này có quan hệ rất gần với hấn.

Lam Thiếu Lăng thấy vẻ mặt Tổng Ngạn Triệt khác thường, trong lòng cả kinh, chẳng lẽ mình thật sự nói trúng, không thể nào! Bộ dáng thiếu niên này chỉ kém chúng ta một hai tuổi, theo đạo lý mà nói khi đó đúng là Tổng bá phụ đang ở giang hồ, nhưng nếu thiếu niên này ít tuổi hơn chút nữa, khi đó chỉ sợ là Tổng bá phụ đã qua đời rồi.

Tổng Ngạn Triệt cười đáp lễ nói: “Về sau đều là bạn học, đâu cần xưng huynh trưởng cái gì, mọi người chỉ là giúp đỡ lẫn nhau thôi.”

“Xin mời các vị công tử theo ta!” Sau lưng, một lão bộc lưng còng tiến lên dẫn đường, hôm nay quả là không ít người lên núi! Tổng Ngạn Triệt nhìn về phía lão bộc kia, muốn xem phản ứng của hấn khi nhìn thấy Tổng Ngạn Lăng. Quả nhiên, lão già này sưng sờ rất rõ, xem ra đúng như dự liệu của hấn, xem ra quan hệ không nhỏ!

Lão bộc sắp xếp mọi người vào chỗ ở của mình, liền tháo nguy trang, đi tìm Tổng Ngạn Lăng, nói: “Sao người lại tới đây?”

“Cha! Con đến thăm cha một chút mà! Con nhớ cha lắm, con cũng muốn gặp ca một chút. Nhiều năm như vậy, con cũng chưa từng được gặp.” Tổng

Ngan Lăng cười đùa tí tưng ôm lấy cánh tay của người lão bộc kia, lão bộc nhanh chóng rút cánh tay của mình về, mảy kiếm nhủu chặt, vội la lên: “Người trở về Phi Ứng Môn đi! Người chạy đi như vậy mẫu thân người sẽ sốt ruột.”

“Cha! Cha còn quan tâm mẹ sao! Mẹ biết nhất định rất vui mừng.” Tổng Ngan Lăng vui mừng nhảy nhót, từng bước nhảy mạnh mẽ mà vững vàng, quả là một thiếu niên hoạt bát, đúng là tuổi hiếu động.

“Ta không quan tâm nương người, với nàng ấy, ta chỉ có hận, người trở về đi!” Lão bộc xoay người, tấm lưng còng xuống bây giờ đã thẳng tắp, trên tay bảo kiếm tựa như nóng lòng mong chờ, gấp gáp muốn ra khỏi vỏ. Nhắc tới mẫu thân Tái Kim Hoa của Tổng Ngan Lăng, trong lòng Thiết Trung Nhạc chỉ có một chữ hận, hồi hận không nên trêu chọc nữ nhân này, khiến giang hồ đầy gió tanh mưa máu, cũng làm hại con của mình có cha mà như không có. Với Tổng Ngan Triệt, Tổng Ngan Lăng mà nói, hẳn không có đủ tư cách làm phụ thân. Với Lịch Nhượng Hải, Biệt Tiểu Tuyết mà nói, tất cả bất hạnh và đau khổ từ trước đến sau này của hai đứa bé này đều do một tay mình tạo thành. Tổng Việt hẳn thẹn với mọi người.

Ha ha ha. Thiết Trung Nhạc! Trong lòng Thiết Trung Nhạc cười khổ ba tiếng, hẳn là ai? Thiết Trung Nhạc? Tổng Việt? Trường lão Thiết Kiếm Môn cái gì, buồn bán ngư tử ra vào cung đình cái gì, cũng chỉ là một giấc mộng hoàng lương (*). Hẳn là tội nhân, là Tội Nhân Thiên Cổ. “Ha ha ha. Tội nhân! Tội Nhân Thiên Cổ! Nghiệp chướng! Nghiệp chướng! Đều là do ta tạo nghiệp! Ha ha ha.” Ngửa mặt lên trời cười dài, điên dại chạy như điên. Đào mắt Thiết Trung Nhạc đã biến mất không thấy bóng dáng, mỗi lần Tổng Ngan Lăng thấy cha hẳn, cha hẳn đều mang bộ dáng này.

(*) Giấc mộng hoàng lương: Câu chuyện “Hoàng lương nhất mộng” (giấc mộng kê vàng) bắt nguồn từ truyện “Châm trung ký” của Trầm Kỳ Tế đời Đường. Chuyện kể rằng, có một chàng thư sinh nghèo họ Lư. Một hôm, nhân chuyện đi chơi, anh vào nghỉ trong một quán trọ. Lúc chủ quán trọ bắc nấu một nồi kê vàng, thì chàng trai lên giường đi ngủ. Trong giấc ngủ, chàng trai mộng thấy mình lấy vợ và sinh con, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, tận hưởng vinh hoa phú quý, và cuộc sống sung sướng, thoải mái ấy kéo dài cho đến lúc già chết. Nhưng khi tỉnh dậy, kê vàng vẫn còn chưa chín. Sự gợi ý của câu chuyện này là: Đời người như giấc mộng, tất cả sang hèn, giàu nghèo, đều như mộng, như huyễn.

Là mình khiến cha nhớ tới những kí ức đau khổ đã trải qua kia sao? Rõ ràng cha còn ở sống, dưới con nóng giận Tổng phu nhân lại tuyên bố hẳn đã chết, làm hại hẳn có nhà nhưng không thể trở về, có con không thể nhận. Nhưng ngay cả như thế, cha vẫn lấy thân phận sư phụ làm bạn ca đến lớn, nhưng mình đây? Không có gì cả, nương vất óc tìm kế, rốt cuộc giành được những cái gì? Chỉ có hận thù của cha! Cha hận!

Tổng Ngan Lăng cười khổ, mẹ của hẳn là chương môn Phi Ứng Môn. Cách đây mấy năm, tình cờ gặp phụ thân Tổng Việt dùng tên giả Thiết Trung Nhạc ở trên giang hồ. Chín đời Tổng gia đều chỉ có một con trai duy nhất, Tổng Việt là một trong số đó, người Trường An, ở Trường An đã sớm lấy vợ sinh con. Mẫu thân Tổng Ngan Lăng vừa thấy Tổng Việt đã yêu, nhưng Tổng Việt lại nói, cảm kiếm biện hộ, thỉnh thoảng dùng tên giả xông xáo giang hồ, chỉ vì hành hiệp trọng nghĩa, có một chí hướng khác là làm thiên hạ đệ nhất kiếm, đời nguyện vọng đạt được, liền trở về bên cạnh vợ con, yêu thương nhau, cùng hạnh phúc xum vầy.

Sau đó, nguyện vọng đã đạt được, nhưng cuối cùng, Thiết Trung Nhạc cũng không còn được làm Tổng Việt nữa. Một cuộc tỷ thí, hại chết gần trăm người, may mắn còn có một đứa trẻ sống sót. Hẳn tìm kiếm nhiều lần, hôm nay gặp lại lần nữa, Tổng Việt chỉ muốn đến bù những thứ đã mất đi năm đó, hẳn không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại bởi vì hẳn mà chết (*). Đau xót trong lòng Thiết Trung Nhạc từ nhiều năm trước tới nay, chỉ sợ chẳng ai có thể hiểu.

(*) Tấn Nguyên Đế (những năm đầu Đông Tấn) bị người xúi giục giết Vương Đạo. Khi Vương Đạo cùng 12 người vào cung thỉnh tội, thì gặp Chu Nghị (Bá Nhân). Chu Nghị nghe nói động lòng, bèn thương biểu lên Nguyên Đế rằng Vương Đạo vô tội. Tuy nhiên Vương Đạo không biết việc này, mà trong lúc yến tiệc ở phủ Chu nghị, nghe Ngồi nói về việc diệt giặc, tưởng rằng muốn ám chỉ mình, nên ông oán hận Nghị. Cuối cùng Tấn Nguyên Đế không truy cứu Vương Đạo, lại phong cho ông làm Tiền phong Đại đô đốc, cùng Đới Uyên làm Phiêu kỵ tướng quân để cùng chống Vương Đôn tuy nhiên không thể chống lại được. Vương Đôn sau đó nhanh chóng kéo binh về Kiến Khang, nắm giữ triều đình, tự xưng làm Thừa tướng, lại phong cho Vương Đạo làm Thượng thư lệnh. Vương Đôn lại có ý lật đổ Nguyên Đế để lên ngôi nhưng Vương Đạo từ chối, lấy lý lẽ ra đối đáp làm Vương Đôn không nói gì được nữa.

Vương Đôn vào kinh, hỏi Vương Đạo rằng có nên cho Chu Nghị làm Phủ ứng tam ti hay Thượng thư lệnh, Bộc xạ nhưng Vương Đạo đều không trả lời. Đôn lại hỏi có nên giết Chu Nghị không, Đạo cũng không nói, Đôn bèn giết Chu Nghị. Sau đó Vương Đạo mới biết việc Chu Nghị giúp mình thoát chết, bèn khóc to mà nói rằng: Tuy ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân lại vì ta mà chết.

Người khác không hiểu, Tổng Ngan Lăng lại hiểu, lúc trước thật sự là nương hẳn sai mười phần, vì một chữ tình, hại chết bao nhiêu người. Hủy đi gia đình của cha, còn làm hại Lịch Nhượng Hải, Biệt Tiểu Tuyết thành cô nhi, tội ác bức nào?

Tổng Ngan Triệt đứng ở phía sau cây, mắt thấy tất cả, lại có chút không hiểu, mặc dù hẳn đã sớm phán đoán cha hẳn không chết, sư phụ chính là cha hẳn, nhưng vì sao trong con tức giận, Tổng phu nhân lại tuyên bố Tổng Việt chết. Tổng Ngan Triệt không biết, khi đó chỉ mới hai ba tuổi, bởi vì là chuyện nhà nên cũng không dễ dàng nói việc này cho người khác biết để điều tra.

Nhiều năm như vậy, hẳn cùng với phụ thân xưng thầy trò, cũng có thể dễ dàng trôi qua, mặc dù không thường gặp, nhưng ít nhất một tháng có thể thấy gặp mặt một lần, nhiều thì hai ba lần cũng có. Nhưng kể từ sau khi cha hẳn thấy Lịch Nhượng Hải, liền càng ngày càng nhiều tâm sự, hôm nay lại nháy ra một đệ đệ, chuyện càng ngày càng phức tạp. Tổng Ngan Triệt cứ suy tư như vậy, trong lúc không để ý, liền dẫm phải cành cây.

“Ai?!” Tổng Ngan Lăng phát hiện phía sau cây có người, lắc mình bay đến phía sau cây, lại chỉ thấy cành cây mảnh khảnh đung đưa, không thấy có người, “Là ca sao?” Tổng Ngan Lăng nhìn cành cây lay động, nói như là tự hỏi.

Nguy hiểm thật! Tiểu tử này rất nhạy bén, xem ra bản lĩnh không kém, chỉ là loại võ công này, cũng không giống đệ tử Thiết Kiếm Môn, xem ra cha cũng không truyền thụ cho hẳn võ công, hẳn hình dung các loại võ công mà lão già đã từng nói cho mình nghe qua, chắc chắn khi lão già giảng võ công của các đại môn phái thì có ý bỏ bớt môn phái này đi rồi. Phi Ứng Môn? Rốt cuộc là môn phái như thế nào?

Tổng Ngạn Triệt một đường đi thẳng, một đường suy tư, lúc chợt nhớ tới, lão già dạy cho võ công của hắn, có một phần là lão già tự sáng lập, chiêu thức khác nhau một trời một vực với công pháp của Thiết Kiếm Môn, chỗ nào cũng lộ ra mấy phần quý dị. Mới vừa rồi nhìn thấy bản lĩnh của Tổng Ngạn Lăng, cũng khiến Tổng Ngạn Triệt hiểu rõ, lão già buộc hắn học môn công phu này, xem ra là dành riêng để khắc chế Phi Ưng Môn. Tại sao vậy chứ? Tổng Ngạn Lăng xem ra không giống đứa trẻ hại người? Chẳng lẽ lão già này dùng để đề phòng nữ tử kia?

Mẫu thân Tổng Ngạn Lăng là nữ nhân như thế nào? Xem ra lão già cũng không thích nàng, còn nói hận nàng? Lão già và bà ta cãi nhau về chuyện gì. Ngày trước, Tổng Ngạn Triệt cho rằng bởi vì nương hắn không thích cha hắn giao thiệp với giang hồ, si mê võ học, mới dưới con nóng giận tuyên bố cha hắn chết rồi, bây giờ nhìn lại cũng không phải đơn giản như thế, dù sao cũng đã xuất hiện sản phẩm đã đánh vỡ truyền thống chín đời chỉ sinh một con trai của Tổng gia bọn họ.

Nhưng cha hắn cũng không giống như là thay lòng, nếu không thì sao lại hận nữ nhân kia? Còn nói nghiệp chướng của mình? Là Tội Nhân Thiên Cổ? Coi như lão già trắng hoa, nợ vì trắng hoa, cũng không trở thành trở thành Tội Nhân Thiên Cổ chứ? Tổng Ngạn Triệt càng ngày càng mơ hồ, tất cả đều khiến Tổng Ngạn Triệt cảm thấy lo lắng, lão già vẫn quán Lịch Nhục Hải, cái này có liên quan gì đến những chuyện khác hay không?

Tổng Ngạn Triệt một đường suy tư, lại nghĩ mãi vẫn không xong, nếu như hắn có cơ hội được giao thiệp với giang hồ giống như Thượng Quan đại ca, như vậy có lẽ hắn có thể vạch ra từng lớp sương mù, vạch trần chân tướng. Chỉ là chân tướng này có thể trong phạm vi chịu đựng của hắn không? Trong lòng Tổng Ngạn Triệt lại dâng lên cảm giác mơ hồ lo lắng lẫn nữa, không biết tại sao, hắn cảm thấy tất cả mọi chuyện này cũng biểu thị một cuộc bão táp sắp xảy ra, đằng sau sương mù, là chân tướng vô cùng thâm thiết.

“A! Đi ra ngoài!” Bộp một tiếng, một cái đế giày cỡ bốn mươi đập lên cái mặt sáng láng của Tổng Ngạn Triệt, đánh cho Tổng Ngạn Triệt là đầu óc choáng váng, nửa bên mặt đều đỏ lên.

Đầu óc mơ hồ, mãi suy nghĩ mọi chuyện, đi nhầm cửa phòng rồi, gặp phải bà già thối Đường Cửu đang thay quần áo thì muốn chết cũng không xong. Lần này xem như chịu khổ không đáng giá rồi, rõ ràng là hắn cúi đầu đi vào, không nhìn thấy cái gì, chịu đánh mất công toi.

“Người làm gì đấy?” Đường Cửu kéo y phục lên, giận dữ nhìn Tổng Ngạn Triệt, Tổng Ngạn Triệt một cái tay gờ giày thêu của Đường Cửu lên, một tay xoa mặt, mặt không biến sắc tim không đập đáp: “Đi nhầm!” Ném giày thêu về cho Đường Cửu, đặt mông ngồi xuống, xoa mặt nói: “Đường Cửu, chân quá to đấy? Người xem cái mặt bị đập này của ta một chút đi.”

“Là do mặt người to!” Đường Cửu ở một bên vừa đi giày vừa mắng nói: “Còn không đi ra ngoài, đây là phòng của ta và Tiêu Tuyết, người xông vào làm gì?”

“Tặc tặc tặc (tặc lưỡi).” Tổng Ngạn Triệt lắc lắc ngón trỏ, hết sức xem thường, trêu chọc nói: “Chỉ với đức hạnh này của người, có thể đi vào Đông Sơn thư viện cũng là kỳ tích đấy? Trí nhớ quá kém, không phải ta vừa mới nói rồi sao? Đi nhầm.”

“Vậy bây giờ người quay về đi? Cô nãi nãi phải thay quần áo.”

“Phải nói bản công tử, tiểu sinh, tại hạ. Nếu không sẽ lòi đuôi chuột, cô nãi nãi.” Tổng Ngạn Triệt bắt chéo hai chân, bộ dáng sẽ ngồi lâu dài, hừm? ! Vậy mà lại ngồi vô cùng điềm tĩnh.

Đường Cửu trong cơn giận dữ, Phân Căn Thác Cốt Thủ!

“A! ~ bà điên này!”

“Ầm” một tiếng, Tổng Ngạn Triệt bị Đường Cửu mời đi ra cửa phòng, bà điên này, thật dã man. Tổng Ngạn Triệt xoa cánh tay, lại còn rất hăng hái luyện võ. Nhớ tới nguyên nhân này, Tổng Ngạn Triệt lại thở dài một hơi, tất cả những điều hỗn loạn này, Tần Mộ Sắc cũng có một phần đấy? Trời ơi!

Tổng Ngạn Triệt trở lại phòng, sắp xếp lại lời nói, cũng nói hết việc này cho Lam Thiếu Lăng nghe. Lam Thiếu Lăng vốn đang làm biếng ở một bên, nghe mấy lời này, sợ hãi nửa ngày không nói lên lời. Tuy lúc trước hắn cũng nghĩ đùa, lại không nghĩ rằng cái suy nghĩ đùa này của hắn là thật?

Càng làm cho hắn không ngờ chính là Tổng Ngạn Triệt bỗng dưng thêm một đệ đệ, ngay cả cha cũng còn còn sống, hơn nữa còn là người luôn luôn lác lư bên cạnh bọn họ. Lam Thiếu gia Lăng đâm một đâm lên bả vai Tổng Ngạn Triệt: “Nhị ca, huynh sớm biết Thiết Tiền Bối là cha huynh, huynh cũng không nói cho đệ biết, huynh chả có nghĩa khí gì cả.”

“Không phải bây giờ ta đang nói cho đệ biết sao, hơn nữa, mấy năm gần đây ta mới từ từ đoán được. Hiện tại không bằng đệ suy nghĩ giúp ta một chút, rốt cuộc mấy chuyện lung tung này là gì đi?” Tổng Ngạn Triệt cảm chén trà, khẽ thở dài nói.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nương Từ Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: CHƯƠNG 28: TIÊN SÓI

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Chuyện này, theo đệ thấy, nếu không hãy trao đổi với đại ca chuyện này một chút, đại ca hiểu biết rộng, tất nhiên có thể tìm ra manh mối trong đó. Nghe nhị ca huynh nói những điều này, đầu của đệ cũng đã to gấp đôi rồi.” Lam Thiếu Lăng nói xong liền ngã xuống giường, ngửa mặt lên trời dạng chân dạng tay thành một chữ đại lớn, vô cùng lười biếng và rảnh rỗi.

Tổng Ngạn Triệt cũng biết nói với tên này cũng nói vô ích, này lòng dạ lớn đến nỗi có thể làm chuồng bò rồi, không cảm thấy tí nguy cơ ý gì cả. Nhưng đại ca có thể tin được không? Mỗi lần Tổng Ngạn Triệt tự nói với mình đừng hoài nghi đại ca, phải tin tưởng đại ca, mình tuyệt đối không được hiểu lầm đại ca nửa phần. Nhưng càng tự nói với mình như thế này, Tổng Ngạn Triệt càng không thể thuyết phục mình.

Chỉ cần mỗi lần nghĩ đến những chuyện này, trong đáy lòng Tổng Ngạn Triệt sẽ có một âm thanh, rất tự nhiên ghép Thượng Quan Hành vào, thật sự Tổng Ngạn Triệt không biết nên làm sao làm sao mới phải.

“Ái? Tổng thiếu gia ngươi vẫn còn ở uống trà sao? An nhàn dễ chịu nhỉ? Ngươi không biết vợ của ngươi bị người khác ước hẹn trốn đi hay sao?” Đột nhiên Đậu Phù Dung đẩy cửa vào, ngược lại dọa Tổng Ngạn Triệt, Lam Thiếu Lăng giật mình. Mới gặp mặt cô nương này một lần sáng nay, mà nàng đã xông xáo lao vào phòng. Tuy rằng nàng mặc nam trang, nhưng dù nói thế nào cũng là một cô nương, không hổ là bạn bè của Đường Cửu, người nào cũng mạnh bạo!

Đậu Phù Dung cười xinh đẹp tuyệt trần, tuy nói chuyện với Tổng Ngạn Triệt, nhưng lại liếc mắt đưa tình với Lam Thiếu Lăng, không ngừng nhìn trộm, Lam Thiếu Lăng thấy mà sống lưng lạnh toát cả người, nổi hết cả da gà, cô nương này muốn làm gì? Không phải cô nương này bán đậu phụ sao? Không phải được mọi người gọi là Tây Thi đậu phụ sao? Nàng ta bán đậu phụ như vậy? Khó trách quán đậu phụ nhà bọn họ làm ăn được.

“Đường Cửu thì sao, Đậu cô nương, Đậu huynh, nàng đi đâu?” Tổng Ngạn Triệt vô cùng bất đắc dĩ cắt đứt cái liếc mắt của Đậu Phù Dung, đề phòng tai vách mạch rừng, Đậu cô nương vừa nói ra, liền đổi giọng gọi Đậu huynh.

Đậu Phù Dung chỉ lo phạm phải hạo sắc, đầu cũng không chuyển, đưa tay chỉ ngoài cửa, nói: “Rừng cây nhỏ phía sau núi, Bạch Đại Ngốc đó biết được thân phận nữ nhi của chúng ta, vốn ta và Tàn Mộ Sắc ở cùng phòng, đi hẹn với Tàn Mộ Sắc, ai ngờ bị Tàn Mộ Sắc lừa một cái mà chân cũng mềm nhũn, vì vậy đổi sang hẹn Đường Cửu rồi, Đường Cửu nói muốn trừng trị hắn, vì vậy cùng hắn đến rừng cây nhỏ. Mặc dù Đường Cửu Sức Mạnh Vô Biên, nhưng mà. Vô công. Chưa. Luyện thành. ~”

Câu cuối cùng của Đậu Phù Dung, tiếng nói càng ngày càng nhỏ, bởi vì đã không cần thiết nói tiếp, Tổng Ngạn Triệt đã nhanh chóng thối qua bên cạnh nàng như một cơn gió. D{;end}d);a;nl[3 q'uooy du]on Đậu Phù Dung chỉ cảm thấy một trận gió bên tai, sau đó ngay cả một bóng lưng của Tổng Ngạn Triệt cũng không còn, biến mất như một làn khói.

Bước chân như mèo, dáng người lắt lư, Đậu Phù Dung đang đưa, đang đưa đến trước mặt của Lam Thiếu Lăng. Lam Thiếu Lăng hoảng sợ lui về phía sau từng bước, chính xác mà nói là áp lưng xuống giường lui dần về phía sau. Cô nương này dán sát như vậy, muốn làm gì? Gò má mỹ nhân ở ngay trước mắt, Lam Thiếu Lăng ngồi dậy thì không được, tiếp tục nằm cũng không phải.

Lam Thiếu Lăng chỉ đành lúng túng cười một tiếng: “Ha ha! ~ Đậu cô nương, có lời gì thì chúng ta đứng lên rồi hãy nói! Tư thế như vậy, nếu để người ta nhìn thấy, sẽ bị hiểu lầm, người xem, chúng ta đều mặc nam trang như vậy thì không được đâu.”

“Vậy ta đi đổi nữ trang có được không?”

Cái này càng khiến hiểu nhầm, thay nữ trang thì Lam Thiếu Lăng hẳn càng khó nói. Đưa tay đẩy ra, người ta là một cô nương, có lẽ là điều không nên. Nhưng không đẩy thì chuyện này. Chuyện này. Chuyện này. Có thể làm gì bây giờ? À? ! Có! “Nhị ca của ta, nhị tẩu, ý! Đường Cửu, không phải ở sau núi sao? Đậu cô nương, chúng ta cùng đi xem đi!”

“Có gì hay mà nhìn?” Đậu Phù Dung dịu dàng nói nhỏ nhẹ, giọng nói mềm như bông, Lam Thiếu Lăng nghe được mà lạnh đến buồn nôn, nổi hết cả da gà da vịt.

Lam Thiếu Lăng dứt khoát dùng võ công, lấy nội lực khê đánh văng Đậu Phù Dung ra, đứng dậy chạy đi, chạy nhanh như thỏ.

Đậu Phù Dung đứng tại chỗ dậm chân, cao phú soái (*) đừng chạy, bắt đầu nhảy tung tăng điên cuồng đuổi theo.

(*) cao to, giàu có, đẹp trai

“Một mỹ nữ đối thiên quyền (1), nhân gian thiên thượng lưỡng Hằng Nga(2)!” Bạch Đại Ngốc lại còn biết ngâm thơ, đọc rất rõ ràng mạch lạc. Tổng Ngạn Triệt núp ở phía sau cây, nhìn Bạch Đại Ngốc vươn bộ móng vừa thô vừa nặng vào chén mình, tay cào thân cây hết lần này đến lần khác, xem ra rất là khó chịu nha!

(1) thiên quyền; xinh đẹp (tư thái, dáng vẻ) (ví với người con gái đẹp hoặc chỉ mặt trăng)

(2) hai Hằng Nga, một trên trời, một dưới trần gian (chỉ Đường Cửu)

Lam Thiếu Lăng, Đậu Phù Dung chạy tới sau đó, gia nhập vào hàng ngũ vây xem. D*ie;nd'anl{eq- uy d;o'n Lam Thiếu Lăng vì muốn tránh khỏi nữ tử hào phóng bám hân không buông, chỉ có thể trốn cùng cây với nhị ca hắn, gương mặt nhị ca hắn tỏ rõ sự khinh bỉ, khe hở nhỏ như vậy, chen vào bên trong làm cái gì?

“Hằng Nga? Thiên quyền?” Đường Cửu nhìn trắng sáng, tươi cười, nhàn nhạt hỏi.

“Đúng vậy! Mỹ nhân, các nàng đúng là, không phải, nàng chính là trắng sáng trên bầu trời, là Hằng Nga giữa tháng! Là ai đã đưa nàng đến bên cạnh ta, ấy là minh nguyệt, minh nguyệt, minh nguyệt, ấy là son tuyền tươi đẹp, son tuyền, son tuyền, A í a, a í a.” Bạch Đại Ngọc này còn hát lên, học được nhạc khúc Thiên Trúc (*) à?

(*) Thiên Trúc (người Trung Quốc xưa gọi Ấn Độ)

“Giết người(*)? Ta cũng không dám! Người ta là nữ nhân yếu đuối!” Đường Cửu mặt yếu ớt cộc! Người ta là thiếu nữ dịu dàng hay xấu hổ đó!

(*) Ở phần a í a bên trên, nguyên văn “sa lý oa, sa lý oa”. Sa - Tiếng rè rè, tiếng khàn (giọng), phiên âm là /shā/ giống với phiên âm của từ sát (giết) /shā/ nên Đường Cửu mới nghĩ là giết người

“Ồ! Mỹ nhân của ta, lần đầu tiên gặp nàng, ta đã bị đôi mắt long lanh của nàng mê hoặc, nàng là Hằng Nga, nàng là thiên quỳên, nàng là Thường Nga, nàng là tiên tử, nàng là nữ thần xinh đẹp! Ô! Nữ thần của ta, lần đầu tiên gặp nàng, nàng đã trộm lòng của ta.”

Bạch Đại Ngọc này không có bệnh đúng không? Hoàn toàn không để ý đến Đường Cửu nói gì, đây rõ ràng là đóng kịch một mình nha! Dựa vào kế hoạch tán gái của hần, phải ở đó biểu diễn liên tục không ngừng nghỉ mới được!

Mặt Đường Cửu xạm lại! Ê Này! Điền lên là không nói tiếng người, nàng muốn nhịn mà không được, muốn đánh người quá.

Đánh người?! Có một người còn muốn đánh người hơn nàng bây giờ. Hằng Nga. Thiên quỳên. Tiên tử. Nữ thần. Bánh bao. Đều là của hần!

Đúng! Đều là của huynh! Huynh buông tay trước đi! Nhị ca! Tay sắp gãy rồi!

Nhị huynh đệ trao đổi bằng tiếng lòng, quả nhiên tâm ý tương thông! Lam Thiếu Lăng chen vào cùng một cây với Tống Ngạn Triệt, hần liền quyết đoán đảm đương công việc của cây. Cánh tay đã thay thế cái cây khô thành công, giờ phút này miệng Lam Thiếu Lăng to đến nỗi có thể nhét vào một quả trứng gà, không có cách nào để tay hết đau! Chẳng lẽ Tống Ngạn Triệt này đã luyện xong Long Trảo Thủ rồi?

Sau khi Tống Ngạn Triệt để ý, biết Lam Thiếu Lăng đau đớn, buông ra cánh tay thê thảm không nở nhìn của Lam Thiếu Lăng ra. d/I;en d {an l} e q,u,y d/on Lam Thiếu Lăng ôm cánh tay, há to miệng mà còn không dám lên tiếng, khổ sở không dứt. Khó trách Đường Cửu gọi hần là thần kinh. Theo ánh mắt của Lam Thiếu Lăng, nhị ca hần thật sự đúng là bị thần kinh, lão bà huynh ở đó, cũng không chạy, lại có thể kích động như thế sao? Bạch Đại Ngọc muốn trêu ghẹo Đường Cửu, để kiếp sau đi! Mà kiếp sau cũng chẳng có hi vọng!

Còn chờ Đường Cửu ra tay? Tống Ngạn Triệt này đã sớm không kiểm chế được, nhặt tảng đá lên, vèo vèo hai cái, như ném phi tiêu, đánh trúng cái mũi của Bạch Đại Ngọc.

“Ai! Ai đánh ta?” Bạch Đại Ngọc che cái mũi nhảy cao ba trượng.

Bạch Đại Ngọc không biết là ai, nhưng Đường Cửu biết, thầm nghĩ không chơi được nữa rồi, nhất định là tên bệnh thần kinh Tống Ngạn Triệt đã tới. Tảng đá kia ném rất chuẩn, rất có sức lực, tên Tống Ngạn Triệt này nhất định giống biểu ca Lịch Nhực Hải của nàng, trong lục nghệ am hiểu nhất là bắn tên ném thẻ vào bình rượu

“Ngao ~!” Đường Cửu nhanh trí, giống như sói cái, gào một tiếng, khiến Bạch Đại Ngọc sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, chẳng lẽ là người sói biến thân, “Má ơi, cứu mạng! Cứu mạng!” d} ie.n d;an l'e q/.uy d-on Chạy cũng không biết chạy, Bạch Đại Ngọc vấp phải tảng đá dưới chân, bở nhào một cái, mới ngã xuống đất, khóc vô cùng oan ức, đập đập hai tay khóc lớn hô to, gọi mẹ.

“Người cầm miệng cho lão nương! Lão nương nói cho người biết, ta là. Ta là. Tiên sói, đến nhân gian rèn luyện, những người đi cùng ta đều giống vậy, bọn người không nên, không được, không thể —— bắt kính với chúng ta, nếu không, nếu không, ta ăn thịt người!”

“Phụt! ~”

“Phụt! ~”

“Phụt! ~”

Ta ăn người! Đường Cửu nghĩ gì mà nói lời ấy vậy? Ba người ẩn núp phía sau rừng cây đã cười lăn cười lộn rồi, nên cười rất là khó chịu, che miệng cổ kìm nén rất là vất vả, có ý tứ nhất là Lam Thiếu Lăng và Tống Ngạn Triệt, cũng không phải che miệng của mình, mà là miệng của đối phương! Hai huynh đệ này thật là ần ý, lại đến độ che miệng cho đối phương! Đậu Phù Dung ở một bên vô cùng ước ao ghen tị, tại sao giữa nàng và Lam Thiếu Lăng lại cách một Tống Ngạn Triệt chứ? Cơ hội tốt biết bao?

“Đừng ăn ta, đừng ăn ta, đừng ăn ta! Ta biết sai rồi, cô nãi nãi. Không phải, sói nãi nãi, ta đây cũng không dám chọc giận người nữa, cũng không dám chọc giận bạn bè của người, các người cứ tu luyện ở đây cho tốt, tiểu nhân ta sẽ lăn, lăn!” Bạch Đại Ngọc ngồi dưới đất vung tay loạn xạ, sau đó liền lăn một vòng chạy, chạy trốn rất mau!

Đường Cửu đợi đến khi Bạch Đại Ngọc chạy không còn tăm hơi, ngửa cổ một cái, háng giọng, hô: “Mấy tên kia, còn không ra!”

“Ha ha. Ha ha. Nhị tẩu!”

“Biểu muội!”

Tiếng kêu này, lại thừa ra hai giọng nói, hai người Biệt Tiêu Tuyết và tiểu tử Lịch Nhược Hải này đến đây lúc nào?

“Còn có!” Đừng tưởng rằng hai người này là thu hoạch ngoài ý muốn. Có người đã đi ra, dđieenxdafleequsyddoon những người vây xem nào nhiệt khác cũng không phải ra nữa, không thể nào, một người cũng đừng nghĩ có thể chạy được!

Lam Thiếu Lăng: “Há ha! Nhị tẩu!”

Đậu Phù Dung: “Cửu nhi!”

Tổng Ngạn Triệt: “Bà diên!”

Đối mặt với tên gọi yêu của Tổng Ngạn Triệt, Đường Cửu bày tỏ vẻ không dám nhận: “Chuyện gì? Đồ thần kinh?”

“Ngươi nên gọi là chàng diên! Bà diên, chàng diên, thật là xứng đôi! Ngươi nói đúng không!” Tổng Ngạn Triệt tiến lên, cột nhà, bắt đầu mồm mép bịp người.

“Ngươi!” Chồng nạnh trợn mắt, không có chút tác dụng gì! Tổng Ngạn Triệt người ta vốn không sợ hãi nha!

Vợ chồng nhà người ta hai mồm mép bịp người, vô cùng ân ái, những người khác vẫn nên mau mau tránh thôi. Lịch Nhược Hải, Biệt Tiêu Tuyết, Lam Thiếu Lăng, Đậu Phù Dung, hai người thành một đôi, trốn nhanh!

Mặc dù Lam Thiếu Lăng không tự nguyện, cùng Đậu Phù Dung tạo thành một đội rồi đi, thật là muốn lấy mạng hần mà, cô nương này lúc nào cũng sẵn sàng bỏ nào vào hần. Lam Thiếu Lăng cảm thấy mình rất là nguy hiểm. Cứ bị người như vậy nhìn chăm chăm như hổ rình mồi, Lam Thiếu Lăng không hề cảm giác an toàn nào. Đáng thương cho hần, đường đường là nam nhi bảy thước, lại bị một cô nương dọa sợ đến như vậy. Chỉ là, điều này cũng không thể trách hần nha? Vị này Đậu cô nương này vô cùng mạnh bạo.

“Huynh nhìn bọn họ một chút xem!” Tiểu nha đầu Biệt Tiêu Tuyết này, từ sau khi thân thể tốt lên, càng ngày càng tinh quái, còn cười Lam Thiếu Lăng. Lịch Nhược Hải nhìn khuôn mặt quần bách[?] của Lam Thiếu Lăng, cùng Đậu Phù Dung không ngừng quần quanh, cười không nói.

Vị tiểu muội muội Đậu gia, một lòng muốn câu con rùa vàng về làm rể. Hôm nay gặp được Lam Thiếu Lăng vừa có tiền, anh tuấn lại còn nhà giàu, không dùng thủ đoạn mạnh mẽ để câu được, há lại chịu từ bỏ ý đồ? Chỉ là phương pháp kia cũng quá đáng sợ rồi, nhìn Lam Thiếu Lăng sợ tới mức chỉ hận bây giờ không được lên trời xuống đất, lập tức trốn đi mà xem.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nương Từ Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: CHƯƠNG 29: NAM NỮ GIÀ TRẺ

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Tham kiến Giáo chủ!” Một chỗ khác phía sau núi, vắng vẻ lạnh lẽo, màn đêm như nước, gió thu lạnh thấu xương. Gió trên núi, hoàn cảnh vắng lạnh này cũng báo trước không khí nơi này khác hoàn toàn với không khí ấm áp lãng mạn vui vẻ của đám người Đường Cửu, nơi đây không có ấm áp, chỉ có bóng lưng lạnh như băng, vô vàn âm mưu, cùng một người một lòng, không bao giờ hối hận chờ đợi.

“Trong khoảng thời gian này ngươi làm ra tốt, võ công của Đường Cửu rất tiến bộ, tạm thời không cần dạy nòng, ta tin Tổng Ngạn Triệt sẽ rất nhanh tự mình ra tay, dốc túi truyền cho.” Bóng lưng tuấn lãng cao lớn, nhưng chỗ nào cũng tỏa ra hơi thở lạnh thấu xương, giọng nói lạnh lẽo, đầy mùi âm mưu.

“Dạ!” Không có bất kỳ lời nói thêm gì thừa thải, một câu dạ lưu loát, lại khiến bóng lưng lạnh lẽo đó run một cái. Nàng chưa bao giờ là một người có thể quyết đoán, độc ác, mỗi một lần, mỗi một chuyện khiến người ta lạnh lẽo thấu xương, đều do hần buộc nàng làm, hôm nay lại không do dự nữa sao? Rốt cuộc là vì sao?

“Tình hình giữa Lịch Nhược Hải và Biệt Tiêu Tuyết sắp đến lúc rồi, Tổng Việt cũng nên hiện thân, thời khắc mấu chốt, đi tìm Tổng Ngạn Lăng, hần sẽ giúp ngươi một tay.” Vẫn không quan tâm, chỉ nói kế hoạch kế tiếp. Trong lòng Tần Mộ Sắc mất mát, cuối cùng trong lòng hần vẫn không có chỗ cho bất kỳ ai. Cũng đúng, ngay cả người thân cũng không có, huống chi là mình? Nàng cũng chỉ là thủ hạ của hần mà thôi.

“Là lừa hần giúp ta một tay chứ?” Tần Mộ Sắc cười lạnh lẽo lại tuyệt diệu, mỹ nhân kếp? ! Ha ha ha. Cuối cùng mình cũng chỉ là công cụ báo thù của hần mà thôi, một thanh đao sắc bén, một thanh đao sắc bén giết người không thấy máu.

“Mộ Sắc.” Giọng nói hơi chuyển, như có ý hòa hoãn, âm thanh tuy còn giá lạnh, nhưng cũng có nửa phần nhiệt độ, “Mộ Sắc, vận mệnh của chúng ta không thể lựa chọn, cả Đường Cửu cũng giống như vậy, báo thù, phục quốc, là sứ mạng của chúng ta! Không ai thay đổi được vận mệnh của chúng ta, chúng ta bị mất nước nợ máu, không chấp nhận bản thân có nhân từ và mềm lòng. Coi như Đường Cửu là muội muội của ta, ta cũng vẫn đẩy nàng vào

tuyệt cảnh, đẩy vào bước đường cùng. Nàng thân là hậu duệ hoàng thất, thân là huyết mạch hoàng tộc, đây là trách nhiệm nàng phải gánh. Ta, ngươi và nàng đều giống nhau, không có ai có thể chạy trốn vận mạng trời buộc, hơn nữa ta cũng không muốn chạy trốn, trên người chúng ta nợ máu, phải do chúng ta tự mình đòi lại.”

“Nhưng Đường Cửu không biết cái gì! Như ngươi cứ từng bước từng bước đẩy nàng xuống vực sâu khổ sở, ngươi nhẫn tâm sao?” Mặc dù Tần Mộ Sắc được xưng là Lạt thủ y tiên, nhưng chưa bao giờ nàng là một người máu lạnh vô tình, tàn nhẫn cũng chỉ là vũ khí để nàng bảo vệ mình.

“Nàng cũng đã trải qua mười tám năm tiêu điều tự tại, đến lúc trở lại rồi.” Với Tần Mộ Sắc, dĩ nhiên vị Giáo chủ tự xưng là ca ca này vô cùng độc ác, toàn tâm toàn ý muốn cho Đường Cửu dục hòa trùng sinh, “Khô sở sẽ làm nàng hiểu, cái gì là hận nước thù nhà!”

Quảng lại câu nói cuối cùng, bóng lưng quý quý, biến mất trong rừng cây, bỏ lại một mình Tần Mộ Sắc đau thương dưới ánh trăng. Ngẩng đầu nhìn trăng, trăng sáng cũng lạnh lẽo như thế, nàng mệt quá, mệt quá! Cố gắng ngăn lại nước mắt, chậm rãi hai mắt nhắm lại, gió đêm sao lại rét, ánh trăng sao lại lạnh, tại sao lại có người băng giá như thế, sống như thế, là vì đi lại ở thế gian lạnh như băng này sao?

Nàng không thích hại người, không thích giết người. Nhưng vì Giáo chủ, cái gì nàng cũng nguyện ý đi làm, tình cảm thanh mai trúc mã trong lòng hần, cuối cùng cũng không bù không được nợ nước thù nhà. Cả đời này của nàng cũng như vậy, nhất định phải đuổi theo bước chân người kia, từng bước từng bước tiến về nơi mà mãi mãi không quay trở lại được, cũng là trở về với cát bụi.

Nhưng còn Đường Cửu? Tần Mộ Sắc vì nàng mà tiếc hận, nàng vốn là người vui vẻ không ưu sầu, nhưng dưới sự sắp đặt của giáo chủ, từng bước từng bước hướng bọn họ đặt chân lên con đường không lối về. Đường Cửu ơi Đường Cửu! Chỉ đành đồ thừa là số người không tốt, giống như chúng ta, lưng đeo huyết hải thâm cừ, cũng không phải mãi mãi vui vẻ ung dung. Công chúa, thật xin lỗi.

Những ngày nữ giả nam trang trôi qua cũng không tệ. Tuy ánh mắt của phu tử tốt lắm, nhưng giống như lời của Tống Ngạn Triệt nói, ông không đưa ra được chứng cứ chứng minh Đường Cửu là nữ, chẳng lẽ lại lộ y phục? Họ cần rằng không nhận, phu tử cũng chẳng còn cách nào khác. Thật ra thì quan trọng nhất vẫn là phu tử khoan dung, không so đo với tiểu nữ tử, chỉ cần họ không cải trang cải dạng đi thi khoa cử, Trần phu tử cũng sẽ mở một con mắt, nhắm một con mắt. Trên núi kham khổ, ông cũng không tin nhóm tiểu nữ tử này có thể ở nơi này cả đời.

Trong thư viện náo nhiệt nhất không phải mấy vị cô nương cải trang giả dạng, mà là một đám nam nữ già trẻ quần lấy người khác không buông.

Nam là Tống Ngạn Triệt, mỗi ngày đều quần quít trên chộc nàng dâu ngọc của hần. Một ngày không nói lời ác độc, không tìm người nhà gây gỗ thì toàn thân không được tự nhiên, nhất định phải để Đường Cửu đánh hần, trong lòng hần mới thoải mái. Đứng là loại thiếu đánh thích ngược!

Nữ là Đậu Phù Dung, ngày ngày đều quyến rũ Lam Thiếu Lăng, hơn nữa cô nương này rất tinh ranh, lúc thì đi rón rén, đi lắt lư để quyến rũ. Lúc thì tưới hoa, vô cùng hồn nhiên ngây thơ, vẩy nước, cầm một thùng nước, còn không cần thận, đổ tất cả lên trên đầu Lam Thiếu Lăng, Lam Thiếu Lăng đáng thương cứ như vậy bị cảm lạnh.

Vì vậy, Đậu Phù Dung lại đổi bộ dạng khác, đổi thành loại dịu dàng sẵn sàng, ngày ngày đều mớm thuốc cho Lam Thiếu Lăng. Lam Thiếu Lăng không uống cũng không được, nàng ta cứ rót vào cái phễu đổ vào miệng đó! Giờ phút này nàng ta cũng không nóng bỏng nhiệt tình, có thể thấy được cũng không phải thật tâm thích Lam Thiếu Lăng, nếu không phải là sợ lây bệnh, sớm nên ngâm thuốc, tiến gần hơn rồi!

Lam Thiếu Lăng bị bệnh đã rất đáng thương, lại bị Đậu Phù Dung cầm cái phễu cạy miệng ra, mạnh mẽ rót vào mồm hần thuốc đắng, cảm giác kia khó không thể tả, dứt khoát đóng cửa không gặp, bảo gia đình bên cạnh Tống Ngạn Triệt là Quảng Tiến tiến vào hầu hạ. Dĩ nhiên, Biệt Tiểu Tuyệt không yên lòng, mang Song nhi tới đây.

Đậu Phù Dung không nhúng tay vào được, tức bực dậm chân, xem thường Quảng Tiến và Song nhi, trở lại còn oán trách Đường Cửu và Biệt Tiểu Tuyệt, hi vọng các nàng đưa Quảng Tiến và Song nhi ra xa một chút, xa một chút, xa một chút nữa.

Đường Cửu nào dám, tiếp tục như vậy nữa, Lam Thiếu Lăng rất có thể sẽ chết trên tay Đậu Phù Dung, liền chọn đưa ra chính sách lựa dụ dỗ, nói cho Đậu Phù Dung biết cô nương nhút nhát, dễ đặt mới khiến người ta thích. Ngươi xem Tiểu Tuyệt cũng dễ đặt. Đậu Phù Dung vừa nghĩ, cũng đúng. Vì vậy đậu Phù Dung lại đổi tác phong, Táng Hoa! Mỗi ngày làm cho mình bi thảm, đau thương buồn bã, giống như sau một khắc sẽ sụp đổ.

Lam Thiếu Lăng vừa nhìn thấy, trái tim lại ghen lại, ngươi muốn chôn hoa thì chạy trốn xa một chút, chạy đến trước mặt bọn họ khóc lóc rồi rít, hần còn chưa chết!

Bốn tổ nam nữ già trẻ này, hai vị còn lại cũng chẳng kém.

Già tất nhiên là Tống Việt dùng tên giả Thiết Trung Nhạc rồi, cả ngày xuất quỷ nhập thần quần lấy Lịch Nhượng Hải. Người ta vào nhà xí, hần cũng ở đây, đột nhiên nhảy ra, Lịch Nhượng Hải bị dọa chạy như điên ra khỏi nhà xí. Cái lão biến thái Tống Việt đó nhìn bóng lưng Lịch Nhượng Hải rồi đi, còn đứng đấy gật đầu khen, không hổ là nhi tử của Lịch Trung Thiên năm đó, xương cốt kỳ lạ, nhìn cách đi đứng, là kỳ tài võ thuật đấy!

Kỳ tài em gái ngươi ý! Mỗi ngày trôi qua với Lịch Nhượng Hải khổ không thể tả, vừa ngẩng đầu đã thấy lão nhân ngồi trên xà nhà, ở đó cầm kiếm chọc chọc: “Ài, ta dạy cho ngươi luyện võ nhé!”

Khóc lớn! Lịch Nhượng Hải phát hiện kể từ khi sau khi nhóm Đường Cửu, Biệt Tiểu Tuyệt lên núi, này lão già điên này càng ngày càng điên cuồng, mỗi ngày đều làm phiền không ngừng, ngay cả Lịch Nhượng Hải muốn gặp Biệt Tiểu Tuyệt cũng không thể. Dĩ nhiên, Lịch Nhượng Hải quyết định khuất phục, bái lão già cổ quái này làm sư, bái sư phải hỏi tên họ, dĩ nhiên Thiết Trung Nhạc không dám nói tên họ của mình. Cái tên Thiết Trung Nhạc này không dám nói, cái tên Tống Việt này cũng không thể nói, trực tiếp nói họ Việt, Việt tiền bối, Việt lão sư phụ.

Từ đó, Lịch Nhượng Hải vượt qua điều hán ghét nhất trên cuộc đời này, học võ! Cha hán chết bởi quyết đấu giang hồ, nương hán vì tình mà chết, võ công làm hại hán nhà tan cửa nát, hán ghét nhất là võ công. Nhưng nếu không theo vị lão tiền bối này, chỉ sợ là hán sẽ không có cơ hội tiếp tục ngắm trăng ngắm hoa, ngắm thi tác đối với Biệt Tiêu Tuyệt nữa.

Lại nói, vị này lão tiền bối già vò đã lâu, không khỏi gọi lên ước mơ về võ thuật của Lịch Nhượng Hải thưở nhỏ. Thật ra thì, khi còn bé Lịch Nhượng Hải rất thích luyện võ, quyết chí muốn giống cha hán làm thiên hạ đệ nhất kiếm. Chỉ là sau lại, đúng là thiên hạ đệ nhất kiếm đòi người làm, nhưng cũng không phải thừa kế nghiệp cha, mà đổi thành người khác —— Thiết Trung Nhạc! Kẻ thù giết cha hán đang ở trước mắt, nhưng mà Lịch Nhượng Hải lại hồn nhiên không biết, coi như Lịch Nhượng Hải biết người trước mắt là Thiết Trung Nhạc, cũng sẽ không báo thù, nhiều nhất chỉ là nói lời ác độc, không bao giờ gặp nhau, trốn đến tận chân trời góc biển cũng không muốn thấy hán.

Sau khi phụ mẫu Lịch Nhượng Hải đều mất, liền cách xa giang hồ, nhưng hán vẫn nhớ quy củ của giang hồ như cũ, tỷ võ quyết đấu, tử sinh không oán! d/ie.n d;an l'e q-uyd,on Phụ thân của hán chết bởi quyết đấu, hán không thể báo thù, vĩnh viễn không thể.

Nam nữ già trẻ, bốn kẻ phiền phức, vị cuối cùng, chính là người cùng lên núi với đám người Đường Cửu, Tống Ngạn Lăng. Người thiếu niên, khả năng quán người cũng có tiêu chuẩn nhất định. Bốn kẻ phiền phức, ba người phụ tử Tống gia đã chiếm hơn nửa, có thể thấy được đây là gia đình có tiếng là học vấn uyên thâm nha.

Người trẻ là Tống Ngạn Lăng, tha thiết ngóng trông quán lấy Tống Ngạn Triệt, nói cái gì mà năm trăm năm trước là một nhà. Không cần đến năm trăm năm trước cũng là một nhà. Tống Ngạn Triệt thâm nghĩ, tương hán ngu sao? Chỉ là ngay cả cha hán cũng không thể nhìn, đệ đệ này không phải một mẹ sinh ra, cũng không biết đối mặt ra sao, tất nhiên có thể tránh liên tránh, mượn khả năng này, lại đi làm phiền, quấy rầy Đường Cửu, Đường Cửu tức giận tới mức nói, “Người thật là phiền phức! Phiền! Phiền!”

Đường Cửu bị làm phiền nên không có cơ hội đưa Thượng Quan đại ca xuống núi. Lại bỏ lỡ sau khi Thượng Quan đại ca lên núi, đợi hai ngày cũng đều cùng Trần phu tử ở chung một chỗ ôn chuyện, sau lại trò chuyện với Lam Thiếu Lăng, Tống Ngạn Triệt, rồi đi xuống núi, ngay cả một cộng long chân Đường Cửu cũng chưa sờ.

Ngay cả một cộng long nàng cũng không được vuốt. Tống Ngạn Triệt không thích lão bà hán quán quit nam nhân khác, cho dù là đại ca, là ân nhân cứu mạng thì sao, đại ca hán cũng là ân nhân cứu mạng của hán và Lam Thiếu Lăng, vẫn là ân nhân cứu mạng của rất nhiều rất nhiều người.

Tống Ngạn Triệt nghĩ đến đây liền nhớ tới lần đầu tiên hán và Lam Thiếu Lăng gặp Thượng Quan Hành, cũng giống như Đường Cửu gặp Thượng Quan Hành khi biến hiệu ở hội Hoa Đăng rơi, cũng được Thượng Quan Hành cứu. Chẳng qua hán và Lam Thiếu Lăng không gặp phải việc rơi biến hiệu mà là gặp cướp ở ngoại ô, suýt nữa bỏ mạng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nương Từ Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: CHƯƠNG 30: CHẲNG BAO LÂU NỮA SẼ GIƯỜNG KIẾM TIỀN GIANG HỒ

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Khi đó, hán và Lam Thiếu Lăng trẻ người non dạ, lúc ấy Tống Ngạn Triệt mới gặp sư phụ, cũng chính là cha hán, học hai chiêu võ, Lam Thiếu Lăng cũng tìm sư phụ, học mấy chiêu. Hai người liền có ý nghĩ muốn hành hiệp trượng nghĩa, chạy tới ngoại ô, kết quả.

Ánh tà dương như máu, hai thiếu niên tay cầm trường kiếm, đối mặt với một đám người bao quanh bọn hán, kêu gào bảo chúng là mã tặc (bọn cướp cưỡi ngựa), căng thẳng nuốt nước miếng. Tuy đã dùng toàn lực, nhưng rốt cuộc bởi vì sức yếu, người thiếu niên mới vừa học được võ công, sao đánh được đám mã tặc người cao ngựa lớn, vừa đánh mấy chiêu, đã bị thua lỗ ra đất, bị người ta hung hăng giẫm đạp dưới lòng bàn chân.

Dĩ nhiên mục đích của mã tặc không phải muốn giết hai người bọn hán. Bọn họ biết, đây là Tống gia và Lam Thiếu gia, giá trị rất lớn! Thân thể quý giá, rất đáng tiền!

Thiếu niên Tống Ngạn Triệt và Lam Thiếu Lăng vốn nghĩ rằng chắc chắn mình sẽ thành con tin, hơn nữa bọn họ đã thấy diện mạo của mã tặc, bắt kẻ trong nhà có giao tiền chuộc hay không, nhất định con tin sẽ bị giết. Không ngờ một vị đại ca ca lớn hơn vài tuổi từ phía trên trời giáng xuống, một khác kia Tống Ngạn Triệt và Lam Thiếu Lăng giống như thấy được trên người đối phương tỏa ánh sáng.

Cứu bọn họ chính là Thượng Quan Hành, đến nay Tống Ngạn Triệt, Lam Thiếu Lăng vẫn nhớ phong thái bức nào, bản lĩnh khí thế bao nhiêu của Thượng Quan Hành. Ân cứu mạng suốt đời khó quên, sau lại quen thân, hai người Tống Ngạn Triệt, Lam Thiếu Lăng càng khâm phục vị đại hiệp Thượng Quan Hành hành hiệp trượng nghĩa. Bạn bè của Thượng Quan Hành ở khắp thiên hạ, là người hào phóng trượng nghĩa, khí độ bất phàm, quả thật hình mẫu quân tử.

Thượng Quan Hành cho người ta cảm giác phóng khoáng, không phải người đàn ông thô lỗ, làm cho người ta như được gặp gió xuân. Càng lâu, hai người Tống Ngạn Triệt, Lam Thiếu Lăng đều cảm thấy Thượng Quan Hành là một quân tử chân chính, quân tử thẳng thắn vô tư, quân tử dịu dàng như

ngọc, kết hợp hoàn mỹ trên người hắn.

Nhưng gần đây loại cảm giác này ở trong lòng của Tống Ngạn Triệt lại thay đổi, rất nhiều dấu hiệu làm cho Tống Ngạn Triệt không thể không hoài nghi đại ca, kết nghĩa này. Ngay cả lão già cũng nói Thượng Quan Hành khả nghi, khiến Tống Ngạn Triệt không thể không nghi. D;ie.n d;an/e q'ly.yd'on Nhưng Tống Ngạn Triệt luôn nghĩ đến tình nghĩa huynh đệ giữa bọn họ, một mặt Tống Ngạn Triệt không thuyết phục được mình không được hoài nghi Thượng Quan Hành, một mặt đáy lòng lại có một âm thanh không ngừng nói cho hắn biết, đừng hoài nghi, mỗi lần Tống Ngạn Triệt nghĩ đến đây trong lòng vô cùng rối rắm.

Khuyết tay của Đường Cửu đập vào ngực Tống Ngạn Triệt : “Này! Nghi gì thế? Tại sao gọi cũng không phản ứng?” Không phản ứng? Nàng lại ra tay lần nữa, còn có thể không phản ứng? Vậy thì thành thân! Lần này Tống Ngạn Triệt trúng một bàn chân mà chẳng khác gì tan nát trai tim, hắn đau đến nhe răng nhếch miệng, bò lồm ngồm trên đất, giống như là bị thương rất nặng, tựa như bị hành hạ rất đau đớn.

Hành vi này của Tống Ngạn Triệt khiến Đường Cửu sợ hãi trợn mắt hốc mồm, không phải nàng chỉ đập một cái thôi sao, tại sao lại thế chứ? Tên này lăn lộn đầy đất, từ đông lăn đến tây, từ tây lại lăn sang đông, lăn qua lăn lại, định làm bánh xe à?

Đường Cửu sợ ngây người, tại sao Tống Ngạn Triệt lại phô trương như vậy? Trời sinh là kẻ giả bị đụng rất giỏi, chỉ cần người khác búng một cái vào đầu hắn, hắn có thể bay vọt qua cả khe núi lớn!

Đường Cửu chỉ vào Tống Ngạn Triệt đang quay cuồng trên mặt đất, trợn mắt nhìn, cực kỳ tức giận, nói: “Này! Ngươi đứng lên cho ta!”

Đứng lên thì đứng lên thôi! Ôm bắp đùi ~! Tống Ngạn Triệt kêu “Ai u ai u”, bắt đầu chiêu thứ hai của người giả bị đụng, ôm bắp đùi! Ôm không buông tay! Mặc cho Đường Cửu bỏ thế nào cũng rơi không buông, tên này chính là một cái kẹo mè xừng. Đường Cửu kéo một chân, đi tới đi lui, vung qua vung lại, cũng sắp bắt kịp với Phật Sơn Vô Ảnh Cước rồi, nhưng vung như thế nào cũng không buông.

Đường Cửu cũng chịu thua, y như thuốc cao bôi trên da chó.

Đường Cửu sao biết, Tống Ngạn Triệt đã dùng Triêm Y Thập Bát Diệt, công phu Thiếu Lâm chính thống. Không ngờ người giả bị đụng vì ôm bắp đùi mà ngay cả võ thuật Thiếu Lâm cũng mang ra dùng, lão từ hắn mà biết chắc cũng tức chết.

Nhớ năm đó, chiêu võ này là do lúc Thiết Trung Nhạc làm tục gia đệ tử ở Thiếu Lâm học được! d;i.end;an'l'eq.u.yd.on Lúc nhỏ thân thể Tống Việt không tốt, được cao tăng chỉ điểm, tổ phụ tổ mẫu Tống Ngạn Triệt, đưa cha Tống Ngạn Triệt, cũng chính là Tống Việt đến Thiếu Lâm tập võ, lúc này mới bảo vệ được danh hiệu chín đời chỉ có một đứa con trai của Tống gia.

Sau khi Tống Việt rời khỏi Thiếu Lâm, mới vào Thiết Kiếm Môn. Khi đó Tống gia đã có ý muốn Tống Việt vào con đường làm quan, sắp xếp hắn làm mưu sĩ, thủ hạ của Tiết Vạn Quân. Nhưng Tống Việt, một lòng muốn làm thiên hạ đệ nhất kiếm, đề hành tẩu giang hồ dễ dàng, đổi tên thành Thiết Trung Nhạc, từ đó lấy tên tuổi Thiết Trung Nhạc hành tẩu giang hồ, cũng chính là bởi vì hắn háo thắng như vậy, mới tạo ra bi kịch của hai nhà Lịch, Biệt.

Đường Cửu nhìn thuốc cao bôi trên da chó trên chân, không thể làm gì, chỉ đành phải ngửa mặt lên trời cười dài. Trời ơi! Tại sao nàng phải ở chỗ chung một mái nhà với đóa hoa kì dị này, trời ơi! Tại sao nàng lại rơi vào cái tình cảnh này.

Ngày! Lại một ngày trôi qua, Đường Cửu và Đậu Phù Dung học tập đã tạo ra rất nhiều chuyện cười. Bởi vì hai đôi mắt nhìn chăm chăm không ngừng nghỉ của Tống Ngạn Triệt và Lam Thiếu Lăng, đương nhiên Tần Mộ Sắc cũng sẽ không làm cái gì, vốn cũng chẳng cần nàng làm cái gì, tiếp tục im lặng, yên lặng chờ cơ hội đến, tất cả sẽ bắt đầu đi về phía sự thực tàn nhẫn kia, từ từ mờ ra chân tướng, Tống gia, sắp nghênh đón biến động lớn.

Một ngày, trời trong nắng ấm, Tống Ngạn Triệt cảm thấy đây là lúc để Lịch Nhượng Hải biết một chút về vị sư huynh này của hắn rồi. D;ien d;an'l'e q'uyd,on Từ lúc thu Lịch Nhượng Hải làm đồ đệ, lão già này liền bắt đầu lén lút lút lút dạy học trò.

Hơn nữa còn ba lần bảy lượt không cho phép hắn đến gần. Tống Ngạn Triệt cũng muốn biết, rốt cuộc lão già này lén lén lút lút đang làm những gì. Ngày trước Tống Ngạn Triệt không có hứng thú nhiều chuyện, cũng chẳng cần hứng thú, chuyện gì cũng chẳng buồn hỏi thăm.

Nhưng gần đây hiếu kỳ trong lòng Tống Ngạn Triệt càng ngày càng nhiều. Trong tim dâng lên một cảm giác lo lắng về nguyên nhân khiến hắn tò mò. Không hiểu sao, trong lòng Tống Ngạn Triệt luôn lo lắng, cũng thật sự đã chuẩn bị trước khi tự tay vạch trần chân tướng đó, vạch ra từng lớp sương mù. Tống Ngạn Triệt rất sợ, hắn luôn có dự cảm chẳng lành, không nói được, không nói rõ, không khỏi lo lắng, không khỏi khủng hoảng, trong lòng hoang mang.

“Này! Đại ca! Tại sao huynh lại ở đây?” Hắn gọi người khác là đại ca, người khác cũng gọi hắn là đại ca. Bởi Tống Ngạn Lăng, Tống Ngạn Triệt không biết có nên đến rừng cây nhỏ nữa hay không?

Đi, chẳng lẽ ba người phụ tử sẽ tỷ thí? Không đi, chỉ sợ rằng lại vượt mất Lịch Nhượng Hải. Có câu nói “Bắt trộm phải có tang vật”! Sai rồi! Bắt trộm phải có tang vật, nếu lão già biết, rất có thể sẽ bỏ hắn một kiếm, cứ như là người ta làm chuyện ám muội không bằng.

“Ngươi đừng gọi ta là đại ca! Nếu không ngại, cũng như Thiếu Lăng gọi ta là nhị ca là được.” Tống Ngạn Lăng cứ gọi đại ca đại ca, thật sự Tống Ngạn Triệt cảm thấy nghe không quen.

“Vậy sao được? Đệ có không bái huynh làm anh em kết nghĩa, vậy sau này đệ gọi huynh là ca nhé! Ca, a ca, ca ca, ca! Ca! Ca!” Ca thì ca! Tại sao còn chu mỏ làm nũng đây? Dễ thương đến mức Tống Ngạn Triệt lạnh đến buồn nôn, tiểu tử này cũng chỉ nhỏ hơn hắn khoảng hai tuổi, tại sao nhìn giống như là rất nhỏ vậy, làm việc trẻ con như thế?

Tổng Ngạn Triệt nhanh trí, Tổng Ngạn Lăng này trừ việc thích quán hấn ra, còn thích quán Lịch Nhực Hải và Biệt Tiêu Tuyết. [đ;ie'ndlan;eq.uyd'on](#) Tổng Ngạn Triệt cong cong khỏe miệng, cười nói: “Ta hỏi ngươi, có phải đã nhìn ra Biệt thư ngôn là một nữ tử hay không, ngươi xem xem, không phải quán nàng thì là quán Lịch huynh, ngươi nói xem, rốt cuộc là ngươi thích Biệt thư ngôn hay thích Lịch Nhực Hải?”

Tổng Ngạn Lăng trả lời: “Là ca! Là ca! Ta thích ca! Không thấy ngay cả tên cũng rất giống sao?”

“Cám ơn! Ta không thích nam nhân.” Tổng Ngạn Triệt hai tay khoanh lại, che trước ngực, lùi một bước lớn, co cẳng chạy.

“Đã từng thấy các lý do thoát thân, nhưng chưa từng thấy lý do như vậy?” Tổng Ngạn Lăng gãi đầu một cái, “Không phải phát hiện cái gì chứ?” Kinh nhờ, là do về bề ngoài này của hấn! Không nói cái gì thì mọi người cũng nhìn ra được hấn là phiên bản nhỏ của Tổng Ngạn Triệt, dáng dấp như một khuôn đúc ra. Nếu không phải là lão nhân Thiết Trung Nhạc kia ra ngoài thì dịch dung cả ngày, ba người này, đứng chung một chỗ, chính là một bản vẽ về gen di truyền. Bề ngoài giống nhau như đúc, như một khuôn đúc ra, y hệt nhau.

“Ai ôi! Sư phụ! Đã lâu không gặp! Lại thu đồ đệ sao? Giới thiệu chút cho ta nhận biết đi.” Được lắm, cố ý giả bộ ngu ngốc u mê! Tổng Ngạn Triệt vừa đi lên liền gào lớn, điệu bộ này, tạo sao Lịch Nhực Hải lại nhìn quen mắt như vậy chứ? Đường Cửu?! Quá nhiên ở lâu với biểu muội hấn, bị lây bệnh rồi.

“A ôi a! Lịch huynh hă! Đã lâu không gặp, huynh chính là sư đệ ta sao? Thật là bất ngờ, không tưởng tượng nổi! Ta có võ công, còn có một sư phụ. Chính là lão già này, về sau chúng ta chính là sư huynh đệ, không có việc gì có thể cùng đi đến rừng cây nhỏ này gặp lão già này!”[đ;ie'nd'an.leeqssuydoodn](#) Lời này của Tổng Ngạn Triệt, như là bắc cầu kể chuyện, giọng điệu này là tới để trừu chọc sao?

“Bái kiến. Sư huynh.” Nhìn tư thế này của Tổng Ngạn Triệt, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, không ngờ lại kiềm nén gòì như thế! Chờ đợi để thành đại ca đúng không! Muốn biểu muội phụ hấn hạ mình sao? Huống chi mình cũng sẽ trở thành biểu muội phụ của hấn, hôm nay Tổng Ngạn Triệt lại trở thành sư huynh của hấn thật đúng là đè ép hấn một cái đầu! Ngay tho! Nhảm chán! Lịch Nhực Hải không nhìn được cong khỏe miệng, khề cười lên.

Đúng! Biểu muội phụ! Thật ra Tổng Ngạn Triệt hấn cũng là vì ba chữ biểu muội phụ này mà tới, dù sao bây giờ Biệt Tiêu Tuyết đang ở trên núi, lắm thầy nhiều ma, ngộ nhớ chuyện lộ ra ngoài, sẽ không tốt cho thanh danh Tiêu Tuyết. Tuy nói ít người biết thân phận của Tiêu Tuyết, nhưng danh tiếng nữ nhi quan trọng nhất. Nếu nàng và Lịch Nhực Hải yêu nhau thật lòng, việc hôn sự này nên sớm làm.

Tổng Ngạn Triệt hấn đã tâm sự rõ với nương, hơn nữa đám nữ nhân này ở trên núi đợi cũng không hay! Mặc dù bọn hào sắc Bạch Đại Ngốc không đến quấy, nhưng là ngộ nhớ truyền đi, không tốt cho thanh danh thư viện, hơn nữa chuyện dưới núi cũng qua rồi.

Kinh Triệu Doãn cũng không tiếp tục lật tung thế giới để tìm mấy nữ hiệp này nữa, đã đến lúc đưa họ về nhà, tránh cho Bạch Đại Ngốc hiểu ra, lại tiếp tục như ong bướm quần lấy bọn Đường Cửu.

Thiết Trung Nhạc nhìn người sư đệ này bái kiến sư huynh, thăm nghĩ, tiểu tử thú này ra oai cái gì chứ? Từ lúc đưa bé Ngạn Lăng kia lên núi, Thiết Trung Nhạc sợ thân phận của mình không dôi gạt được nữa, liền vội vàng thu Lịch Nhực Hải làm đồ đệ, khó tránh khỏi lơ là tiểu tử này. Nghĩ kỹ một chút hình như đã rất lâu không cùng nhau luyện võ.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: CHƯƠNG 31: BIỂU CA CỦA NÀNG, BIỂU CA CỦA NÀNG CŨNG LÀ BIỂU CA CỦA HẤN

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Khụ khụ. Vì sư Việt mỗ, rốt cuộc cũng thấy sư huynh đệ các ngươi nhận nhau, thật là vui mừng!” Thiết Trung Nhạc một bên đột nhiên ho khan một cái, tỏ vẻ hấn vẫn còn tồn tại, thuận tiện truyền lại một tin tức quan trọng.

Vì sư Việt mỗ? Còn là Việt mỗ? Nào có ai nói như vậy? Còn dùng tên giả nữa? Rốt cuộc lão già này có mấy cái tên giả? Ai quán ngươi họ gì? Tổng Ngạn Triệt thăm nghĩ, cần gì biết ngươi họ gì? Vốn cũng không phải tới để vạch trần hấn.

“Đúng lúc sư phụ ở đây, đồ đệ có một chuyện muốn thương lượng cùng sư đệ, vừa vặn nhờ sư phụ chủ trì chuyện lớn.”

Thương lượng cái gì? Thương lượng hôn sự, thương lượng hôn sự của Lịch Nhực Hải và Biệt Tiêu Tuyết. Chuyện này cũng dọa Lịch Nhực Hải giật mình, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tổng Ngạn Triệt, mới biết đây là sự thực.

Thiết Trung Nhạc kinh hãi a một tiếng, vô cùng lo lắng, chỉ mong không xảy ra chuyện rắc rối gì mới tốt. Hai cái đứa bé Nhực Hải và Tiêu Tuyết này, thật sự là một đôi trẻ mệnh khổ. Tuy rằng lo lắng, Thiết Trung Nhạc vẫn tự biết không nên lộ diện ở Tổng gia, nếu không rất có thể sẽ khiến đỏ máu ở hi đường, liền cười ha hả chạy nhanh như làn khói. Chỉ sợ Lịch Nhực Hải lại bướng bỉnh, bắt hấn chủ trì hôn lễ gì đó.

Trên thực tế Lịch Nhượng Hải cũng thật sự nghĩ như vậy, có dường có đi hấn, hơn nữa có sự phụ, bữa tiệc vui của hấn có thể có nhiều trường bối như vậy là chuyện rất tốt, vậy mà lão đầu tính tình cổ quái này chạy trốn còn nhanh hơn thỏ.

Đĩ nhiên Tống Ngạn Triệt biết lão già này chạy là vì cái gì, hấn cũng không ngăn lại, trước kia hấn nghĩ không hiểu, chuyện như thế nào mới có thể khiến mẫu thân giận đến nỗi tuyên bố trước mặt mọi người cái phụ thân thường không trở về nhà của hấn chết rồi. Bây giờ biết rồi, không phải là bởi vì si mê học võ, mà là bởi vì Tống Ngạn Lăng sinh ra. Ngay cả đứa bé ở bên ngoài cũng đã sinh ra rồi, với cái tính khí kia của mẫu thân hấn, há có thể tha thứ cho hấn! Chỉ là tuyên bố cha hấn chết rồi, vẫn là có chút hơi quá.

Nhưng mà, lão già này chết nhiều năm như vậy, cũng không muốn trở lại, có thể thấy được là do chính hấn không muốn về nhà. Nhưng theo tình hình hôm đó, xem ra, lão già và mẫu thân Tống Ngạn Lăng chẳng những không yêu, ngược lại còn hận. Vậy rốt cuộc là điều gì khiến lão già này có chết cũng không về nhà?

Thôi, đợi đuổi theo rồi hỏi lại. Trước giải quyết chuyện của Lịch Nhượng Hải và Tiêu Tuyết. [đi,ie.and/anl.eq/,uyd,on](#) Hấn chỉ có một cô biểu muội, nếu Lịch Nhượng Hải phụ lòng, quân khi gió Lịch Nhượng Hải là sự đệ hay sự muội, hấn đều không tha thứ.

“Khụ khụ. Nhượng Hải, về sau nếu người bắt nạt Tiêu Tuyết, biểu ca ta đây sẽ không tha cho người!” Tống Ngạn Triệt đứng quay lưng, gió phất lên ống tay áo, đứng chấp tay, rất có phong phạm của bề trên.

Giả bộ tiên phong đạo cốt cái gì? Đầu tiên Lịch Nhượng Hải khom người gập đầu, khẽ cong lưng, liền ôm quyền, nói một tiếng dạ, “Dạ!” Tiếp đôi lời, đôi tác phong, bắt chước, học theo bộ dáng thâm trầm của Tống Ngạn Triệt nói: “Khụ khụ. Ngạn Triệt, về sau nếu người bắt nạt Đường Cửu, biểu ca ta đây cũng sẽ không tha cho người!”

“Dạ!” Tống Ngạn Triệt cố nén nụ cười, học bộ dáng ôm quyền khom người của Lịch Nhượng Hải, rất mực cung kính. Hai người đối cho nhau, học bộ dáng của đôi phương, trêu đùa rất vui vẻ.

Cả Tống Ngạn Triệt và Lịch Nhượng Hải cười lẫn cười lộn, cười xong rồi, trong lòng Lịch Nhượng Hải dâng lên nỗi sầu lo mơ hồ. Gia cảnh của mình bản hàn, xứng với Tiêu Tuyết sao? Bệnh Tiêu Tuyết vừa khỏi, chẳng lẽ định để nàng gả cho mình chịu khổ sao? Ngay cả một cái tổ ấm mình cũng không có, vẫn ở tại Đường gia, chẳng lẽ định để Tiêu Tuyết đến ở Đường gia sao?

Tuy rằng Đường gia sắp sửa chữa đại trạch xong, nhưng kể từ sau khi Đường Thủy Sinh, cái kẻ mồm miệng bộc tuệch đến Đường gia, liền có rất nhiều thị phi phải trái. Bản thân mình bị Đường Thủy Sinh nói vài câu cũng chẳng sao, nhưng chẳng nhẽ lại để Tiêu Tuyết đi theo chịu uất ức bức này? Dì dường cũng không thể dành cả ngày để trông Đường Thủy Sinh, cũng không thể vá miệng Đường Thủy Sinh lại chứ?

Tổng phu nhân cũng cam lòng để cho Tiêu Tuyết đi theo mình chịu khổ sao? Vui sướng qua đi, trong lòng Lịch Nhượng Hải càng thêm lo lắng.

Sao Tống Ngạn Triệt lại không biết nỗi lòng của hấn, Tống Ngạn Triệt cười nói: “Lịch huynh đừng lo, chắc chắn gia mẫu sẽ không phản đối cửa hôn sự này. Ngay từ ngày đó, lúc Tiêu Tuyết khừ độc gặp rất nhiều nguy hiểm, Lịch huynh không chút do dự, bắt chắp nguy hiểm. Lúc cắt tay truyền máu, gia mẫu đã chắc chắn Lịch huynh có thể chăm sóc Tiêu Tuyết cả đời. Chỉ là, sau khi kết hôn, đành phiền Lịch huynh và Tiêu Tuyết ở lại Tống gia. Chỉ vì, ta và người cũng không ở nhà được mấy ngày, chúng ta còn phải lên núi đi học ! Chờ xong khoa cử, Lịch huynh học lên cao, tất nhiên Tiêu Tuyết sẽ phụ xướng phụ tùy, Lịch huynh đi đến đâu, nàng sẽ theo đến đó.”

Nỗi lòng Lịch Nhượng Hải bị Tống Ngạn Triệt nói trúng hết, Tống Ngạn Triệt cũng đưa ra phương án giải quyết, hấn không hy vọng Lịch Nhượng Hải buồn phiền vì chút việc vô vị này, thành kiến thế tục cần gì phải quan tâm? [D;ie.nd'anl\[eq.uyd/on](#) Huống chi, ban đầu lúc Tiêu Tuyết gặp nguy hiểm khi khừ độc, Lịch Nhượng Hải đã nghĩ, một chút máu thì tính là gì, cho dù muốn lấy mạng của hấn, hấn cũng sẽ không nháy mắt một cái.

Điểm này trong mắt Tống phu nhân, Tống Ngạn Triệt, tất nhiên là rất xúc động với chân tâm chân ý của Lịch Nhượng Hải. Thật ra thì, tất cả mọi người không đề ý đến, lúc ấy, theo đạo lý mà nói thật ra Biệt Tiêu Tuyết cũng không phải gặp nguy hiểm, nếu không, với y thuật của Tần Mộ Sắc, chắc chắn Cốc thần y sẽ không đặt tính mạng Biệt Tiêu Tuyết trong tay một lang băm

Tần Mộ Sắc làm bộ dáng đó tất nhiên là vì thúc đẩy tình cảm của Biệt Tiêu Tuyết và Lịch Nhượng Hải, để tình cảm của bọn họ càng ngày càng nồng đậm, cũng vì bọn họ xóa đi định kiến về môn đẳng hộ đối. Tuy nói Tống gia cũng không nghĩ phải môn đẳng hộ đối, nhưng lúc Đường Cửu gả vào, trong người còn mang tuyệt kỹ chung cất rượu!

Mà Biệt Tiêu Tuyết gả ra ngoài, tự nhiên Tống gia sẽ suy tính sẽ nhiều hơn. Nhưng mà có một nam nhân sẵn sàng từ bỏ mạng sống vì Biệt Tiêu Tuyết trong lúc nguy cấp lại khác. Tần Mộ Sắc cũng không phải là không nghĩ, để một mình Lịch Nhượng Hải truyền máu cho Biệt Tiêu Tuyết, làm nhiều trò như vậy hơn. Nhưng vạn nhất đến lúc đó người đứng ra là Tống Ngạn Triệt, chẳng phải phí công nhọc sức sao.

Còn nữa, điều động tất cả những người có mặt sẽ khiến bọn họ gặp đến mức không rảnh hoài nghĩ mình giờ thù đoạn. Kế hoạch của Tần Mộ Sắc rất tỉ mỉ, có thể nói rằng ngay lúc đó đã tính kế tất cả mọi người, chỉ là Tống Ngạn Triệt không biết, hiện tại hấn vẫn đang tiếp tục tiến hành kế hoạch của Tần Mộ Sắc.

Tống Ngạn Triệt cũng không phải không nghĩ đến việc tiễn Tần Mộ Sắc đi, một lần vất vả suốt đời nhân nhả, chỉ là tình trạng của Tiêu Tuyết vẫn phải quan sát thêm

Lịch Nhượng Hải nghe Tống Ngạn Triệt nói, suy nghĩ trong chốc lát, liền đáp ứng. Tuy cảm thấy việc ở lại Tống gia truyền đi không dễ nghe, nhưng hấn không muốn Tiêu Tuyết chịu khổ. Nếu để Tiêu Tuyết ở Đường gia thì cũng là tạm trú, và lại dù đi dường che chở cho Tiêu Tuyết, cũng khó tránh cái miệng thói Đường Thủy Sinh kia nói ra lời gì khó tiêu, như thế chẳng thà tạm trú ở Tống gia còn tốt hơn. [d/ien d;an l3q.uyd.on](#) Thứ nhất Tiêu Tuyết sẽ có

người hầu hạ, thứ hai, cũng có người làm bạn với Đường Cửu.

Lịch Nhược Hải nghĩ đến đây, liền đồng ý, Tống Ngạn Triệt cười nói, chỉ bảo hắn cứ thoải mái, chờ làm tân lang là được, còn lại cứ hắn lo liệu.

Bỗng nhiên Lịch Nhược Hải nhớ tới chuyện Tống Ngạn Triệt biết võ công, Đường Cửu có biết hay không, có quan hệ sâu xa như thế nào với sư phụ, có giống như mình biết sư phụ như vậy hay không, vô duyên vô cớ bị quần lên, chết sống đều muốn truyền thụ võ nghệ.

Tất nhiên Tống Ngạn Triệt không nói cho Đường Cửu, cũng bảo Lịch Nhược Hải đừng bảo, nhanh như thế đã nói cho Đường Cửu biết thì không trêu chọc được nữa, hắn sao còn có thể giả dạng nhu nhược, sao có thể tiếp tục giả vờ té xỉu, sao có thể kêu khóc giả bị đung.

Về phần quá trình ban đầu Tống Ngạn Triệt học võ, thật đúng là giống Lịch Nhược Hải như đúc, lão già tìm tới cửa, quần chặt lấy. Khi đó Tống Ngạn Triệt thân thể yếu ớt, bị lão già này dọa, cũng bị ép buộc quá mức, chỉ là, sau đó thân thể mỗi ngày một tốt lên. Lâu ngày, Tống Ngạn Triệt liền phát hiện, lão đầu này cứ lên lút thế nào ý, mỗi lần tới nhà bọn họ cũng lên lên lút lút, sau đó dứt khoát không tới, chờ ngoài cửa phủ, rồi đưa Tống Ngạn Triệt đến nơi yên tĩnh không người dạy võ nghệ.

Tống Ngạn Triệt vốn tưởng là bởi vì sư phụ biết nương hắn không cho phép hắn luyện võ, mới có thể lên lên lút lút, sau từ dấu vết dần dần nghi ngờ, lại tìm được một mật thất trong nhà, ở trong mật thất tìm được một bản vẽ. Người trong bức họa hết sức giống lão già này, mới biết sư phụ rất có khả năng là cha hắn.

Thuở nhỏ Tống Ngạn Triệt cảm bức họa và bảo kiếm trong mật thất đi tìm nương hắn, không ngờ nương thấy hai thứ này thì giận dữ, không cho phép Tống Ngạn Triệt vào mật thất lần nữa, cũng không cho hắn chạm vào binh khí như kiếm.

Rồi khi Tống Ngạn Triệt còn nhỏ, lúc hắn tập tễnh học bước, cầm một nhánh cây giả làm kiếm mộc, nương hắn đã nổi trận lôi đình. Lúc nhỏ Tống Ngạn Triệt cho rằng nương hắn sợ mình bị thương. Sau đó, Tống Ngạn Triệt mới hiểu, là nương hắn cấm hận người cha si mê võ học, giang hồ lãng tử.

Từ đó về sau, Tống Ngạn Triệt cho rằng nương hắn tuyên bố cha chết rồi, để cho cha hắn có nhà không thể về là bởi vì võ công, cũng vì vậy mới không để cho hắn đụng vào bất cứ thứ gì có liên quan đến võ thuật. Hiện giờ, lại thêm một con riêng. Khó trách nương hắn làm tang sự thay lão già này, có lẽ năm đó đã giận điên lên rồi?

Tống Ngạn Triệt bảo Lịch Nhược Hải trở về trước còn mình tự đi tìm lão già. Lão già chạy trốn thật nhanh. Diend;an.leq/uyd.on Tống Ngạn Triệt bay người lên cây, đứng đưa tới lui, vất vả mới tìm thấy bóng dáng, vừa định gọi lão già kia lại, thế mà lão già kia đã đứng dậy bỏ chạy.

Tống Ngạn Triệt tức giận điên cuồng đuổi theo, hai người ở trong rừng cây, người truy ta đuổi, tựa như hai con chim lớn, bay tới bay lui.

“Ta nói, tại sao ngươi lại đuổi theo ta!” Lão già chạy đến mức thở hổn hển, nhưng vẫn không chịu dừng lại.

“Ta muốn ngươi nói rõ mọi chuyện! Lão lọc lõi này (châm biếm người có nhiều kinh nghiệm nhưng láu lỉnh), dừng lại! Lão già cổ quái này, dừng lại cho ta! Lão già chạy như điên bay tới bay lui phía trước, ngươi dừng lại cho ta!” Tống Ngạn Triệt theo sát không nghỉ, lão già này thật liều mạng! Mình đuổi theo, mệt chết đi được, không được! Trước tiên hắn cần phải lấy hơi đã.

“Dừng thì dừng!” Lão già hăm phanh xe, ngừng bay lượn, nghiêng đầu cuộn cánh tay, gồi lên tay, rất là tiêu dao, hắn cũng phải lấy hơi.

Tống Ngạn Triệt dừng lại trên cây bên cạnh lão già, ngồi trên cây, lưng dựa vào thân cây, khác với tư thế La Hán ngủ của lão già, tư thế của hắn tiêu sái hơn, phong lưu phóng khoáng hơn! Hai kẻ leo cây này, đã leo lại còn khiến người khác cảm giác được sự buông thả không vào khuôn khổ.

Tống Ngạn Triệt khẽ nghiêng người, nhàn nhạt hỏi “Vì sao giả tên gat Lịch Nhược Hải?”

Thiết Trung Nhạc đầu không giương mắt không mở nói: “Ngươi chó xía vào!”

Bạn đang đọc truyện *Tin Nương Từ Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: CHƯƠNG 32: THẦN CÔNG GIẢ BỊ ĐỤNG TÁI XUẤT GIANG HỒ

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Tống Ngạn Triệt cũng biết hỏi cũng vô ích, không nói ra, hắn cũng chẳng thèm! Vậy thì hỏi một chút chuyện khác, chuyện này đã có bằng chứng sừng sừng như núi, không nói không được, không hỏi không được, mỗi ngày đều tỏa sáng trước mắt hắn, sáng đến mức Tống Ngạn Triệt đau cả đầu, “Thiếu niên kia, đáng đáp rất giống ta đúng không?”

Cánh tay Thiết Trung Nhạc run một cái, suýt nữa rơi xuống cây, hơi kinh ngạc nha, chẳng lẽ đứa nhỏ này muốn biết sự thật rồi sao? Kinh sợ mà cũng vui

mình! Nhưng đây không phải lúc, cha con bọn họ không nên quen biết nhau, hấn đã đồng ý với nương của Ngạn Triệt, vĩnh viễn không nhận đứa bé này.

“Ngươi nói ai?” Hấn không giả bộ ngu thì ai giả bộ ngu, Thiết Trung Nhạc biết rõ còn hỏi, khéo léo giả vờ ngu ngốc.

“Tổng Ngạn Triệt ——! Ngươi ở đâu? Tổng Ngạn Triệt ——! Còn sống không? Trả lời ta một tiếng! Tổng Ngạn Triệt!”

“Đồ đệ ngoan, tiểu tức phụ của ngươi tìm kìa!” Thiết Trung Nhạc đang lo không có cách nào thoát thân, Đường Cửu lại đến rất đúng lúc, nhưng mà gọi cái gì chứ?

Đúng! Gọi cái gì chứ? Tổng Ngạn Triệt mới suy nghĩ thoáng qua, lão già đã biến mất không thấy tăm hơi, chỉ bỏ lại một cành cây lác lư. Thiết là, còn chưa hỏi cái gì đấy! Đã chạy mất rồi?

“Tổng Ngạn Triệt ——! Ngươi còn sống không? Còn sống trả lời ta một tiếng.”

Bà nương này kêu cái gì thế? Cái gì mà gọi là còn sống?

“Ai ~! Ta ở đây!” Tổng Ngạn Triệt giữ vững tư thế ngồi trên tàng cây, phát tay về phía Đường Cửu, hấn đã thấy bóng dáng đáng yêu hơi dần dần kia.

“Tại sao ngươi lại ở trên cây?” Đường Cửu nghe tiếng trả lời liền vội vàng chạy lại dưới gốc cây, còn ngồi rất tự nhiên, trèo lên thế nào vậy?

“Đúng! Tại sao ta lại ở trên cây vậy?” Tổng Ngạn Triệt cố ý giả ngu, gãi gãi gáy, ngây ngô hỏi, giống như thật sự không biết mình đi lên như thế nào.

“Ngươi hỏi ai đấy? Ngươi xuống cho ta, xuống!” Tổng Ngạn Triệt da dày thịt thô, Đường Cửu người ta nói chuyện đang hoang, hấn thì ở đó giả ngây giả dại, muốn chọc giận Đường Cửu chết hấn mới hài lòng, giọng điệu của Đường Cửu không tốt, hấn mới thoải mái.

“Ta. Ta. Ta. Ta không dám~!” Tổng Ngạn Triệt giả bộ chứng khí hư thiếu máu, bộ dáng nhát như chuột, khiến Đường Cửu càng nhìn càng thêm giận.

“Ngươi lăn xuống dưới cho ta.” “Bịch” một cái, Đường Cửu đập khiến cái cây cũng run rẩy ba cái, Tổng Ngạn Triệt cũng thuận thế làm bộ như là bị sức lực của Đường Cửu khiến ngã xuống, nhưng mà rơi xuống chỗ không đúng lắm!

“Ai ai ai! Đừng mà! Cửu mạng với! Ta rơi rồi!” Bịch một tiếng, một thân thể lớn, nặng nề rơi xuống, đập trúng trên người của Đường Cửu.

“Má ơi! Đè chết ta!” Đường Cửu đưa cánh tay, run rẩy trên mặt đất, run rẩy, tiếp tục run rẩy. Tên này rõ ràng cố ý.

Không sai, ta thật sự cố ý! Trong lòng Tổng Ngạn Triệt âm thầm vui vẻ, thật ra thì ngoài miệng cũng cười, dù sao Đường Cửu đã bị đè bẹp xuống, căn bản không thấy của mặt của hấn, vậy nên hấn cứ cười! Cười không tiếng động! Ở đây vô thanh thắng hữu thanh, cong khóe miệng, khuôn mặt âm thầm cười sấp nờ hoa.

“Ngươi! Tránh ra!” Lật người, nhấc lên. Đẩy vật nặng trên lưng ra, Tổng Ngạn Triệt đáng chết định mưu sát à? Nhớ ngày đó nàng ở trong rừng cây nhỏ đập vào hấn, hiện giờ hấn lại đập trở lại, tên này thật sự không cố ý?

Đang lúc Đường Cửu suy nghĩ cái vấn đề này, Tổng Ngạn Triệt lại tái hiện thân công giả bị đụng, lấy tư thế phá lô-cốt bò rạp tới, bò đến trước mặt Đường Cửu khóc trời thương đất, bắt Đường Cửu phải đền bù thiệt hại cho hấn. Nếu không phải do Đường Cửu rung cây, hấn cũng sẽ không rớt xuống, hấn bị kinh sợ, hấn muốn bồi thường.

Không sai do Đường Cửu nàng rung lên mới rớt xuống, là Đường Cửu nàng khiến hấn rơi xuống, nhưng mà cũng không cần phải rơi xuống như quả địa cầu quay 360 độ như thế chứ? Huống chi hiện giờ người bị thương là nàng, nàng cũng thành cái nệm rồi, còn muốn như thế nào?

“Cút!” Một cái tát đầy khuôn mặt đáng thương như chú nai Bambi của Tổng Ngạn Triệt ra, xoa phía sau lưng, từ từ đứng dậy. Cô nãi nãi còn chưa đòi phí thiệt hại tinh thần, tên Tổng Ngạn Triệt này lại không biết xấu hổ đòi phí thiệt hại tinh thần, còn dám nói một câu, ối đánh người! “Mau dậy, đi! Về thư viện.”

“Chân đau quá!” Một câu chân đau quá đáng thương tội nghiệp, yếu ớt, thật đúng là vừa thấy đã thương! Lại bắt đầu diễn kịch à? Tổng Ngạn Triệt lại làm cái gì thế? Chân đau? Đây không phải trò diễn kịch của nữ nhân hay sao? Sau đó sẽ có một người cao to cười ngửa, ngọc thụ lâm phong cái thể anh hùng, cùng với cánh hoa bay bay trong gió, công mỹ nhân xinh đẹp gặp nạn trở về.

Còn bây giờ là tình huống gì? Đè nàng công hấn sao? Sao nàng lại xui xẻo như vậy? Lại là nàng? Cái tên thiếu gia nhõng nhẽo đáng chết, làm mấy lần nữa, là Đường Cửu có thể đến bến tàu nộp đơn khuôn vác vật nặng chuyên nghiệp rồi. Công thì công! Ai bảo bản thân xui xẻo đấy?

Cũng không nên nghe đứa bé thôi Tổng Ngạn Lăng này nói bậy, nói cái gì mà Tổng Ngạn Triệt muốn tự sát, coi thường mạng sống của mình, liền trèo lên cái cây cao như vậy, nhảy cây? Có nhảy xuống cũng chẳng giết được hấn. Treo cô? Hấn không có dây thừng!

Tổng Ngạn Lăng cũng hết cách rồi, chỉ sợ Tổng Ngạn Triệt tìm lão già lật bài, không tìm Đường Cửu tới cũng không được. Lại nói, tẩu tử này rất thú vị, đúng như Thượng Quan đại ca nói, là một người không tồi!

Tổng Ngạn Lăng vẫn luôn muốn gặp hấn vị đại ca cùng cha khác mẹ một chút. Nghe nói lúc người ca ca này thành thân, đã muốn đến, đáng tiếc nương

hắn không cho phép, hắn cũng không làm gì được. Lần này thấy Thượng Quan đại ca tới Phi Ứng Môn làm khách, cảm khái chuyện này, mới biết Thượng Quan đại ca lại là đại ca kết nghĩa của thân ca ca mình, lúc này Tổng Ngạn Lăng liền xin xỏ, mang hắn tới gặp vị ca ca này một chút.

Thượng Quan Hành kết bạn khắp thiên hạ, thấy đứa nhỏ này mong ước tới mức ý, tất nhiên vui mừng giúp hắn. Còn nói: “Có lẽ Ngạn Triệt cũng không ngờ được, cha hắn qua đời đã nhiều năm như vậy, còn xuất hiện một đệ đệ lớn thế này, nhất định sẽ vô cùng vui mừng.”

Vừa vui mừng vừa kinh sợ, sợ rằng chỉ có Tổng Ngạn Triệt hiểu rõ lòng mình hơn ai hết. Ai cũng không dám chọc thùng tàng giấy mỏng manh này, một khi đâm thùng, phải đối mặt với đối phương thế nào, phải sống chung như thế nào, ba người phụ tử Tổng gia không ai biết.

Bọn họ không muốn chọc thùng, nhưng có người cố tình muốn chọc thùng, nóng lòng chọc thùng, người đứng phía sau màn đã sốt ruột muốn thử.

Người ta là công tử công cô nương, cánh hoa bay bay trong gió, cả người lẫn hoa đều xinh đẹp kiều diễm, hương hoa lan tỏa bốn phía. Còn khi Đường Cửu công Tổng Ngạn Triệt thì chỉ thấy gió thu cuốn hết lá vàng khắp núi, công một kẻ thần kinh trên lưng, toàn tâm toàn ý công heo về quê nhà.

Tổng Ngạn Triệt vẫn còn ở trên lưng kêu cố gắng lên! “Cố gắng lên! Cố gắng lên! Đường Cửu, cố gắng lên, ngươi có thể làm được, cố gắng lên!”

“Đừng lác nữa! Còn lác nữa thì ta đánh chết ngươi!” Vốn Đường Cửu đi đã đủ tổn sức rồi, hắn còn trêu tức nàng, gọi em gái ngươi cố gắng lên ý? Còn vừa kêu cố gắng lên, vừa lác lư! Còn lác lư nữa, sẽ đánh chết ngươi đấy!

“Ừ ừ ừ ừ, ngươi bắt nạt ngươi ta!” Giọng nói làm nũng này, chắc chắn 100% là phụ nữ! Tổng Ngạn Triệt này không cảm thấy ghê tởm sao?

“Ta bắt nạt cụ tổ nhà ngươi! Tức chết ta rồi! AAAAA ~!” Nữ hán tử tức sùi bọt mép vì kiêu gia! “Kiêu gia! Kiêu gia! Kiêu thiếu gia! Ngươi đừng nói nữa, ngươi mà nói nữa, lão nương kéo ngươi cho sói ăn! Ngao ~!”

“Hi hi!” Còn dọa nữa, Tổng Ngạn Triệt cười hi hi đáp lại nói: “Ngao ~!”

“Ngao ~” hai con sói ở phía sau núi chậm rãi rời đi. Cũng được một nửa, Tổng Ngạn Triệt xuống đất tự mình đi, nói ra cho oai để người ta nhìn thấy thì không tốt.

“Ta nhỏ vào!” Đường Cửu đập một cái trên mũi Tổng Ngạn Triệt, hắn còn biết cái gì gọi là không tốt, lúc già mồm cái lão lại còn giả vờ yếu ớt, động một chút là hai má buồn rầu, điểm ánh lệ. Thanh danh của hắn chỉ như mây bay mà thôi. Nếu không làm sao có thể khóc sụt sùi trước mặt mọi người, không có chút khí khái đàn ông, nói độc miệng thì đến là giỏi, đáng tiếc là chưa nói được mấy câu thì đã ngắt, không ngắt thì lại khóc.

Trời ạ! Đường Cửu nàng sao lại luân lạc đến nơi đau lòng này. Đau lòng?! Đau lòng sao? Nhớ tới cuộc sống sau này ở Tổng gia, khóe miệng Đường Cửu không kìm hãm được cong lên, khẽ lộ ra ý cười. Đường như cũng chẳng phải nơi đau lòng gì, Tổng phu nhân cực kỳ bao dung với nàng, còn đối xử tốt hơn cả với Tổng Ngạn Triệt.

Ai ai cũng nói Tổng phu nhân nuông chiều đứa con trai này, ở trong mắt Đường Cửu lại không hẳn vậy. Tổng phu nhân là một mẫu thân có chút nghiêm khắc, có lúc đối với Tổng Ngạn Triệt rất khoan dung, rất nuông chiều, rất không nỡ xử phạt thể xác với hắn. Nhưng cũng có lúc giống như không phải tha thứ vậy, tỷ như đối với người, đối với chuyện, yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, đúng là từ mẫu là bà, nghiêm mẫu cũng là bà.

Nhưng đối với Đường Cửu lại khác, dù sao cũng là con dâu, lại là bức hôn, rất khoan dung rộng lượng với nàng, Tổng thể mà nói, những ngày sau này Đường Cửu ở Tổng gia thật ra rất thoải mái, thỉnh thoảng còn có tên bệnh thần kinh Tổng Ngạn Triệt giải buồn cho nàng.

Chớp mắt đã đến ngày xuống núi, mấy người Đường Cửu cũng cùng nhau trở về nhà, hơn nữa phu tử cũng ra ám hiệu, sau khi xuống núi cũng không cần trở lại, mấy người Đường Cửu cũng đáp ứng. Dù sao trên núi này cũng không có gì hay mà chơi, Bạch Đại Ngọc đó sắp bị nàng chơi đến phát điên rồi, thật sự cũng chẳng còn ý nghĩa rồi.

Nhắc tới Bạch Đại Ngọc, đúng là đứa trẻ đáng thương, ba lần bảy lượt bị Đường Cửu âm thầm trêu chọc, giống như trẻ con đùa giỡn, chuyện hất nước, tảng rắn, chuột, kiến gì đó thường xuyên như cơm bữa.

“Chúc mừng! Chúc mừng! Chúc mừng về nhà! Chúc mừng Lịch huynh và Tiêu Tuyết kết lương duyên!”

“Thượng Quan đại ca!” Đám người Đường Cửu vừa vào cửa, liền nhận được tiếng chúc mừng của Thượng Quan Hành. Đường Cửu lại chạy như bay đến bên cạnh Thượng Quan Hành, gọi Thượng Quan đại ca, Thượng Quan đại ca rất là thân thiết.

“Khụ khụ.” Một tiếng ho khan không đúng lúc vang lên.

“Nhi tử, nhi tử thì sao, có bị bệnh không, cho nương xem một chút.” Tổng phu nhân từ trong nhà ra ngoài, không thấy Tổng Ngạn Triệt đang ở đó ghen tị, chỉ cho là nhi tử bảo bối của bà ngã bệnh, vô cùng đau lòng vội vàng tiến lên bưng mặt, nhìn trái nhìn phải.

Tổng Ngạn Triệt bị lão nương hắn giữ cầm, soi trái một cái, soi phải một cái, rất là tỉ mỉ, tỉ mỉ đến nỗi khiến Tổng Ngạn Triệt lúng túng. Tinh tinh ngày, cũng biết nương của hắn trở lại, may là không mang tiểu tử Tổng Ngạn Lăng kia trở về, nếu không đoán chừng hiện giờ gương mặt hắn đã vỡ vụn.

Dù tiểu tử Tổng Ngạn Lăng kia quấy rầy, leo nhéo thế nào, Tổng Ngạn Triệt cũng không đồng ý. Tuy nói bọn họ không quen biết nhau, nhưng ngay cả hàng mi nét mày cũng giống như thế, đứng ở một chỗ, rõ ràng là hai huynh đệ nhà! Trong thư viện, ai cũng biết hết rồi. Chuyện này, đoán chừng cũng không lừa được bao lâu, các thư sinh xuống núi về nhà, chém gió một chút, cùng quê sẽ truyền ra thôi.

Người khác không nói, nhưng mấy kẻ quần áo là lượt này miệng rộng, rất thích đi buôn chuyện. Cũng may, bọn Đường Cửu vẫn tự cho mình là yêu quái, bọn này sợ hãi nên vẫn không dám nói bậy, nếu không, chỉ sợ thân phận của mấy vị này nữ anh hùng đã bị người đoán được, binh lính phủ Kinh Triệu Doãn đã tới nhà rồi.

Nhưng mà, rất nhanh sẽ không cần phải sợ nữa, mấy phần tử cặn bã trong Khuê Tú Lễ Nghi Các người thì bị đi đầy, kẻ thì bị sung quân, những kẻ lọt lưới cũng chạy trốn tứ phía, sẽ không ai chỉ ra các nàng. Coi như Kinh Triệu Doãn biết, có đám nữ nhân đến thư viện, hoài nghi các nàng cũng không sợ, Bạch Đại Ngốc sẽ là kẻ đầu tiên ngăn cản cha hắn tra được, trước mắt mà nói, họ coi như là an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: CHƯƠNG 33: LAM TÚ HÈ

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Việc chuẩn bị hôn sự cho Lịch Nhượng Hải và Biệt Tiêu Tuyết diễn ra vô cùng sôi nổi, Đường Cửu cũng mang thư về nhà, báo cha nương nàng nhanh trở về. Tạm thời Lịch Nhượng Hải vẫn ở tại Tổng gia, đợi đến ba ngày trước thành thân, sẽ để hắn quay trở về đại trạch Đường gia đã sửa chữa xong xuôi, đón dâu ở đường trạch, ngày thứ hai sau khi đón dâu, đám người Lịch Nhượng Hải, Tổng Ngạn Triệt sẽ lên đường trở về Đông Sơn thư viện.

Đến lúc đó, Biệt Tiêu Tuyết trở về Tổng gia, vẫn ở Tiêu Tuyết Các, đợi đến lúc Lịch Nhượng Hải xuống núi lần nữa, cũng chính là lúc đến gần kỳ khoa cử, cũng không ở nhà bao lâu, lấy tài học của hắn, như thế nào đi nữa, cũng sẽ lấy được một cái bằng tiến sĩ. Đến lúc đó ra khỏi Tổng phủ, hay ở lại Tổng gia, đều do vợ chồng son định đoạt.

Làm như vậy để Lịch Nhượng Hải không bị nói là ở rể, thật ra thì đôi vợ chồng son này sống ở bên kia cũng thế, đều là tạm trú ở nhà khác họ. Tuy nói hai bên đi đều coi bọn họ như con ruột, nhưng hôn sự làm ở Tổng phủ, những người nhiều chuyện cũng sẽ nói xấu, cũng chỉ có thể ép buộc như thế mới tốt.

Bên này những đồ mừng tiệc cưới, gả cưới đều đã mua đầy đủ, bên kia Đường bá Đường thẩm nhận được tin vui vội vàng chạy về, cha nương cùng huynh đệ Đường Thủy Sinh cũng không giữ lại được, chỉ đành phải báo Đường Thủy Sinh nhanh chóng đuổi sát theo sau, xem tòa nhà lớn này có bay mất không, cũng đừng để tên khác họ Lịch Nhượng Hải lấy được.

Nuôi sỏi mất trắng cũng chẳng qua như thế, làm sao Đường bá không biết đức hạnh cả nhà đệ đệ hắn, nhưng phải làm sao đây? Em dâu hắn rất có thể sẽ sinh nữa, nhất là gần đây, trai già ngậm hạt ngọc, trong bụng mang thai tam bào thai. Mắt thấy đứa bé sắp chào đời, trong nhà vốn cũng không giàu có, mấy nhi tử đều không trông cậy được, bởi vì nhà bọn họ một lòng muốn tìm nhà phú quý cho tiểu nữ nhi, bây giờ căn bản không ai thêm lấy, chỉ đành để Đường Thủy Sinh đi theo Đường lão bá lên kinh thành lang thang kiếm sống.

Đường lão bá cũng không còn cách nào, không giúp cũng không được, chẳng lẽ nhìn già trẻ một nhà này đói chết?

Đường Cửu nhận được thư hồi âm Đường lão bá cũng sợ hết hồn, tính toán một chút, vị thím kia cũng năm mươi tuổi rồi, vậy mà lại mang bầu, còn là tam bào thai. Xem ra đại phu ở nông thôn bọn họ rất giỏi, như thế cũng có thể chẩn đoán được, không trách được Đường Thủy Sinh lại phải tới từ phương làm việc. Tính toán, cộng thêm tam bào thai chưa ra đời, cả nhà bọn họ có 13 miệng ăn rồi!

Đường Cửu nhớ tới cả nhà trong truyền thuyết kia liền như thế, chợt lắc đầu một cái, cha nàng nhiều năm như vậy cũng không liên lạc với bọn họ, nếu không phải bởi vì Đường Thủy Sinh đến, chỉ sợ cha nàng cũng sẽ không liên hệ với bọn họ rồi. Đường Cửu cảm giác hình như cha nàng không thích liên quan gì với người cùng quê hương. Hình như là cố ý tránh xa cái gì, nhưng đến lúc nàng xuất giá, hình như lại không sợ.

“Tẩu tử, tẩu tử! Ngươi xem, xinh đẹp không?” Biệt Tiêu Tuyết cảm một bức tranh thêu cực kỳ xinh đẹp đi vào, cắt đứt suy nghĩ của Đường Cửu. Leequyd8n Đường Cửu vừa nhìn, sau lưng Biệt Tiêu Tuyết còn có một mỹ nhân rất có khí chất đi theo, vừa nhìn đã biết là đại gia khuê tú, hơi thở thơm như hoa lan, huệ chất lan tâm, tự nhiên thanh thản, mặc dù dung mạo không phải là nhất đẳng, nhưng quả thật khí chất là nhất đẳng chọn ra.

Nhìn kỹ lại, dáng dấp ngũ quan có chút giống Lam Thiếu Lăng, chỉ là tướng mạo đệ đệ xuất chúng hơn một chút, chắc hẳn vị này chính là danh môn thực nữ tiếng tăm vang khắp kinh thành, đệ nhất tài nữ kinh thành Lam Tú Hề. Quả nhiên là khí độ bất phàm, là một mỹ nhân rất thanh thản tự nhiên, vậy đại khái chính là người trong bụng đây thi thơ trong truyền thuyết rồi?

“Chắc hẳn vị này là đệ nhất tài nữ kinh thành, thiên kim Lam gia Lam Tú Hề tỷ tỷ đúng không?”

Lam Tú Hề nghe vậy, nhìn ánh mắt của Đường Cửu, khẽ mỉm cười: “Đệ muội quả nhiên là thông minh lanh lợi, Ngạn Triệt đúng là một người may mắn.”

“Được rồi! Hai người các ngươi cũng không nên khách khí! Tẩu tử, ngươi xem, Tú Hề tỷ tỷ tặng cho ta, đẹp không?” Biệt Tiêu Tuyết tiếp tục cắt đứt cuộc hàn huyên của hai người, bướng bỉnh cười một tiếng, thiệt là, khách khí cái gì chứ?

Coi như Đường Cửu đã thấy rõ rồi, nha đầu này bướng bỉnh từ trong xương, mấy năm nay bản tính bị bệnh đè xuống, hiện giờ coi như là giải phóng bản tính, trên nói: “Được rồi! Xinh đẹp! Xinh đẹp! Thêu uyên ương có thể không xinh đẹp sao? Chỉ sợ bây giờ ngươi đã coi uyên ương phía trên này trở thành biểu ca ta cùng ngươi rồi? Biểu tẩu ~”

“Ai nha! Tàu tử, người hư quá! Không nói với người nữa, biểu tàu cái gì chứ! Người mới là biểu tàu ý!” Chạy đi, chạy mất hình! 8truyen.leq,uyd,on Biệt Tiêu Tuyết đẩy ra Đường Cửu ra, vui sướng e thẹn chạy mất.

Để lại Đường Cửu ở đó không ngừng cười nằng, “Không sai! Mọi người đều là biểu tàu của nhau mà! Tú Hề tỷ tỷ, tỷ nói có đúng không?”

Đường Cửu và Lam Tú Hề trò chuyện với nhau rất vui, mặc dù nói chuyện từ Nam ra Bắc, nhưng mà lại sinh ra phản ứng hóa học thần kỳ, tán gẫu rất vui vẻ.

Tần Mộ Sắc núp ở chỗ tối ngoài cửa, thấy hai người bên trong nhà trò chuyện với nhau thật vui, nhất là khi thấy Lam Tú Hề, không khỏi lộ ra vẻ mặt tràn đầy địch ý. Tần Mộ Sắc thừa dịp Đường Cửu không phát hiện mình, lặng lẽ rời đi, trở lại Tiêu Tuyết Các, hôm nay còn chưa bắt mạch cho Biệt Tiêu Tuyết.

“Biệt cô nương! Để ta bắt mạch đi!” Tần Mộ Sắc diêm dúa lẳng lơ cười một tiếng, trong đáy mắt mang theo vài phần lạnh lẽo và sắc bén, có thể là do vừa rồi nhìn thấy Lam Tú Hề, trong lòng không vui, cho nên ngay cả cảm xúc cũng không che giấu được. Biệt Tiêu Tuyết chỉ lo cúi đầu loay hoay những đồ để thành thân như trang sức trăm ngọc, đồ thêu thùa trang trí, đầu chú ý đến vẻ mặt khác thường của Tần Mộ Sắc.

Nhìn vẻ mặt vui sướng như vậy của Biệt Tiêu Tuyết, khiến Tần Mộ Sắc không đành lòng ra tay. Nhưng nếu không ra tay, nằng ăn nói thể nào với Giáo chủ. Còn nữa, ngay cả số mạng của mình nằng cũng không kiểm soát được, huống chi là vận mệnh của người khác! “Thân thể của Biệt cô nương khôi phục rất tốt, qua ít ngày nữa, ta nghĩ, ta có thể rời khỏi Tổng gia rồi, Biệt cô nương đã không cần đại phu nữa.”

“Ai! Đừng mà, Tần tỷ tỷ, đợi uống rượu mừng của ta rồi đi có được không?”

“Nha đầu người thật không biết thẹn thùng?” Ngón tay Tần Mộ Sắc nhẹ nhàng búng nhẹ vào cái trán Biệt Tiêu Tuyết.

Hai người cười lẫn cười lộn, Biệt Tiêu Tuyết rất vui, Tần Mộ Sắc lại cười có dụng ý khác, Lạt thủ y tiên một khi quyết định ra tay, sẽ không hề giữ lại chút tình cảm gì, ngay cả không đành lòng, cũng sẽ không nương tay. Xét đến cùng, Tần Mộ Sắc không phải là người tốt gì, bây giờ không phải, về sau cũng không phải, vĩnh viễn sẽ không phải, đây là mệnh của nằng, hai tay của nằng nhất định phải dính đầy máu tươi, con đường nằng đi nhất định phải có vô số người vô tội hy sinh.

Tần Mộ Sắc không biết làm như vậy có đúng hay không, nhưng nằng biết, nằng phải nghe theo lệnh giáo chủ, không chỉ vì bản thân thích Giáo chủ, mà là bởi vì nằng muốn trợ giúp hần hoàn thành nghiệp lớn, bất kể cuối cùng con đường này có thành công hay không, vô cùng vinh quang cũng được, vạn kiếp bất phục cũng được. Nằng sẽ luôn ở bên cạnh hần, luôn ở đây.

Tổng Ngạn Triệt uống trà bên trong phòng khách, cười hỏi Thượng Quan Hành: “Đại ca, đệ nghe nói trước đó vài ngày, huynh chạy xuống núi, không chịu ở trên núi lâu thêm một khắc! Thì ra là vì Tú Hề tỷ tỷ sao? Tại sao Lam bá phụ lại đồng ý hai người.”

Thượng Quan Hành uống một ngụm trà, chậm rãi nói, “Tiểu tử đệ, chớ có nói hươu nói vượn, ảnh hưởng đến danh tiếng của Lam Tú, Lam lão gia rất có thể giờ đào tìm ta liễu mạng đấy, ta còn dám đến nhà, còn ngại lần trước ta chịu nhục nhã không đủ?” Giọng nói bình tĩnh không nghe ra được cảm xúc gì, lời tuy nói không dễ nghe, nhưng giọng ôn hòa giống như là thuận miệng nói đùa.

“Ai ai ai! Đại ca, huynh chẳng hiểu gì cả, đó là cha đệ không hiểu rõ huynh...huynh cứ cùng tỷ tỷ ta lên lên lút lút như vậy, sớm muộn cũng sẽ hại chết tỷ ta, huynh phải biết, cha đệ, rất cô hủ!” Lam Thiếu Lăng như con khỉ, bốn chi nưả ra hai tay chấp lại nằm trên ghế, đôi mắt rơi vào khoảng không phía trước. Vừa nghe Thượng Quan Hành vẫn còn sợ hãi vì chuyện lần trước, lập tức khuyên. Dù sao chuyện này, đúng là ngày đó cha hần nói chuyện thật khó nghe, nói gì mà lẳng tử giang hồ, có ý đồ xấu, thấy người sang bắt quàng làm họ cái gì đó, còn muốn đánh chết người ta.

Khiến bây giờ Lam Thiếu Lăng ra cửa, đều chỉ dám nói là tới tìm Tổng Ngạn Triệt. Nếu nhắc tới ba chữ Thượng Quan Hành này, lão tử của hần sẽ giờ dao. Đáng thương cho ông cụ còn là thái tử thiếu phò, quận mã gia! Dù nói thể nào cũng là người văn nhả, luôn muốn động đao động thương.

Thượng Quan Hành than thở một tiếng, nói: “Đúng đúng đúng, đệ nói đúng! Tam đệ, đợi đến khi ta đến nhà các người tỏ rõ cõi lòng, cha người có đánh chết ta...ta cũng không đi.”

“Đừng mà! Đại ca, lần trước huynh bị đánh còn chưa đủ thảm sao! Huynh nói huynh, tránh cũng không tránh, khiến máu me khắp người, hù chết ta và tỷ tỷ ta rồi. Chuyện này vẫn nên bàn bạc kỹ, bàn bạc kỹ hơn cũng tránh cho tỷ tỷ ta bị phạt quỳ theo gia pháp!” Lam Thiếu Lăng suy nghĩ một chút, thật ra thì Thượng Quan Hành nói cũng đúng, hần không thể đến nhà, về sau nghĩ biện pháp tốt rồi hãy nói! Nghĩ biện pháp gì đây? Lão già kia như tảng đá trong nhà xí, vừa thối vừa cứng!

“Biểu ca, huynh đến gặp Lịch đại ca sao?” Biệt Tiêu Tuyết vội vàng hấp tấp chạy vào, chạy đến thờ phù phù phù phù, dọa Lam Thiếu Lăng giật mình. Tư thế đi bộ như một trận gió và âm thanh ấy khiến Lam Thiếu Lăng còn tưởng rằng cô nhóc Đậu Phù Dung lại tới, lại ra biến thành con thiêu thân gì đó?

Thấy rõ người tới không phải Đậu Phù Dung, Lam Thiếu Lăng vỗ trái tim nhỏ của hần, thở phào nhẹ nhõm, lại lười biếng vui ở trên ghế lần nữa.

Sao Tiêu Tuyết lại lo lắng như vậy, xảy ra chuyện gì?

Lam Thiếu Lăng nghi vấn, cũng là nghi vấn của Tổng Ngạn Triệt. Tổng Ngạn Triệt hỏi vội: “Tiêu Tuyết, đã xảy ra chuyện gì, không phải Nhược Hải mới vừa cùng muội chia tay sao. Còn mỗi ba ngày, chính là ngày đại hôn của hai người, trước hôn nhân hai người không thể gặp mặt, huynh biết muội lo cho hần, cho nên đã cố ý để hần và muội chia tay riêng rồi, hai người nhìn đi thôi! Có chuyện gì, nói cho huynh biết, huynh giúp muội nói cho Nhược Hải!”

Trong miệng Biệt Tiêu Tuyết lẩm bẩm nói: “Ba ngày, ba ngày.” Cũng không nói chuyện gì, chỉ lẩm bẩm lâu bầu.

Nhưng điều đó lại khiến Tống Ngạn Triệt và Lam Thiếu Lăng lập tức đứng lên, Thượng Quan Hành ngược lại ngồi rất điềm tĩnh, chỉ là con mắt cũng chưa rời khỏi Biệt Tiêu Tuyết. Cử chỉ điên rồ của Biệt Tiêu Tuyết khiến tam huynh đệ kinh sợ.

“Tiêu Tuyết, trên tay muội cầm cái gì thế?” Tống Ngạn Triệt và Thượng Quan Hành đồng thời thấy được trong tay Biệt Tiêu Tuyết siết gì đó. Tống Ngạn Triệt nhìn Biệt Tiêu Tuyết nắm chặt hai tay, trong tay phải hình như có nắm thứ gì, không khỏi lo lắng nàng sẽ làm đau hai tay mình.

“Không có, không có gì cả! Muội, không sao. Không sao.” Biệt Tiêu Tuyết nghe thấy Tống Ngạn Triệt hỏi mình, vội giấu vật đang cầm vào trong tay áo, cúi đầu quay người đi, trong hốc mắt như có nước mắt đảo quanh, cảm xúc xuống rất thấp, cũng vô cùng kích động. Cảm xúc dao động lớn như vậy, ngược lại khiến mọi người hết sức lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: CHƯƠNG 34: TRỞ MẶT THÀNH THÙ (1)

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“A! Tiêu Tuyết?!”

“Tại sao nàng không để ý tới ta?” Đường Cửu đến phòng khách tìm Tống Ngạn Triệt, lại nhìn thấy Biệt Tiêu Tuyết cúi đầu đi ra ngoài, hơn nữa gọi Biệt Tiêu Tuyết, Biệt Tiêu Tuyết cũng không đáp nàng, thật là kỳ quái.

Đám người Tống Ngạn Triệt nhìn ta, ta nhìn người, bọn họ cũng cảm thấy kỳ quái, có lẽ tân nương tử trước khi xuất giá đều vô cùng kỳ lạ! Vì thế Tống Ngạn Triệt và Đường Cửu còn tìm Biệt Tiêu Tuyết tâm sự riêng.

Biệt Tiêu Tuyết cũng không nói tại sao, ngược lại Tần Mộ Sắc đột nhiên nói có thể là do gần đây khi điều trị bệnh dùng thuốc bắc hơi mạnh một chút, Biệt Tiêu Tuyết lại là tân nương tử, cảm xúc không ổn định cũng là bình thường.

Đối với lời này, Đường Cửu tin, nhưng Tống Ngạn Triệt không tin, thế nhưng cũng không thể nói ra. Tống Ngạn Triệt định từ chuyện mở miệng hỏi thứ mà hôm đó Tiêu Tuyết cầm trong tay là gì thì Tống phu nhân lại đột nhiên bị bệnh.

Theo Tần Mộ Sắc chẩn đoán thì là do vất vả quá mức, Tống Ngạn Triệt âm thầm mời đại phu, cũng quả thật là như thế. Cứ như thế cho đến ngày kết hôn, Tống Ngạn Triệt dù muốn hỏi cũng không hỏi được, chỉ đành phải thôi! Mới sẩm tối, Tống Ngạn Triệt nói riêng chuyện này với Đường Cửu, hẳn cảm giác cảm xúc của Tiêu Tuyết có gì đó không thích hợp.

Đường Cửu cũng cẩn thận đi hỏi, nhưng mà Đại Tỷ Ngốc có thể hỏi ra cái gì chứ. Lúc này Tống Ngạn Triệt thật sự hận không được cướp Lam Tú Hề từ Lam gia ra, để nàng đến xem rốt cuộc tại sao Tiêu Tuyết tinh thần sầu lo một chút. Đáng tiếc gia quý của Lam gia vô cùng nghiêm ngặt, Lam Tú Hề quanh năm suốt tháng cũng không được ra khỏi cửa mấy lần, mặc dù quen biết với Biệt Tiêu Tuyết, cũng không thường gặp mặt.

Hơn nữa Tống phu nhân cũng bị bệnh, Tống Ngạn Triệt cứ bị ngáng chân như vậy, cũng không biết rõ đến cùng là có chuyện gì xảy ra. Tiệc mừng bắt đầu, đội ngũ sáo và trống rước dâu chơi nhạc rất náo nhiệt, tuy rằng bởi vì chuyện tàu thuyền làm trễ hẹn trở về nhưng mọi lễ vật Đường bá Đường thăm đều cho người cho lo liệu. Cha mẹ Đậu Phù Dung cũng không thể từ chối, lảng giềng hàng xóm nhiều năm như vậy, cũng nhìn Lịch Nhượng Hải lớn lên, lại nói Lịch Nhượng Hải này sẽ thăng quan tiến chức rất nhanh, không đến giúp chính là kẻ ngốc. Đây chính là ân huệ đó!

Kiệu hoa đỏ rực đã đến bên ngoài phủ, lại chậm chạp không đội khăn voan đỏ lên đầu. Tống phu nhân và Đường Cửu liên tục thúc giục, nên lên kiệu rồi, Biệt Tiêu Tuyết lại muốn đổi ý, giọng nói dứt khoát, thậm chí mang theo vài phần thù hận, muốn Lịch Nhượng Hải tiến vào phủ.

“Vào phủ?!” Bệnh của Tống phu nhân còn chưa khỏe lại, bị Biệt Tiêu Tuyết hù dọa một cái như vậy, trực tiếp ngã ngồi trên ghế, Đường Cửu vội vàng tiến lên đỡ: “Nương! nương, nương không sao chứ? Tiêu Tuyết, người làm cái gì thế? Vào phủ rước dâu, người định để cho biểu ca ta ở rể sao? Người đã đổi ý, tại sao không nói sớm, mọi chuyện đều dễ thương lượng. Giờ chuyện đã ập lên đầu, người đổi thành như vậy chẳng phải để tất cả mọi người khó xử sao?”

Biệt Tiêu Tuyết không phải là người không biết điều, nhưng biểu hiện hôm nay rất là cậy mạnh không nói lý, ngay cả giọng nói cũng không khiến người chào đón. Đường Cửu sững sờ khi nghe được hận ý rất sâu từ trong giọng nói ngang ngược. Rốt cuộc Tiêu Tuyết bị làm sao, Đường Cửu cũng muốn quan tâm Biệt Tiêu Tuyết, cũng muốn biết đến tột cùng Biệt Tiêu Tuyết bị làm sao, nhưng nàng nghe lời nói kia, chính là không ép được con tức giận của mình.

Biệt Tiêu Tuyết cũng không chịu thua, đắp khăn voan đỏ lên, xoay người sang chỗ khác, hướng về phía gương đồng, chỉ nói: “Hoặc là vào phủ, hoặc là trở về. Tân nương tử ở đây, cưới hay không cưới.”

“Người!” Hai lỗ tai của Đường Cửu cũng tức đến xi hơi, Tống phu nhân chỉ cảm thấy như bị mộng du, hoa mắt, lại muốn té xỉu.

“Nương!” Đường Cửu ngoảnh lại nhìn Tổng phu nhân, chỉ đành phải gọi Thúy Liễu đưa Tổng phu nhân về phòng, d Tổng phu nhân lại không chịu đi, nhất định phải nghe Biệt Tiêu Tuyết nói ra nguyên do vì sao, đứa nhỏ này chưa bao giờ là một đứa bé không biết điều, rốt cuộc hôm nay là do đâu?

“Tiêu Tuyết, có lời gì, con cứ nói với dì, mấy ngày nay dì bị bệnh, không để ý đến con, cũng không biết con làm sao, chỉ là kiêu hoa Lịch Nhượng Hải cũng đã vào cửa, bây giờ con bảo hấn ở rể, cái này không phải là vũ nhục hấn sao?” Tổng phu nhân nói chuyện yếu ớt, đánh mạnh vào tinh thần, lời nói thâm thía khuyên giải Biệt Tiêu Tuyết. Lúc còn ở trong tã Biệt Tiêu Tuyết đã tới Tổng gia, ở Tổng gia mười bảy năm, chưa từng nổi giận như này, chắc hẳn thật sự đã xảy ra chuyện lớn gì đó.

“Dì, thân thể người không khỏe, còn mang bệnh, hay là trở về phòng nghỉ ngơi trước đi, tóm lại, Tiêu Tuyết cam đoan với người, Tiêu Tuyết làm như vậy, là có nỗi khổ bất đắc dĩ.”

“Người có nỗi khổ gì mà muốn vũ nhục người khác như vậy!” Đường Cửu thấy bộ dạng, biểu tình lạnh như băng này của Biệt Tiêu Tuyết liền chán ghét, thật giống như là muốn đòi nợ vậy.

“Người gọi hấn đi vào không phải là rõ sao.”

Tuy Biệt Tiêu Tuyết đang đắp khăn voan đỏ, nhưng giọng nói lại hết sức dứt khoát, cách một tầng vải gấm hồng rực rỡ tươi đẹp này, Đường Cửu cũng có thể cảm nhận được địch ý và hơi lạnh thấu xương, Đường Cửu thậm chí còn nghe được ba phần chán ghét. Minh đặc tội với nàng lúc nào? Đêm qua còn rất tốt, đêm qua? Đêm qua, cùng với Biệt Tiêu Tuyết mất hồn mất vía mấy ngày nay, không phải trùng tà chứ?

Tổng phu nhân nghe được liền nhức đầu, biết là khuyên không được, chỉ đành phải thuận theo nàng, bản thân về phòng nghỉ ngơi.

Một đám người ngoài cửa, trái chờ không thấy Biệt Tiêu Tuyết ra ngoài, phải chờ cũng không thấy Biệt Tiêu Tuyết ra ngoài, đứng nói đến tân lang Lịch Nhượng Hải, ngay cả Tổng Ngạn Triệt, Lam Thiếu Lăng cũng có chút đứng không yên, đây là chuyện gì xảy ra.

Lam Thiếu Lăng ghé vào bên tai Tổng Ngạn Triệt nói: “Chẳng lẽ là tân nương tử đổi ý.”

Tổng Ngạn Triệt xoay khuỷu tay đánh vào ngực Lam Thiếu Lăng, “Khép cái miệng quạ đen của đệ lại.”

Thượng Quan Hành đứng ở bên cạnh hai người nhìn hai huynh đệ này đùa giỡn, tràn đầy ý cười, chỉ là đáy mắt lại lộ ra một tia ác độc.

“Thiếu gia!” Nha hoàn bên người Biệt Tiêu Tuyết được Đường Cửu đồng ý, vội vàng vàng chạy đến cửa lớn, ghé vào bên tai Tổng Ngạn Triệt nói: “Tiểu thư không chịu ra ngoài, muốn cô gia đi vào.”

“Hả? !” Tổng Ngạn Triệt sợ đến mức co rụt lại cái cổ, quả nhiên xảy ra vấn đề rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: CHƯƠNG 34: TRỞ MẶT THÀNH THÙ (2

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Thế nào?” Lam Thiếu Lăng đứng ở một bên, nghiêng đầu, từ trong kẽ răng nhẹ giọng nặn ra mấy chữ.

“Chuyện lớn!” Đầu tiên Tổng Ngạn Triệt nhỏ giọng đáp lại câu hỏi của Lam Thiếu Lăng, tiếp đó lớn tiếng ở cửa ra vào, nói với các vị khách khứa và đám người xem náo nhiệt: “Các vị, thân thể tiểu muội khó chịu, tạm hoãn hành lễ, kính xin các vị tân khách đến bên trong phòng khách dùng bữa.”

Có câu nói tới cửa tức là khách, hiển nhiên cũng không thể lạnh nhạt những người vây xem, Tổng Ngạn Triệt phân phó tiếp nói: “Hong Trang, Lục Liễu cho phát hi bánh cho các vị.”

“Dạ!”

“Dạ!” Hồng Trang, Lục Liễu lập tức trả lời, mang theo chúng nha hoàn bắt đầu phân phát hi bánh.

Lịch Nhượng Hải vội vàng tiến lên, đi theo đám người Tổng Ngạn Triệt vào phủ, vừa nghe nói thân thể Biệt Tiêu Tuyết khó chịu, dọa hấn suýt chết, chẳng lẽ là hỏa độc phát tác, bệnh cũ tái phát, chuyện này làm sao mới tốt bây giờ?

Lại không biết Biệt Tiêu Tuyết chẳng những không có bệnh, còn muốn tính mạng của hấn!

Tổng Ngạn Triệt biết thân thể Tổng phu nhân khó chịu, ám chỉ nương hấn cứ yên tâm mà ngồi, không cần vất vả, giao tân khách trong sảnh cho Ngô bá, Thượng Quan Hành, Lam Thiếu Lăng tiếp đón, liền chuẩn bị mang theo vị tân lang Lịch Nhượng Hải này đến thăm tân nương tử, xem rốt cuộc vị tân

nuơng tử này làm sao, làm cái gì?

Lại đụng phải Biệt Tiều Tuyết ở ngoài cửa. Tuy Biệt Tiều Tuyết mặc đồ cưới, nhưng không trùm khăn voan đỏ, mà lấy tay giờ lên, Đường Cửu đi sau lưng Biệt Tiều Tuyết, gương mặt bắt mắt dĩ, không phải nàng không can, mà là thật sự nàng không ngăn được. Biệt Tiều Tuyết cầm đao tới, Đường Cửu dám ngăn nàng, nàng sẽ máu tươi tại chỗ, Đường Cửu thật sự không có cách, chỉ có thể ngoan ngoãn nhường đường, chạy như điên sau nàng.

Đường Cửu nháy mắt với Tống Ngạn Triệt, Tống Ngạn Triệt theo ra hiệu của Đường Cửu nhìn về hướng đó, trong khăn voan đỏ dường như giấu cái gì đó, Tống Ngạn Triệt vừa định tiến lên cướp, lại bị Biệt Tiều Tuyết nhìn thấu toan tính, đã vượt lên trước một bước, giờ đao nhọn lên, chỉ vào cổ của mình hô: “Đừng tới đây, còn tới nữa ta sẽ chết cho ngươi xem”

Tống Ngạn Triệt cũng mặc kệ vô công bị bại lộ, tiến lên phi thân giành đao, lại bị một cục đá đánh trúng đầu gối, vì tránh né công kích của cục đá, Tống Ngạn Triệt bỏ lỡ thời cơ giành đao. Mà Biệt Tiều Tuyết càng thêm kích động, lần cướp đầu tiên không thành, lần hai mà cướp chỉ sợ biến khéo thành vụng, Tống Ngạn Triệt chỉ đành tạm thời thôi, chờ đợi cơ hội nghỉ biện pháp giành lại cây đao trong tay Biệt Tiều Tuyết.

Tống Ngạn Triệt nghiêng đầu nhắm mắt, hần xác định hòn đá này là từ vị trí Tần Mộ Sắc truyền tới, hần thật hận mình không đẩy yêu nữ này đi sớm một chút. Nếu không phải là sợ bệnh Tiều Tuyết tái phát, cũng sẽ không để nàng tiếp tục ở lại Tống gia. Bây giờ nghĩ lại đúng là nên đưa nàng đi, và mời Cốc thần y tới. Cũng bởi vì tin tưởng đại ca, cho nên không có chứng cứ nên không muốn nghi ngờ Tần Mộ Sắc, hồ đồ! Ngủ đi!

Giờ phút này Tống Ngạn Triệt đã mình mắng ngàn lần vạn lần, trải qua chuyện hôm nay về sau, coi như là Tống Ngạn Triệt đã sửa hoàn toàn triệt để tật xấu phân vân lưỡng lự, chỉ là cái giá này lớn đến mức hần không thể chịu đựng. Trưởng thành, làm người ta đau đến không muốn sống.

Bên này Biệt Tiều Tuyết bắt giữ mình, phản ứng của mọi người cũng khác nhau rất lớn, đương nhiên mọi người đều vội vàng nhìn Biệt Tiều Tuyết điên cuồng, cũng chú ý tới nét mặt của mỗi người.

Tống phu nhân trực tiếp bị sợ đến không đứng lên nổi. Trước đây Tống phu nhân cũng đã va chạm nhiều với xã hội, mặc dù chuyện này rất dọa người, nhưng cũng không đến nỗi không đứng nổi. Nhưng mà bà cũng bị bệnh ba ngày rồi, uống thuốc cũng không thấy chuyển biến tốt, choáng váng, đầu mềm nhũn ra, lại hù dọa một cái như vậy, coi như là hoàn toàn sụp đổ. Khóc lóc nói: “Tiều Tuyết, đứa bé của ta, có lời gì cứ từ từ nói. Đừng như vậy, bỏ đao xuống đi.”

Đường Cửu đứng ở một bên Biệt Tiều Tuyết, chỉ sững sờ nhìn, nếu nàng có thể ngăn cản, đã sớm ngăn trở cản. Từ lúc Biệt Tiều Tuyết móc ra thanh đao nhọn này, nàng đã không nắm trong tay mọi chuyện nữa. Nàng cũng muốn cướp, nhưng nàng không thể làm nha? Ngộ nhờ không giành được, đó sẽ là tai nạn chết người, mình chết cũng không sao, ngộ nhờ kích thích Biệt Tiều Tuyết cắt cổ, dù có chết vạn lần, nàng cũng khó chuộc tội hết tội.

Có thể nói người khôn khổ nhất chính là Lam Thiếu Lăng. Ngay lúc này, còn bị người ta sờ sảng. Đậu phụ Tây Thi Đậu Phù Dung quả nhiên danh bất hư truyền, không hổ là làm đậu hũ, chẳng những thích làm đậu hũ, còn thích ăn đậu hũ. Biệt Tiều Tuyết người ta cầm cây đao đặt trên cổ của mình, nàng sợ cái gì chứ? Cả người Đậu Phù Dung giống như roi mây, quấn ở trên người Lam Thiếu Lăng, không ngừng ở đó làm nũng, “Sợ quá, sợ quá, người ta sợ quá.”

Lam Thiếu Lăng một phát gạt Đậu Phù Dung ra, nhường nàng, nàng lại nghĩ hần tốt, đây là lúc nào mà còn đùa giỡn? Không biết nặng nhẹ.

Có người lo lắng, có người không lo lắng, trừ tất cả tân khách bị dọa ngây ngốc trong sảnh đường, còn có hai người Tần Mộ Sắc và Thượng Quan Hành. Kỳ quái là hiện tại, hai người này có vẻ mặt giống nhau, tê liệt, trong con mắt lạnh lùng mang theo ba phần ác độc, ba phần hả hê. Còn dư lại bốn phần cố gắng che giấu ánh mắt đáng sợ này, giả vờ lo lắng, kì thực là ở đó xem kịch vui.

Che giấu lâu như thế, không phải là vì chờ đợi ngày này sao? Kịch hay mới bắt đầu mở màn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nuơng Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: CHƯƠNG 35: HỌA MINH CHÂU

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

So với phản ứng khác nhau của mọi người, Lịch Nhượng Hải lại trực tiếp ngó ngẩn. Nhất định là hần đang nằm mơ, nhất định là tại nằm mơ. Muội muội Tiều Tuyết dịu dàng bước lại khéo léo của hần làm sao có thể điên cuồng như thế. Ban đầu hai người không cần nói cũng hiểu được nhau, đồng bệnh tương liên, hai người cùng là cô nhi, giống nhau đều đã trải qua một trận bệnh nặng, suýt nữa bỏ mạng. Phụ mẫu đều mất, ăn nhờ ở đậu giống nhau. Tuy có di thương yêu, nhưng cuối cùng cũng khó nén cảm giác mất mát khi không có cha mẹ ở bên.

Lịch Nhượng Hải cho là hai người ở chung một chỗ sẽ có thể dựa vào nhau, khi nhớ nhung song thân, có thể an ủi lẫn nhau, có người ở bên cạnh, sẽ không cô độc nữa, nhưng, khi đối mặt với tình cảnh này, Lịch Nhượng Hải cho rằng mình đã nghĩ sai rồi. Nhưng hần không biết rốt cuộc là thế nào, mà phải dùng mạng sống để bức bách.” Tiều Tuyết, có lời gì từ từ nói, hãy buông đao xuống đi, đưa đao cho ta!”

“Đưa đao cho người! Ha ha ha. Ha ha ha. Ha ha ha.” Biệt Tiều Tuyết cười vô cùng điên cuồng, thậm chí còn làm người ta sợ.

“Người xem, đây là cái gì? Ha ha ha. . . .” Biệt Tiểu Tuyết giống như bà điên lấy một miếng ngọc bội từ trong tay áo ra, giơ lên cao cao, ánh mắt nhìn ngọc bội điên cuồng mà cổ chấp, tràn đầy thù hận.

Lịch Nhượng Hải: “Linh Lung bội!”

Tổng Ngạn Triệt: “Linh Lung bội! ?”

Dường như là đồng thời, Lịch Nhượng Hải và Tổng Ngạn Triệt cùng nhau nói ra tên miếng ngọc bội. Linh Lung bội, một âm một dương, vốn là một đôi. Ở Tổng gia có một miếng, vẫn luôn là cảm kị của Tổng gia. Không ngờ một miếng lại ở trên tay Lịch Nhượng Hải, như vậy Lịch Nhượng Hải là...? Tổng Ngạn Triệt trong lòng cả kinh, không được! Khó trách, khó trách Tiểu Tuyết lại như thế.

So với hiểu biết của Tổng Ngạn Triệt, Lịch Nhượng Hải lại hồ đồ, nửa miếng Linh Lung bội này là vật hấn mang theo từ nhỏ, là di vật nương hấn để lại cho hấn, còn miếng còn lại vốn là ở trên người cha hấn, sau này cha hấn làm mất rồi. Tại sao Tiểu Tuyết thấy Linh Lung bội này lại kích động như vậy.

Vì sao? Vì thù diệt môn, vì 138 mạng sống của Biệt gia nàng. Sau khi trận hỏa hoạn mười bảy năm trước qua đi, Biệt gia chẳng còn gì, người sống duy nhất chính là Biệt Tiểu Tuyết. Trong đồng đồ nát đã từng là của nhà họ Biệt, hầu như tất cả mọi thứ đều bị thiêu rụi, duy chỉ còn miếng Linh Lung bội này vẫn óng ánh trong suốt như cũ, giống như chưa từng bị lửa đốt, là một bảo vật, nhưng không bình thường ở chỗ, đó không phải là đồ của Biệt gia, nó là đồ mà kẻ trộm thiêu hủy Biệt gia đã để lại.

Nhiều năm trước, Biệt gia là một nhà phú hộ giàu có một phương, mẫu thân Biệt Tiểu Tuyết là thứ tử của Tổng phu nhân, tuy kém thân phận con vợ cả của Tổng phu nhân, nhưng nhờ gia đình có nhiều tiền, cũng gả được cho một người tốt, sinh ra một nữ nhi là Biệt Tiểu Tuyết. Biệt Tiểu Tuyết ra đời ba ngày, đích thân Biệt lão gia mang một viên dạ minh châu to bằng hai nắm tay từ Nam Hải về làm quà tặng cho nữ nhi. Dạ minh châu lớn như vậy tuyệt đối là bảo bối có một không hai, mài nhỏ thành bột, cang là một loại thuốc tốt giúp cái tử hồi sinh.

Nhưng thứ giúp cái tử hồi sinh này, lại dồn Biệt gia vào chỗ chết. Ngày Biệt Tiểu Tuyết được trăm ngày tuổi, Biệt lão gia đứng trước mặt tân khách, đưa minh châu này cho hòn ngọc quý trên tay hấn, ai ngờ ban đêm, sau khi tân khách tàn đi, trong nhà liền gặp trộm.

Kẻ trộm trộm dạ minh châu, đánh thương Biệt lão gia thì cũng thôi đi, lại còn phát rồ phóng hỏa làm hại nhà họ Biệt. Toàn bộ cửa Biệt gia đều bị khóa từ bên ngoài, lại thêm gió lớn, thể lửa lên cao. Cả nhà họ Biệt, trừ bà vú bị thương nặng ôm Biệt Tiểu Tuyết trốn thoát từ tường viện bị thiêu hủy ra, không ai thoát khỏi. Vụ án này ngay lúc ấy khiến một phương kinh hoàng, người người đều nói chuyện trộm cắp giết người này đã được dự tính từ trước.

Lúc trước mọi người đều biết Biệt lão gia có một viên dạ minh châu, truyền đi rất xôn xao, người nào cũng có thể là nghi phạm, ngay cả mấy kẻ cướp kẻ trộm ở nơi khác cũng đều là nóng lòng, rục rịch muốn lấy.

Cuối cùng vụ án lớn này lại thành bản án không có kết quả, làm qua loa. Ngoại công (ông ngoại) của Biệt Tiểu Tuyết cũng chính là nhà mẹ đẻ của Tổng phu nhân và mẫu thân Biệt Tiểu Tuyết, lúc ấy dùng rất nhiều tiền bạc, quan hệ lên xuống, hối lộ rất nhiều mà vẫn không tìm được hung thủ. Hung thủ này giống như đã bay lên trời chui xuống đất, không còn bóng dáng.

Cuối cùng, Tổng phu nhân âm thầm chuộc nửa miếng Linh Lung bội này về. Đến lúc Biệt Tiểu Tuyết lên tám tuổi, người hầu biết chuyện trong nhà đã vô tình nói ra, Biệt Tiểu Tuyết cũng đã biết những chuyện này, Tổng phu nhân đã rất tức giận với người làm, còn đuổi người hầu nói lỡ miệng những lời ấy ra ngoài.

Tổng phu nhân vốn định cứ để Tiểu Tuyết không buồn không lo lớn lên, lấy tình trạng cơ thể Biệt Tiểu Tuyết năm đó, có thể sống bao lâu cũng chưa biết, Tổng phu nhân không muốn nàng sống không vui, đáng tiếc, cuối cùng vẫn không thể giấu giếm. Nếu Biệt Tiểu Tuyết biết, Tổng phu nhân giấu giếm nữa cũng không tiện, từ đó nửa khối Linh Lung bội này liền giao cho Biệt Tiểu Tuyết giữ.

Biệt Tiểu Tuyết thấy vật mà kẻ thù để lại cả ngày lẫn đêm, há có thể không biết. Nàng và Lịch Nhượng Hải ở cùng lâu như vậy, lại chưa từng thấy hấn mang trên người, cho đến một ngày kia, trước ba ngày cưới, Lịch Nhượng Hải nói muốn giao cho Biệt Tiểu Tuyết vật duy nhất mẫu thân hấn để lại cho mình, hơn nữa hẹn ước mình không bao giờ thay lòng.

Lịch Nhượng Hải nói đây là vật duy nhất mẫu thân để lại cho hấn, ngày trước là một đôi, sau này cha hấn làm mất miếng kia rồi, miếng cũng đã được mười bảy mươi tám năm, tính toán đúng là năm Biệt Tiểu Tuyết ra đời thì đánh mất, nói không chừng, Biệt Tiểu Tuyết là món quà trời cao đưa tới bởi thường cho Lịch Nhượng Hải hấn, mất một bảo bối, lại đổi một bảo bối. Hay là nói, Biệt Tiểu Tuyết chính là bảo bối hóa thành, người như mỹ ngọc, vô cùng thanh khiết.

Biệt Tiểu Tuyết cười hần nói vậy, nói hồi lâu cũng không lấy ngọc bội bảo bối này ra, mỹ ngọc gì, còn định che giấu hay sao?

Lịch Nhượng Hải vừa định mở tấm vải bọc ra, trái một tầng, phải một tầng, liền bị Tài Nguyên, Quảng Tiến vào gọi, nói là tiệc đã chuẩn bị xong rồi, kính xin Lịch thiếu gia lên đường! Ba ngày sau chính là lễ cưới, trước tân hôn vợ chồng không gặp mặt thì tốt hơn.

Theo lý thuyết thì thật ra đã sớm không nên tiếp tục gặp mặt, chỉ là Tổng Ngạn Triệt biết tính tình của bọn họ, cũng biết bọn họ khó chia xa, liền dung túng bọn họ vài lần. Ai ngờ vài lần này lại thành không tốt.

Lịch Nhượng Hải lưu luyến không rời, một bước đi mà ba lần ngoảnh lại. Biệt Tiểu Tuyết cảm bảo bối được bọc lại mà Lịch Nhượng Hải đưa cho, cười phát tay đưa tiễn, thăm nghĩ, không phải chỉ cách nhau ba ngày thôi sao? Đến mức như thế à?

Lột bỏ tâm ý của hấn từng tầng từng tầng một Biệt Tiểu Tuyết vốn cho rằng, khi nàng mở ra nhất định sẽ vui mừng, lại không nghĩ rằng là kinh sợ! “Linh. . . Lung bội!?”

Một giây đó Biệt Tiêu Tuyết phát điên rồi, cộng thêm lời Lịch Nhực Hải nói, Biệt Tiêu Tuyết nghĩ tới nghĩ lui mấy trăm lần, cuối cùng cũng không tìm được lời nào bào chữa cho phụ thân Lịch Nhực Hải. Một năm sau khi Biệt gia xảy ra hỏa hoạn, phụ thân của hắn, chết bởi giang hồ quyết đấu, là kiếm khách tiếng tăm lừng lẫy nhất võ lâm năm đó, thiên hạ đệ nhất kiếm Lịch Trung Thiên, đánh bại Lịch Trung Thiên là Thiết Trung Nhạc, từ đó chuyện thần thoại trong giang hồ lại xáo trộn lẫn nữa.

Năm, thời gian, nhân vật, tất cả đều chính xác, Biệt Tiêu Tuyết không có cách nào thuyết phục mình, không có cách nào tự nói với mình rằng phụ thân của Lịch Nhực Hải vô tội. Kẻ thù diệt môn ở đây, Biệt Tiêu Tuyết nắm hai khối Linh Lung bội được ghép lại hoàn mỹ, trái tim đã hoàn toàn sụp đổ, đầy đau đớn. Vết thương chồng chất, người yêu nháy mắt liền trở thành kẻ thù, nàng không biết nên làm sao, trong lòng nàng hận, sự bất đắc dĩ trong lòng nàng không biết nói với ai.

Vốn muốn đi tìm Lịch Nhực Hải hỏi rõ ràng, nhưng nàng lại chậm một bước, Biệt Tiêu Tuyết không thể tìm được Lịch Nhực Hải, mấy ngày sau đều mang tâm sự nặng nề, biết hôm nay kiêu hoa vào cửa, thù hận trong lòng Biệt Tiêu Tuyết cũng không nén được nữa, nàng không thể gả cho kẻ thù! Không thể! Nếu không, nàng thẹn với 138 vong linh Biệt gia trên trời.

Giờ phút này, Biệt Tiêu Tuyết lấy nửa miếng Linh Lung bội kia của Lịch Nhực Hải ra, Lịch Nhực Hải cũng không biết vì sao, cho đến khi nửa miếng Linh Lung bội còn lại xuất hiện, Lịch Nhực Hải sợ hết hồn. Tại sao đồ phụ thân hắn bị mất lại ở trên tay Biệt Tiêu Tuyết, nhưng Lịch Nhực Hải vẫn không biết tại sao Biệt Tiêu Tuyết lại hận hắn như thế, tại sao lại vì hai miếng Linh Lung bội này mà kích động như vậy.

Cho đến khi Biệt Tiêu Tuyết nói ra thâm án của Biệt gia trước mặt mọi người, chỉ thẳng vào phụ thân Lịch Nhực Hải là kẻ khơi đầu sỏ gây nên thảm án năm đó. Lịch Nhực Hải hoàn toàn sợ ngây người, đối mặt với câu hỏi của Biệt Tiêu Tuyết, Lịch Nhực Hải muốn giải thích gì đó, nhưng không biết nên nói như thế nào.

Hắn không biết chuyện này là thật hay giả, hắn cũng không biết cha mình mất Linh Lung bội như thế nào, hắn chỉ biết lúc hắn còn nhỏ bị mắc một bệnh nặng, hôn mê bất tỉnh, đợi đến khi hắn tỉnh lại, cha hắn cũng không còn Linh Lung bội nữa, nói là mất.

Lịch Nhực Hải đã từng hoài nghi cha hắn cầm đi đôi linh đan diệu dược gì đó cho hắn rồi, lúc Lịch Nhực Hải còn nhỏ, mặc dù nhà bọn họ không thiếu tiền, nhưng bao nhiêu đại phu cũng bó tay hết cách với bệnh của hắn, sau đó hắn lại hôn mê nhiều ngày, thế nhưng lại khỏi hẳn trong một đêm, Lịch Nhực Hải cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Lịch Nhực Hải sao biết, Linh Lung bội của cha hắn đúng là mất rồi, là vì bị rơi lúc trộm dạ minh châu chữa bệnh cho hắn. Lúc Lịch Trung Thiên trộm dạ minh châu, cũng là gặp được Biệt lão gia, cũng vì vậy mà đánh nhau, nhưng Lịch Trung Thiên tuyệt đối không phóng hỏa, cũng không làm bị thương Biệt lão gia đến tay trái gà cũng không chặt.

Sau trận hỏa hoạn kia, lại bởi vì gió thổi lên, Lịch Trung Thiên chỉ nghĩ rằng đêm khuya yên tĩnh, Biệt gia lại khóa cửa, thế lửa lan tràn quá nhanh, mọi người đều hoảng mang rối loạn, mới quên mất mở cửa. Trung tâm mà lửa lan tràn chính là gian phòng chứa dạ minh châu của Biệt lão gia, lúc ấy Biệt lão gia bị Lịch Trung Thiên đánh ngã xiêu trên mặt đất, Lịch Nhực Hải ngẫm nghĩ, chỉ cảm thấy là do trước khi mình rời đi không cẩn thận làm đổ cây nến, mới dẫn đến trận thảm kịch này.

Sau đó một năm, một mình Lịch Trung Thiên cứ sống trong tự trách, nhi tử của hắn thì tốt rồi, nhưng là dùng nhiều tánh mạng vô tội như vậy đổi lấy, hắn sao có thể chịu đựng được?

Lịch Nhực Hải đang vui vẻ trên đường, bỗng nhiên nhớ tới, sau khi hắn lành bệnh, phụ thân hắn thường nói mình làm một chuyện sai lầm. Vừa nhìn bầu trời cao rộng vừa dần vật, ngồi trước cửa than thở thật lâu, thậm chí là mượn rượu tiêu sầu, mỗi lần trường kiếm ra khỏi vỏ, cũng là múa một khúc đầy buồn bã. Khi đó tiểu Lịch Nhực Hải ngây thơ chỉ cho là khi phụ thân hắn đổi Linh Lung bội, nên áy náy với mẫu thân, dù sao đây cũng là vật đính ước của phụ thân và mẫu thân.

Bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ là thật sự có liên quan đến thảm án diệt môn nhà Tiêu Tuyết. Lịch Nhực Hải nghĩ tới đây, chợt cảm thấy trời đất quay cuồng, mỗi người trong hi đường giống như đều tách rời hắn, hắn không nghe được bất kỳ âm thanh gì, chỉ thấy bọn họ xoay trước mắt, không ngừng xoay quanh.

“Nàng, giết ta đi! Tiêu Tuyết, giết ta đi! Cha nợ con trả! Lịch gia chúng ta thiếu nợ mạng người nhà họ Biệt, Lịch Nhực Hải ta nợ Biệt Tiêu Tuyết, bắt kẻ khoản nợ nghiệt nào, ta cũng không thể trả, chỉ có lấy cái chết tạ tội.” Lịch Nhực Hải dứt lời, liền liều lĩnh đâm vào đao nhọn trong tay Biệt Tiêu Tuyết, gần tới trước đầu mũi đao, một chiêu Cầm Nã Thủ, xoay người cướp đi đao nhọn trong tay Biệt Tiêu Tuyết. Lịch Nhực Hải hắn chết cũng chết rồi, tuyệt không muốn khiến người yêu thành tội phạm giết người. Nàng muốn báo thù, hắn sẽ thành toàn cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: CHƯƠNG 36: NỮ CŨ NĂM XƯA

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Ai ~! Ai ai ai ~! Không thể chết được, không thể chết được! Muốn chết cũng là lão già ta chết!” Lúc Lịch Nhực Hải giờ đao tự vẫn, Thiết Trung Nhạc đột nhiên phi thân xuất hiện, đã vượt lên trước một bước đánh rơi đao nhọn trong tay Lịch Nhực Hải xuống.

Tổng Ngạn Triệt thấy đao nhọn rơi xuống đất, mới thở phào nhẹ nhõm, lão già không đến, hấn cũng sẽ tiến lên, chỉ là lão già này đến đây, chỉ sợ mẫu thân hấn sẽ càng thêm tức giận, Tổng gia càng ngày càng loạn rồi.

Đường Cửu thấy có người người khác đến giúp, cũng thở phào nhẹ nhõm. Nàng chưa từng thấy vị đại thúc này, nhưng nhìn ánh mắt của Tổng Ngạn Triệt, có lẽ quen biết vị đại thúc này, mà trong mắt của Tổng phu nhân cũng khiếp sợ như thế.

Đợi chút, tại sao Tổng phu nhân lại đứng lên, mới vừa rồi còn yếu ớt uể oải mà. Dĩ nhiên bà có thể đứng lên rồi, màn kịch này mới bắt đầu, mới chỉ diễn đến trận thứ hai mà thôi, Tổng phu nhân là một trong những nhân vật chính, sao có thể không đứng dậy được? Tần Mộ Sắc còn bảo đảm tinh thần của Tổng phu nhân còn gấp trăm lần tinh thần của long mã!

Đường Cửu thấy, chẳng biết lúc nào Tần Mộ Sắc chạy tới sau lưng Tổng phu nhân, tiếp theo tại lúc mọi người không chú ý, âm thầm lấy chưởng lực làm cái gì đó với Tổng phu nhân?

Đường Cửu so có thể nhìn ra được cách thức trong này, Tần Mộ Sắc đã giải độc cho Tổng phu nhân Độc là do nàng hạ, cũng là nàng giải, tất cả đều là màn kịch hay, màn kịch liên tiếp ngày hôm nay. Tần Mộ Sắc thật sự rất muốn khuyên các vị khán giả đừng nóng lòng như vậy, cứ từ từ xem thôi. Vở kịch này có bấy trong bấy, án trong án, rất đặc sắc!

“Sur phụ!” Lịch Nhực Hải cúi đầu, rất là ủ rũ, “Sur phụ mặc kệ ta đi! Vốn là ta nên trả lại khoản nợ này. Cha ta nợ Biệt gia, ta cũng nợ Tiêu Tuyết, ta chỉ có lấy cái chết tạ tội!” Dứt lời, liền nhặt cây đao trên đất lên định tự vẫn lần nữa.

“Ai ai ai. Người hiểu rõ chứ? Người sẽ chết, người sẽ chết đấy, đây chính là quỷ chết oan đó!” Thiết Trung Nhạc vội vàng tiến lên lần nữa, ngăn cản Lịch Nhực Hải làm chuyện điên rồ. “Tiêu tuyết, người nhìn tâm nhìn người yêu chết thảm hay sao? Người chưa biết rõ mọi chuyện, lại buộc Lịch Nhực Hải tự sát, người có thể nhẫn tâm thế sao? Dầu gì cũng đã từng động lòng, người hãy nghe dưỡng khuyên một câu có được hay không?”

Dưỡng? ! Ở đây trừ mấy người hiểu rõ mọi chuyện, còn lại đều kinh ngạc không dứt.

“Lão già không biết xấu hổ kia, người là dưỡng của ai!” Thiết Trung Nhạc tự xưng là dưỡng, hoàn toàn chọc giận Tổng phu nhân. Dưỡng của Biệt Tiêu Tuyết không phải là tướng công của Tổng phu nhân hay sao. Những người không biết nội tình đứng tại chỗ hai mặt nhìn nhau, bàn luận xôn xao. Tổng Việt không phải đã sớm chết rồi sao?

Người lớn tuổi ở đây, hơn nữa còn quan hệ nhiều đời với Tổng Việt là phụ thân của Lam Thiếu Lăng, thân như huynh đệ. Ông tin chắc rằng người trước mắt tuy có diện mạo tuấn lãng giống Tổng Việt, nhưng không phải là Tổng Việt. Nếu Tổng Việt đến tuổi này, cũng sẽ có phong phạm như vậy, nhưng ngũ quan này cũng không phải Tổng Việt, dù một người đã trải qua mấy năm, cũng không thể thay đổi hoàn toàn, không có chút dấu vết nào của ngày xưa như vậy.

“Nurong!”

“Người đứng ở một bên cho ta, đợi xử lý xong những chuyện này ta sẽ trừng phạt người!” Tổng phu nhân lạnh lùng quát Tổng Ngạn Triệt lui, mới vừa rồi lúc Tổng Ngạn Triệt định đoạt đao của Biệt Tiêu Tuyết, Tổng phu nhân liền nhìn ra, Tổng Ngạn Triệt biết võ công. Thân hình kia bước chân không thể quen thuộc hơn được nữa, là võ công Tổng Việt học ở Thiếu Lâm. Vậy mà tiểu tử Tổng Ngạn Triệt này lại gât bà học võ cùng cha nó. Lúc nào thì nó biết cha nó còn sống.

“Kính nhi, bà cần gì phải trách Triệt nhi, là ta vẫn gât bà và nó, len lén truyền thụ võ nghệ cho nó. Lúc đầu nó cũng không biết thân phận của ta, sau cũng không biết lúc nào thì đoán được.” Tổng Việt nhìn Tổng phu nhân thờ dài, nhẹ nhàng gọi khuê danh của Tổng phu nhân, chậm rãi giải thích, không có một chút hốt hoảng nào, nhưng trong giọng nói tràn đầy áy náy.

“Người là du côn vô lại từ đâu tới, cút ra ngoài cho ta, phu quân ta đã sớm qua đời nhiều năm rồi. Người đâu, bắt hấn đuổi ra ngoài cho ta.” Tổng phu nhân thật sự tức giận đến hồ đồ, lấy bản lĩnh của Tổng Việt, há gia đình bình thường có thể đuổi đi ra.

Bọn gia đình tiến lên cũng chỉ là tự tìm khổ, Tổng Việt vừa động chân khí, bọn gia đình liền cùng nhau cảm gậy gộc đã bị hồng đi ra ngoài.

“Kính nhi, bao năm không thấy, bà vẫn không chịu tha thứ cho ta.” Bàn tay Tổng Việt nhẹ nhàng đưa lên bên mặt, xoạt một tiếng, kéo tấm mặt nạ xuống, mọi người thấy rõ tướng mạo phía sau, cái miệng vốn đã không ngậm được giờ còn mở to hơn nữa. Trời ơi! Gặp quỷ rồi! Thật sự là lão già Tổng Việt kia, không phải đã chết rồi sao?

Thật đúng là gừng càng già càng cay, hai cây gừng già vừa xuất mã, gừng nhỏ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh. Mới vừa rồi còn la hét muốn tự sát, giết người, giờ tất cả đều yên tĩnh, cũng trùng lớn miệng giống nhau, nhìn Tổng phu nhân và Tổng lão gia, cái từ hoàn sinh, kỳ thật!

Kỳ cái gì chứ? Vốn cũng chưa chết mà? Tổng Việt thờ dài một hơi thật sâu, nói từng chuyện năm đó ra, thuận tiện hóa giải thù hận của hai người Biệt Tiêu Tuyết và Lịch Nhực Hải. Bọn họ vốn đều là người vô tội, tất cả đều bởi vì hấn mà ra. “Tội nghiệt! Oan nghiệt!”

Nhiều năm trước kia, Tổng Việt ở trong nhà không an phận, bởi vì lúc trẻ thân thể yếu đuối, được cha mẹ đưa tới Thiếu Lâm tập võ, sau khi học xong thì trở về nhà, lấy vợ là Lâm thị, những ngày sau này cũng coi như tiêu điều tự tại. Cha của Tổng Việt của cũng chính là ông nội Tổng Ngạn Triệt, vẫn còn ở trong triều tìm cách đào ngũ cho hấn, nhưng Tổng Việt chỉ muốn nổi danh trên giang hồ, sống ở chùa nhiều năm, không thể khiến Tổng Việt tu tâm dưỡng tính, ngược lại dâng lên lòng mong ước hướng về giang hồ.

Ra khỏi chùa, trở về nhà lấy vợ sinh con, hoàn thành từng bước một. Lúc đó Tống Việt đang tuổi phong nhũ hào hoa, sao có thể chịu an an ổn ổn sống một đời như vậy. Ở trong mắt người khác đó là an ổn, cầu xin cũng cầu không được những ngày phú quý. Còn ở trong mắt Tống Việt lúc còn trẻ, đó là phí hoài năm tháng.

Nhưng cũng chỉ là suy nghĩ một chút, không dám hành động thực tế gì mãi đến khi Hầu Quân Tập, Tiết Vạn Quân bình định loạn Cao Xương, Tống Việt cũng ở trong quân làm một tiểu tham tướng. Sau khi thiết huyết nam nhi dâng lên, há có thể nói dập tắt là dập tắt, vốn muốn cả đời đền nợ nước.

Nhưng mà sau khi bình định loạn Cao Xương, không được mấy năm, Hầu Quân Tập, Tiết Vạn Quân liên tiếp hoạn tội, Hầu Quân Tập và thái tử Lý Thừa Can mưu phản vốn đáng chết, nhưng Tiết Vạn Quân cũng thật là, ngồi ở trong ngục, buồn giận mà chết, chết oan uổng.

Dưới lúc nản lòng thoái chí, suy nghĩ bước chân vào giang hồ lại dâng lên trong lòng Tống Việt lần nữa. Phụ thân của Lam Thiếu Lăng vốn cũng là một tiểu mưu sĩ trong quân đội, quan hệ rất tốt với Tống Việt và Tiết Vạn Quân. Sau khi trải qua chuyện này, cũng nhân rồi ở nhà, làm một Quận mã gia tiêu dao khoái hoạt.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tống Việt không có cửa đền nợ nước, cuối cùng không kèm chế được rung động trong lòng, vài lần len lén rời nhà, bắt đầu cuộc hành trình bước chân vào giang hồ. Lấy tên tuổi Thiết Trung Nhạc lang bạt trên giang hồ. Mới đầu Tống phu nhân yêu phu quân cũng sốt ruột, cũng giúp gạt, sau lại bởi vì cha mẹ của Tống Việt đắm thuyền ngoài ý muốn, sau ba tháng giữ đạo hiếu, Tống Việt càng thêm không chút kiêng kỵ xông xáo giang hồ, cả năm cũng không về nhà, ngay cả Tống Ngạn Triệt ra đòi hấn cũng không ở bên cạnh Tống phu nhân, tình cảm của Tống phu nhân cũng càng ngày càng nhạt.

Cho đến một ngày, Thiết Trung Nhạc gặp được Tái Kim Hoa, một nữ nhân lòng dạ rắn rết, Tần Mộ Sắc so với vị lão yêu nữ này, quả thực là gặp sư phụ. Lúc còn trẻ, dung mạo Tái Kim Hoa như thiên tiên, là nhi nữ của chương môn Phi Ưng Môn, rất giỏi phi tiêu ám khí. Yêu Tống Việt từ cái nhìn đầu tiên, nhưng Tống Việt đã có thể thất, cầu xin không được liền nghĩ kế độc.

Ép Tống Việt không thể không rời khỏi Tống gia, có nỗi khổ không thể nói, có lời không thể nói. Đầu tiên Tái Kim Hoa là cô vũ Tống Việt gia nhập Thiết Kiếm Môn, tuy Tống Việt đồng ý, nhưng lại bị các danh kiếm ở Thiết Kiếm Môn hấp dẫn níu giữ bước chân.

Tống Việt không bị khuôn mặt đẹp của Tái Kim Hoa mê hoặc, nhưng ở trên giang hồ, nhiều bằng hữu thì hơn nên Tống Việt chưa từng nói những lời nghiêm khắc, chuyện này cũng khiến Tái Kim Hoa càng không từ bỏ ý định. Chính vì nàng thích bộ dáng nghiêm trang này của Thiết Trung Nhạc. Sau đó Tống Việt cho rằng Tái Kim Hoa đã bỏ ý niệm đối với hấn, càng coi Tái Kim Hoa là hồng nhan tri kỷ, ngay cả tên thật của mình cũng nói cho Tái Kim Hoa.

Từ đó Tái Kim Hoa không còn gọi Thiết đại ca nữa mà là Việt ca ca, Việt ca ca. Mặc dù Tống Việt cảm thấy buồn nôn, nhưng vẫn tốt hơn gọi Tống đại ca, cứ để Tái Kim Hoa gọi Việt đại ca là được rồi. Ngày ấy, khỏe miệng Tái Kim Hoa hiện lên nụ cười hả hê, khi Tống Việt hoàn toàn tin tưởng nàng, chính là lúc nàng sắp lấy được Tống Việt.

Nàng dẫn Tống Việt đi xem kiếm khách lúc ấy tên nổi như cồn, thiên hạ đệ nhất kiếm Lich Trung Thiên tỷ võ quyết đấu, dấy lên quyết tâm khiêu chiến Lich Trung Thiên của Tống Việt. Lúc này, vì lòng cầu thắng bức thiết trong lòng, cuối cùng Tống Việt cũng gia nhập Thiết Kiếm Môn, chính thức lấy tên tuổi Thiết Trung Nhạc bá nhập lâm đệ tử của Chương môn Thiết Kiếm Môn lúc đó, trở thành đệ tử Thiết Kiếm Môn.

Cùng lúc Tống Việt khổ luyện kiếm thuật thì Tái Kim Hoa nỗ lực lột đường vì hấn. Đầu tiên là hạ độc hại nhi tử của Lich Trung Thiên, cũng chính là Lich Nhược Hải, khiến hấn hôn mê bất tỉnh. Đối với căn bệnh của Lich Nhược Hải, các đại phu cũng bó tay hết cách, khi Lich Nhược Hải sắp hôn về trời ôm theo nỗi thống hận, Tái Kim Hoa phái thủ hạ đến Lich gia.

Thủ hạ này giả trang làm thầy lang trên giang hồ, báo cho Lich Trung Thiên, chỉ có dạ minh châu Nam Hải mới có thể cứu mạng của nhi tử hấn, mà viên dạ minh châu này phải là bảo bối hiếm có, lớn như hai quả trứng mới được.

Lich Trung Thiên là người rất hào hiệp trên giang hồ, lại phát lệnh treo giải thưởng trên giang hồ, đáng tiếc cuối cùng cũng không thu hoạch được gì, mất thấy sắp đến lúc Lich Nhược Hải qua đời. Tái Kim Hoa che mặt lấy thân phận của hắc y nhân báo cho Lich Trung Thiên. Biệt gia ở Từ Châu có một viên dạ minh châu, là quà tặng mà Biệt lão gia chuẩn bị cho nữ nhi tròn 100 ngày. Từ Châu cách Lich gia vài ngàn dặm, mặc dù Lich Trung Thiên rất không rõ tại sao nữ tử che mặt này tìm được dạ minh châu, nhưng bởi vì nóng lòng cứu con nên hấn cũng không kịp nghĩ nhiều, mang theo ngân lượng lên đường.

Đương nhiên Tái Kim Hoa biết Biệt gia có viên dạ minh châu hiếm thấy này. Vốn là nàng phái người ở Nam Hải bán cho Biệt lão gia, chỉ vì nàng biết Biệt lão gia là phu quân của chị vợ Tống Việt. Nếu Biệt phu nhân và người phụ nữ kia là người một nhà, nếu Tái Kim Hoa có thể lợi dụng cũng sẽ không buông tha. Có liên quan đến người đàn bà kia, nàng đều không tha.

Ghen tỵ khiến người điên cuồng, Tống Việt cũng không có bao nhiêu tình ý với phu nhân hấn, nhưng hấn biết rõ mình cả ngày không ở nhà đã rất có lỗi với Tống phu nhân và con thơ Tống Ngạn Triệt rồi. Tống phu nhân một mình chống đỡ Tống gia không dễ, cho nên hấn không thể phản bội Tống phu nhân. Ngay cả trong lòng Tống Việt có chút tình cảm với Tái Kim Hoa, nhưng vẫn luôn không chịu tiến lên một bước, điều này cũng khiến cho Tái Kim Hoa càng thêm điên cuồng, yêu hận đan xen, khiến nàng hoàn toàn biến thành một nữ ma đầu.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nương Từ Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: CHƯƠNG 37: TÁI KIM HOA

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Ngay đêm Lịch Trung Thiên trộm dạ minh châu, Tái Kim Hoa cố ý kinh động Biệt lão gia, dùng hòn đá tạo ra tiếng động, lại dẫn Biệt lão gia đến thư phòng thấy cảnh Lịch Trung Thiên lấy trộm dạ minh châu.

Màn đêm buông xuống, Lịch Trung Thiên phát hiện ngoài cửa có trước người, vốn đã trốn vào góc tối trong phòng xong. Nhưng bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau. Hành tung của Lịch Trung Thiên dưới sự cố ý quấy rầy của Tái Kim Hoa bị bại lộ, Tái Kim Hoa có sở trường về âm khí chỉ cần một cục đá, là có thể khiến Biệt lão gia và Lịch Trung Thiên gặp mặt.

Trộm lần đầu không được, lần thứ hai nhất định không trộm được, bứt dây động rừng người ta còn không giấu dạ minh châu đến tận chân trời hay sao, Lịch Trung Thiên dưới tình thế cấp bách, hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho xong, làm một chuyện xấu hổ nhất của đời mình, cướp! Cầm chủy thủ ép hỏi Biệt lão gia cất dạ minh châu ở đâu. Biệt lão gia một thương nhân, không biết võ công, không thể chống lại, mặc dù khi bị ép hỏi không chịu nói, nhưng ánh mắt lại không nhịn được nghiêng mắt nhìn nơi cất giữ dạ minh châu.

Lịch Trung Thiên phát hiện chỗ của dạ minh châu, đánh ngất xiêu Biệt lão gia, đi lấy đã. Lần này hấn đi gấp gấp, trúng ngay gian kế của Tái Kim Hoa. Sau đó Tái Kim Hoa từ góc tối ra ngoài, làm đổ nền, làm hỏng tất cả khóa cửa Biệt gia khiến một trận lửa mượn gió lớn lên đốt rụi Biệt gia.

Cuối cùng Lịch Nhực Hải đã kịp dùng bột thuốc do dạ minh châu mài thành, nhưng Biệt gia lại chết thảm 138 mệnh Phụ thân của Lịch Nhực Hải: Lịch Trung Thiên vẫn cho là lúc đi mình luống cuống quá, không cẩn thận làm đổ nền, lại không nghĩ kỹ vì sao ở Biệt gia, trừ bà vú bị thương nặng và Biệt Tiêu Tuyết ôm ở trong ngực ra, không một ai chạy thoát.

Sống trong cảnh ngày ngày áy náy, buồn bực lo lắng, Lịch Trung Thiên nghênh đón khiêu chiến của Thiết Trung Nhạc, Thiết Trung Nhạc khổ luyện kiếm thuật một năm rưỡi, ngay cả thảm án của chị vợ cùng anh rể trong nhà cũng không đi xử lý, điều này làm cho Tổng phu nhân vô cùng thất vọng với Thiết Trung Nhạc.

Trận chiến ấy Lịch Trung Thiên thua, cố ý bại bởi Thiết Trung Nhạc, cam tâm tình nguyện chết trong tay người khác, chỉ mong cầu được giải thoát. Trước khi đi, cùng với vợ con yêu quý ăn một bữa cơm cuối cùng. Ở trong trí nhớ Lịch Nhực Hải, có thể là do phụ thân che giấu rất tốt, hoặc có thể là do lúc ấy hấn còn nhỏ tuổi quá, không nhận ra được bữa cơm kia có gì khác.

Thế nhưng sau bữa cơm, phụ thân của hấn liền không trở về nữa, phụ thân chết rồi, mẫu thân dẫn hấn đến Đường gia, giao cho cha mẹ của Đường Cửu, để cho hấn đi theo di dưỡng sống thật tốt, bản thân có một số chuyện cần phải làm, đi rồi sẽ trở về.

Nhưng cuối cùng Lịch Nhực Hải cũng không chờ được mẫu thân hấn trở lại, chỉ nhận được một phong thư của mẫu thân hấn: “Nhực Hải, mẫu thân đi, hãy sống cho tốt, mẫu thân sẽ ở trên trời nhìn con, cùng với phụ thân của con nhìn con từ từ lớn lên. Nếu như có thể, mẫu thân hy vọng cùng con lớn lên biết bao nhiêu, nhưng mẫu thân không làm được. Mẫu thân muốn đi tìm phụ thân của con, mẫu thân để lại Linh Lung bội cho con, một nửa Linh Lung bội kia bị phụ thân con đánh rơi, nhưng mẫu thân tin tưởng, đây là ý trời an bài. Có lẽ ngày nào đó, một thiếu nữ sẽ mang theo Linh Lung bội đi tới bên cạnh con, gặp gỡ con, thay thế phụ thân, mẫu thân làm bạn với con, cho đến khi trời cùng đất kiệt. Nhực Hải con ta, hãy tự giữ gìn sức khỏe. Mẫu thân tuyệt bút!”

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hiện tại Lịch Nhực Hải nhớ tới đủ thứ chuyện ngày trước, duyên phận thật là khéo, tin chắc rằng phụ thân, mẫu thân hấn khi đó cũng không biết Linh Lung bội mất tại Biệt gia. Hôm nay không ngờ thật sự Linh Lung bội đã nổi nhân duyên cho hấn và Biệt Tiêu Tuyết, là ý trời sao?

Lúc này, Lịch Nhực Hải và Biệt Tiêu Tuyết hai mắt rung rung, yên lặng nhìn đối phương, trong lòng Biệt Tiêu Tuyết càng thêm phức tạp thì ra hấn không phải kẻ thù của nàng, hấn cũng chỉ là người bị hại.

“Vậy sau đó thì sao! Thiết Tiễn Bối, tiền bối còn chưa nói, người đàn bà kia là ai? Hại Lịch gia, Biệt gia chẳng lẽ chỉ là bởi vì muốn trợ giúp tiền bối đoạt được danh tiếng thiên hạ đệ nhất kiếm thôi sao? Từ những lời mà tiền bối vừa mới nói, sợ rằng mục đích của người đàn bà kia không chỉ như thế chứ?” Thượng Quan Hành hỏi, hiển nhiên là muốn nghe được tên tuổi Tái Kim Hoa trong miệng Thiết Trung Nhạc, còn có đứa con riêng bị che giấu nữa. Màn kịch này còn phải diễn tiếp mà!

Tần Mộ Sắc nhìn Thượng Quan Hành, khẽ mỉm cười, hai người này đều không có ý tốt, cùng muốn quấy Tống gia đến thiên hạ đại loạn.

“Hay cho một tên ngu quân tử, Thượng Quan Hành, ta biết ngay ngươi không có ý tốt, không phải thứ gì hay ho. Ngươi đã bắt cóc con ta đi đâu?” Thượng Quan Hành vừa dứt lời, còn chưa chờ Thiết Trung Nhạc mở miệng, thì một phụ nhân bay từ ngoài cửa đến, thật đúng một người phụ nữ trung niên nhưng vẫn rất đa tình (*). Vị này đã từng là đệ nhất mỹ nữ trong võ lâm, quả nhiên là danh bất hư truyền, so với đệ nhất mỹ nữ trong võ lâm hiện nay Tần Mộ Sắc cũng không kém chút nào, theo tuổi lớn hơn, ngược lại rất có nét khiến người ta say mê hấp dẫn.

=====

(*) Nguyên văn là: “Từ nương bán lão”

Từ này bắt nguồn từ câu chuyện Từ Chiêu Bội) là chính thất vương phi của Lương Nguyên Đế Tiêu Dịch khi ông chưa đăng cơ trong lịch sử Trung Quốc. Vì Tiêu Dịch có ngoại hình không được ưa nhìn với một bên mắt bị mù. Trong khi đó, Từ Chiêu Bội được biết tới là một mỹ nữ sắc nước hương trời. Cuộc sống hôn nhân của cả hai người vốn chẳng hề mặn nồng, đặc biệt là trong đời sống tình dục cộng với tính cách của Từ Chiêu Bội nên bị xa lánh.

Sau khi bị Tiêu Dịch xa lánh, vị vương phi này bắt đầu tìm tới người tình để tư thông, trong đó có một vị đại thần trong triều là Kỳ Quý Giang, một con người có vẻ ngoài hết sức khôi ngô, tuấn tú. Cả hai thường gặp nhau lén lút mỗi dịp Quý Giang được mời vào cung. Kỳ Quý Giang nhận xét: “Từ nương tuy già nhưng hãy còn đa tình lắm lắm”. Điều này dẫn đến xuất hiện một thành ngữ Trung Quốc “Từ nương bán lão” (徐娘半老), được sử dụng để mô tả một phụ nữ trung niên hay già tuổi mà vẫn đa tình.

Câu trên không chỉ Tái Kỳ Hoa tuy đã lớn tuổi nhưng vẫn còn đẹp mặn mà.

“Tái Chương môn, sao lại nói ra lời ấy, vẫn bối chỉ hỏi ra nghi ngờ trong lòng mọi người, vẫn bối cũng không có chút ý bất kính nào! Vừa rồi Thiết Tiền Bối, nên gọi là Tổng bá phụ mới phải. Mọi người đều nghe được lời của Tổng bá phụ, có một nữ tử như rắn độc vì lợi ích của bản thân mà hại hai nhà cửa nát nhà tan, đã qua nhiều năm, hơn nữa còn làm hại hai tiểu bối đang trong tiệc mừng lại trở mặt thành thù, nữ tử rắn rết như thế, lòng dạ ác độc như thế, người người phải trừ diệt, há có thể không hỏi họ tên nàng?”

Thượng Quan Hành nói một lúc, khiến Đường Cửu nghe thấy mà cực kỳ khó chịu. Theo lý thuyết lời này của hắn cũng không sai, nhưng chỉ là nghe qua lại cảm thấy có gì đó không đúng? Người này khác với Thượng Quan đại ca mà nàng biết, nhưng Đường Cửu lại không nói ra được rốt cuộc là không giống nhau ở đâu.

Hiện giờ Tống Ngạn Triệt không nghi được cái gì, hắn chỉ biết tình địch của nương hắn tới, Tống gia lại sắp náo loạn rồi.

“Chính là ta Tái Kim Hoa thì sao? Ta Tái Kim Hoa vì có được Tống Việt không chứa thủ đoạn nào, đầu tiên là trợ giúp hắn lấy được mỹ danh và địa vị thiên hạ đệ nhất kiếm, nâng hắn lên thật cao, sau đó sẽ tàn nhẫn nói chân tướng cho hắn biết. Nói cho hắn biết lấy được địa vị và vinh dự như vậy thế nào, dùng bao nhiêu mạng người nợ máu đổi lấy. Không sai, Biệt gia, Lịch gia đều là ta làm hại, các người có thể làm gì ta? Tống phu nhân, tỷ tỷ của người chính là do ta hại chết, ta chọn nàng ta không vì cái gì khác, cũng là bởi vì nàng là tỷ tỷ của người, ai bảo nàng là tỷ tỷ của người! Muốn trách chỉ có thể trách nàng số mệnh không tốt.”

“Người cảm ơn!” Tống Việt đã rất có lỗi với phu nhân của hắn, hắn không thể cho phép người đàn bà này này xỉ nhục phu nhân hắn trước mặt hắn.

“Tống Việt, người không thương nữ nhân này, cần gì giả mù sa mưa bảo vệ nàng ta? Nếu như người yêu nàng, như thế nào lại có Lăng nhi với ta? Lăng nhi, các vị đã từng thấy chưa? A, đúng rồi, tiểu tử, người tên là Tống Ngạn Triệt? Lăng nhi là đệ đệ của người, người gặp hắn chưa? Dung mạo của hắn và người cực kỳ giống nhau, vừa nhìn các người đã biết chính là huynh đệ ruột.” Tái Kim Hoa vừa ra khỏi màn đã không biết xấu hổ diễn đến cùng. Nói những điều mà mọi người biết, đều là tội nghiệp của bà ta, phút cuối cùng vẫn không quên nói thêm một câu, “Các người có thể làm gì được ta?”

“Ta muốn báo thù cho cha nương ta!” Sau khi tất cả chân tướng bị vạch trần, Biệt Tiêu Tuyết cũng không nhịn được nữa, xách theo dao găm xông tới.

“Tiêu Tuyết, dừng! Cẩn thận!” Lịch Nhựt Hải ngăn cản chậm, cũng cứu chậm, Tái Kim Hoa giơ giang bức nào, tay áo vung lên, Biệt Tiêu Tuyết liền bay ra thật xa, nặng nề đập lên tường. Ngay cả Thiết Trung Nhạc cũng không kịp ngăn cản.

“Tái Kim Hoa!” Thiết Trung Nhạc nhìn chằm chằm Tái Kim Hoa, bên trong đôi mắt như sắp tóe lửa.

Nhưng mà Tái Kim Hoa lại không cho là đúng, cười khinh bỉ xem thường nói: “Là cái tiểu tiện nhân này không biết tự lượng sức mình, đã để lại cho một cái mạng sống để hèn đến bây giờ mà còn không biết đủ, nếu nó muốn chết, há có không đáp ứng?”

“Đồ đàn bà độc ác, ta muốn giết chết người thay cha nương báo thù. Báo thù cho cha nương của Tiêu Tuyết, của 138 người chết thảm của Biệt gia, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua người! Tái Kim Hoa chịu chết đi!” Lịch Nhựt Hải xem tình trạng vết thương của Biệt Tiêu Tuyết. Chỉ bị thương cũng không chết được, cũng không đoái hoài tới cái khác, chỉ giao Tiêu Tuyết cho Tần Mộ Sắc, liền mượn kiếm tân khách, rút kiếm tiến lên. Hại người còn châm chọc, hắn không giết bà ta, thế không làm người.

Lam Thiếu Lăng cũng không nhìn nổi, cũng nói: “Ta cũng liều mạng với người đàn bà này.”

“Tái Kim Hoa, đến hôm nay người cũng không hối ái chút nào, hôm nay chúng ta sẽ thay trời hành đạo, trừng phạt người! Ngay cả người là mẫu thân của Ngạn Lăng, ta cũng không thể tha cho người. Nếu không, sao có thể xứng đáng với một nhà di dượng ta, sao có thể xứng đáng với những oan hồn vô tội chết oan kia.” Tống Ngạn Triệt rút trường kiếm của mình từ dưới hai lớp ghế ngồi, thì ra là hắn đã sớm chuẩn bị trường kiếm, đề phòng ngừa. Những ngày qua trong lòng hắn lo lắng mơ hồ, cuối cùng xuất hiện cảnh tượng mà hắn không muốn nhìn thấy.

Còn có đại ca của hắn, sắc mặt ra vẻ đạo mạo nghiêm trang vừa rồi thật khiến hắn thất vọng, hắn vẫn thuyết phục đại ca không phải là người như mình nghĩ như, đáng tiếc cuối cùng vẫn chính là dạng người trong suy nghĩ của hắn.

Về mặt của hắn, hắn hiểu rõ trong lòng, ra vẻ đạo mạo, đáng vẻ xấu xa, khiến Tống Ngạn Triệt hoàn toàn tuyệt vọng. Người chủ đứng sau màn chắn chắn là Thượng Quan Hành, ngay cả khi hắn còn chưa làm hành động rõ ràng gì, nhưng Tống Ngạn Triệt tin chắc không thể nghi ngờ, đại ca này đã sớm không còn là đại ca mà hắn biết. Có lẽ, Tống Ngạn Triệt hắn chưa bao giờ biết rõ Thượng Quan Hành.

Tất cả đều muốn lên, Đường Cửu cũng không thể nhàn rồi, lão tiện nhân không biết xấu hổ như thế, người người phải trừ diệt, đoàn người cùng nhau

cầm trường kiếm chuẩn bị chém giết, chúng tân khách sợ hãi chạy bốn phía, còn xem nào nhiệt cái gì nữa! Nhìn xong mạng cũng chẳng còn. Một khi đánh nhau, Phi Ứng tiêu của Tái Kim Hoa cũng không phải trò đùa, chim tróc chạy trời chết!

Thượng Quan Hành phải làm dáng, cùng mọi người đối phó với Tái Kim Hoa. Mặc dù hắn nhìn thấy sự chán ghét trong đáy mắt Tống Ngạn Triệt, cũng biết từ trước đến giờ nhị đệ này của hắn rất thông minh, chỉ là rất thiếu quyết đoán, nếu không sao đến bây giờ mới biết người phá hoại là hắn, sao có thể dễ chuyện phát triển đến tình trạng hôm nay? Học cho tốt, đây chính là quà tặng đầu tiên đại ca cho ngươi, khoe miệng Thượng Quan Hành hiện lên một nụ cười xấu xa, ánh mắt hờ hững bị Tống Ngạn Triệt nhảy bén bắt được, giả bộ! Tiếp tục giả vờ! Kẻ thù ở phía trước, Tống Ngạn Triệt sẽ đợi để tính sổ với hắn.

Tổng phu nhân không biết võ công, Biệt Tiêu Tuyết lại bị đánh hôn mê ngã trên đất, chỉ đành lui về phía sau, mặc bọn họ đánh. Đã có lão già Tống Việt này ở đây, hắn sẽ không đến nỗi nữa làm những đứa bé khác bị thương nữa. Nhớ tới chuyện này, Tống phu nhân liền tức giận, mới vừa rồi Tiêu Tuyết bị người phụ nữ kia đánh bị thương, hắn lại không cứu được, vậy thì học võ công có ích lợi gì, đến lúc quan trọng cũng là kẻ ăn hại.

Tổng phu nhân sao biết, Tống Việt bị trúng độc, mảnh khoé của Tần Mộ Sắc quả nhiên cao siêu, lúc nào hạ độc Tống Việt cũng không biết. Có thể là vừa rồi nói đến chuyện cũ, trong lòng áy náy, nhất thời không để ý, trúng độc châm của Tần Mộ Sắc.

Nghe đồn Lạt thủ y tiên Tần Mộ Sắc có một loại độc châm vô sắc vô vị, vô hình vô ảnh, được đặt tên là Băng Tuyết Thần Châm, đối với người bình thường sẽ hoàn toàn không bị bất kỳ ảnh hưởng gì, nhưng nếu là người biết võ công, một khi động võ, nội tức sẽ rối loạn, nội lực chạy quanh thân, vô cùng đau đớn, cho đến khi các đại huyệt, kỳ kinh bát mạch (*) đều loạn, bát mạch đứt đoạn mà chết.

(*) : Nhâm mạch, Đốc mạch, Dương duy mạch, Âm duy mạch, Dương Kiều (Kiểu) mạch, Âm Kiều (Kiểu) mạch, Xung mạch và Đái (Đới) mạch.

Giờ phút này sắc mặt Tống Việt trắng bệch, cổ chống đỡ thân thể, chỉ sợ là sẽ như Tần Mộ Sắc nói.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 38: Quyết chiến

Chương 38: Quyết chiến

Sau khi Tống phu nhân và Tần Mộ Sắc đỡ Biệt Tiêu Tuyết, cha của Lam Thiếu Lăng là Lam Thiếu Phó không biết võ công, nhưng biết cái gì gọi là đạo nghĩa, huynh đệ con cháu của hắn đều ở đây, hắn sẽ không đi đâu, không giống những tân khách chạy tứ tán, không có chút can đảm. Không biết võ công tất nhiên sẽ không lên rước lấy phiền.

Tái Kim Hoa nhìn cả đám tiểu bối mãi mãi dao sèn soẹt, ngông cuồng khinh bỉ cười một tiếng, “Tiểu bối ngu ngốc, nếu muốn đến chịu chết, ta sẽ giúp các ngươi.”

“Đừng!” Thiết Trung Nhạc kêu dừng đã quá chậm.

Chỉ thấy Tống Ngạn Triệt, Lam Thiếu Lăng, Thượng Quan Hành, Lịch Nhược Hải mang binh khí tiến lên, bắt đầu đánh nhau với Tái Kim Hoa, đánh cho trời đất mù mịt, chỉ một thoáng mà bên trong nhà đã bừa bộn, nói chuẩn xác là vô cùng bừa bãi. Mới vừa rồi các tân khách chạy tứ tán, đã xô ngã rất nhiều bàn ghế trong sảnh, lụa hồng bay tán loạn, trong nháy mắt hi đường trở thành chiến trường.

Tái Kim Hoa quả nhiên ác độc, đánh nhau với bốn vị tiểu bối. Nếu đánh quang minh chính đại thì cũng không dễ bị thua, nhưng lão yêu bà này lại rất thích sử dụng ám chiêu. Phi Ứng tiêu vừa ra, tiêu liền bay về phía đám người Tống phu nhân đang núp ở phía sau chữa thương cho Biệt Tiêu Tuyết.

Tần Mộ Sắc cũng không phải ngồi không, Tống phu nhân có thể chết, nhưng không phải hiện tại, người này là của nàng, không tới phiên này lão yêu bà này ra tay. Ông tay áo đỏ rực vung lên, nhanh chóng ngăn cản công kích của Phi Ứng tiêu, chỉ thấy Phi Ứng tiêu này đều cùng đâm vào cây cột cũng như lửa đỏ.

Thiết Trung Nhạc thấy Tái Kim Hoa đánh về hướng Tống phu nhân, vô cùng lo lắng, sốt ruột. Nhưng hai chân cứ mềm nhũn vô lực, đại huyệt quanh thân, kỳ kinh bát mạch vô cùng đau nhức, cả người giống như bị ngàn dao kiếm, vô số kim châm cùng đâm xuống.

Cảm giác khổ sở không chịu nổi khiến Thiết Trung Nhạc không cách nào đứng dậy, chỉ có thể lấy kiếm chống trên mặt đất, nửa quỳ dưới đất, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng, cái bộ dáng này của cảm giác, thật sự khiến Tái Kim Hoa phân tâm.

Tái Kim Hoa là một nữ ma đầu, mạng người trong mắt bà chỉ như rơm rác, nhưng trên đời này có hai người khiến bà không cần tính mạng. Cho dù là bọn họ hành hạ lẫn nhau, bà cũng nguyện ý cứ dây dưa tiếp tục như vậy cho tới trời tàn đất kiệt. Một người là người bà yêu suốt đời Thiết Trung Nhạc, là Việt đại ca vì yêu mới sinh hận, là kiếm khách không dùng tên thật hành tẩu trên giang hồ.

Một người khác là nhi tử của bà, Tống Ngạn Lăng. Bà để nhi tử mình mang họ Tống, còn tương tự như tên Tống Ngạn Triệt, ý tứ rõ ràng là, đứa bé này

là con của Tống Việt, là người Tống gia danh chánh ngôn thuận, ai không biết thì không được.

Nhìn thấy Thiết Trung Nhạc khổ sở không chịu nổi gãy giữa trên mặt đất, Tái Kim Hoa đồng thời bắn ra nhiều phi tiêu, ngăn đám người Tống Ngạn Triệt, phi thân tới trước người Thiết Trung Nhạc, “Việt đại ca, huynh không sao chứ!”

Thiết Trung Nhạc sắc mặt trắng bệch, từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh rơi xuống trên sàn nhà lạnh như băng. d; d, l, q, d Vốn hôm nay hắn tới là để chuộc tội, vốn hắn định yên lặng tham gia xong lễ thành hôn của Lịch Nhượng Hải và Biệt Tiểu Tuyết, sau đó lấy danh nghĩa sư phụ ở lại bên cạnh Lịch Nhượng Hải.

Hắn định lấy phương thức giống như với phụ thân Lịch Trung Thiên của Lịch Nhượng Hải, cùng Lịch Nhượng Hải quyết đấu, thua dưới tay Lịch Nhượng, trả lại hết vinh dự cho Lịch gia. Bây giờ làm sao có thể trả lại được, đáng tiếc tất cả đều không kịp rồi, “Nhượng Hải, Tiểu Tuyết ta xin lỗi các người, tranh cường hão thắng cuối cùng hại người hại mình. Triệt nhi, cha xin lỗi, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh con làm bạn cùng con lớn lên, cha.....”

“Người đừng nói, đừng nói, Việt đại ca! Tống Việt! Đừng chết! Đừng chết!” Tái Kim Hoa ôm Thiết Trung Nhạc khóc rống không thôi.

Thiết Trung Nhạc cố một hơi cuối cùng: “Kim hoa, đừng sai lầm nữa, cố chấp nữa cũng vô ích. Đòi người, đến cuối cùng, đến cuối cùng, những chuyện đúng sai phải trái ưu khuyết điểm hóa thành bụi đất.” d, d, l, q, d Thiết Trung Nhạc chậm rãi quay đầu, nhìn ánh mắt rung rung của Tống phu nhân, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Kính nhi.....” Liên qua đời, hơi thở dần dần biến mất.

“Cha!” Cha, một tiếng cha này, cuối cùng Tống Ngạn Triệt cũng nói ra, nhưng Tống Việt cũng không nghe được nữa. Tống Ngạn Triệt chợt nhớ tới, hai mươi năm qua, hắn chưa từng gọi tên cha, có lẽ hắn đã từng gọi, chỉ là hắn không nhớ rõ, cha hắn rời nhà khi hắn còn quá nhỏ.

Tống Ngạn Triệt chưa bao giờ dám thừa nhận Thiết Trung Nhạc, hắn sợ nếu nhận, cha không có, ngay cả sư phụ cũng không có. Hắn cũng sợ, có cha mà mất đi nương. Tống Ngạn Triệt nhìn phụ thân xa lạ lại quen thuộc trước mắt, cúi xuống rơi lệ, thôn thức, hắn hối hận, đáng ra nên nhận nhau. Nếu không phải do mình thiếu quyết đoán, gia đình hắn đã hưởng hạnh phúc sum vầy rồi.

“Kính nhi? Kính nhi! A ha ha ha..... Đến cuối cùng người vẫn kêu tên tiện nhân này, Tống Việt, ta hận người! Hận người! Ô ô ô..... Ha ha ha..... Ô ô.....” Đối mặt với việc Tống Việt chết đi, Tái Kim Hoa hoàn toàn điên rồi, cuồng loạn, điên cuồng gầm thét.

Cùng so sánh, Tống phu nhân tuy đau lòng, nhưng lại tỉnh táo rất nhiều. Bà vốn tưởng rằng mình hận Tống Việt, nhưng thì ra là không phải vậy, hiện tại Tống Việt chết rồi, lòng của bà lại trở nên buồn bã, thì ra là hơn nửa đời này, bà vẫn đợi người đàn ông này trở lại. Hắn trở lại, nhưng hắn lại chết. Từ đây, trái tim của Tống phu nhân cũng trở nên trống rỗng, hơn nửa đời đến tận cùng cũng cố chấp vì người đàn ông này, cố chấp cả đời nhưng không hề hối hận.

Tống phu nhân cố chấp, còn có một người nữa là Tái Kim Hoa. Tái Kim Hoa căm phẫn đứng lên, gào to rống lớn, gần như bị điên: “Là người, là người! Là người hại chết Tống Việt, là người!”

Tái Kim Hoa điên lên liền muốn đại khai sát giới, Phi Ưng tiêu cùng bắn ra, như mưa to xối xả bay về phía mọi người. Lịch Nhượng Hải, Lam Thiếu Lăng lui về phía sau mấy bước, lui tới trước người đám người Tống phu nhân, Lam Thiếu Phó, Biệt Tiểu Tuyết, thi triển công phu, lấy kiếm ngăn tiêu.

Tống Ngạn Triệt cùng với kẻ giả dối Thượng Quan Hành đấu với Tái Kim Hoa. Đường Cửu xem cảnh tượng rối loạn này cùng bốc phát một lúc, trừ nàng ra, ai cũng bận việc của mình, nên cũng tiến lên! D; iend. anle. qdon Cầm theo bình hoa lớn, Đường Cửu liền xông lên, cứ giờ bình hoa cao tới nửa người đập xuống như vậy, nhưng không đập vào Tái Kim Hoa, mà ra sức đánh đầu Thượng Quan Hành.

Nhất thời đầu Thượng Quan Hành liền mở ra hoa. “Nhị tẩu, tẩu làm gì đấy? Đập về phía nào thế?” Lam Thiếu Lăng cả kinh hít vào một hơi lạnh, nếu không phải hắn vội vàng che chở cha hắn, hắn cũng sẽ không lui trở về, cũng sẽ không đại ca gặp vận rủi. Nhị tẩu à! Đối đầu kẻ địch mạnh, cũng không cần xông lên để khiến người thêm phiền đâu!

Tống Ngạn Triệt trong lòng thôn thức không dứt, ngốc đê đê của hắn, không nhìn ra đây là Thượng Quan Hành cố ý đụng vào, giả bộ sao! Thông nào đi.

Đường Cửu vội vàng tiến lên, đỡ Thượng Quan Hành, Thượng Quan đại ca dài, Thượng Quan đại ca ngắn, lại để mình Tống Ngạn Triệt cho Tái Kim Hoa. Đáng thương cho Tống Ngạn Triệt một mình đối địch, Lịch Nhượng Hải và Lam Thiếu Lăng sẽ không tới đây, sẽ xảy ra án mạng đấy. d; aiendanl, eqlyudon Tái Kim Hoa đã từng là nữ nhi của võ lâm minh chủ, võ công bà ra sao, bà đã bao nhiêu tuổi, võ công của hắn thế nào, hắn mới bao nhiêu tuổi, Tống Ngạn Triệt sao có thể là đối thủ của bà.

Nếu Tống Ngạn Triệt đến tuổi tương tự của Tái Kim Hoa, có lẽ tu vi võ học sẽ vượt qua bà, nhưng hôm nay gừng càng già càng cay, chắc chắn hắn không phải đối thủ của Tái Kim Hoa. Đang lúc Tái Kim Hoa muốn đoạt trường kiếm trong tay Tống Ngạn Triệt, giết Tống Ngạn Triệt.

Tống Ngạn Triệt cái khó ló cái khôn, nhìn Thiết Trung Nhạc nằm ở một bên, hô to một tiếng “Cha!” Tái Kim Hoa nhất thời phân tâm, Tống Ngạn Triệt thừa cơ lợi dụng, trường kiếm vung lên, đánh về chỗ yếu của Tái Kim Hoa. Tuy Tái Kim Hoa tránh thoát, nhưng lại làm rách váy bà.

“Đại mỹ nhân! Dầu di bà cũng là thứ mầu của ta, hôm nay quần áo xốc xếch ở trước mặt ta, còn nhìn ta như vậy, không được hay đâu? Xương ----- cốt ----- cha ----- ta ----- chưa ----- lạnh ----- đâu” Bây giờ Tống Ngạn Triệt lại giờ trò bịp bợm, đánh không lại liền bắt đầu ra vẻ, trường kiếm chỉ thẳng ngực Tái Kim Hoa.

Ngay lúc đó, Lam Thiếu Lăng, Lịch Nhượng Hải tiến lên, một người đánh bên trái, một người đánh bên phải, Tống Ngạn Triệt đánh chính diện. Sau khi đánh một hồi, Tái Kim Hoa dần dần lép vế. Không vì cái gì khác, cũng bởi vì tiểu tử Tống Ngạn Triệt kia miệng không sạch sẽ, khiến Tái Kim Hoa giận đến tinh thần tan rã, không thể tập trung tinh thần.

Mặc dù Tống Ngạn Triệt cũng cảm thấy có lỗi với cha mình nhưng nếu hắn không nói như vậy, chỉ sợ là căn bản không thắng được Tái Kim Hoa, đến lúc đó bọn họ đều phải chết!

Đang từ từ chiếm được lợi thế, đột nhiên Đường Cửu xông lại, cầm kiếm của Thượng Quan Hành, đâm trúng chỗ yếu của Tái Kim Hoa, đâm xuyên qua thân thể. Tái Kim Hoa trúng kiếm bỏ mình, trước khi chết, thê lương kêu tên Tống Việt. Từ từ bò hurvề phía Tống Việt, đáng tiếc cuối cùng cũng không thể cầm tay của hắn, chỉ kém một chút như vậy, đã chú định kiếp này bọn họ vĩnh viễn không thể tiến gần nhau hơn.

Tuy là gang tấc, cũng là chân trời! Suốt cuộc đời Tái Kim Hoa, cũng không thể được như ước nguyện, nắm tay Tống Việt đến chân trời góc biển, nắm tay suốt đời.

“Ta..... Ta..... Ta giết người?..... Giết người!” Đường Cửu không dám tin hoảng sợ nhìn hai tay của mình, càng thêm không thể tin nhìn Thượng Quan Hành. Đúng;an Là Thượng Quan Hành đẩy nàng tới, Thượng Quan Hành bảo nàng cầm kiếm của hắn lên, nàng cũng không nghĩ nhiều liền làm theo, ai ngờ mới vừa cầm bội kiếm của Thượng Quan Hành lên, nàng liền cảm thấy một sức mạnh không biết tên đẩy nàng lên phía trước, đợi đến lúc nàng phản ứng lại, Tái Kim Hoa đã chết trước mặt nàng.

“Người đâu! Bắt tội phạm giết người này cho cho ta!” Không sớm không muộn, Kinh Triệu Doãn đột nhiên mang theo quan binh tới cửa viếng thăm, bắt thủ phạm là Đường Cửu đi. Tống Ngạn Triệt tất nhiên không chịu, chẳng đoái hoài cái gì, muốn ngăn trở quan binh bắt người.

May mà Lam Thiếu Lăng ngăn lại, giữ lấy tay nhị ca hắn, Lịch Nhượng Hải cũng lên trước giành lại bội kiếm của Tống Ngạn Triệt. Nếu ngăn nha môn bắt người, chỉ sợ Tống Ngạn Triệt cũng bị bắt nốt. Tống Ngạn Triệt cảm xúc bất thường, rất muốn đánh nhau, nhưng không thể làm gì, chỉ có thể mặc kệ Lam Thiếu Lăng và Lịch Nhượng Hải giữ chặt hắn.

“Đại nhân, bên này còn có một người chết.” Tiểu quan quân ở một, thấy Thiết Trung Nhạc nằm trên mặt đất, vội vàng hướng về Kinh Triệu Doãn Bạch đại nhân bẩm báo.

Kinh Triệu Doãn nhìn người trên đất một chút, rồi lại nhìn Đường Cửu nói: “Đây cũng là người giết?”

Giờ phút này Đường Cửu đã như xác chết, nào biết trả lời vấn đề gì, chỉ ngây ngốc dần dần quay đầu lại nhìn Thượng Quan Hành. Ở trong mắt nàng, Thượng Quan Hành rất mơ hồ, nàng không nhìn rõ được cảm xúc trên mặt hắn lắm, hình như ánh mắt của hắn rất bình tĩnh, không có bất kỳ cảm xúc, không có bất kỳ cảm giác gì, trên mặt cũng không có bất kỳ biểu tình gì. Thượng Quan đại ca này thật là lạnh lẽo, khác hẳn với Thượng Quan đại ca âm áp, dịu dàng tỉ mỉ mà nàng bình thường biết, không giống một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nương Từ Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: CHƯƠNG 39: ĐỘC THỦ

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Vì sao Thượng Quan đại ca muốn hại nàng?

Đường Cửu nghĩ mãi không ra, Thượng Quan đại ca không phải là ân nhân cứu mạng của nàng sao? Nàng vẫn cảm thấy như là người thân, giống như Lịch Nhượng Hải, cảm giác như ca ca mình, rất thân thiết, nhưng bây giờ không giống nữa.

Tống Ngạn Triệt! Tống Ngạn Triệt biết bộ mặt thật của Thượng Quan Hành không? Đường Cửu đang ở trong lao ngục, vẫn không khỏi lo lắng cho Tống Ngạn Triệt.

Ngoài cửa chính Tống gia, bọn hạ nhân đang dọn dẹp đám bữa bãi trước cửa. Vừa rồi lúc cả đám tân khách chạy ra, người đẩy ta, ta đẩy người, làm cho cửa chính trở nên bừa bộn. Hi bánh rơi đầy đất, lụa đỏ cũng bị rơi rất nhiều, ngay cả hai con sư tử bằng đá trước cửa cũng không thể may mắn thoát khỏi tai họa, một con bị té xuống đất, nằm nghiêng, hoa hồng trên cổ một con khác cũng xoay ra phía sau, trong lúc nhất thời Tống phủ vô cùng thảm hại.

Trước cửa Tống phủ nhếch nhác, bên trong càng thêm nhếch nhác hỗn loạn. Giờ phút này Biệt Tiêu Tuyết nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, bất tỉnh nhân sự. Một chương đánh này của Tái Kim Hoa thật không nhẹ, Tần Mộ Sắc ở một bên điều chế thuốc, ánh mắt của Tống phu nhân cũng hết sức phòng bị.

Bà thấy rõ mặc dù Tái Kim Hoa bị Đường Cửu cầm lợi kiếm trong tay đâm thủng ngực mà chết, nhưng ở thời điểm đó, lòng bàn tay Tần Mộ Sắc phát một cái gì đó giống như cây châm nhỏ về phía Tái Kim Hoa, cơ hồ là trong suốt. Nếu không nhìn kỹ thì không ai có thể thấy, nếu không phải là lúc đó, ánh sáng chiếu vào trên thân châm nhỏ, thoáng qua ánh mắt của Tống phu nhân, bà cũng sẽ không phát hiện được.

Tần Mộ Sắc bưng chén thuốc, đưa lưng về phía Tống phu nhân, không nhanh không chậm phối thuốc. Cho dù là đưa lưng về phía Tống phu nhân, Tần Mộ Sắc cũng cảm thấy chút ít lạnh lẽo và sự dè phòng. Sợ là vị Tống phu nhân này đã thấy cái gì rồi. Khoé miệng Tần Mộ Sắc mỉm cười đẹp đẽ, mê hoặc, thấy gì không quan trọng, quan trọng là không được để bà ta sống.

Tần Mộ Sắc không biến sắc, thu lại nụ cười chậm rãi xoay người, thân hình dong đưa đạp bước đến, chậm rãi đi về phía bên giường Biệt Tiều Tuyết, từ từ đỡ Biệt Tiều Tuyết hôn mê dậy, chuẩn bị cho đứt thuốc cho Biệt Tiều Tuyết.

“Khoan đã...!”

Bên môi Tần Mộ Sắc hiện lên nụ cười yêu mị làm người ta nhìn không thấu, chớp đôi mắt đẹp, không nhúc nhích nhìn Tổng phu nhân, “Tổng phu nhân, sao thế?”

“Rốt cuộc ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì?” Tổng phu nhân khẩn trương nhìn Tần Mộ Sắc, vô cùng phòng bị.

“Ta? Là ai?” Tần Mộ Sắc cười nhạt, lại khiến người khác nổi da gà, đặt chén thuốc nàng lấy ở bên giường, chậm rãi đứng dậy, đi về phía Tổng phu nhân.

Tổng phu nhân sợ hãi từng bước lui về phía sau, cầm cây kéo trong giỏ may vá trên bàn nữ công lên, hướng về phía Tần Mộ Sắc kêu to: “Ngươi đừng tới đây, là ngươi giết Tái Kim Hoa phải không? Ta thấy ngươi ám sát Tái Kim Hoa bằng một cây châm độc.”

Tần Mộ Sắc thấy Tổng phu nhân cầm cây kéo, cũng không tiến lên, mà đứng lại một chỗ cách Tổng phu nhân không gần không xa, vuốt mái tóc dài trước trán, yêu diễm, khí phách cười nói: “Vừa rồi tại sao Tổng phu nhân không nói, cứ nhìn Đường Cửu bị quan binh mang đi, hiện tại lại nghĩ tới, đứng thì thế nào? Ngươi có thể làm gì ta sao?” Khẽ vuốt tóc dài, vô cùng xinh đẹp, cũng cực kỳ nguy hiểm. Bây giờ Tần Mộ Sắc rất giống một đóa hoa anh túc nở rộ. Hoa anh túc, mỹ lệ như vậy, cũng nguy hiểm như vậy.

“Người đâu. Ừm ừm. Ừm.”

“Nếu ta là ngươi, bây giờ sẽ không kêu không gọi, nếu không chết sẽ nhanh hơn!” Tần Mộ Sắc bay người lên trước, giống như một dải tia chớp rực lửa, đánh rớt cây kéo trên tay Tổng phu nhân dễ như trở bàn tay, dồn Tổng phu nhân dựa trên tường, lấy tay nhẹ vỗ về mặt của Tổng phu nhân, chậm rãi nói: “Tổng phu nhân, ta không chỉ giết Tái Kim Hoa, ngay cả người phu quân đã chết kia của ngươi cũng do ta giết chết đấy, ngươi muốn biết tại sao không? Ha ha ha. Nhưng ta không nói cho ngươi biết đâu.”

“Tổng phu nhân trợn to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn nữ nhân như rắn độc trước mặt này, gương mặt đẹp như thế, nhưng chỗ nào cũng tỏa ra hơi thở nguy hiểm, thật sự khiến người ta không rét mà run, lạnh cả sống lưng. “Ừm ừm. Ừm. ~”

Không kịp giãy giụa cái gì nữa, Tổng phu nhân liền dần dần nhắm hai mắt lại, dựa vào cây cột dần dần ngã xuống, giữa cổ đâm một cây châm nhỏ màu xanh bạc. Khác với Băng Tuyết Thần Châm vô sắc vô vị, không thể đi lại như lúc giết chết Thiết Trung Nhạc vài Tái Kim Hoa, nhìn châm này liền biết vô cùng kịch độc.

“Đi! Ngươi. Người đâu. A.” Tần Mộ Sắc không ngờ Biệt Tiều Tuyết đột nhiên mở mắt, vốn định giữ lại mạng sống của nha đầu này, chỉ đành đổ thừa cho chính nàng không may mắn thôi, không trách Tần Mộ Sắc nòng độc ác được. “Vào” một châm, Biệt Tiều Tuyết nặng nề ngã trở lại giường, cần cổ cũng trúng Truy Hồn châm màu xanh bạc. Cái tên Truy Hồn châm rất đáng sợ, nhưng độc tính cũng không mạnh, một châm hai công dụng, vào thịt ba tới năm phân, có thể lấy độc khử độc, hoàn hồn kéo dài tính mạng, là thuật xoay chuyển trời đất, cứu người giữa lúc nguy nan.

Vào thịt bảy phần là truy hồn đoạt mệnh, giết người vô hình. Ngay cả Đại La Thần Tiên cũng khó cứu. Trong ngày thường nếu người không bệnh không tai nạn bị Truy Hồn châm này đâm xuống, chỉ cần không phải đâm vào bảy phân, đều có thể cứu. Theo đạo lý mà nói, châm này dùng để cứu người sẽ có hiệu quả lớn hơn, chỉ là đến tay Tần Mộ Sắc lại trở thành vũ khí tốt để giết người.

Trên đại sảnh, một đoàn đang đánh nhau, hoàn toàn không biết tình hình bên trong nhà. Hẳn là Tổng Ngạn Triệt đã tức đến đập mạch rồi, giao mẫu thân hắn và Biệt Tiều Tuyết bị thương nặng cho yêu nữ độc ác là Tần Mộ Sắc.

“Đại ca, nhị ca. Đừng đánh.”

“Tránh ra!” Trường kiếm của Tổng Ngạn Triệt vung lên, kiếm đi đến đâu, gió nổi lên đến đấy, dùng hết sức muốn đánh nhau một mất một còn với Thượng Quan Hành. Lam Thiếu Lăng khuyên thế nào cũng không dừng lại, chỉ đành kéo Lịch Nhượng Hải tiến lên ngăn trở. Ngăn ngăn đón đón ngược lại giống như là bốn người đang đánh lộn. Ngươi một kiếm ta một kiếm, lửa văng khắp nơi, bóng đao ánh kiếm. Đám người làm còn chưa tỉnh hồn sợ hãi lại chạy trốn lần nữa, phòng chứa củi ngoài cửa chính chính là chỗ tốt, chạy mau!

Trong nhà đánh đến trời đất mù mịt, hoàn toàn không biết Tần Mộ Sắc giết người cướp của, đã chạy trốn.

“Nhị đệ, ngươi còn muốn tiếp tục đánh tiếp sao? Là đại ca không đúng, đại ca không ngăn được Đường Cửu, đại ca vô cùng xin lỗi ngươi. Nhưng lúc đó tình huống hỗn loạn như vậy, ta bị binh hoa trong tay Đường Cửu đập trúng, hoa mắt, thật sự không chặn được nàng.” Vâng, Thượng Quan Hành không ngăn lại Đường Cửu, hẳn còn đẩy nàng một cái.

Tổng Ngạn Triệt nhớ tới ánh mắt hoảng sợ của Đường Cửu lúc bị mang đi, lại đối mặt với sự giả ngây của Thượng Quan Hành liền hận mình, hận mình không quả quyết, lần này hẳn quyết không xuống tay lưu tình. Nghĩ xong, Tổng Ngạn Triệt lại cầm kiếm lướt tới, hai tên ngây thơ mong mồi Lam Thiếu Lăng và Lịch Nhượng Hải còn muốn ngăn Tổng Ngạn Triệt, chỉ sợ Tổng Ngạn Triệt đánh thương vị Thượng Quan đại ca giả nhân giả nghĩa này.

Thượng Quan Hành tính toán toán canh giờ, cũng đến lúc rồi, liền cố ý nhận một kiếm của Tổng Ngạn Triệt, nhất thời, máu tươi trên cánh tay chảy ròng, “Nhị đệ, ngươi muốn giết ta, ta cũng không ngăn được ngươi...ngươi không tin ta...ta cũng không thể nói gì hơn, ta không biết rốt cuộc ta có lỗi với ngươi ở chỗ nào?”

Già vờ ngây ngốc hần đứng đầu rồi, hay cho một tên ngụy quân tử. Tổng Ngạn Triệt nghe lời nói này của hần càng thêm tức bực, lúc chuẩn bị khai chiến lần nữa thì lại nghe được Thúy Liễu la to âm thanh.

“Thiếu gia, thiếu gia, Đại Thiếu Gia!” Thúy Liễu mặt tràn đầy nước mắt, vội vàng vàng, vô cùng hoảng sợ chạy đến chỗ đám người Tổng Ngạn Triệt trong đại sảnh. Trước khi đi vào trước còn vấp mạnh vào cánh cửa, vấp té cũng không biết, chỉ nằm sấp khóc lớn, nước nỏ không thôi.

Tổng Ngạn Triệt nhìn bộ dạng Thúy Liễu, biết chuyện không hay, Thúy Liễu là cận thân nha hoàn mẫu thân, có nhiều lúc ngay cả ra cửa làm ăn cũng sẽ mang theo đồ hầu hạ, chẳng lẽ mẫu thân hần đã xảy ra chuyện gì?

“Thúy Liễu, xảy ra chuyện gì, đứng lên nói, đứng lên nói!” Thúy Liễu sao còn còn đứng được chỉ mặc cho cánh tay dùng sức lắc lắc mình của Tổng Ngạn Triệt, đứt quãng, khóc lóc rồi rít nói: “Lão phu nhân và Biểu tiểu thư, Biểu tiểu thư, hu hu hu. . . .”

Tổng Ngạn Triệt và Lịch Nhượng Hải vừa nghe, đầu ông một cái, “Nương!” “Tiêu Tuyết!” Hai người đều hô to một tiếng, muốn chạy tới phòng của Tổng phu nhân. Lam Thiếu Lăng và Thượng Quan Hành theo sát phía sau. Đến phòng của Tổng phu nhân, thấy cả Tổng phu nhân và Biệt Tiêu Tuyết đều không còn hơi thở, Tổng Ngạn Triệt ôm Tổng phu nhân khóc lớn không thôi.

Lịch Nhượng Hải thảm hại hơn, khóc cũng không được, nước mắt chỉ đảo quanh trong hốc mắt, chính là không khóc nổi, ngơ ngác nhìn Biệt Tiêu Tuyết nằm ở trên giường hoàn toàn không có hơi thở, không nói câu nào.

Lam Thiếu Lăng nhìn cảnh này, cũng không nhịn được đau buồn, vốn là Thiết Lão tiền bối, không, phải là Tổng bá phụ qua đời, nhị ca hần cũng đã rất khổ sở rồi. Hôm nay ngay cả Tổng bá mẫu cũng không gặp được nữa. Trong một đêm, phụ mẫu đều mất, nhị ca hần sao có thể chịu được? Còn có Tiêu Tuyết, tiểu muội muội này mệnh khổ từ nhỏ, mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết,

Lam Thiếu Lăng không để ý đến Thượng Quan Hành đứng sau lưng hần, khoe miệng hiện lên một nụ cười thần bí hà hề.

Tổng Ngạn Triệt đặt di thể mẫu thân hần xuống, mặt tràn đầy cừu hận nhìn Thượng Quan Hành: “Tần Mộ Sắc ở đâu? Yêu nữ kia ở đâu?”

Thượng Quan Hành đã sớm thu lại nụ cười, bộ dáng bi thương, rất là vô tội nói: “Ta không biết, Tần Mộ Sắc từng nhận của ta ơn cứu mạng, cho nên mới đồng ý với ta tiến lên cứu người. Vì sao hôm nay nàng hạ độc thủ, ta thật sự không biết. Hôm nay nhìn thấy Tái Kim Hoa nàng liền trốn về phía sau, lấy bản lĩnh võ công của nàng, nếu chịu giúp chúng ta một tay, chúng ta cũng không đến mức chiến khổ cực như vậy với nữ ma đầu Tái Kim Hoa đó. Nàng có phải là người Tái Kim Hoa nuôi dưỡng bí mật hay không? Nguy rồi, phòng giam?! Đường Cửu!”

Tổng Ngạn Triệt nghe Thượng Quan Hành nói như vậy, trong lòng hồi hộp, trước cứ mặc kệ trong hồ lô của hần bán thuốc cái gì, lần ám chỉ này là để hần phòng hờ hay sao? Chẳng lẽ mục tiêu tiếp của Tần Mộ Sắc là Đường Cửu!”

Tổng Ngạn Triệt vội vàng chạy ra ngoài phủ, hướng phủ nha môn Kinh Triệu Doãn chạy như bay. Lam Thiếu Lăng và Thượng Quan Hành cũng theo sát phía sau, Lịch Nhượng Hải đã không nghe được người khác nói cái gì, chỉ ngơ ngác nhìn Biệt Tiêu Tuyết, vô cùng đau lòng, chẳng còn hy vọng.

Tổng Ngạn Triệt vẫn đến chậm một bước, lúc tới chỉ thấy quan sai đầy đường khiến cho lòng người bàng hoàng, phòng giam của phủ Kinh Triệu Doãn bị người cướp rồi, Đường Cửu chính là người bị cướp đi, nha sai vội vàng chạy tán loạn bốn phía, lòng bất phạm nhân.

“Có ai không! Có người cướp ngục!”

“Cướp em gái người, đừng kêu!” Sư gia ở phủ Kinh Triệu Doãn đá một cái vào cái mông tròn của tiểu ngục tốt, con bà nó, chỉ biết kêu, người đã chạy xa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: CHƯƠNG 40: CƯỚP NGỤC

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Ngươi muốn thì đi đi!” Ngục tốt vừa xoa cái mông, vừa hèn mọn khinh thường lắm bầm tự nói. Vừa rồi người cướp ngục chính là một đại mỹ nhân, tuy rằng mang theo cái khăn che mặt, nhưng cũng chẳng ngăn nổi bộ dáng thướt tha, lụa mông đỏ rực như lửa, vô cùng yêu điểm!

Nhưng người này đúng thật là một nữ ma đầu, đánh rất là ác! Đánh rất là giỏi. Cả đám ngục tốt vậy mà không đánh thắng được nàng, để cho nàng cướp người đi.

Bực nhất chính là thiếu gia, tới phòng giam định chiếm hồi của Đường Cửu. Không thể giúp một tay còn chưa tính, còn đi theo thêm phiền, nữ ma đầu tới thì kêu gào đám ngục tốt, bảo đám ngục tốt bảo vệ hần thật tốt. Bảo vệ ông nội hần ý! Bảo vệ hần, bảo vệ bảo vệ, phạm nhân liền mất.

Nhớ tới cảnh vừa rồi trong lao kia, Đường Cửu đã cảm thấy thật đáng sợ, Bạch Đại Ngốc tên thần kinh này.

Dưới ánh sáng mờ nhạt trong lao, Đường Cửu đang ở đó suy nghĩ tại sao đại ca thân thiết ôn hòa như ngọc lại biến thành người xa lạ đáng sợ như vậy. Thượng Quan Hành là người như thế nào? Tổng Ngạn Triệt có thể gặp nguy hiểm hay không? Nhưng nàng cũng không thể vượt ngục chứ? Không vượt ngục chẳng lẽ chờ chết sao? Không vượt ngục chẳng lẽ lại nhận tội danh, đúng là nàng cảm kiếm giết Tái Kim Hoa.

Đường Cửu nghĩ đến đây bất giác rét run người, thật khó chịu, thật là khổ sở, thật sợ hãi. Đường Cửu thấy nàng bình thường hùng hùng hổ hổ, thật ra thì rất yếu ớt, bây giờ nàng vừa lạnh vừa đói vừa sợ, trời ơi! Ai tới cứu nàng đi? Nàng thật đáng thương nha!

“Tiểu mỹ nhân, đừng sợ! Đại gia ta tới thăm nàng đây.”

Ah? Trời cao nghe được khẩn cầu của nàng rồi sao? Đường Cửu cho là cứu tinh đi tới, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, sao âm thanh này lại quen tai như vậy chứ? Bạch —— Đại —— Ngốc?

“Bạch Đại Ngốc, người đừng tới đây!” Đường Cửu từ từ đứng dậy, Bạch Đại Ngốc này vào bằng cách nào, dù là nhi tử của Kinh Triệu Doãn, cũng không thể tùy tiện chạy vào chứ! Thật là quá đáng, không khí ngột ngạt, đùa cái gì chứ? Kinh Triệu Doãn này nên bị xét xử rồi.” Người tránh ra đi nếu không ta không khách khí với người nữa.”

“Ai ôi! Tiểu mỹ nhân đừng sợ! Đến đây đi! Tiểu mỹ nhân, nàng không phải là lang yêu sao? Ta chờ nàng tới ăn ta này, tới đây! Sói con nhỏ của ta, sói cái nhỏ tinh ranh, để đại gia xem thật kỹ nàng biến thân như thế nào nào.” Bạch Đại Ngốc chứa đầy nước miếng, xoa xoa tay, chà sát tay, gương mặt xuân tình nhộn nhạo, hưng phấn không thôi, kích động không dứt, tiểu mỹ nhân này hần nhớ thương đã lâu, rất thích đáng về hoạt bát này.

“Miệng lưỡi bản thủ, đáng đánh! Người muốn ăn đòn sao!” Dù sao nàng cũng sắp thành người chết rồi, còn sợ gì? Bất cứ giá nào, trái một quyền phải một cước, đánh cho Bạch Đại Ngốc gào khóc kêu cứu mạng, đáng tiếc tất cả ngục tốt sớm đã bị hần đuổi đi, đây là hần tự nâng tảng đá đập vào chân mình: “Cứu mạng với ~! Cứu mạng với ~!”

“Cứu mạng em gái người ý! Bạch Đại Ngốc đáng chết, ta cảnh cáo người, còn quay lại quấy rầy thanh tịnh của bà đây, bà đây bỏ người, kéo gân người, lột da người!” Đường Cửu dè Bạch Đại Ngốc xuống đất vừa đánh, vừa mắng, con bà nó, con cọp không phát uy, hần tưởng mình là mèo bệnh à?

“Hần sẽ không có cơ hội đó!” Giọng nói quyền rũ vang lên lần nữa, đó là thanh âm nữ Tu La đến từ địa ngục, Tần Mộ Sắc mang cái khăn che mặt đột kích. Bóng dáng rực như lửa, khiến người ta sinh sợ.

“Mộ Sắc, sao người lại tới đây, làm sao người tiến vào được? Người tới cứu ta sao?” Đường Cửu vừa nhìn thấy Tần Mộ Sắc đã kêu rất vui mừng, chỉ là Đường Cửu không biết giờ phút này trên tay Tần Mộ Sắc đã dính hai mạng người nhà bọn họ, mẹ chồng nàng và mười mười Tiêu Tuyết cũng đã chấm dứt mạng sống dưới tay Tần Mộ Sắc.

“Vèo” một chấm, một tia chớp màu u lam bay đến giữa cổ Bạch Đại Ngốc, Bạch Đại Ngốc ngay lập tức không lên tiếng nữa, ngay cả cơ hội giờ móng giày giữa cũng không có, bịch một tiếng ngã xuống đất không dậy nổi.

Đường Cửu còn tưởng ngây thơ rằng Tần Mộ Sắc cho Bạch Đại Ngốc một cái châm gây tê! “Hả? Hôn mê! Cảm ơn Tần tỷ tỷ, chúng ta đi thôi! Chúng ta đi đâu đây? Có thể trở về Tổng gia không? Không biết Tổng Ngạn Triệt như thế nào? Vậy mà Tổng Ngạn Triệt lại biết võ công? Còn có sư phụ, sư phụ hần lại chính là cha hần? Cha hần đã qua đời, nhất định hần rất khổ sở!” Đi mãi đi mãi, Đường Cửu nhìn thấy Tần Mộ Sắc đi cùng liền nói một đồng, sớm vút suy nghĩ về chuyện của Thượng Quan Hành ra sau ốt rồi, đầu toàn suy nghĩ, lo lắng về an nguy của Tổng Ngạn Triệt.

“Người còn muốn quan tâm hần?” Giọng nói của Tần Mộ Sắc làm Đường Cửu có chút không thoải mái, tại sao Thượng Quan đại ca không giống Thượng Quan đại ca, mà Tần Mộ Sắc cũng không có cảm giác là Tần Mộ Sắc đây?

“Tần tỷ tỷ, người?” Đường Cửu vốn đi theo bước chân Tần Mộ Sắc ra ngoài cửa, nghe thấy ngữ điệu thanh âm của Tần Mộ Sắc, liền bắt đầu chần chờ.

“Đi!” Tần Mộ Sắc đầu để cho Đường Cửu có cơ hội phản kháng, nắm cánh tay Đường Cửu.

“Này này này. Mộ Sắc? Tần Mộ Sắc! Người dẫn ta đi đâu thế?”

“Địa ngục!” Tần Mộ Sắc khẽ mở môi đỏ như chu sa, tru nhả chậm rãi nói ra hai chữ. Liền không hề cho Đường Cửu cơ hội giải thích nữa, nắm lấy Đường Cửu đi mất.

Trước khi đi Tần Mộ Sắc còn thông dong nhóm một ngọn lửa, vì khi không thấy ánh lửa, đột nhiên thiêu cháy thì thể lửa cũng rất mạnh, đám lửa này là vì Tổng Ngạn Triệt mà chuẩn bị, đợi đến khi hần tới, vừa lúc bị lửa ngăn lại.

Quả nhiên, lúc Tổng Ngạn Triệt tới thì thấy sai nha khắp phố, ngục tốt bắt tội phạm trốn trại, trong lúc bất chợt ánh lửa ngút trời, không biết vì sao trong phòng giam đột nhiên dấy lên hỏa hoạn, bên trong tiếng gọi ầm ĩ ngất trời, trong lao còn có một đám phạm nhân, nhìn thấy lửa lớn sắp cháy đến, có thể không kêu, có thể không gọi sao?

Gọi thì có ích lợi gì chứ? Trông cậy vào tấm lòng từ bi của lao đầu (đội trưởng nhà lao), mang ngục tốt tới cứu bọn họ, quên đi! Người ta nhìn thấy lửa, chạy trốn chết cũng không kịp, còn cứu hỏa, nằm mơ đi.

“Đi lấy nước mau! Đi lấy nước mau!” Trừ kêu, chính là kêu, dù sao cũng không đi cứu người, cầm vại thùng nước dội vài giọt nước như vậy thì có ích lợi gì?

“Thiếu gia đâu?” Sư gia đột nhiên nhớ tới, dường như hắn nhìn thấy thiếu gia đi phòng giam kia mà, reo hò tung tăng đạp từng bước nhỏ chạy đến, vui sướng mừng rỡ bước từng bước lớn, gây ra tiếng động lớn thế này sao lại không thấy hắn ở đâu?

“Lao đầu, lao đầu, nhi tử ta đâu? Nhi tử đâu?” Bạch đại nhân vừa nghe không thấy nhi tử hắn, kêu rất khẩn trương! Nhi tử của hắn đâu?

“Nhanh nữa lên, nhanh nữa lên! Người đi vào nhanh một chút xem cho ta!” Sư gia đá một cái vào cái mông lao đầu, bảo hắn đi vào tìm Bạch thiếu gia.

Lao đầu sao chịu đi, đồ cáo mượn oai hùm, việc nguy hiểm thì để hắn liều, công lao thì sư gia tự mình đi lấy, tưởng hắn ngu à? Dĩ nhiên là lao đầu dậm chân tại chỗ, bị đẩy lên trước cửa lao, lại lui trở lại, gào thét đến khi lửa cháy lớn, không vào được. Thật ra thì là do hắn không muốn vào, lớn như vậy, đi vào mất mạng là lỗi của ai?

Hắn không vào được thì có người khác đi vào. Đáng lẽ là ba bước, Tống Ngạn Triệt cũng chuyển thành hai bước, vọt vào phòng giam như tên rời dây cung, gấp xiềng xích liền dùng kiếm chém, thả đám phạm nhân sắp nướng thành heo quay ra. Dĩ nhiên những phạm nhân này lao ra đám cháy cũng không chạy thoát được đâu, phạm nhân bị lửa thiêu chết cháy là chuyện nhỏ, nếu chạy đó chính là chuyện lớn. Nếu một người chạy, sẽ không thể chạy được, nếu đều chạy hết, đừng nói Bạch đại nhân không đội nổi mũ cánh chuồn, đầu cũng phải dôi chỗ ấy.

Tống Ngạn Triệt đến mỗi lửa, phát hiện là một hỏa thủy tinh cực kỳ hiếm đang thiêu đốt, nữ nhân Tần Mộ Sắc này thủ đoạn thật là độc, vì ngăn cản hắn đuổi theo, suýt chút nữa thì chôn tất cả tù phạm theo.

Đáng tiếc là vẫn có một người bị chôn theo, coi như là vị Bạch công tử này xui xẻo, ngày thường ngông cuồng quá đáng, nên bây giờ rơi vào kết cục chết thảm.

“Nhi ca! Huynh không sao chứ?”

“Nhi đệ, đệ làm sao vậy?”

Lam Thiếu Lăng và Thượng Quan Hành theo sát phía sau, vào phòng giam, Thượng Quan Hành lấy băng thủy tinh trong tay áo khê ném về phía hỏa thủy tinh, hỏa thủy tinh lập tức dừng cháy, đáng tiếc lửa đã sớm lan ra, coi như tắt hỏa thủy tinh, đám cọc ngói gỗ trong phòng giam cũng đủ đốt một chút rồi.

Lam Thiếu Lăng và Tống Ngạn Triệt mang Bạch Đại Ngốc đi ra, Tống Ngạn Triệt nói cho Bạch đại nhân là người giết dùng châm, hơn nữa nói cho Bạch đại nhân, nhà mình cũng có hai người gặp nạn, kính xin bộ khoái đến nhà điều tra, còn gửi công văn bắt hung thủ Lạt thủ y tiên Tần Mộ Sắc.

Hơn nữa còn thỉnh cầu đại nhân tìm phu nhân Đường Cửu của hắn về, có tội hay không là một chuyện, bị người bắt cóc đi là chuyện khác. Dẫn đàn Lê Quý Đôn Lam Thiếu Lăng càng thêm cậy mầu thân mình là quận chúa, họ hàng của mầu thân rất có thể lực trong triều, bắt đầu bắt chẹt Bạch đại nhân. Bạch đại nhân đâu nghe lọt, chỉ lo ôm nhi tử khóc, người đến tuổi già, mất đi đứa con rất đau đớn, đau lòng vô cùng!

Lời nói của Lam Thiếu Lăng, Bạch đại nhân không phát biểu, cũng chỉ có sư gia đồng ý. Mặc dù vị Lam thiếu gia này không phẩm không cấp, nhưng so với rất nhiều quyền quý trong triều còn nặng hơn. Bởi vì mầu thân nàng được tiên hoàng vô cùng yêu quý, trước thái hậu sủng ái quận chúa, lúc nhỏ thường xuyên vào cung đình, cho nên địa vị cũng được kính trọng như công chúa, cũng vì vậy mà giá trị con người của Lam Thiếu Lăng cũng tăng lên. Đáng tiếc nhất chính là cha Lam thiếu gia, cơ hội tốt như vậy lại còn bày đặt không cần, nản lòng thoái chí một lòng nghiên cứu học vấn, đáng tiếc, đáng tiếc.

Đám người Tống Ngạn Triệt không biết đi đâu để tìm tung tích Tần Mộ Sắc, Đường Cửu, chỉ đành phải về nhà trước. Về đến nhà, đi tới cửa chính Tống phủ, Tống Ngạn Triệt không khỏi đau buồn, trong vòng một ngày, mất đi cha mẹ, ngày đại hi mười mươi gặp bất hạnh, tung tích thê tử không rõ, rốt cuộc Tống Ngạn Triệt hắn đã tạo ra cái nghiệp gì? Tại sao ông trời lại đối xử với hắn như vậy?

“Aaaaa!” Tống Ngạn Triệt ngửa mặt lên trời thét dài, gần như súp đổ!

Tống Ngạn Triệt đang phát tiết cảm xúc, lại nghe thấy tiếng la liên tiếp bên trong phủ, tiếng này so với tiếng khác còn thê lương hơn, chẳng lẽ bọn hạ nhân cũng gặp độc thủ? Tống Ngạn Triệt lập tức nâng kiếm vào phủ. Nhưng còn chưa đến cửa, cửa chính đã bị đám hạ nhân mở ra, la to cũng chẳng nói, nhưng mọi người đều cúi đầu mềm chân nhũn cả ra, vừa lăn vừa bò chạy ra ngoài, thực hiện kỹ năng ngã bổ nhào.

Tống Ngạn Triệt chỉ cho rằng bọn hắn bị người đuổi giết, lại không nghĩ rằng là xác chết vùng dậy. Nương của hắn sống lại, lại thở hổn hển, mới dọa bọn họ sợ đến như vậy. Tống Ngạn Triệt nghe chuyện này, vừa mừng vừa sợ, quả nhiên mầu thân hắn vẫn còn thở, chỉ là cũng không tỉnh táo, mời đại phu đến xem, đều nói không tỉnh được nữa, đời này cũng sẽ như vậy, còn sống lại không thể tỉnh táo, chỉ có thể sống cả đời như vậy.

Tất nhiên Biệt Tiêu Tuyết không thể may mắn, hoàn toàn không có hơi thở, linh hồn đã biến mất vĩnh viễn, bỏ lại một mình Lịch Nhượng Hải bị thương. Cuộc đời còn lại, Lịch Nhượng Hải say rượu cả ngày ở trước mộ Biệt Tiêu Tuyết, ai khuyên cũng không chịu tỉnh lại. So sánh, ngược lại Tống Ngạn Triệt kiên cường rất nhiều, còn giúp Tống Ngạn Lăng làm hậu sự cho Tái Kim Hoa. Dù sao cũng là huynh đệ, Tống Ngạn Lăng cũng là ruột thịt của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tin Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: CHƯƠNG 41: THÁNH NỮ MA GIÁO

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Ai ai ai! Tần Mộ Sắc, đây là đâu? Ngươi thả ta ra! Thả ta ra!” từ lúc Đường Cửu bị Tần Mộ Sắc cướp ngục, liền bị nhốt ở nơi không rõ này, mỗi ngày bị bắt ăn một chút chất lỏng không rõ và thức ăn không rõ, mặc dù mùi vị cũng không tệ lắm, nhưng Đường Cửu chẳng có chút khẩu vị nào: “Cứu mạng ~!”

“Ngươi kêu mấy ngày không mệt mỏi sao?” Rầm rầm, cửa đá nâng lên, Tần Mộ Sắc chậm rãi đi vào, vẫn là một thân hồng y, diễm lệ vô cùng, giống như ánh nắng chiều nơi chân trời, xinh đẹp khiến cho người ta lóa mắt mê hồn, không dứt được ánh mắt.

So với Tần Mộ Sắc, Đường Cửu chỉ giống như cái bánh bao nhỏ tức giận, trắng trắng non mềm, làm cho người ta vừa thấy đã muốn bóp một cái, nhưng mà bây giờ hình như cái bánh bao này đang rất tức giận.

“Không mệt! Thả ta đi!” Đường Cửu muốn rời khỏi, rời khỏi cái nơi chẳng biết là đâu này.

Tần Mộ Sắc liếc Đường Cửu một cái, bình tĩnh ngồi xuống, âm thanh quyền rũ mang theo sát khí, “Trở về?! Trở về nơi nào? Phòng giam? Phòng giam ngươi không trở về được, cái công tử Kinh Triệu Doãn đó bị ta xử lý, chết rồi. Bây giờ ngươi là phạm nhân lưng công hai cái mạng người, không trở về được, không thể quay về kinh thành, không thể quay về Tổng gia, nếu không muốn chết, vẫn nên ngoan ngoãn ở lại đây đi.”

“Mục đích của ngươi là gì? Thượng Quan Hành có phải cùng một phe với ngươi hay không?” Đường Cửu bị Thượng Quan Hành lừa gạt mới cảm thấy bội kiếm của Thượng Quan Hành, bị hất đẩy lên phía trước, giết nhầm Tái Kim Hoa, sau lại bị Tần Mộ Sắc cướp ngục. Tần Mộ Sắc được Thượng Quan Hành đưa đến Tổng gia, kết hợp rất nhiều chuyện trước sau, nàng không muốn hoài nghi hai người bọn họ là một phe cũng không được.

“Không tệ, vẫn không tính là đàn, ngươi đều biết rồi!” Tần Mộ Sắc uống hớp trà, cười tà mị một tiếng.

“Ngươi còn châm chọc ta!” Bây giờ Đường Cửu nhìn thấy Tần Mộ Sắc liền tức lên, hận không được cùng nàng ngã một cái, đè chết luôn.

“Hung dữ như thế? Vậy ngươi có biết người mẹ chồng và muội muội tốt Biệt Tiêu Tuyệt kia đã chết chưa, đã chết trong tay ta!” Tần Mộ Sắc nói nhẹ như nước chảy, cười vô cùng mỹ miều diễm lệ, cứ như đang nói một chuyện vớ vẩn, điều này khiến cho lửa giận trong con giận dữ hoàn toàn tiêu hủy lý trí của Đường Cửu.

“Ta giết chết ngươi!” Đường Cửu hươ quyền công đánh Tần Mộ Sắc đang ngồi. Đương nhiên là Tần Mộ Sắc vẫn bình tĩnh tự nhiên, tay phải cầm ly trà tí mí thưởng thức trà, tay trái cản trở Đường Cửu của công kích. Võ công của Đường Cửu là Tần Mộ Sắc dạy, Đường Cửu sao có thể là đối thủ của Tần Mộ Sắc, chỉ cần một cánh tay đã có thể đỡ được công kích của Đường Cửu rất dễ dàng rồi.

Đánh thêm một cái lên trên người của Đường Cửu, đẩy Đường Cửu ra xa mấy bước, mãi đến khi ngã lên tường.

“Tần Mộ Sắc, ta liều mạng với ngươi.” Đang lúc Đường Cửu không còn khả năng phản kháng, bị người ta tát một cái ném lên trên tường, lúc chưa kịp xuống, Đường Cửu nhìn thấy bảo kiếm treo trên tường, lấy kiếm ra khỏi vỏ, chạy về phía Tần Mộ Sắc bình tĩnh tự nhiên như Lã Vọng buông cần.

Cho rằng khua kiếm thì được sao? Căn bản Tần Mộ Sắc cũng không dạy kiếm thuật cho Đường Cửu, nàng chỉ dùng một chút quyền cước dưới chân, mũi kiếm chỉ thẳng vào mắt Tần Mộ Sắc, lúc cách cánh cửa một bước, bị Tần Mộ Sắc dùng hai ngón, không cần tốn nhiều sức kẹp lấy, nhẹ nhàng búng lên thanh kiếm, cánh tay Đường Cửu tê tê, cảm tưởng kiếm không nổi, rơi tay ra, tiếng trường kiếm rơi xuống đất cũng vang lên.

Tần Mộ Sắc cúi đầu cười yếu ớt, bình tĩnh lắc đầu một cái, trong ánh mắt lại tràn đầy khiêu khích và khinh thường. Còn non nớt lắm! Nếu muốn đánh với nàng, chỉ sợ còn cần thời gian dài. Nhưng mà, cũng không phải vội, sẽ có một ngày như vậy.

“Thánh nữ!” Ở ngoài cửa đá, đột nhiên có một giọng nói nam tử vang lên, Tần Mộ Sắc nghe tiếng đứng dậy, mở cửa đá đi ra ngoài cửa, chỉ thấy người nọ khom mình hành lễ, nói: “Thánh nữ, giáo chủ dùng bỏ câu đưa tin.” Mở mảnh giấy nhỏ đang gấp lại do chim bồ câu truyền tới đưa cho Tần Mộ Sắc.

Tần Mộ Sắc mở giấy ra, cười yếu ớt xinh đẹp, căn dặn người nọ: “Chuẩn bị Vạn Xà quật.”

“Dạ!” Người nọ nhận mệnh rồi đi, lại khiến Đường Cửu hết sức lo lắng, Vạn Xà quật? ! Là để đối phó với Tổng Ngạn Triệt sao? Nàng bị bắt đi, chỉ sợ Thượng Quan Hành sẽ dụ Tổng Ngạn Triệt vào bẫy.

Tần Mộ Sắc xoay người trở lại, hỏi “Sao không đánh nữa?”

“Vạn Xà quật là cái gì? Ngươi muốn làm gì? Thượng Quan Hành có phải cùng một phe với ngươi hay không.” Vấn đề này Đường Cửu đã kêu mấy ngày, hỏi mấy ngày mà mãi không có ai trả lời, hôm nay gặp được Tần Mộ Sắc, nàng sẽ hỏi vấn đề này cho rõ mới được.

“Vạn Xà quật a! Ý định của ta là thả ngươi vào để cho rắn ăn.” Tần Mộ Sắc cười yếu ớt rồi đi, cười đến mị hoặc chứng sinh, lại đáng sợ đến tận cùng. Thật ra thì nàng cũng không biết điều khiển rắn, Vạn Xà quật này thuộc quyền cai quản của Phồn Tinh bộ: Linh Cơ. Đường Cửu đoán không sai, Vạn Xà quật này là chuẩn bị cho Tổng Ngạn Triệt.

“Ngươi chết đi!” Đường Cửu nhặt trường kiếm trên mặt đất lên, ném về phía bóng lưng Tần Mộ Sắc, Tần Mộ Sắc cũng không quay đầu lại, ông tay áo lụa đỏ rực khẽ múa, bảo kiếm giống như biết bay, bay trở về bên trong vỏ kiếm. Lần này màn võ thuật này đã thật sự khiến Đường Cửu kinh hãi. Trước

kia nàng cũng biết võ công của Tần Mộ Sắc rất giỏi, nhưng không nghĩ lại giỏi đến trình độ như vậy.

Cửa đá đã đóng, trong nháy mắt Đường Cửu dường như thấy một lão đầu râu bạc và một nữ tử mặc y sam màu vàng xanh.

“Đây chính là công chúa của chúng ta?” Nữ tử mặc y sam màu vàng xanh nói trước tiên, giọng nói mang theo khinh thường thậm chí là có mấy phần cay nghiệt. Diện mạo không bằng Tần Mộ Sắc có một không hai trong thiên hạ, nhưng cũng rất yêu kiều, chỉ là so với Tần Mộ Sắc mà nói đã giảm xuống mấy cấp bậc rồi. So sánh với nàng, Tần Mộ Sắc xinh đẹp nhưng không mất đi sự trang nhã, còn nữ tử này lại yêu khí ngất trời, vừa nhìn đã biết là một kẻ chanh chua hung ác.

“Linh Cơ, chú ý giọng điệu của ngươi, nàng là thiếu chủ của chúng ta.” Tần Mộ Sắc cũng chẳng nhường, kiêu kiêu mà lạnh lùng nói, muốn nữ tử tên là Linh Cơ này chú ý lời nói của mình.

“Vâng! Thánh nữ đại nhân, Linh Cơ ta sẽ đi chuẩn bị Vạn Xà quật, vạn nhất đến lúc đã thương Giáo chủ thì hỏng bét.” Linh Cơ khom người cáo lui, d,điena.nl,eq.uyd,on gương mặt không phục, ngay cả giọng nói cũng mang mấy phần khinh thường.

“Chỉ bằng ngươi, có thể gây tổn thương cho Giáo chủ? Có đầu óc nhĩ, lui ra.” Lời nói của Tần Mộ Sắc làm Linh Cơ hết sức khó chịu, mang gương mặt cứng ngắc một bước đi ba bước dậm bỏ đi, ngay cả bóng lưng, thậm chí là cái gáy cũng có thể hiểu rằng nàng đang tức giận.

“Mộ Sắc, ngươi cần gì phải nói nghiêm khắc với Linh Cơ như vậy, chuyện cũng đã qua lâu như vậy, chuyện của công chúa ngươi đã tốn nhiều công sức rồi.” Lão đầu râu bạc, mặc lam y, trang phục dị tộc. Đối với khẩu khí khi Tần Mộ Sắc nói chuyện với Linh Cơ thì tỏ ra không vừa lòng rất rõ, nhưng về mặt lại hết sức ôn hòa, thoạt nhìn giống như ông cụ hòa ái dễ.

Nhưng chẳng ai có thể nghĩ tới ông lão hòa ái dễ gần này lại là trưởng giáo Ma Giáo khiến người nghe thấy tiếng thì vỡ mặt Vạn Kiếm Xuyên. Lúc Tam thần Thánh giáo mới bắt đầu thành lập, tất cả đều dựa vào quyền cước của vị Vạn trưởng lão này chiếm lấy giang sơn này. Khi đó giáo chủ Ma Giáo chỉ là đứa bé, người giang hồ chỉ biết giáo chủ Ma Giáo vô cùng thần bí, lại không biết thật ra thì đối phương chỉ là đứa bé.

Hôm nay đứa bé kia đã sớm trưởng thành, là một chàng thiếu niên, hơn nữa còn như con thoi đi lại rất dễ dàng giữa cung đình vương phủ, hoàng thân quốc thích, giang hồ lỗ mãng. Tam giáo cửu lưu (*) đều thành thạo, chỉ vì một cú đánh phải trúng, là giáo chủ Ma Giáo thần bí đã thay đổi thân phận khác để đi lại trên giang hồ. Người biết bí mật này không nhiều lắm, cho dù là người trong Ma Giáo cũng chỉ có cấp bậc thống lĩnh mới biết.

(*) Tam giáo cửu lưu: Ba giáo phái là Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là: Nho gia, Đạo gia, âm Dương gia, Phật gia, Danh gia và Mặc gia, Tung Hoành gia, Tạp gia, Nông gia

Hoặc để chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội, ý nói Thượng Quan Hành quen biết với đủ loại người

Mà người đã từng gặp hình dáng thật sự của giáo chủ Ma Giáo trên giang hồ cũng không phải số ít, nhưng không có một ai nhận ra được người công tử hào sảng, là bạn tốt kết giao trong thiên hạ trước mắt này là Giáo chủ Ma Giáo giết người không chớp mắt, Đại Ma Đầu tiếng tăm lừng lẫy.

“Mộ Sắc hiểu.” Tần Mộ Sắc khẽ cúi đầu, thể nói là vô cùng tôn kính vị Vạn trưởng lão này.

Vạn trưởng lão cũng chống cây trượng đầu rồng than thờ không dứt, “Mộ Sắc, ngươi đã là chủ môn sự Nguyệt bộ, đã là một trong Tam thần Thánh giáo Tam đại thống lĩnh, ta và ngươi vốn cùng cấp bậc, không cần hành lễ như thế nữa.”

“Mộ Sắc không dám, dù giáo chủ ở đây, cũng sẽ tôn trọng trưởng lão như thế, không có trưởng lão cũng không có Tam thần Thánh giáo, không có trưởng lão, ta và vùng Giáo chủ còn có vô vàn giáo chúng đã sớm chết rồi. Mộ Sắc từ đầu đến cuối không quên ăn cứu mạng của trưởng lão.” Vốn là nữ tử nhà lành, lại dọa vào con đường ngàn kiếp không thể thoát khỏi này, yêu nữ Tần Mộ Sắc đổi vẻ mặt, vô cùng dịu dàng động lòng người, vừa có tướng hồ nữ, vừa có phong thái đại gia khuê tú.

“Mộ Sắc, phụ thân ngươi và ta là bạn tri kỉ nhiều năm, năm đó Cao Xương gặp nạn, mất nước diệt chủng, chính ta đã liều chết cũng phải cứu ngươi và hoàng tử ra. Năm đó thái tử xin hàng, bị tử ở Trường An là đúng người đúng tội, ta sẽ không phò trợ hắn trở thành tân vương phục quốc, ta ký thác toàn bộ hi vọng lên mình giáo chủ, người mới xứng làm nhi tử của tiên hoàng, mới phải là quốc quân của Cao Xương ta. Hôm nay, con đường phục quốc gian nan, ta đã nói với ngươi, không thể có tình cảm, đối với bất kỳ ai cũng phải như thế, vì thế ngươi phải nhớ kỹ, chúng ta vì phục quốc mà sống, vì phục quốc mà chết, cũng có thể vì phục quốc mà chết.”

“Mộ Sắc đã nhớ.” Sau khi Tần Mộ Sắc đuổi Vạn trưởng lão đi, nhàn nhạt thờ dài một cái, từng ấy năm tới nay như vậy, nàng nhìn Vạn trưởng lão huấn luyện gia quyến của người đã chết ở Cao Xương tràn đầy lòng thù hận, bao gồm mình và Hành ca ca. Nàng không biết rốt cuộc con đường phục quốc là đúng hay sai, nhưng nàng vẫn phải đi tiếp. Bởi vì Hành ca ca của nàng đã trở thành người như vậy, nàng cũng phải thành người tâm địa sắt đá như vậy, là người không từ thủ đoạn. Đường Cửu cũng phải trở thành người như bọn họ.

Đây là số mệnh của bọn họ, không ai trốn được, bao gồm Đường Cửu. Vận mệnh của bọn họ, từ giây phút mất nước kia, đã định trước rồi.

Tổng gia, đêm khuya yên tĩnh, Tổng Ngạn Triệt ở trước giường mẫu thân, từ từ ngủ, thật sự hắn đã quá mệt mỏi rồi, biết rõ nương của hắn sẽ không tỉnh lại nữa, nhưng hắn vẫn ôm trong ngực một tia hi vọng như cũ.

Ngồi ở đó, dựa vào cánh tay của mình ngủ cũng không an lòng. Trong mộng, hân mơ thấy Đường Cửu, Đường Cửu trong mộng bị tra tấn rất nhiều, bị Tần Mộ Sắc hành hạ không còn hình người, vẫn kêu tên của hân, vẫn kêu tên hân gọi đến cứu mạng.

“Đường Cửu! Đường Cửu!” Tổng Ngạn Triệt đột nhiên tỉnh lại, hân sợ đến mức khắp người đều đổ mồ hôi lạnh. Đúng lúc Lam Thiếu Lăng đến xem Tổng Ngạn Triệt, thuận tiện khuyên nhủ ca hân về nghỉ một chút, cứ chong đèn ngồi đợi như vậy cũng không phải chuyện hay, ngay cả Cốc thần y cũng nói Tổng bá mẫu chưa tỉnh lại được, lại cứ trông ngóng trước giường như vậy, chỉ sợ Tổng bá mẫu chưa tỉnh lại thì nhủ ca hân cũng ngất xỉu.

Vừa đi tới ngưỡng cửa, lại nghe được Tổng Ngạn Triệt hét to mấy tiếng Đường Cửu, Lam Thiếu Lăng nghe được tiếng la, vội vàng vọt vào.

Bạn đang đọc truyện *Từ Nương Từ Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: CHƯƠNG 42: XÔNG VÀO MA GIÁO

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Nhị ca! Nhị ca! Sao thế? Có phải mơ thấy nhủ tẩu hay không?” Lam Thiếu Lăng vừa vào cửa, liền thấy Tổng Ngạn Triệt nằm ở trên ghế tựa đầu giường, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Hỏi Tổng Ngạn Triệt như thế nào, Tổng Ngạn Triệt chỉ nói là nằm mơ thấy Đường Cửu bị hành hạ rất nhiều, trong lòng nhớ thương không dứt, thì ra bắt tri bất giác người phụ nữ điên này đã sớm đi vào đầu hân, bây giờ hân nghĩ đến nàng, nhớ nàng, lo lắng nàng, nhưng lại không cứu được nàng.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tổng Ngạn Triệt quyết định, không vào hang cọp, sao bắt được cọp con.

Đúng lúc Thượng Quan Hành tiến lên, báo cho Tổng Ngạn Triệt và Lam Thiếu Lăng đã do thám biết chỗ ở của Đường Cửu, nàng bị Tần Mộ Sắc nhốt trong Ma Giáo. Thì ra là Tần Mộ Sắc là yêu nữ Ma Giáo, gương mặt Thượng Quan Hành đầy phần hận và vô tội, nếu không phải Tổng Ngạn Triệt đã sớm đoán Thượng Quan Hành có dụng ý khác, sợ rằng thật sự tin đại ca này của hân.

Lam Thiếu Lăng xưa nay đơn thuần, cũng không suy nghĩ nhiều, từ trước đến giờ lấy việc rảnh rỗi, lông bông cả ngày làm nguyên tắc cuộc đời. Từ trước tới nay đều là người ít suy, ít nghĩ, xảy ra nhiều chuyện như vậy, vẫn là không đoán được bộ mặt thật của Thượng Quan Hành. Còn coi Thượng Quan Hành thành đại ca tốt của mình.

Sau khi xảy ra nhiều chuyện liên tiếp như vậy, Tổng Ngạn Triệt không dỗi chọi gay gắt với Thượng Quan Hành nữa. Cuồng loạn không giải quyết được vấn đề. Nếu Thượng Quan Hành không vạch trần diện mạo thật của hân trước mặt mình, vậy thì chứng minh trong mắt hân Tổng Ngạn Triệt vẫn còn giá trị lợi dụng, có lẽ là giá trị cuối cùng, hoặc là Thượng Quan Hành không nguyên ý để mình được hỏi như vậy, muốn dùng phương pháp tàn nhẫn hơn hành hạ hân.

Rốt cuộc hân là ai? Mấy ngày qua Tổng Ngạn Triệt đã tự hỏi bản thân mình vấn đề này vô số lần? Thượng Quan Hành vắt óc tìm kế, muốn hại hân nhà tan cửa nát, rốt cuộc giữa bọn họ có thâm thù đại hận như thế nào, khi cả khi lúc vạch trần chân tướng, khiến Tổng Ngạn Triệt tuyệt đối không ngờ lại là thâm thù đại hận nước mất nhà tan, đại thù diệt quốc diệt chủng.

Kế hoạch Thượng Quan Hành báo thù Tổng gia đã chuẩn bị tốt nhiều năm trước, sợ dĩ hân chậm chạp không ra tay là bởi vì hân đang đợi, chờ đợi một người lớn lên, cũng chờ đợi mình ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn, cùng lúc đấy, hân hi vọng người kia cũng mạnh mẽ như vậy.

Đường Cửu gả vào Tổng gia không phải là chuyện tình cờ. Nàng bắt ngờ nghĩ đến Dao Tri tiên, tất nhiên cũng là tình cờ. Lúc Đường Cửu muốn tạo rượu hoa đào cực phẩm, chính là do Thượng Quan Hành len lén phái người tưới hương cho cây đào cả ngày lẫn đêm, mới khiến nàng có linh cảm.

Mà công việc tưới hoa đào vốn là người trong Ma Giáo làm, từ nhiều năm trước tới nay vẫn luân ần núp ở Đường gia, nhìn Đường Cửu từ từ lớn lên, từ khi còn là đứa bé nhỏ ôm trong ngực đến duyên dáng yêu kiều như bây giờ. Từ trước đến giờ Đường Cửu vẫn chưa từng rời khỏi tầm mắt của Ma Giáo.

Đường Cửu là công chúa của bọn họ, giống như giáo chủ, huyết mạch hoàng gia sau khi mất nước còn sống, Cao Xương há có thể cho phép công chúa chìm ngập giữa chúng sinh. Bọn họ muốn phục quốc, bọn họ cần lãnh tụ, trừ hoàng tử, bất kỳ thành viên hoàng thất đều phải gánh vác trách nhiệm tương ứng với bọn họ, đây là ý của Vạn trưởng lão, cũng là ý của toàn thể gia quyến của người đã chết ở nước Cao Xương, của ngàn vạn giáo chúng Ma Giáo.

Tổng Ngạn Triệt giao nẫu thân cho Cốc thần y chăm sóc, phương diện làm ăn giao cho quản gia Ngô bá, nội vụ trong phủ giao cho nha hoàn Lục Liễu, rồi đi theo Thượng Quan Hành và Lam Thiếu Lăng tiến về hướng Ma Giáo. Hân biết chuyến đi này nguy hiểm đáng sợ, chắc chắn là bẫy của Thượng Quan Hành, nhưng dù có là đầm rồng hang hổ hân cũng muốn xông vào một lần.

Vốn không có ý định mang theo Lam Thiếu Lăng đi, nhưng Lam Thiếu Lăng nhất định muốn đi, hân không ngăn được Lam Thiếu Lăng, lại không thể nói cho Lam Thiếu Lăng biết bộ mặt thật của Thượng Quan Hành, nếu không lấy tính cách của Lam Thiếu Lăng, ắt sẽ bứt dây động rừng. Căn bản Lam Thiếu Lăng không phải người biết giữ miệng. Nhưng chắc chắn chuyến đi này là cái bẫy cừu từ nhất sinh, có Lam Thiếu Lăng không biết chuyện cùng đi, gánh nặng trong bụng Tổng Ngạn Triệt càng nặng hơn.

Hắn không thể để Lam Thiếu Lăng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, từ nhỏ Lăng đệ đệ cùng hắn lớn lên, bọn họ thân như huynh đệ, về sau gặp được Thượng Quan Hành, cái người mới gặp mà như đã quen từ lâu, ba người bọn họ còn kết bái thành huynh đệ khác họ, lại không nghĩ rằng chính đại ca mà mình cực kì kính trọng lại là một kẻ mặt người dạ thú.

Ngày lên đường, đột nhiên Lịch Nhượng Hải chạy tới, đột nhiên Lịch Nhượng Hải ủ rũ, uể oải, say rượu tình tảo hơn rất nhiều, hắn nói cho Tống Ngạn Triệt rằng mình cũng muốn đi. Hắn muốn tìm Tần Mộ Sắc báo thù, muốn cứu Đường Cửu ra. Đường Cửu là muội muội của hắn, hắn không thể nhìn nàng tiếp tục bị giam chịu khổ ở Ma Giáo, còn có Tần Mộ Sắc, hắn muốn giết chết yêu nữ Tần Mộ Sắc này, báo thù rửa hận cho Tiêu Tuyết mến yêu.

Tống Ngạn Triệt biết mình không ngăn được Lịch Nhượng Hải, cũng chỉ có thể để hắn theo. Tóm lại là có rất nhiều người người trợ giúp, nhưng mà chỉ sợ mục đích báo thù rửa hận của Lịch Nhượng Hải khó có thể thực hiện, võ công của Tần Mộ Sắc xa hơn Lịch Nhượng Hải rất nhiều.

Dù cho Lịch Nhượng Hải là kỳ tài luyện võ, nhưng mà cũng chỉ theo sư phụ học võ công mấy tháng, sao có thể là đối thủ của Lạt thủ y tiên Tần Mộ Sắc, huống chi Tần Mộ Sắc xảo trá đa đoan, người có võ công cao hơn nàng cũng chưa đã thắng được nàng.

Khóe miệng Thượng Quan Hành khẽ nâng lên, nở nụ cười khát máu mà không ai dễ dàng phát hiện, mang theo Tống Ngạn Triệt, Lam Thiếu Lăng, Lịch Nhượng Hải từng bước từng bước tiến về cái hố sâu hắc ám. Hắn há có thể không biết Tống Ngạn Triệt đã biết rõ hắn, chỉ là hắn đoán chắc chắn Tống Ngạn Triệt sẽ vì Đường Cửu mà đến, đây là trận cờ giữa hai huynh đệ bọn hắn, ai thua ai thắng? Ngày sau tự sẽ thấy rõ!

Một đường gấp ghe, con người khỏi bếp cũng dần trở nên thưa thớt, càng đi tới mục đích, Tống Ngạn Triệt càng tán thưởng Thượng Quan Hành lại có thể tìm được nơi như vậy. Chỗ này cách kinh thành không xa, cũng không dễ bị người khác phát hiện, nơi bí mật như thế, quả thật khiến người ta nhìn mà than thở.

Trong thạch thất Ma Giáo đầy phong cách nghệ thuật kỳ lạ của nước khác, đang tiến hành một trận gào thét đánh nhau trước nay chưa có.

“Người làm gì đấy, tại sao lại đánh ta?” Đường Cửu ôm cánh tay có cảm giác đau đớn âm ỉ, nhìn Tần Mộ Sắc mang ý xấu đến trước mắt, “Mụ già thôi, người là mụ già thôi không biết xấu hổ, người không có tính người, người giết người như ma, người là nữ ma đầu, tại sao người lại đánh ta?”

Đối mặt trách mắng của Đường Cửu, Tần Mộ Sắc không đổi sắc mặt, chỉ nhìn chăm chăm Đường Cửu, khóe miệng nở một mỉm cười xấu xa. Nụ cười này rất giống Thượng Quan Hành, bên trong thạch thất u ám, Tần Mộ Sắc đạp bước chân quyền rũ, từng bước từng bước đi về phía Đường Cửu vẫn còn đang nằm bóp cánh tay trên đất, chỉ nghe Đường Cửu hét thảm một tiếng “A”, liền không còn tiếng động nữa.

Đợi đến khi Đường Cửu tỉnh lại, nàng chỉ còn biết kêu cha gọi mẹ, “Má ơi! Đây là đâu à? Buông ta ra, cứu mạng! Các người đừng tới, đại ca răn tốt bụng, ta là người vô tội, các người đừng cần ta. Tần Mộ Sắc, người sẽ không chết từ tế được, đồ nữ ma đầu ăn không nhả xương, dám giết bà, nói cho người biết, nếu bà đây không chết, ra ngoài nhất định sẽ giết chết người.”

Bị trói trên thập tự giá ở Vạn Xà quật còn có sức mắng chửi người, Tần Mộ Sắc rất bội phục với lòng can đảm của Đường Cửu, lúc này hắn là nên tỉnh lại rồi ngắt đi, ngắt đi rồi tỉnh lại, giống như sợ tới mức chết đi sống lại ỷ?

“Không hổ là công chúa nước Cao Xương chúng ta, can đảm hơn người.” Người đang đứng sau lưng Tần Mộ Sắc chính là nữ tử mặc y sao xanh vàng chạm mặt với nàng hôm đó, nói chuyện lại cực kỳ không tôn trọng—— Linh Cơ.

Tần Mộ Sắc khẽ nghiêng đầu, khóe miệng nở nụ cười như anh túc đỏ rực: “Giáo chủ và đám người Tống Ngạn Triệt sắp đến, chúng ta đi thôi.”

Linh Cơ gật đầu một cái, ngoái đầu nhìn lại Đường Cửu vẫn còn không ngừng chửi mắng ở trong Vạn Xà quật một cái, cười rất quyền riux, theo Tần Mộ Sắc ra ngoài.

Đường Cửu nhỏ nước miếng, vội vã cuống cuống nhìn đồng rấn bò qua bò lại bên cạnh. Tuy nói bò qua bò lại bên mình, nhưng cũng không cần nàng, vừa nghiêng đầu, “Má ơi!” Đường Cửu nhìn thấy một con rắn đang nằm trên cây thập tự giá mà mình bị, đang thưởng thức lòng mi nàng ở khoảng cách gần: “Hừm hừ. Riu rít anh.”

Đường Cửu cảm thấy rất muốn chết luôn, chứng sợ hãi sự đông đúc cũng sắp phát tác, đám rắn bò qua bò lại trước mắt nói ít cũng có mấy vạn con. Tần Mộ Sắc này muốn làm gì, cũng chỉ là giết người, rảnh rồi thì tới đánh nàng, đánh nàng cũng thôi đi, tại sao còn nhốt nàng ở nơi đáng sợ như vậy, “Cứu mạng ~! Cứu mạng —— a ~!”

Biết rõ gọi cứu mạng không được, nhưng Đường Cửu vẫn không nhịn được kêu cứu mạng, nàng đang mong đợi cái gì? Đang mong đợi Tống Ngạn Triệt tới cứu nàng sao? Tuy rằng Tống Ngạn Triệt không phải con ma bệnh, nhưng sao có thể tìm được đến cái nơi quái quỷ này? Huống chi mẹ chồng và Tiêu Tuyết đều chết trong tay Tần Mộ Sắc, cha hắn cũng chính là sư phụ hắn cũng đã chết, chỉ sợ hiện tại Tống Ngạn Triệt đã sớm điên mất, không biết hiện giờ hắn sống như thế nào?

Sống như thế nào, thiếu chút nữa là vạn tên xuyên tim, vừa vào cửa chính Ma Giáo, cửa chính Ma Giáo chính là một sơn động tầm thường, tận cùng sơn động có một khối đá đặt chìm, xoay tàng đá, liền mở ra cửa chính đi đến Ma Giáo.

Càng đi đường là rộng, sau đó không biết đã động phải cơ quan nào, vạn tên cùng bắn, vì vậy mọi người ngửa kiếm tránh tên, may quá, suýt chút nữa thì bị đâm thành tổ ong vỡ vụn rồi. Tống Ngạn Triệt lấy trường kiếm bay về phía bánh răng cơ quan, chặn lại cơ quan khiến vạn tên cùng bắn, mới cứu được. Cũng vì vậy mà hắn mà mất binh khí, hắn sớm đã có chuẩn bị, mang thêm một bộ kiếm có thể cơ đuổi.

Tống Ngạn Triệt nhặt mấy cây mũi tên nhọn từ trên mặt đất lên, lấy mảnh vải buộc chúng lại với nhau, bỏ vào bên trong bánh răng cơ quan, thay thế kiếm

co dần, lại tiếp tục lấy kiếm co dần của mình ra.

Lam Thiếu Lăng nhìn “Lông gà lệnh tiễn” đầy đất, thờ phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, từng ấy năm tới nay, tình huống nguy hiểm như vậy vẫn là gặp lần đầu, nhị ca hần còn mang theo một hộp bảo bối nha! n Trong bao đồ này tất cả đều là thứ tốt sao?

Trái tim của Lam Thiếu Lăng này rất lớn, thấy thoát hiểm liền bắt đầu khinh suất, lay bọc quần áo của nhị ca hần kêu rất ngạc nhiên, một đôi móng vuốt sói không an phận bị nhị ca hần đẩy ra, thúc giục: “Đi nhanh lên đi!”

Lam Thiếu Lăng bắt đầu nhún vai một cái, nhìn Thượng Quan Hành và Lịch Nhượng Hải một chút, cột nhả bừa mỗi một cái, nhưng không chỉ mình Tống Ngạn Triệt không có tâm tình đùa cợt với hần, hai vị này cũng không có tâm tình. gương mặt Lịch Nhượng Hải lạnh lùng, mặt không biểu cảm tiến về phía trước.

Từ lúc Lịch Nhượng Hải quyết định cùng mọi người cùng nhau lên đường xông vào Ma Giáo, rượu cũng không uống, người cũng không say nử, nhưng mặt lại biến thành khối băng, có thể lạnh chết người. Đại khái cái này chính là bi thương đến chết tâm đây! Tim của hần đã sớm theo Biệt Tiếu Tuyết xuống đất, hần còn sống chỉ là vì trả thù, giết Tần Mộ Sắc, thay Biệt Tiếu Tuyết báo thù.

Thượng Quan Hành lắc đầu một cái, vỗ vỗ bả vai Lam Thiếu Lăng, rồi vỗ hai cánh tay của Lam Thiếu Lăng đi qua bên cạnh.

Lam Thiếu Lăng tự giác cảm thấy mất mặt, vội vàng đuổi theo, “Này! Đại ca, nhị ca chờ ta một chút! Lịch huynh chờ ta một chút với!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Nương Từ Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: CHƯƠNG 43: KHỞI TỬ HOÀN SINH

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Theo kịch bản của Thượng Quan Hành, qua cơ quan này dĩ nhiên sẽ đến cơ quan khác. Không sai, vẫn là cơ quan, cát bay đá chạy, tên bắn, cái gì cũng có, lúc giết người, không qua loa chút nào.

Phút cuối cùng, lúc mọi người tránh né, đụng vào thạch bích, thạch bích đột nhiên lật, cả đám bốn người đều bị tách ra, từng người bị rơi xuống một vùng đất kỳ quái âm u.

“Tam đệ! Nhượng Hải!” Chỉ trong một cái nháy mắt, liền bị cơ quan trên tường đưa đến một chỗ không biết như thế nào trong thạch thất âm u, cũng không thấy bóng dáng người đồng hành, Tống Ngạn Triệt không trở về đường cũ được, chỉ đành đi lên thăm dò phía trước, hi vọng Lam Thiếu Lăng và Lịch Nhượng Hải không sao. Về phần Thượng Quan Hành thì hần không lo lắng, đây không phải là đại bản doanh của hần sao?

Mấy ngày nay Tống Ngạn Triệt kết hợp một chút tình huống cha hần tiết lộ cũng coi là đã hiểu rõ, Thượng Quan Hành này 89% chính là Giáo chủ Ma Giáo trên giang hồ mà ngày từ lúc mình còn trẻ đã nghe danh, cái người làm người ta nghe tin đã sợ mất mật. Hần đoán chừng lần phía trước này chắc chắn mình thập tử nhất sinh, tiếc nuôi duy nhất chính là không phòng tránh bút dây động rừng, không thể ngăn cản Lam Thiếu Lăng và Lịch Nhượng Hải đi cùng.

“Ai ai ai! Đây là đâu? Thả ta ra!” Thật sự Lam Thiếu Lăng không phản ứng kịp, đã bị thạch bích chuyển đi, đối mặt với thạch bích tron bóng âm u ẩm ướt bốn phía, vô cùng im lặng, cái gì chứ?

Tình huống của Lịch Nhượng Hải càng thêm gay go, vừa kinh sợ, vừa vui mừng? Vẫn ở trong thạch thất, thế nhưng hần lại thấy được một người, một nữ nhân, bóng lưng quen thuộc, làm hần kinh ngạc không hiểu.

Đội bóng lưng kia từ từ xoay người lại, một giây kia, Lịch Nhượng Hải cảm thấy trái tim như chột ngừng, trong một cái chớp mắt như vậy, hần cảm giác như mình sắp chết rồi.

Dung nhan như tuyết, dí dỏm khéo léo, là Tiêu Tuyết của hần, là Tiêu Tuyết của hần lại sống đến giờ, “Tiêu Tuyết!”

Đôi mắt Lịch Nhượng Hải rung rung, bước từng bước dài chạy như bay tiến lên, ôm người trước mắt thật chặt, cảm giác mất đi mà còn lấy lại được làm hần mừng rỡ như điên, sau một giây lại đột nhiên tỉnh táo, “Không phải nàng đã chết rồi sao? Tiêu Tuyết, nói cho ta biết, sao nàng lại ở trong nơi này?”

“Ta?” Nét mặt Biệt Tiêu Tuyết vừa đau thương vừa mừng rỡ, vừa mừng rỡ cũng vừa bi thương, còn chưa chờ nàng mở miệng nói gì, chỉ nghe tiếng vỗ tay vang lên, cửa thạch thất khẽ mở, một bóng người xinh đẹp quẹo rừ thướt tha đi ra. Giọng nói của cái người cực kỳ nguy hiểm giống ngư ngon lửa này lại vang lên bên tai bọn họ lần nữa: “Chúc mừng! Chúc mừng! Chúc mừng hai người các người xa cách đã lâu lại được gặp lại.”

Tần Mộ Sắc đi ngược ánh sáng, đập lên cái bóng lằng lơ của mình, chậm rãi đến, lời của nàng không nhanh không chậm, lại không nghe được ra ý tốt,

nghe cũng không giống như là chúc phúc.

Lịch Nhực Hải nhìn thấy Tần Mộ Sắc không khỏi hít một hơi lạnh, một tay ôm Biệt Tiêu Tuyết vào trong ngực, một tay cầm kiếm hướng về phía Tần Mộ Sắc, lạnh lùng nói: “Tần Mộ Sắc, ngươi đừng tới đây, nếu không ta sẽ giết chết ngươi.”

“Lý do là gì?” Tần Mộ Sắc cười nhạt một tiếng, cười đến điên đảo chứng sinh, mỉa mai thiên hạ, ngồi cái bàn trong thạch thất, cầm bình trà lên, chậm rãi rót một ly trà cho mình, hương trà và hơi nước lượn lờ từ làn ra, bóng dáng này cực kỳ mỹ lệ, cũng cực kỳ nguy hiểm.

Đúng vậy? Lý do là gì? Hẳn vốn cho rằng người hán yêu, bỏ mạng trong tay Tần Mộ Sắc, nhưng hôm nay Biệt Tiêu Tuyết êm đẹp, sống sờ sờ đứng trước mặt mình, lý do giết nàng là gì? Báo thù sao? Thay ai báo thù? Thay Tống bá mẫu báo thù, thay Đường Cửu đòi công đạo, Tống bá mẫu hôn mê bất tỉnh, Đường Cửu tung tích không rõ. Đây chính là lý do hán muốn tìm Tần Mộ Sắc báo thù.

Tần Mộ Sắc nghe lý do này, không khỏi cười một tiếng, chậm rãi nói: “Ngươi không cảm thấy buồn cười sao? Ngươi ngươi yêu ở trong tay ta, ngươi nói muốn tìm ta báo thù, ngươi không sợ mất đi nàng lần nữa sao? Ngươi cũng không muốn biết tại sao nàng đã chết mà lại sống lại, sống sờ sờ đứng ở trước mặt ngươi lần nữa sao? Nàng do ngươi tự tay mai táng, hôm nay khỏi từ hoàn sinh ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Ngươi có hoài nghi thân phận của nàng hay không? Cứ tin tưởng nàng là Biệt Tiêu Tuyết của ngươi sao?”

Lúc Tần Mộ Sắc nói lời này, khóe miệng vẫn luôn chứa một nụ cười nhàn nhạt, đó là hoa anh túc nở, nụ cười khát máu vô cùng nguy hiểm. Nàng nói lời ấy chỉ là lấy lệ, nói nhiều như vậy, cuối cùng chỉ là làm nền cho một câu nói cuối cùng của mình, Lịch Nhực Hải làm việc cho nàng, nàng bảo đảm Biệt Tiêu Tuyết sẽ sống tốt, nếu không.

“A!” Đâm vào tim gan, chọc vào xương tủy, khó có thể chịu được, Lịch Nhực Hải chỉ thấy sắc mặt Biệt Tiêu Tuyết chợt tái nhợt, trên mặt không còn chút màu máu, từng giọt mồ hôi lớn rơi xuống, ôm ngực đau đến khom người run lấy bầy.

“Dừng tay! Dừng tay!” Lịch Nhực Hải ôm không ngừng Biệt Tiêu Tuyết lăn lộn, nàng đau, tim của hán còn đau hơn, trường kiếm chỉ vào, uy hiếp Tần Mộ Sắc dừng tay. Tần Mộ Sắc cong khóe môi lên, nghiêng đầu liếc mắt, ngón trỏ gầy nhẹ, chậm rãi đẩy kiếm của Lịch Nhực Hải ra, “Ta không dừng tay, ngươi có thể làm gì ta sao?”

Đúng! Nàng không dừng tay, hán có thể làm gì nàng được? Trường kiếm buông xuống, tiếng kiếm rơi xuống đất, âm thanh thanh thúy như một người sắp trở thành con rối đang rên rỉ, hai đầu gối Lịch Nhực Hải quỳ xuống đất, đôi mắt chậm rãi rũ xuống, vô cùng bất đắc dĩ đáp lại: “Ta sẽ làm việc cho ngươi, nhưng phải có thời hạn, thời hạn qua, ngươi thả ta và Tiêu Tuyết đi! Hơn nữa ta không làm chuyện tổn thương đến đám người Tống Ngạn Triệt, Đường Cửu, Lam Thiếu Lăng, Thượng Quan Hành. Ta không làm chuyện giết người phóng hỏa, trái với hiệp nghĩa.”

“Vậy ta muốn ngươi làm cái gì?” Tần Mộ Sắc nghe lời của Lịch Nhực Hải, chẳng những không giảm bớt đau đớn của Biệt Tiêu Tuyết, ngược lại càng mạnh tay hành hạ Biệt Tiêu Tuyết khiến nàng càng thảm hại hơn, Biệt Tiêu Tuyết thoát khỏi cánh tay của Lịch Nhực Hải, đau đến lăn lộn đầy đất.

Lịch Nhực Hải không muốn làm chuyện trái với lương tâm, phụ thân hán năm đó cũng bởi vì nghĩ sai nên mới khiến Tái Kim Hoa gây ra chuyện ác độc, mới khiến Lịch gia, Biệt gia của nát nhà tan. Hán tuyệt đối sẽ không bước lên con đường cũ của cha hán. Cũng không thể cùng nhau sống sót thật tốt, vậy thì kiếp sau nói lại tình duyên, Lịch Nhực Hải nhặt trường kiếm trên đất lên, chém ngang tự vẫn.

Đang lúc nghìn cân treo sợi tóc, trường kiếm của Lịch Nhực Hải lại bị Biệt Tiêu Tuyết đỡ lấy, không chỉ như thế, Biệt Tiêu Tuyết còn đánh ngất xiu Lịch Nhực Hải, đâm vào thủy huyệt của Lịch Nhực Hải, động tác nhanh gọn lưu loát, làm liền một mạch, lực lúc đâm huyệt chính xác mà có lực.

Động tác liên tiếp này, cũng không phải người không biết võ công như Biệt Tiêu Tuyết có thể làm được dễ dàng. Nàng là ai? Trước khi Lịch Nhực Hải té xỉu, thấy trong mắt Biệt Tiêu Tuyết lóe lên ánh sáng quý quý.

Hán không chú ý Tần Mộ Sắc ngồi ở một bên vô cùng bình tĩnh, trên cổ tay có đeo một cái chuông vàng rất nhỏ cũng lóe lên ánh sáng quý quý, kim quang lấp lánh, giống như thuật nhiếp hồn.

Tần Mộ Sắc khẽ lắc cổ tay, chuông vàng trên cổ tay đinh đương vang dội, âm thanh trong trẻo lại cực kỳ quý dị, uy lực của Nhiếp Hồn Linh tuyệt đối không phải người thường có thể tưởng tượng.

“Đi!”

Biệt Tiêu Tuyết thần thờ xoay người, giống như Đường Cửu, trở nên Mạnh Mẽ Vô Biên, thân hình nhỏ nhắn khiêng Lịch Nhực Hải lên. Nàng giống như đầu gỗ không có phản ứng, không nháy mắt, không có phản ứng, không giống như vừa rồi, có máu có thịt, giờ phút này ngược lại cực kỳ giống một con rối tinh xảo cho nít.

Tần Mộ Sắc đi về phía trước, Biệt Tiêu Tuyết khiêng Lịch Nhực Hải ở phía sau đi theo, dần dần từ từ mất hán bên trong mặt thất.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Cứu mạng! Cứu mạng với!”

Thanh âm của Đường Cửu, có lúc, ngay cả kẻ canh giữ Ma Giáo cũng không thể không bội phục thể lực của công chúa, đã kêu một giờ, nàng không mệt mỏi sao? Kêu cái gì thế? Trên người nàng đã sớm bôi bột lưu huỳnh, đừng nghĩ đám rắn quấn quanh người nàng, nhưng chắc chắn rắn sẽ không cắn nàng. Hơn nữa, một lúc nữa tướng công tốt của nàng cũng sắp đến cứu nàng rồi.

Là giọng nói của Đường Cửu, Tống Ngạn Triệt đi một đường rất dè dặt cẩn thận, cũng dừng phải rất nhiều cơ quan lần nữa, hơn nữa còn vượt qua từng cái một. Cuối cùng bây giờ cũng nghe thấy giọng nói của Đường Cửu, cái giọng nói to tướng này, kêu lớn tiếng thêm một chút nữa đi, nếu không làm sao hắn tìm được?

Tống Ngạn Triệt men theo tiếng kêu âm ỉ của Đường Cửu đi tới bên ngoài Vạn Xà quật, ngoài cửa có tổng cộng bốn người canh giữ, hai người tuần tra trái phải, hai người đứng giữ cửa.

Động tác của Tống Ngạn Triệt tự nhiên mà lưu loát đánh từng người một. Đầu tiên là biến kiếm co dần thành mũi tên, lập tức đánh trúng hai kẻ giữ cửa, trường kiếm vung lên, kiếm cũng không ra khỏi vỏ, lại đánh ngất xỉu một tên, nhắc chân tiến lên, một cước đạp bay, lại hôn mê một tên nữa. Bốn tên gác cửa, không chịu nổi một kích.

Tống Ngạn Triệt cũng biết, nhẹ nhàng như vậy, chắc chắn bên trong là đầm rồng hang hổ, không dễ chịu, nhưng dù thế nào hắn cũng không thể ngờ Thượng Quan Hành lại chuẩn bị một phần lễ lớn cho hắn như vậy.

Hàng ngàn con rắn hổ hách lộng hành, định lấy tính mạng của hắn sao? Hắn ghét nhất là rắn, quả nhiên biết người biết ta mới phải pháp bảo bách chiến bách thắng, ai bảo Thượng Quan Hành hiểu hắn, nhưng hắn lại không biết rõ Thượng Quan Hành!

“Tống Ngạn Triệt, cứu mạng! Tại sao giờ ngươi mới đến?”

Nghe không, có người cứu đã không tệ rồi, còn ngại người ta tới chậm, Tống Ngạn Triệt cũng hết ý kiến, “Người đàn bà điên này, ta tới cứu ngươi, ngươi còn nói nhiều như thế, tiết kiệm hơi sức một chút, một lát nữa chuẩn bị chạy đi đi!”

“Vậy ngươi còn không mau lên, chẳng lẽ muốn chờ đám rắn này ăn ta sạch, rồi trở lại cứu ta?” Lời này mà Đường Cửu cũng có thể nói ra, Tống Ngạn Triệt cũng hoài nghi tại sao mình lại liều sống liều chết, biết rõ núi có hổ, lại cứ đi về hướng núi có hổ để cứu người đàn bà thần kinh này, là để nghe nàng chê nhạo châm chọc mình hay sao? Hắn nghĩ bản thân mình thật sự có bệnh, bệnh còn không nhẹ nữa.

“Muốn ăn đã sớm ăn sạch, còn chờ ta tới? Hơn nữa, chỉ bằng một thân mùi rượu này của ngươi, không thấy đám rắn kia cũng chỉ đi vòng quanh ngươi sao?” Tống Ngạn Triệt vừa cãi nhau với Đường Cửu, vừa bắt đầu quan sát địa hình, được lắm, rắn như lát thảm nha! Thượng Quan Hành này không hổ là Giáo chủ Ma Giáo, thật đúng là chơi lớn, bày ra trận chiến lớn như vậy, thật sự khiến hắn thật hơi thất kinh không biết làm sao mới tốt!

“Ta nhỏ vào! Ngươi có thể đừng nói nhảm nhiều như vậy hay không! Cứu mạng! Cứu mạng!” Giọng nói Đường Cửu xót xa, không dễ dàng mới đợi được cứu tinh, kết quả hắn chỉ như bức họa, lúc anh hùng cứu mỹ nhân xin im lặng được không? Làm như thế mới thực sự khiến nam nhân thích đấy? “Không kêu thì sẽ không thông minh được à? Tống Ngạn Triệt, đây là đại đao mà ngươi dùng sao?”

“Đây là kiếm, kiếm của ta tên là Tật Phong Kiếm!” Tống Ngạn Triệt vừa cùng Đường Cửu vừa nói, vừa bắt đầu suy nghĩ đối sách, trước mắt hàng ngàn con rắn đang chiếm giữ, trên thạch bích cây mây cành lá đan xen, vô số rắn độc bò ở trên nghỉ ngơi, trên đất càng nhiều đến nỗi đếm không xuể, một phòng rắn độc, nửa bước đặt chân đất cũng không có, có thể nói là lên trời không đường, xuống đất không cửa. Mình không có lưu huỳnh, cần bản không cách nào tránh rắn, xông vào? ! Mới vừa đặt chân thì sẽ bị hàng ngàn con rắn bao vây, cắn chết tươi.

Tống Ngạn Triệt đang suy nghĩ, lại bị Đường Cửu quấy rầy, người phụ nữ có chồng không cùng hắn gây gỗ, thì toàn thân liền khó chịu, “Ta quản ngươi truy phong hay lướt gió, ngươi mau nghĩ biện pháp nhanh lên? Còn nữa, ngươi cẩn thận một chút, tất cả đều là rắn độc.”

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 47: CHƯƠNG 44: THÂN PHẬN CÔNG CHÚA

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Là Tật Phong! Người đang quan tâm ta sao?” Tống Ngạn Triệt đối mặt với nhắc nhở của Đường Cửu, là cợt nhả, từ lúc trong nhà gặp chuyện không may, đây là lần đầu tiên hắn cười, không biết tại sao nhìn thấy Đường Cửu lại cảm thấy trong lòng vui vẻ, bao nhiêu phiền muộn cũng có thể quét sạch, tối tăm cũng có thể tạm thời ném con tức ra.

“Ta nhỏ vào! Ngươi có thể đừng nói nhảm nhiều như vậy hay không, ta chờ ngươi cứu mạng!” Cho hắn chút thuốc nhuộm hắn liền mở phương nhuộm, đây là lúc nào tính tự luyện của Tống Ngạn Triệt còn phát huy được.

Tống Ngạn Triệt cười nói: “Vậy ta cũng phải giữ mạng của mình trước!” Không có biện pháp khác, bệnh kiều ngạo bùng lên trong nháy mắt, Tật Phong Kiếm của Tống Ngạn Triệt ra khỏi vỏ, mười tám đường Truy Phong Kiếm Pháp vượt mọi chông gai, chém một đường từ ngoài vào trong, nơi chém ngàn vạn con rắn, có thể nói cảnh máu tanh này cực kỳ ghê tởm.

Đường Cửu sợ hãi a a kêu to, “Ngươi muốn ra chiêu lớn có thể trước nói một tiếng trước hay không, dọa chết người.”

“Không sao.” Không đến thời gian nửa nén hương, cái hang đầy rắn hầu như đã chết hết, Tống Ngạn Triệt cứ thế dựa vào một thanh trường kiếm tạo ra

một con đường máu, đánh đến trước mặt của Đường Cửu, bóng kiếm vô hình, nhanh chóng chém đứt dây thừng trói Đường Cửu, ôm Đường Cửu nhẹ giọng nói: “Không sao.”

Trong nháy mắt đó Đường Cửu tựa vào trong ngực Tống Ngạn Triệt, cảm thấy vô cùng an toàn, là cảm giác an toàn trước nay chưa có.

Kéo Đường Cửu ra ngoài Vạn Xà quật, Tống Ngạn Triệt phải cùng nàng đi tìm Lịch Nhượng Hải, Lam Thiếu Lăng, về phần Thượng Quan Hành đây là hần địa bàn của mình, còn cần ai tới cứu.

Một giây không rời khỏi Ma Giáo, một giây không coi là thoát khỏi hiểm cảnh, giờ phút này thật ra thì nói không chừng bọn họ còn ở trong bẫy của Thượng Quan Hành. Ra khỏi Vạn Xà quật, Đường Cửu vẫn nói Thượng Quan Hành bụng dạ khó lường, là Thượng Quan Hành bảo mình nhất bội kiếm của hần lên, còn đẩy nàng về phía Tái Kim Hoa.

Tống Ngạn Triệt chỉ nói mình biết rồi, mấy ngày nay hần nghĩ tới nghĩ lui, đã sớm hiểu rõ.

Hai người nhóm Tống Ngạn Triệt tìm đường lúc đến, lại thực sự gặp Lam Thiếu Lăng vẫn đang loanh quanh trên đường, không hiểu ở đâu.

Trong mê cung động đá u ám, ba người Tống Ngạn Triệt từ từ lần mò về phía trước, bọn họ phải tìm được Lịch Nhượng Hải, hơn nữa còn nói bộ mặt thật của Thượng Quan Hành cho Lam Thiếu Lăng.

Tống Ngạn Triệt vốn muốn nói lại thôi, hần không muốn phá hư phần tốt đẹp kia trong lòng Lam Thiếu Lăng, nhưng nếu không vạch trần lòng lang dạ thú của Thượng Quan Hành, người bị lừa há chỉ là Lam Thiếu Lăng, còn có một người khác, Lam Tú Hề. Hần không thể giao vị tỷ tỷ tốt này cho tên ác độc Thượng Quan Hành được. Hiện giờ cuối cùng Tống Ngạn Triệt cũng hiểu tại sao Lam thúc phụ không thích Thượng Quan Hành rồi.

Tâm cơ thâm trầm, làm người ta khó có thể nắm lấy, một kẻ lòng lang dạ thú nguy trang thành công tử văn nhã. Tống Ngạn Triệt có dự cảm, dù bọn họ có thoát khỏi Ma Giáo, cũng sẽ bị Thượng Quan Hành làm phiền không tha. Thượng Quan Hành chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy.

Không đợi Thượng Quan Hành tới, liền trông nữ ma đầu Tần Mộ Sắc, đằng sau bóng dáng lưa là rực lửa ánh lên một bóng dáng quen thuộc, là Lịch Nhượng Hải.

Đường Cửu cho là Lịch Nhượng Hải bị Tần Mộ Sắc bắt được, vô cùng lo lắng xông lên, lại bị Tống Ngạn Triệt bắt lấy, níu vạt áo cái người phụ nữ thần kinh lỗ mãng này, cứ xông lên như vậy, là đối thủ của Tần Mộ Sắc sao?

Hai bên giằng co bất động, không khí khẩn trương khác thường, trong cung điện bằng đá mờ tối, làm người ta cảm giác hít thở không thông, cảm giác bị áp bức chột, ép người không thở nổi.

“Đừng khẩn trương! Là ra tiền các ngươi đi ra.” Đôi mắt đẹp xoay chuyển, mị sắc Thiên Thành, Tần Mộ Sắc cười rất đẹp mắt, nhưng cũng rất đáng sợ, làm cho người ta không rét mà run.

Đường Cửu tức giận nhìn đại mỹ nhân phóng điện trước mắt, đây là định quyến rũ ai đó? Tức giận từ lòng bàn chân xông thẳng lên búi tóc, “Ta nhỏ vào! Nữ ma đầu không biết xấu hổ, rút cuộc ngươi muốn làm cái gì? Thả biểu ca ta ra.”

Tần Mộ Sắc cười sáng lạn một tiếng: “Thả! Ta chính là tới thả các ngươi đi, chỉ là, ngươi không hỏi hần có nguyện ý không sao?” Bàn tay Tần Mộ Sắc đưa lên, nâng cằm Lịch Nhượng Hải cười nói.

Trên mặt Lịch Nhượng Hải như có vẻ không vui, nhưng vẫn cau mày lông phụ họa nói: “Đường Cửu các ngươi đi đi, Ngạn Triệt thay ta chăm sóc Đường Cửu thật tốt, ta giao nàng cho ngươi. Các ngươi hãy bảo trọng.”

Đường Cửu vừa nghe thì càng tức giận, nhìn đáng vẻ mị hoặc này của Tần Mộ Sắc một chút, nhìn lại tư thế mập mờ này của hai người bọn họ một chút, Đường Cửu thẳng tính trực tiếp cho rằng hai người bọn họ không biết xấu hổ cùng ở cùng nhau, “Tần Mộ Sắc, ngươi không biết xấu hổ, quyến rũ biểu ca ta! Lịch Nhượng Hải, ta không có biểu ca như ngươi. Tiêu Tuyết mới qua đời bao lâu, nàng chết trong tay ai ngươi quên rồi sao?”

Lịch Nhượng Hải chậm rãi rũ mắt xuống, quay lưng tuyệt tình, không chịu nói thêm một câu, mặc cho Tần Mộ Sắc nằm trên vai của mình làm ra những động tác giả dối khiến người ta hiểu lầm liên tiếp, vì Tiêu Tuyết cái gì hần cũng nhìn.

“Ta!” Đường Cửu giận xoa tay, nếu không phải Tống Ngạn Triệt ngăn nàng thì nàng cũng xông lên rồi. Tống Ngạn Triệt đã ngăn, nàng còn giương nanh múa vuốt, vừa hươu nắm đầm vừa đá cặng, sự phẫn nộ của nàng đã không nén nổi, nàng sắp không khống chế được mình, nàng rất muốn đi lên xé tan yêu nữ Tần Mộ Sắc này.

“Yêu nữ, ta không biết ngươi đã bỏ thuốc mê gì cho Nhượng Hải, nhưng ta cảnh cáo ngươi tốt nhất là thả Nhượng Hải ra, nếu không ta sẽ không khách khí với ngươi.” Tống Ngạn Triệt giờ ngang kiếm tiến lên, mặc dù biết nói cũng vô ích, nhưng cũng không thể mặc cho Đường Cửu xông lên, muốn đánh nhau vẫn nên là hần, đây là chuyện của nam nhân.

“Ta không muốn thi sao, muốn đánh nhau à?” Tần Mộ Sắc vỗ bả vai Lịch Nhượng Hải, lắc mình sang một bên, để Lịch Nhượng Hải và Tống Ngạn Triệt phân cao thấp, xem chó cắn chó một chút, có thể lông đầy miệng hay không.

Cảnh tàn sát khốc liệt, ánh sáng chớp lóe, Lịch Nhượng Hải và Tống Ngạn Triệt đánh giết lửa văng khắp nơi, Đường Cửu và Lam Thiếu Lăng đứng một bên rất lo lắng, Lam Thiếu Lăng nâng kiếm tiến lên ngăn trở, kết quả biến thành ba người đánh nhau.

Tần Mộ Sắc cong khoe miệng xem kịch vui, cười rất vui vẻ, ánh mắt xấu xa, đầy cảm giác hả hê thỏa mãn.

Đường Cửu vừa nhìn thấy bộ dáng phách lối kia của Tần Mộ Sắc liền tức giận muốn nổi điên, “Ta liều mạng với người, đồ đàn bà thối, yêu nữ, nữ ma đầu không biết xấu hổ.”

Tần Mộ Sắc cũng không rat ay với Đường Cửu, chỉ không ngừng tránh né, rồi sau đó cánh tay duỗi một cái, bàn tay trắng nõn vươn ra, mang theo Lịch Nhược Hải biến mất ở bên trong thạch bích xoay được, đến một mặt thất khác.

“Địa cung này cơ quan ở khắp nơi, ta nghĩ chúng ta sẽ không đuổi kịp bọn họ.” Tổng Ngạn Triệt tự nhiên lưu loát thu hồi trường kiếm, bắt đặc dĩ thờ dài. Tình hình hiện giờ là Lịch Nhược Hải nhất quyết không đi, kiên quyết không đi, cũng không thể trở hần về! Vốn vừa rồi hần đã chiếm phần ưu, nếu không phải là Tần Mộ Sắc nhảy vào, bắt Lịch Nhược Hải đi, hần đã sớm bắt được Lịch Nhược Hải.

Vừa rồi Tổng Ngạn Triệt ngộ ra Truy Phong Kiếm Pháp ở động xad, khiến cho võ công của hần cao hơn một bậc, chỉ tiếc còn chưa đủ để đồng thời đối phó với hai người Lịch Nhược Hải và Tần Mộ Sắc.

Võ công của Tần Mộ Sắc tất nhiên không cần nói nhiều, Lịch Nhược Hải còn lại là luyện võ kỳ tài trăm năm khó gặp, được thiên phú của cha hần truyền cho, có thể nói trình độ kiếm pháp của hần cực cao, chỉ là hiện tại đang đến đoạn khó khăn, nếu hần có thể đột phá tầng này, võ công sẽ còn tinh tiến, không đến hai năm chỉ sợ đã có thể đánh ngang tay với mình.

“Công chúa, hần sẽ không đi cùng mấy người, mấy người đi mau đi! Nếu giáo chủ đổi ý, sẽ không tha người đi đâu.”

Ai? Là ai đang nói chuyện?

Ba người Đường Cửu, Tổng Ngạn Triệt, Lam Thiếu Lăng theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử mặc y sam màu xanh vào vô cùng cảm động, đi tới trước người bọn họ hai thước. Nếu nói Tần Mộ Sắc đẹp đẽ, diễm lệ không tục khí thì nữ tử này mang theo vài phần khí chất diễm lệ đầy thế tục, diễm đúa khiến người ta rất khó chịu.

“Người gọi ai là công chúa?” Một tiếng công chúa này, Đường Cửu thật sự không hiểu, gọi nàng? Nàng là công chúa gì, nàng là tù phạm, là tù phạm đây!

“Đương nhiên chính là người, chắc hẳn vị này chính là phò mã của chúng ta rồi, kính xin phò mã rất chăm sóc công chúa, công chúa mệnh khổ, trải qua nỗi khổ mất nước, may mắn chạy trốn, sống yên ổn ở Đường gia hơn mười năm. Giáo chủ vốn định để công chúa trở lại giúp hần một tay, nhưng bây giờ giáo chủ đổi chủ ý rồi, hần nhìn thấy phò mã chém vạn xà, qua ngàn nguy hiểm, trong cuộc đời khó mà có được tình lang như vậy, giáo chủ vì công chúa mà vui mừng. Kính xin phò mã quý trọng công chúa sống yên bình hạnh phúc, về phần phủ Kinh Triệu Doãn bên kia, công chúa không cần lo lắng, giáo chủ đã thay ngài giải quyết.”

Lời Linh Cơ nói khiến Đường Cửu rất khiếp sợ, cũng rất mờ mịt. Nàng? Là công chúa? ! Vậy giáo chủ trong miệng mụ yêu quái này là ai? Quan hệ với nàng như thế nào?

Tổng Ngạn Triệt cũng giật mình, cũng khiếp sợ, Linh Cơ cười cười, lại không chịu nói thêm câu nào nữa, trên tay chỉ chỉ một cái, một cái cửa đá chợt mở ra, bên ngoài đúng là ánh mặt trời.

“Cảnh xuân tươi đẹp, chớ phụ lòng, kính xin công chúa, phò mã mang bằng hữu rời đi, về phần thân thể công chúa, công chúa chỉ cần nhớ mình là công chúa nước Cao Xương là được rồi, về phần giáo chủ, công chúa chỉ cần biết rằng người là người thân của người là được rồi. Đây cũng là ý của giáo chủ.” Sau khi Linh Cơ mở cửa ra n, thạch bích chuyển động, ẩn thân rời đi, chỉ để lại ba người Đường Cửu, Tổng Ngạn Triệt, Lam Thiếu Lăng đối mặt với thạch bích trơn bóng.

Ba người hai mặt nhìn nhau, vẫn không đi? Không đi, chỉ sợ là khó tìm cơ hội như thế, đi, Lịch Nhược Hải phải làm thế nào?

Suy đi nghĩ lại, Tổng Ngạn Triệt quyết định, đi! Nếu Lịch Nhược Hải tự nguyện ở lại, chắc hẳn có chuyện gì uy hiếp, cố mang hần đi ngược lại sẽ biến khéo thành vụng, không bằng về Tổng gia trước, tất cả bàn bạc kỹ hơn.

Cuối cùng ba người Đường Cửu, Tổng Ngạn Triệt, Lam Thiếu Lăng cũng tạm thời rời khỏi Ma Giáo, trở lại thành Trường An. Thành Trường An đang vào thời gian tốt, tiết trời vào thu khẽ lạnh, người đi đường cũng không vội vã như những ngày đông, cũng không mờ hôi đầm đìa lười nhác chẳng muốn đi chuyển như mùa hè.

Nhưng dù sắc thu rất tốt thì Đường Cửu, Tổng Ngạn Triệt cũng không có lòng dạ nào thương thức. Quả như nữ tử mặc y sam xanh vàng nói, lúc vào thành không còn cáo thị treo giải thưởng đuổi bắt Đường Cửu nữa, trong vòng mấy ngày ngăn ngừa Kinh Triệu Doãn cũng đổi người khác làm, về phần vị Bạch đại nhân kia bị bãi chức cũng thôi đi, lại còn bị hoạch tội.

Đường Cửu đã từ phân tích của Tổng Ngạn Triệt biết Thượng Quan Hành chính là giáo chủ Ma Giáo, nàng kia lại nói giáo chủ là người thân của nàng, nói cách khác Thượng Quan Hành là người thân của mình, Đường Cửu, Tổng Ngạn Triệt suy nghĩ một chút cũng đại khái đoán được thân thể của Thượng Quan Hành và Đường Cửu có quan hệ như thế nào trong đó.

Chỉ là tại sao hần muốn trả thù Tổng gia, tại sao lại để Đường Cửu đi theo Tổng Ngạn Triệt rời khỏi? Nhất thời Tổng Ngạn Triệt vẫn không đoán ra.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: CHƯƠNG 45: TÂM SỰ TRONG NOÃN CÁC

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Ngoài cửa chính Tổng gia đã dọn dẹp ngay ngắn chỉnh tề, Đường Cửu nhìn hai cái sư tử bằng đá trước cửa, nhớ tới ngày trước cổng hai con sư tử đá này làm xiếc khi ở trước cổng này, ký ức hầy còn mới mẻ, thế nhưng lúc này trong lòng đã thay đổi.

Tổng Ngạn Triệt đứng sau lưng Đường Cửu, chỉ nhẹ nhàng nói một tiếng: “Vào thôi!”

Đường Cửu gió nhẹ ồng tay áo, hít sâu một hơi, bước vào cửa chính Tổng gia, trực tiếp lao tới đông sương phòng. Nơi đó là chỗ của Tổng phu nhân.

Đường Cửu thấy Tổng phu nhân, vô cùng đau buồn, tuy nói không phải mình cam tâm tình nguyện vào Tổng gia, nhưng Tổng phu nhân vẫn yêu thương có thừa đối với nàng, thậm chí là hết sức dung túng, bất kể nàng không giữ quy củ như thế nào, hành động ngang ngược vô văn hóa như thế nào, Tổng phu nhân cũng chưa từng trách móc nặng nề với nàng.

Hôm nay nhìn thấy Tổng phu nhân thành một người thực vật, nằm ở trên giường nhắm hai mắt, không nhúc nhích, Đường Cửu có chút khổ sở.

Tổng Ngạn Triệt đứng ở sau lưng Đường Cửu, nhẹ nhàng vỗ bả vai của nàng, an ủi cảm xúc bi thương của Đường Cửu.

Sau khi Lam Thiếu Lăng vào thành, liền tách Tổng Ngạn Triệt và Đường Cửu ra, đi về nhà. Thứ nhất, phụ thân hắn và Tổng Việt là bạn tốt nhiều năm, hôm nay mất đi huynh đệ lần nữa, chỉ sợ trong lòng bị thống khổ có thể diễn tả. Thứ hai, hắn muốn tiêu hóa sự thực Thượng Quan Hành mất người dạ thú một chút, cũng muốn nghĩ xem khuyên nhủ tỷ Lam Tú Hề của hắn như thế nào. Nhị tỷ Lam Tú Hề của hắn và Thượng Quan Hành tình sâu nghĩa nặng, sẽ tin lời của mình sao?

Trên thực tế, đến hiện tại, Lam Thiếu Lăng cũng vẫn không cách nào tin tưởng, đại ca mà mình cực kì kính yêu lại là nguy quân tử suy nghĩ thâm trầm, có dụng ý khác, xấu bụng. Giống như Tổng Ngạn Triệt, hắn không nghĩ ra, tại sao Thượng Quan Hành muốn đẩy Tổng gia vào chỗ chết. Tại sao đến lúc cuối cùng lại thu tay lại.

Tổng Ngạn Triệt ngồi ở bên trong Noãn Các, tay cầm con cờ làm từ noãn ngọc, nhíu mày kiểm lại, nguyên nhân cuối cùng khiến Thượng Quan Hành thu tay lại là gì, hắn thật sự không tin Thượng Quan Hành vì tình thân.

Nếu như giả thiết đúng như hắn đoán, Đường Cửu là muội muội Thượng Quan Hành, mà theo nữ tử mặc y sam màu xanh vàng kia nói, Đường Cửu là công chúa nước Cao Xương, như vậy Thượng Quan Hành chính là hoàng tử nước Cao Xương may mắn còn sống.

Nghiệp lớn phục quốc, thù nước mất nhà tan, há có thể nói bỏ là có thể bỏ.

Tổng Ngạn Triệt chợt hiểu rõ tại sao Thượng Quan Hành và Tần Mộ Sắc muốn trả thù Tổng gia, muốn đẩy phụ thân Tổng Việt của hắn vào chỗ chết, nhiều năm trước kia phụ thân hắn từng theo Hầu Quân Tập, Tiết Vạn Quân đánh dẹp Cao Xương, lúc ấy phụ thân của hắn cũng chỉ là một tiểu tham tướng, lại có thể chém đại tướng Tần Sở nước Cao Xương đang sống sờ sờ trên lưng ngựa, chắc hẳn vị Lạt thủ y tiên Tần Mộ Sắc này là nữ nhi đại tướng Tần Sở nước Cao Xương.

Đã hiểu tại sao Tần Mộ Sắc muốn giết cha của mình, hơn nữa còn lượn một vòng lớn, tiết lộ danh tiếng thiên hạ này để nhất kiếm của phụ thân hắn cũng chỉ là người khác cho. Nàng không chỉ muốn chính tay mình đâm kẻ thù, còn muốn kẻ thù thân bại danh liệt.

Nhưng khiến cho Tổng Ngạn Triệt không hiểu là, lấy uy lực của võ công và Truy Hồn châm của Tần Mộ Sắc, nàng không thể nào thất thủ, mẫu thân hắn chưa chết quả thực là kỳ tích. Rốt cuộc Tần Mộ Sắc và Thượng Quan Hành lại có ý định gì?

Còn tại sao Lịch Nhượng Hải không chịu trở về, ở lại Ma Giáo, ở lại bên cạnh Tần Mộ Sắc, chẳng lẽ? ! Tiêu Tuyết và mẫu thân hắn cũng giống nhau, cũng không chết, Tiêu Tuyết Nhân ở trong tay Tần Mộ Sắc.

Nghĩ tới đây Tổng Ngạn Triệt xoa xoa cái trán đau đớn của mình, làm sao có thể? Tiêu Tuyết là hắn tự mình hạ táng, chẳng lẽ Tần Mộ Sắc có thể đào mộ hay sao?

“Tại sao không thể, nếu Tiêu Tuyết không chết, như vậy Tần Mộ Sắc là có thể dùng sự sống chết của Tiêu Tuyết để uy hiếp Lịch Nhượng Hải, khiến Lịch Nhượng Hải để cho nàng sử dụng, để cho Ma Giáo sử dụng.” Tổng Ngạn nghĩ thấu đáo liền vọt một cái đứng dậy, dọa Đường Cửu mới đi vào cửa Noãn Các giật mình.

“Người làm gì thế? Làm ta hoảng sợ!” Sau khi Đường Cửu rửa mặt xong, muốn tìm Tổng Ngạn Triệt để bàn bạc cứu Lịch Nhượng Hải như thế nào, cũng muốn nói một chút phiền muộn trong lòng mình, đột nhiên là nàng công chúa, còn là của một nước đã mất, nàng đâu thể tiêu hóa được?

“Người đi bộ cũng không có tiếng, đi vào cũng không gõ cửa trước! Lại còn đồ thừa cho ta.” Tổng Ngạn Triệt thấy Đường Cửu, lại đổi bộ dáng vô lại

lại, lời nói ác độc.

Cũng may miệng Đường Cửu cũng chẳng nhường, bản về độc miệng cũng không kém Tống Ngạn Triệt chút nào. Chỉ là bây giờ nàng không có hứng thú, cũng không còn tâm tình cãi nhau với Tống Ngạn Triệt.

Tống Ngạn Triệt thấy trong lòng Đường Cửu uất ức, biết vì Tiêu Tuyết chết đi mà khổ sở, vì mẫu thân bị bệnh mà đau lòng, vì thân thể mình mà lờ mờ. Tống Ngạn Triệt nhìn bộ dáng này của Đường Cửu, không khỏi lo lắng đau lòng. Đại Tỷ Ngốc đã biến thành người tâm tư cẩn thận, mỹ nhân đa sầu đa cảm rồi, bảo Tống Ngạn Triệt không biết nên làm sao mới tốt.

Một lúc lâu, Tống Ngạn Triệt chần chờ liên tục, kéo tay Đường Cửu chậm chậm ngồi xuống, ngồi mặt đối mặt với Đường Cửu, hỏi “Được rồi! Không có chuyện gì, tất cả đều sẽ qua, đều sẽ qua.”

Đường Cửu nghe vậy, hẳn là từ mấy lời an ủi trong miệng Tống Ngạn Triệt, kẻ mà chưa bao giờ nói lời dịu dàng, không khỏi ngẩng đầu nhìn về Tống Ngạn Triệt, rừ tròn mắt xuống, cũng từ trong âm thầm dần dần có mấy phần tươi sáng, “Người đang an ủi ta sao?”

Đường Cửu cũng học giọng nói của Tống Ngạn Triệt lúc ở Vạn Xà quật, không kèm chế được nhạo báng Tống Ngạn Triệt.

“Ba hoa!” Tống Ngạn Triệt thoải mái cười một tiếng, buông lỏng bàn tay Đường Cửu ra, dựa vào lưng ghế, cười nhẹ nhàng nhìn chằm chằm Đường Cửu.

“Cất ~! A, đúng rồi, người vừa mới nói cái gì? Gì mà Tiêu Tuyết không chết?!” Đường Cửu nháy mắt đẹp, kêu một tiếng, nhớ tới vừa rồi lúc đi vào>Noãn Các, nghe thấy lời của Tống Ngạn Triệt, không khỏi hỏi, Tiêu Tuyết thật sự không chết sao?

“Ta còn chưa chắc chắn, luôn luôn nghĩ tự mình xem qua mới biết?” Tống Ngạn Triệt suy đi nghĩ lại, quyết định mở ra quan tài dò xét đến cùng.

“Người điên rồi! Người chết nhập thổ vì an, ngộ nhờ trong quan tài không trống không, bên trong thật sự là Tiêu Tuyết thì phải làm thế nào? Nàng chết rồi, vẫn không thể an bình, làm sao người lại phụ lòng cha nương của nàng. Nếu nương tính táo, tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện này.”

“Ta nghĩ, dù trong quan tài thật sự là Tiêu Tuyết, nàng cũng sẽ không trách ta, nàng trên trời có linh, nhất định sẽ hi vọng Nhượng Hải sống tốt, mà không phải trở thành con rối Ma Giáo. Nếu trong quan mộ không có ai hoặc là người khác, như vậy Tiêu Tuyết và Nhượng Hải đều ở trong tay Ma Giáo, chúng ta nên nhanh chóng tính toán mới đúng. Chẳng lẽ người không muốn cứu bọn họ?”

Lời Tống Ngạn Triệt rất có lý, nhưng mở quan tài không phải chuyện nhỏ, Đường Cửu cảm giác nếu trong quan thật sự là Tiêu Tuyết, có chút xin lỗi Tiêu Tuyết.

Bất chợt Tống Ngạn Triệt nhớ tới một chuyện khác, quan sát bốn phía, xác định không người nào, liền hỏi Đường Cửu nói: “Tuy người ngạc nhiên đối với thân phận công chúa mất nước của mình, nhưng hình như cũng không khó có thể tiếp nhận, thậm trí có thể nói, người cũng không bắt ngờ cha nương người không phải là ruột thịt, tại sao?”

Bất ngờ! Tại sao lại không bắt ngờ, nhưng bất ngờ là vì mình là công chúa mất nước gì đó, n đối với việc mình không phải là ruột thịt của Đường bá Đường thâm, chuyện này Đường Cửu không hề bất ngờ, từ nhỏ nàng đã biết.

Đường Cửu thờ dài, từ từ nói lại chuyện lúc còn bé, giống như đang giảng một chuyện không thể bình thường hơn.

Lúc nhỏ, nàng cũng cho rằng mình là con ruột của cha nương, nhưng nàng rất kỳ quái tại sao cha nương nàng không thích quan hệ với thân thích, cho đến khi có một lần, nàng len lén đi theo cha ra ngoại ô, nàng rất kỳ quái, cứ một thời gian cha nàng lại lạng lẽ đi ra ngoại ô, cũng giấu mọi người đi.

Đường Cửu tò mò, trong một lần cha nàng đi ra ngoài len lén đi theo, nàng đi theo một đường, cho đến khi cha nàng ngừng lại trước một bia mộ. Bia mộ nhỏ nhỏ, nhưng lại cực kỳ tinh xảo, phía trên có khắc ái nữ Đường Tư.

Người bị lập bia là gì của Đường lão bá, ái nữ? Đường Tư? Đường Cửu rất kinh ngạc, tiếp sau lời nói của Đường lão bá, khiến Đường Cửu cả kinh không khép miệng được, mấy ngày mấy đêm cũng không ngủ.

“Tư Tư, có thấy kỳ quái vì cha lâu lắm mới tới thăm con hay không, nương con rất tốt, con đừng trách bà ấy quên mất con, chỉ là vì bà ấy quá đau đớn, cho nên mới không thể nhớ rõ con. Đúng rồi, muội muội của con cũng rất tốt, cha nhìn con bé từng ngày từng ngày lớn lên, liền thường thường nhớ tới con... nếu con còn sống, cũng sẽ lớn như vậy. Cha rất muốn để nương và muội muội tới thăm con, nhưng cha không thể. Cha sợ, sợ nương nhớ tới nỗi khổ sở mất đi con, nếu không phải ban đầu chúng ta nhất được Cửu nhi, ta nghĩ nương con cũng đã điên rồi. Nương con mất trí nhớ về con, coi Cửu nhi là nữ nhi ruột thịt, cha tin con ở đ trên trời có linh thiêng, cũng sẽ hi vọng nương và muội muội sống vui về thôi”

Lúc Đường Cửu nghe lời cha nàng nói lúc đó, cảm giác như thế nào, giống như cả người tách kỳ khỏi cái thế giới này, bên tai trừ tiếng gió thổi vù vù ra, nàng cái gì cũng không nghe được, nàng chỉ cảm thấy trời đất ở thế giới này quay cuồng.

Đường Cửu dùng thời gian rất dài mới tiếp thu sự thật này, nàng không thể thẳng thắn nói với cha rằng mình biết chuyện này rồi, nàng cũng không dám đi tìm hiểu thân thế của mình, mình từ đâu tới đây không quan trọng, quan trọng là nàng có mẫu thân và phụ thân thương yêu.

“Không ngờ người cũng có thể giấu được chuyện đó, còn giấu được nhiều năm như vậy. Người phụ nữ điên này, ta đúng là đã xem nhẹ người rồi.” Tống Ngạn Triệt khẽ nghiêng người ngồi, ông tay áo to lớn đặt dưới bàn cờ, bộ dáng bất cần đời, cũng khiến Đường Cửu xác định tên này vẫn còn sống.

Chỉ là Đường Cửu không biết, nàng chính là lực lượng khiến Tổng Ngan Triệt tỉnh lại, nàng giống như ánh sáng mặt trời, chiếu vào sinh mệnh Tổng Ngan Triệt, khiến Tổng Ngan Triệt đi ra từ góc u tối, buông thả tính tình thực sự của, không cần phải giả làm ma bệnh cả ngày, dĩ nhiên càng thêm phóng ra bản chất độc miệng của hân.

Tổng Ngan Triệt một ngày không khiến Đường Cửu nổi giận sẽ đều muốn chết.

“Đi thôi!” Tổng Ngan Triệt phất ống tay áo một cái, trường bào màu xanh nhạt rất tự nhiên, trải qua bão táp lần này, Tổng Ngan Triệt đã thay da đổi thịt. Phải nói chút tài hoa ngày trước, chỉ là lý luận suông, hiện tại chính là lúc hân thực hành, từ nay về sau không còn liên quan đến Tổng Ngan Triệt thiếu quyết đoán nữa.

“Đi đâu?” Đường Cửu đứng dậy, duỗi lưng một cái, rất giống con mèo nhỏ ngáy thơ.

“Đi đến mộ Tiêu Tuyết.” Tổng Ngan Triệt khẽ nghiêng đầu, sắc mặt hơi có vẻ thâm trầm, giờ phút này tâm tình của hân và Đường Cửu giống nhau, là phức tạp. Hân vừa hi vọng trong mộ không có ai, lại sợ mình đoán sai, quấy rầy sự yên tĩnh của Tiêu Tuyết. Nhưng hân hoàn toàn tin tưởng, nếu thật sự Tiêu Tuyết đã chết rồi, nàng trên trời có linh, nhất định hi vọng Lịch Nhượng Hải thoát khỏi sự khống chế của Ma Giáo, lấy lại tự do của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: CHƯƠNG 46: BÌNH TĨNH HAY KHÔNG

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Chiều hôm ấy, Tổng Ngan Triệt mang theo người mở ra nỗi băn khoăn trong lòng, trong mộ không có ai, xác thực Tiêu Tuyết còn sống, điều này làm cho Tổng Ngan Triệt và Đường Cửu rất vui vẻ, nhưng là đồng thời lọt vào sâu vào lo lắng.

Cái này ý nghĩa Biệt Tiêu Tuyết ở trong tay Ma Giáo, Lịch Nhượng Hải cũng ở trong tay Ma Giáo, bọn họ đều là con rối trong tay Ma Giáo.

Đường Cửu hít một hơi thật sâu, nàng quyết định đi Ma Giáo lần nữa, nếu nàng là người thân của giáo chủ Ma Giáo, Thượng Quan Hành chính là giáo chủ Ma Giáo, như vậy nàng rất có thể là muội muội của Thượng Quan Hành, nàng muốn đi khuyên hân, khuyên hân bỏ đồ đao xuống, lập địa thành Phật. Khuyên hân đừng hy vọng hảo huyền, đừng sống ôm thù hận nữa.

Khuyên hân thả Biệt Tiêu Tuyết và Lịch Nhượng Hải vô tội, cũng buông tha cho chính hân, buông tha cho Tàn Mộ Sắc.

Mặc dù Tổng Ngan Triệt không hi vọng Đường Cửu đi mạo hiểm, hân không biết Thượng Quan Hành đi được tới đây đã biến thành dạng người nào rồi, hân không biết Thượng Quan Hành nghe lời nói của Đường Cửu, sẽ phản ứng như thế nào, dù sao trong lòng Thượng Quan Hành cũng tràn đầy thù hận.

Phụ thân của Tổng Ngan Triệt chỉ là tiểu tham tướng tham gia trận chiến Cao Xương mà thôi, lại bị trả thù cả nhà, có thể thấy được lòng thù hận sâu sắc. Nước mất nhà tan đối với Thượng Quan Hành mà nói, là sự đau đớn khó mà diễn tả bằng lời trong lòng, cũng khó có thể hóa giải thù hận được.

Còn chưa chờ hân rời cửa, Lam Thiếu Lăng liền chạy đến trước mộ giả ở ngoại ô của Biệt Tiêu Tuyết, hân biết Thượng Quan Hành cũng sẽ không bỏ qua Lam gia, lại không nghĩ rằng rốt cuộc vẫn không thể nào tránh thoát.

Tổng Ngan Triệt dặn đi dặn lại Lam Thiếu Lăng nhất định phải trông coi Lam Tú Hề, nhưng cuối cùng Lam Thiếu Lăng vẫn còn khinh thường. Lam Tú Hề không thấy, bỏ trốn cùng Thượng Quan Hành, Lam Thiếu Lăng nói hết chuyện mình biết cho phụ thân của nàng.

Lam phụ dưới con khiếp sợ, tuyên bố Lam gia không có nữ nhi này, chính nàng muốn đưa mình cho kẻ thù, để cho nàng mình trở thành công cụ trả thù của kẻ thù, không thể cứu được nàng.

Lam Thiếu Phó đối với Lam Tú Hề có quá nhiều mong đợi, cho nên một khi Lam Tú Hề có một chút sai lầm, hân sẽ gấp vô cùng thất vọng. Hân bồi dưỡng đệ nhất tài nữ kinh thành, thế nhưng như thế cũng không tốt, nữ nhi này không cần cũng được.

Lam Tú Hề rời khỏi không phải tình cờ, trải qua áp lực ở nhà thời gian dài như vậy, khiến nàng rất muốn chạy trốn, cũng bởi vì trăm phương ngàn kế mưu đồ của Thượng Quan Hành. Hân biết Tổng Ngan Triệt, Lam Thiếu Lăng sẽ vạch trần diện mạo thật của mình, Lam Tú Hề sẽ không tin, nữ nhân gặp được tình yêu chính là đần ở chỗ này.

Người đi nhà trống, chỗ nào cũng hiu quạnh! Giống như nơi này từ xưa tới nay chưa từng có ai xuất hiện.

Biết được không thấy Lam Tú Hề, Tổng Ngan Triệt lập tức cùng Đường Cửu, Lam Thiếu Lăng lên đường, đi ngọn núi, chỗ của Ma Giáo, nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì. Đúng vậy, sao Thượng Quan Hành có thể chờ bọn họ tới đây?

Thượng Quan Hành đi, Tàn Mộ Sắc cũng đi, không ai biết bọn họ đi đâu. Đại bản doanh Ma Giáo thành một khu đất trống. Mặc dù Thượng Quan

Hành rời khỏi, nhưng đã bắt đi Lam Tú Hề, bắt đi Biệt Tiêu Tuyết, Lịch Nhượng Hải.

Tổng Ngạn Triệt, Đường Cửu, Lam Thiếu Lăng tìm bọn họ không có kết quả, cuối cùng chỉ đành phải thôi tìm, cũng vì vậy mà Tổng Ngạn Triệt và Lam Thiếu Lăng bỏ lỡ khoa khảo, nhưng Đường Cửu không nhìn thấy thất vọng trên mặt bọn họ, khoa cử đối với hai huynh đệ này, căn bản không có sức hút.

Làm quan cũng không phải nguyện vọng của bọn họ, đều là hy vọng của nương bọn họ, dĩ nhiên mẫu thân của Lam Thiếu Lăng là Bình quận chúa tức giận giận gằn chết, Tổng phu nhân chưa tính lại, nếu tính tất nhiên sẽ cực kỳ tức giận mà mắng to Tổng Ngạn Triệt.

Tổng Ngạn Triệt ngồi trước giường nẫu thân hắn, nhìn một chút liền khóc, nam nhi có lẽ không dễ rơi, hắn lại khóc trước mặt mọi người, đó là giả bộ, là trước Đường Cửu, nhưng hôm nay cũng thật sự đau lòng. Nếu không phải là mình không quá quyết, thì sẽ không hại mẫu thân năm đó bất tỉnh nhân sự.

Nhưng nói thì nói, hắn cũng không phải đối thủ của Thượng Quan Hành, hắn coi hắn như huynh, Thượng Quan Hành hiểu mình quá rõ, mình lại không hiểu rõ Thượng Quan Hành.

“Đang suy nghĩ gì thế?” Đường Cửu bưng nước trà đến thăm Tổng Ngạn Triệt, Tổng Ngạn Triệt luôn có bộ dáng này, cũng không phải là biện pháp. Hơn nữa việc làm ăn trong nhà không ai để ý, ngày càng điều linh, nếu Tổng phu nhân tính lại, cũng không nguyện nhìn thấy gia nghiệp suy tàn.

Lời này của Đường Cửu cũng khiến Tổng Ngạn Triệt nhìn với cặp mắt khác xưa, đúng! Nên làm chút chuyện chính, dù sao trong nhà còn rất nhiều chuyện chờ hắn làm, chuyện của Thượng Quan Hành. Hắn đã nói với đệ đệ cùng cha khác mẹ là Tổng Ngạn Lăng, dù sao hiện tại hắn là chương môn Phi Ứng Môn. Phi Ứng Môn ở trên giang hồ rất có thế lực, hi vọng hắn có thể đủ sức tìm được tung tích của Thượng Quan Hành!

Thượng Quan Hành không phải không lợi dụng Tổng Ngạn Lăng, hại Tổng Ngạn Lăng, dẫn hắn đến thăm ca ca, thật ra thì chính là sử dụng hắn làm mồi, để cho mẫu thân Tái Kim Hoa của hắn tới Kinh Thành, để cho phụ thân hắn thân bại danh liệt.

Ngày cha nương hắn gặp chuyện không may, Tổng Ngạn Lăng vốn định lên lên đến lễ thành thân của Biệt Tiêu Tuyết và Lịch Nhượng Hải chúc mừng, nhưng ngày đó bị ba tên rất giỏi quần nhau đánh nhau không nghỉ. Ba người này đấu với hắn đến giữa trưa, chờ đến lúc hắn chạy tới Tổng gia, chỉ có thấy cảnh hoang tàn ở khắp nơi, bừa bãi đầy đất.

Như đã nói, Thượng Quan Hành đẩy Đường Cửu giết mẫu thân mình, món nợ máu này, Tổng Ngạn Lăng nhất định phải báo.

“U ~! Bà chủ buôn bán của tửu lâu không tệ.”

“Lam đại thiếu gia, người đừng làm mồm nữa!”

Ngoài mặt Tổng Ngạn Triệt tiếp nhận việc buôn bán trong nhà, nhưng lại giao cả tửu phường và tửu lâu cho Đường Cửu quản lý, trên thực tế Tổng Ngạn Triệt chính là chương môn quay lưng tay một cái, mỗi lần Đường Cửu gặp khó khăn, sẽ ra tay giải quyết vì Đường Cửu.

Thời gian còn lại, vẫn là kẻ phú quý nhân nhân như cũ, Đường Cửu đáng thương rất mệt mỏi, chạy hai đầu tửu lâu và tửu phường.

Đào mất tháng sáu đã qua, đã qua nửa năm. Trong lúc Đường Cửu ủ rượu hoa đào tạo nư tửu tiến cống. n Rượu này được đặt tên là Dao Trì Tiên, mỗi năm nài chỉ làm một lần, chính là lúc hoa đào nở rộ, lấy cánh hoa đào tươi mới nhất, mềm nhất làm nguyên liệu, và lại nước tưới cho hoa đào phải là nước sạch, ngay cả lượng tưới và canh giờ cũng phải chú ý.

Lúc Đường Cửu làm Dao Trì Tiên, Đường Thủy Sinh ngày ngày tới làm âm ỉ, nói gì mà nữ nhi gả ra ngoài như tát nước đổ đi, có nhà chồng không trông nom nhà ngoại, không ai quản Đường Ký tửu phường!

Đường bá cũng không nói gì, Đường Thủy Sinh lại không nhẫn nại được, ra sức âm ỉ, nghiễm nhiên coi Đường Ký thành đồ trong túi hắn rồi.

Đường Cửu chỉ bảo hắn đừng âm ỉ, một phen một hào cũng không thiếu Đường Ký, nài là nữ nhi Đường gia, tự nhiên sẽ tính toán vì Đường gia.

Đường Thủy Sinh vừa nghe có hy vọng, được voi đòi tiên, muốn học cất Dao Trì Tiên, bị Đường lão bá cầm gậy đuổi theo đánh, “Tiểu tử thú, ngay cả rượu gạo còn chưa học được, còn muốn cất Dao Trì Tiên, nằm mơ đi.”

Đường Cửu thấy Đường bá, cũng không nói ra chuyện thân thế mình, nài không muốn Đường lão bá lo lắng, huống chi Đường lão bá từ đầu đến cuối cũng không biết Đường Cửu đã sớm biết mình không phải là con ruột.

Tất cả đều bình tĩnh trở lại, trừ những người bọn họ nhớ thương không có tin tức ra, tất cả đều rất tốt.

Cho đến buổi sáng ngày nào đó, một chiếc xe ngựa lái đến trước cửa Lam gia, trên xe ngựa bỏ lại một người nào, là Lam Tú Hề, lớn bụng, nhìn đáng đáp cũng bảy tháng rồi !

Một viên đá làm gọn ngàn tảng sóng, một buổi chiều nữ nhi Lam Tú Hề của Lam gia chưa xuất giá đột nhiên mất tích lại đột nhiên trở lại, còn mang cái bụng lớn trở về. Tin tức này rất nhanh liền lan truyền ra phố phường, đến buổi tối, cả kinh thành không ai không biết, không ai người không hiểu.

Thật đúng là việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Trong kinh thành lực lượng tám truyện của người rảnh rỗi quả thật không thể khinh thường, cũng làm cho Đường Cửu rất ngạc nhiên.

“Đi ra ngoài! Ta không có nữ nhi như ngươi.” Trên bầu trời Lam phủ toát ra tiếng rống giận dữ, cuồng loạn, tê tâm liệt phế. Thái tử Thiếu Phó luôn lịch sự trước sau như tức giận khác thường, trực tiếp đuổi nữ nhi Lam Tú Hề bắt hiểu này ra cửa phủ.

Bất kể Bình quận chúa la lên như thế nào, tiếng hét như thế nào, Lam Thiếu Phó cũng không thay đổi chủ ý, coi như bọn họ không sinh ra nữ nhi này.

Tổng Ngạn Triệt hiểu tính khí Lam thúc phụ, đã sớm chuẩn bị xe ngựa ở bên ngoài cửa Lam phủ vì để tránh cho người nhiều chuyện, ẩn chuyện này cho hần, truyền ra nhiều lời ra tiếng vào hơn. Tổng Ngạn Triệt nhờ Đường Cửu thay mình đón Lam Tú Hề vào ở trong phủ, cũng không thể để Lam Tú Hề mang cái bụng lớn lưu lạc nơi đâu đường! Làm không tốt chính là hai cái mạng người.

Lam Thiếu Lăng bị hần phụ thân nhốt ở trong phủ, Lam phụ ra lệnh, không cho phép ai giúp Lam Tú Hề, Lam Thiếu Lăng sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, nhị tỷ hần mất tích nửa năm, khó khăn lắm mới trở lại, lại bị phụ thân đuổi đi.

Hôm nay nhị tỷ có thai, làm thế nào mới được?

Đi lại vài vòng, Lam Thiếu Lăng đột nhiên không đi nữa, còn có nhị ca đấy. Mặc dù bọn họ không nhận Thượng Quan Hành làm đại ca nữa, nhưng thói quen gọi nhau của bọn họ cũng không đổi nữa.

Nhị ca Tổng Ngạn Triệt chắc chắn sẽ không mặc kệ tỷ tỷ. Đừng nói hai nhà quan hệ nhiều đời, nếu không phải tam muội Lam Tú Ngọc bị hoàng thượng gả cho Bắc Quận Vương, vốn đã hứa cho nhị ca hần, vốn nên là thân gia.

Lúc trước, sau khi Lam Tú Ngọc xuất giá, cũng định hứa gả Lam Tú Hề cho Tổng Ngạn Triệt. Tuy Lam Tú Hề hơn Tổng Ngạn Triệt một tuổi, nhưng cũng coi như là mối hôn sự tốt. Nhưng mà bất tự hai người lại không hợp, quan trọng nhất là Lam phụ cảm thấy Tổng Ngạn Triệt tiêu tụy vì bệnh, tuy nói là một con rể tốt, nhưng vẫn không xứng với Lam Tú Hề.

Ở trong mắt của Lam Thiếu Phó không ai có thể hợp với Lam Tú Hề, bao nhiêu người tới cửa cầu hôn cũng bị cự tuyệt, cứ như thế, hôn sự của Lam Tú Hề liền bị trễ nãi.

Yêu quá sâu, trách ai, hành vi hoang đường của Lam Tú Hề khiến Lam phụ quá thất vọng, cho nên hần không thể tha thứ nữ nhi này.

“Tú Hề tỷ tỷ, tỷ cứ an tâm ở lại đây, sương phòng này rất gần với chỗ chúng ta, ta sẽ bố trí một sập ngủ ở phòng này, về sau Song nhi và Hồng Trang, Lục Liễu sẽ thay phiên ở với tỷ, có chuyện gì cứ phân phó họ.”

Mặc dù Đường Cửu chỉ gặp Lam Tú Hề một lần, nhưng mới quen như đã thân, nàng biết vị tỷ tỷ này là một người vô cùng tốt.

Khí chất của Lam Tú Hề tốt như vậy, có phong độ của người trí thức, khí chất cao quý cũng không ngạo mạn, ánh nến đỏ rực chiếu lên gương mặt Lam Tú Hề, mặc dù Đường Cửu nhìn dung mạo kia không phải nhất đẳng tốt, nhưng dường như cũng thấy được chút nỗi buồn ly biệt trên mặt, muốn hỏi, nhưng lại không mở miệng được.

Một lúc lâu lâu, Đường Cửu và Tổng Ngạn Triệt chỉ nói mấy câu nói trong hành trình đứng dậy cáo từ, để Lam Tú Hề đi nghỉ ngơi sớm, có lời gì ngày mai lại nói, hơn nữa, còn nhiều thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: CHƯƠNG 47: TRÓI ĐÚNG LÊN

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Ngươi nói, đứa nhỏ trong bụng Tú Hề tỷ tỷ là của Thượng Quan Hành sao?” Mặc dù Đường Cửu đã xác định Thượng Quan Hành chính là ca ca ruột của nàng, nhưng lúc nói tới Thượng Quan Hành nàng vẫn gọi thẳng tên húy, Tổng Ngạn Triệt cũng như thế. Đối mặt với nghi vấn của Đường Cửu, thật ra thì Tổng Ngạn Triệt đã có đáp án, sáu tháng trước, Lam Tú Hề biến mất.

Mà nay lại ôm bụng bầu bảy tháng trở lại, đủ để chứng minh, đứa bé này 89% là của Thượng Quan Hành.

Lo lắng, nhưng lại có chút mong đợi, Thượng Quan Hành cuối cùng cũng trở lại.

Cuộc so cờ giữa bọn họ giờ mới bắt đầu. Đôi mắt thâm trầm của Tổng Ngạn Triệt nhìn xuống Đường Cửu, đột nhiên hần rất sợ mình sẽ mất đi nàng, hần biết Thượng Quan Hành sẽ không buông tha bọn họ như vậy, hần còn trở lại.

Sau một hồi yên lặng thật lâu, Thượng Quan Hành lại xuất hiện lần nữa là muốn gì? Chẳng lẽ chỉ lợi dụng Lam Tú Hề khiến Lam gia mất thể diện, dùng cái này trả thù Lam Thiếu Phó, không thể nào, nhìn trình độ Thượng Quan Hành trả thù Tổng gia, tuyệt đối không thể nào.

Hoa đào ngự tửu Dao Trì Tiên sắp chế thành công, rượu này thần kỳ ở chỗ, là ở hương vị đặc biệt nhất, lúc mới ra Dao Trì Tiên có một loại cảm giác

hoa đào tươi non mát mẻ, nhưng cảm giác mát mẻ năm xưa cũng yếu dần, cũng chỉ là một loại rượu hương thơm mát.

Nhưng trên đời này rượu có hương thơm mát đêm không xuể, Dao Trì Tiên đúng là có vị mát mẻ, nếu là những loại rượu tinh khiết và thơm thì còn có rất nhiều lựa chọn khác.

Lúc ngự tửu tiến cống đưa đến, lúc này dường như Thượng Quan Hành có ý định trở lại, rất khó khiến Tổng Ngạn Triệt không liên tưởng đến Thượng Quan Hành đang đánh chủ ý lên đồng ngự tửu này, dù sao mục đích cuối cùng của Thượng Quan Hành là phục quốc báo thù, kẻ thù lớn nhất của hắn là hoàng thượng.

Đường Cửu thấy Tổng Ngạn Triệt tâm sự nặng nề, biết hắn lo lắng Thượng Quan Hành trở lại, dù sao Thượng Quan Hành yên lặng cũng khiến lòng người lo lắng. Đường Cửu nhẹ nhàng xoa bóp bả vai Tổng Ngạn Triệt, ý bảo hắn thả lỏng, không cần lo lắng quá, đợi ngày mai nàng hỏi Lam Tú Hề một chút, xem có thể dò thăm ra một hai hay không.

“Tú Hề tỷ tỷ, hôm nay thân thể khỏe hơn chút nhỉ, thức ăn trong nhà có hợp khẩu vị không? Hôm nay ta bảo Lục Liễu đi tìm bà đỡ và bà vú, bà đỡ chọn người tốt nhất trong thành, còn bà vú chọn bốn, mời Tú Hề tỷ tỷ xem qua, chọn một người vừa lòng tới phủ phục vụ.”

Lam Tú Hề cười cười: “Làm phiền em dâu, tất cả đều để em dâu làm chủ, ta tin người em dâu chọn nhất định là người cực tốt, tỷ tỷ thay đứa bé ở đây cảm ơn trước.”

Đường Cửu ngồi xuống uống ly trà, tiếp tục cười cười nói: “Lời này của Tú Hề tỷ tỷ quá xa lạ rồi, Ngạn Triệt thường nói với ta, lúc nhỏ mấy người thường chơi chung một chỗ, tình cảm như tỷ muội ruột. Tỷ tỷ ở đây, cứ coi như trong nhà mình, tỷ mà khách khí, ta cũng không đồng ý.”

Ngắn ngủn nửa năm, Đường Cửu đã thành thực không ít, đương gia chủ mẫu cũng không phải là chuyện đùa, chỉ là cũng ít đi chút đi dóm, không thú vị như ngày trước, hai ngày nay càng thêm lo lắng, ca ca Thượng Quan Hành của nàng lấy một phương thức kỳ quái, hẳn định trở về sao?

“Còn về đại phu, trong nhà đã có sẵn, thuật của Cốc thần y rất nổi tiếng, mẹ chồng ta hai tháng tình lại rất thần kỳ, nhờ có hắn cải tử hồi sinh, hôm nay mới được một tháng, đã có thể xuống giường đi lại, y thuật của hắn có thể nói là đứng đầu thiên hạ. Truy Hồn châm của Tàn Mộ Sắc vào thịt sáu phần, suy giảm tới kinh mạch, đại phu nào cũng nói chỉ sợ cả đời mẹ chồng ta cũng không thể tỉnh táo lại nữa, chỉ sợ cả đời đều là người thực vật, may mà có Cốc thần y. Cho nên, chuyện này của Tú Hề tỷ tỷ, cứ để Cốc thần y bắt mạch cho tỷ tỷ một chút, cũng để xem thai nhi có khỏe mạnh hay không?”

Lam Tú Hề cười cười gật đầu một cái, nụ cười lại mang theo mấy phần khổ sở, chỉ là nàng hết sức cất giấu.

Mặc dù Đường Cửu nói như bắn liên thanh, nhưng những điều quan trọng vẫn không hỏi được, nếu là lúc trước nhất định nàng sẽ dè dặt nói ra, nhưng hôm nay lại chẳng thể liều mạng như vậy. Có lẽ chuyện làm ăn đã bào mòn góc cạnh của Đường Cửu rất nhiều rồi, đến nỗi bây giờ thỉnh thoảng Đường Cửu mới nói mấy lời độc miệng với Tổng Ngạn Triệt, Lam Thiếu Lăng, Đậu Phù Dung ra, còn những người khác rất khiêm tốn lễ phép.

Tổng Ngạn Triệt cũng thế, trước kia kiêu ngạo vô cùng, lại còn là thiếu gia mắc bệnh độ mệnh, đã thành thực hơn rất nhiều, nhiều khi xử lý vấn đề cũng sẽ chọn lựa phương thức thành thực, có lẽ Thượng Quan Hành thật sự đã khiến bọn họ tốt lên.

“Có phải muốn hỏi đứa bé này có phải là của Thượng Quan Hành hay không?” Đôi mắt sáng của Lam Tú Hề lưu chuyển, nhìn chằm chằm đôi mắt to ngập nước của Đường Cửu, bình tĩnh ung dung hỏi.

Đường Cửu đang do dự nói thế nào, lại không nghĩ rằng Lam Tú Hề tự nói ra.

Lam Tú Hề cười cười, “Đúng là hắn, Cửu nhi, ta có thể gọi ngươi như vậy không? Ngươi và Ngạn Triệt phải cẩn thận, thù hận trong lòng Thượng Quan Hành chưa từng phai mờ, ngươi là muội muội của hắn, hắn nhất định sẽ kéo ngươi vào nước xoáy cừu hận này, hắn sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Ta? Thật sự là muội muội của hắn? Thật là. . . .” Đường Cửu tự lẩm bẩm, sau đó, hỏi, rốt cuộc mấy tháng này Lam Tú Hề đã trải qua chuyện gì? Có thấy Lịch Nhục Hải cùng Biệt Tiểu Tuyết hay không.

Lam Tú Hề than thở, cúi đầu nhỏ nhẹ nói: “Từ khi thấy, ngươi và Ngạn Triệt nghĩ biện pháp đưa Thiệu Lăng ra khỏi cửa nhà, ta và các ngươi cùng nhau nói, cũng bảo phụ thân ta cẩn thận một chút, Thượng Quan Hành sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ông như vậy.”

“Được.” Đường Cửu nhẹ giọng đáp lời, đợi đến khi Cốc thần y tới, liền bắt đầu chẩn mạch. Lam Tú Hề nhẹ nhàng đưa tay cổ tay, một sợi tơ vàng đặt lên chẩn mạch, sau khi Cốc thần y chẩn mạch, nói: “Tình huống của ngài và đứa bé vẫn ổn, chú ý ăn uống, ít suy nghĩ đi, cô nương suy nghĩ quá nhiều, không tốt cho thân thể. Ta sẽ viết hai đơn thuốc an thai uống trước rồi khám tiếp.”

“Tú Hề tỷ tỷ có nghe hay không, suy --- ----nghĩ-----ít---- ----đi-----! Có Cốc thần y ở đây, chúng ta cứ an tâm, y thuật của Cốc thần y, thiên hạ vô địch!”

“Hừ! Ngươi nha đầu thói ít lừa ta đi, đây là ngươi khen ta sao? Rõ ràng là ngươi dụ dỗ ta ở đây làm con lừa cho các ngươi sử dụng.” Cốc thần y đứng dậy không để ý tới lời trêu chọc của Đường Cửu, cái nha đầu thói này vỗ mông ngựa cũng không khiến người ta thoải mái.

“Ta, nào dám biến Cốc thần y Lão Nhân Gia thành con lừa để sai khiến? Không dám, không dám. . . . Cốc thần y, lão nhân gia ngài khổ cực rồi, chúng ta biết, buổi tối ta sẽ đưa cho ngài thêm thức ăn ngon, cùng một bầu rượu ngon.” Đường Cửu biết lão đầu này tính tình cô quái, nhưng làm người không xấu, cho nên sẽ không để ý thường xuyên mặt nóng dần mông lạnh của lão, dù sao lão ngoan đồng nho nhỏ này, lão nhân gia này chính là muốn dỗ dành!

Đường Cửu đơn giản đi xử lý chuyện buôn bán của tửu phường tửu lâu một cái, rồi bàn bạc với Tống Ngạn Triệt, làm cách nào đưa Lam Thiếu Lăng từ Lam gia ra ngoài, “Leo tường không được sao? Võ công hần cũng tốt, lại không dám làm sao, cửa bị khóa ư?”

“Người không biết, bây giờ Lam thúc phụ thật sự rất tức giận, cầm một dây xích chó khóa Thiếu Lăng ở trong phòng, coi như là hần không ra được, huyền thiết, ta đã thử qua, chém không đứt. Ai bảo ngày đó Thiếu Lăng một mực giúp Tú Hề tỷ tỷ, vẫn chống đối Lam thúc phụ, Lam thúc phụ đã đuổi Tú Hề tỷ ra khỏi cửa, không muốn đuổi Thiếu Lăng ra khỏi cửa nữa, vì vậy trói tiêu tử thú này vào.” Tống Ngạn Triệt nằm ở trên ghế, lắc đầu, bắt đầu dĩ ngửa mặt lên trời thở dài, cầm sợi dây xích buộc, thế này mà Lam bá phụ cũng nghĩ ra được.

“Trói ở đâu thế? Vậy thì chém chỗ buộc đó đi?” Đường Cửu không chút để ý, bật thốt lên. Cũng không thể tưởng, nếu có thể thành, còn cần Đường Cửu nói cho hần biết.

“Xà nhà!” Tống Ngạn Triệt thở dài một tiếng, một kiếm này mà đánh xuống, cũng có thể phá phòng đồ nhà rồi, sao có thể xuống nặng tay, vỡ phòng cũng không sao, dù sao Lam gia cũng có tiền, nhưng kinh động đến Lam thúc phụ, còn không chạy sao? Chẳng lẽ thật sự ra tay với Lam thúc phụ, lại không thể khiến Lam thúc phụ giận chết.

Nếu muốn đưa Lam Thiếu Lăng ra ngoài, chỉ có biện pháp này, cướp ra, nếu không trộm được thì phải cướp ra.

Muốn Lam Thiếu Phó không tức giận là không thể nào, định một hòn đá hạ hai con chim, khiến Lam Thiếu Phó đuổi Lam Thiếu Lăng ra cửa nhà. Thứ nhất, như vậy hần sẽ dễ dàng chăm sóc Lam Tú Hề, thứ hai, khiến Thượng Quan Hành núp trong bóng tối buông lỏng cảnh giác, nói không chừng có thể dụ hần ra tay. Chỉ là, trước tiên Tống Ngạn Triệt cần phải xác nhận một chút, xác nhận một chút xem thân thể Lam thúc phụ có khỏe không, ngàn vạn lần không thể khiến lão nhân gia gặp nguy hiểm.

Chuyện này nếu quyết định thì phải làm, nhưng vẫn muốn để lại đường lui. Mặc dù Tống Ngạn Triệt chưa chấp Lam Tú Hề nhưng Lam Thiếu Phó cũng không vì vậy mà xích mích với hần. Mặc dù hần không cho phép bắt luận kẻ nào dò xem Lam Thiếu Lăng, nhưng cũng không ngăn trở hần tới cửa, cho nên chuyện cướp Lam Thiếu Lăng ra khỏi Lam gia hần không thể đi làm.

Hần có thể chưa chấp Lam Thiếu Lăng, nhưng không thể tự tay mang Lam Thiếu Lăng ra khỏi Lam gia. Nghĩ tới nghĩ lui, Tống Ngạn Triệt đánh chủ ý lên người Đậu Phù Dung.

Ban đêm, trăng đã lên cao, Tống Ngạn Triệt vụng trộm treo tường vượt ngói chạy vào phòng của Lam Thiếu Lăng lần nữa. Ngồi ở đó không chút hoang mang, mặt vô cảm nói chủ ý của mình.

Cái chủ ý này thật đúng là có điểm cứng rắn, Lam Thiếu Lăng nghe Tống Ngạn Triệt nói xong bày tỏ muốn tiêu hóa một chút, cô gái nhỏ Đậu Phù Dung kia hần tránh còn không kịp đây! Còn đề nghị đến cứu hần, kể từ đó, hần ngược lại có thể đi ra ngoài, vẫn bị lão tử của hần đuổi ra, nhưng danh tiếng của hần thì làm thế nào? Danh tiếng của Đậu Phù Dung phải làm thế nào? Còn không thể quần lấy hần.

Tống Ngạn Triệt ngồi ở bên cạnh Lam Thiếu Lăng, trường kiếm sáng loáng ra khỏi vỏ, sáng đến nỗi Lam Thiếu Lăng không mở ra được, Tống Ngạn Triệt bình tĩnh vô cùng, nhíu mày cười nhạt: “Còn có một biện pháp, chém đứt xà nhà, phá hủy phòng ốc, rồi chúng ta đi.”

“Phá nhà, nhị ca, huynh nói tiếng người à? Chính vì cha đệ cảm thấy đệ không dám chém cột, phá nhà mới buộc đệ ở trên này.”

Tống Ngạn Triệt hạ xuống, lưu loát cắt trường kiếm vào trong vỏ, “Vậy đệ quyết định nhanh lên một chút, trong phòng đệ có mùi y như trong nhà xí ấy, ta không thể chờ được nữa rồi, nhanh lên chút đi!”

“Phòng của huynh mới có mùi giống nhà xí ấy ! Bồn cầu trong phòng đệ đều có người đổi mỗi ngày, hương nhang chưa bao giờ dừng lại.” Lam Thiếu Lăng thờ phỉ phò cãi lại, nhị ca này của hần, vẫn độc miệng như vậy.

“Sao đệ lại dùng mùi hương như mùi nhà xí thế?” Tống Ngạn Triệt vui vẻ nói xong, lại còn bịt mũi, vẻ mặt ghét bỏ.

Lời nói và bộ dáng của Tống Ngạn Triệt, khiến Lam Thiếu Lăng giận đến mức mặt trắng, muốn chém đứt xà nhà, phá hủy phòng ốc rầm rầm rộ rộ đánh ra ngoài? Hay để cho người đàn bà chanh chua Đậu Phù Dung chửi đồng, tới cửa gây náo loạn?

Lam Thiếu Lăng nhất thời còn nghĩ ra chủ ý gì khác, nhưng hần phải mau sớm đi gặp nhị tỷ Lam Tú Hề của hần, bất kể dùng phương pháp gì.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: CHƯƠNG 48: ĐƯỜNG CỬU BỊ CHÂM ĐÂM

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

“Ta nói trói đứng này? Rốt cuộc đã quyết định dứt khoát hay chưa?”

“Ai là trời đứng chứ? Huynh mới là trời đứng! Cả nhà huynh đều là trời đứng.” Lam Thiếu Lăng nghe Tống Ngạn Triệt vừa nói như thế liền không vui, miệng nhí của này của hẳn thật không tha người, thôi thôi, vrom cổ cũng nhận một đao, rứt cổ cũng bị ngã xuống, cứ như vậy thôi.

Chém xà nhà, phá phòng ốc, oanh một tiếng, trong đại trạch Lam gia, nóc nhà Lam Thiếu Lăng sụp đổ, mọi người trong Lam gia sợ hãi cho là động đất.

Trong lúc ngủ mơ, mọi người trong Lam gia đồng loạt đứng dậy, tán loạn bốn phía, cũng không biết phải làm gì tốt hơn, thậm chí còn cuống quýt, cũng không cứu gì ra ngoài, lại bùng cả bồn cầu đi ra.

Thiếu chút nữa cười rớt cả răng hàm, người khác cười lên, nhưng Lam Thiếu Phó không cười nổi, nhìn bóng lưng Lam Thiếu Lăng và Tống Ngạn Triệt cực kì tức giận mắng to.

Lam Thiếu Lăng cũng không quan tâm được nhiều như vậy, may mắn, cha hẳn thể cốt còn cường tráng, không bị hẳn làm cho tức chết.

Đêm khuya cũng không tiện đi quấy rầy phụ nữ có thai, Lam Thiếu Lăng liền ở trong sương phòng ngự bị của Đường Cửu, sao sáng ngày thứ hai, lúc ăn điểm tâm, liền gặp được Lam Tú Hề.

Cũng không có ai có khẩu vị ăn điểm tâm. Tống Ngạn Triệt đã đuổi đám người làm hai bên từ lâu, Lam Tú Hề nói ra Thượng Quan Hành đang đánh chủ ý lên ngự tử, hơn nữa còn nói ra một bí mật kinh người.

Lam Tú Hề đột nhiên sử dụng thủ ngữ khi còn bé chơi đùa với nàng và Tống Ngạn Triệt, Lam Thiếu Lăng, sau khi Tống Ngạn Triệt và Lam Thiếu Lăng nhìn tuy giật mình, nhưng cũng không biến sắc.

Nhưng về mặt Đường Cửu khác thường, theo đạo lý mà nói, dù Lam Tú Hề, Tống Ngạn Triệt, Lam Thiếu Lăng có chuyện gạt nàng, nàng đã hỏi trực tiếp rồi, đây mới là tính tình của nàng, nhưng nàng lại lộ ra vẻ mặt khiến Tống Ngạn Triệt cảm thấy có chút hung ác.

Trong khoảng thời gian ngắn, không khí trên bàn khăn trương khác thường, Tống Ngạn Triệt và Lam Thiếu Lăng đột nhiên ra tay đánh về hướng Đường Cửu, mặc dù Đường Cửu trải qua huấn luyện của Tần Mộ Sắc, nhưng không phải là đối thủ của bất kỳ ai trong hai người này, chứ đừng nói là cả hai, không được ba chiêu liền bị hai người này hợp lực bắt giữ.

“Tống Ngạn Triệt, ngươi điên rồi sao?!” Đường Cửu bị quật tay đặt trên bàn, không thể động đậy, vô cùng tức giận mắng to. Giấy dựa không thoát, liền bắt đầu tức miệng mắng to Lam Tú Hề, “Lam Tú Hề, ngươi thật độc ác, ngươi đã nói cái gì với bọn họ, đừng cho là ta không thấy các ngươi ra ám ngữ. Nàng là Thượng Quan Hành phái tới, các ngươi đừng mắc mưu nàng.”

“Bảo Cốc thần y đến đây đi, nàng trúng Kim Linh Nhiếp Tâm Thuật của Tần Mộ Sắc, giống như Tiêu Tuyết, đã quá lâu, cũng không khống chế được mình rồi. Đám rượu kia dùng để mời tiệc quần thần, nếu đưa vào hoàng cung, chỉ sợ sẽ khiến thiên hạ đại loạn.” Lam Tú Hề ôm bụng, vô cùng tinh táo nói, nếu không phải mấy ngày nay nàng ở Ma Giáo hiểu rất rõ suy nghĩ của Thượng Quan Hành, nàng cũng không thể vạch trần âm mưu Thượng Quan Hành.

Nói cho cùng Thượng Quan Hành ném nàng ra ngoài, chỉ là muốn Lam gia mất thể diện, khi đó nếu nàng lộ ra nửa phần mình đã biết được chuyện Đường Cửu bị Nhiếp Tâm Thuật khống chế, chỉ sợ hôm nay vẫn còn ở Ma Giáo, trong nhà tù rồi.

Đường Cửu oa oa kêu loạn, vẫn không chịu thừa nhận mình bị trúng Nhiếp Tâm Thuật cái gì. Không phải là nói nhầm sao? Chính nàng cũng không biết mình trúng chiêu.

Đội đến Cốc thần y cầm một đồng châm dài ghim nàng thành một con nhím, nàng mới tỉnh táo lại. Vậy mà trí nhớ chỉ dừng lại lúc ở trong thạch thất Ma Giáo, Tống Ngạn Triệt không ngờ vẫn chung đụng với Đường Cửu không tỉnh táo, không thành thật những ngày qua như thế. Mặc dù phát hiện Đường Cửu không đánh đá chua ngoa như ngày trước, nhưng chỉ cho là gặp những biến cố này, mới dẫn đến, lại không nghĩ rằng Đường Cửu bị Tần Mộ Sắc lấy Nhiếp Tâm Thuật khống chế.

Đường Cửu vỗ đầu một cái, phát hiện mình cũng không phải là hoàn toàn không có lúc tỉnh táo, chỉ là cái loại tỉnh táo đó cũng mơ hồ, tỷ như nàng và Tống Ngạn Triệt thăng thần về thân thể của mình, khi đó Tần Mộ Sắc sẽ giảm lực khống chế lực, dùng cái này thức tỉnh trí nhớ của bản thân Đường Cửu, Nhiếp Tâm Thuật thật sự là một môn công phu thần kỳ.

Nhưng bọn họ đã không có thời gian để cảm khái rồi, hiện tại phải chuẩn bị ngự tử lần nữa, hơn nữa phải bí mật tiến hành, không thể để Thượng Quan Hành phát hiện. Mặt khác, Tống Ngạn Triệt bắt đầu bí mật liên lạc với Tống Ngạn Lăng. Nói ra Tống Ngạn Triệt còn phải cảm tạ Thượng Quan Hành! Không có Thượng Quan Hành có ý tiết lộ, hẳn cũng không thể biết hẳn còn có một đệ đệ như vậy.

Bằng vào trí nhớ, Lam Tú Hề về bản đồ Ma Giáo, thì ra lần trước không phải Ma Giáo không có người, mà là bọn họ không tìm được mà thôi. Thì ra là phía sau đại điện Ma Giáo còn có một tòa đại điện, quay lưng lại với chính điện thạch thất, nơi đó mới là đại bản doanh chân chính của Ma Giáo, thạch thất tĩnh vì nghiêm nhiên trở thành một tòa mê cung, đại điện Ma Giáo cũng không dễ tìm.

Mặc dù lần trước Tống Ngạn Triệt bọn họ đi qua, nhưng nếu không có bản đồ chính xác của Lam Tú Hề, muốn tìm thêm một lần nữa cũng không dễ dàng.

Lam Tú Hề không hổ là tài nữ đệ nhất trong kinh, tài năng nhanh nhẹn, Tống Ngạn Triệt rất khó tưởng tượng Lam Tú Hề nghĩ như nào để quen thuộc địa hình Ma Giáo, một người chịu tù, làm như thế nào được? Gian khổ trong đó tất nhiên là không muốn ai biết.

Lam Tú Hề và Thượng Quan Hành càng tiếp xúc, càng biết Thượng Quan Hành bất tri, sao khi người này lộ ra bộ mặt thật, đáng sợ khiến người ta giận

sôi, nhưng cùng lúc đó Lam Tú Hề cảm thấy Thượng Quan Hành rất đáng thương, thưở nhỏ phiêu bạt trên giang hồ, nước mắt nhà tan, gánh vác trách nhiệm phục quốc, chắt chiu trong lòng hẳn rất khổ sở.

Lam Tú Hề nghĩ tới nghĩ lui, máu mủ trong bụng nàng tuyệt đối không thể trở thành công cụ báo thù của Thượng Quan Hành, nàng cũng không muốn nhìn thấy phụ thân của đứa bé vạn kiếp bất phục, tình yêu khiến người mù quáng Đệ nhất tài nữ kinh thành Lam Tú Hề cũng chưa từng ngoại lệ, nàng từng bị vô bên ngoài che mắt, vì tình yêu mà đầu óc mụ mị, không để ý lễ giáo mà chạy về phía tình yêu.

Hôm nay, Lam Tú Hề chỉ muốn cứu hân, không thể cứu hân, cũng không thể đứng nhìn Thượng Quan Hành tiếp tục sa xuống, thừa dịp hân còn chưa kinh động triều đình, lúc này thân thể của hân còn lừa gạt được, Lam Tú Hề và Tống Ngạn Triệt, Lam Thiếu Lăng thương nghị lấy thể lực giang hồ để giải quyết chuyện này.

Ma Giáo cùng võ lâm chính phái phân tranh đã lâu, mượn tay bọn họ để đánh Ma Giáo, có thể áp chế nhuệ khí kia, Ma Giáo hao binh tổn tướng, sẽ không có sức hưng binh tạo phản, trong một khoảng thời gian sẽ không thể phản.

Hiện tại Lam Tú Hề lo lắng nhất chính là, một khi nghiệp lớn nghìn đời bị phá hủy, Thượng Quan Hành sẽ không nổi điên chứ?

Nhưng vì thiên hạ thái bình, vì không muốn nhắc binh đao, vì không để Thượng Quan Hành khiến thiên hạ đại loạn, máu chảy thành sông, Lam Tú Hề phải quyết tâm.

Tống Ngạn Triệt một lòng nghiên cứu địa đồ, Tống Ngạn Lăng theo thư của Tống Ngạn Triệt từ bờ câu truyền ra, đã liên lạc võ lâm các phái, tuy chuẩn bị tiến đánh Ma Giáo, lần tiến công này, cũng không phải để tru diệt, mà để nhốt toàn bộ người trong Ma Giáo lại, phái cao tăng Thiếu Lâm sẽ giảng kinh mỗi ngày, để hóa giải thù hận trong lòng bọn họ.

Giờ phút này, Tống Ngạn Triệt nhìn bản đồ cùng nhân số Tống Ngạn Lăng đưa tới, bắt đầu bài binh bố trận, thầm nghĩ hẳn là giống như Lam Tú Hề, đột nhiên hân phát hiện hẳn cũng không phải là không thể tha thứ cho Thượng Quan Hành được, càng không hận Tần Mộ Sắc.

Thượng Quan Hành, Tần Mộ Sắc trả thù Tống gia, Tần Mộ Sắc là kẻ chính tay đâm kẻ thù giết cha, cũng không có lỗi gì, mặc dù Tống Ngạn Triệt không thể tha thứ cho Thượng Quan Hành, càng không có thể tha thứ cho Tần Mộ Sắc, nhưng lại có thể hiểu tâm tình của bọn hân.

Thượng Quan Hành và Tần Mộ Sắc sống trong cảnh thù hận, so sánh, Đường Cửu sống hạnh phúc hơn nhiều, mặc dù cũng thường sống dưới sự giám thị của Ma Giáo, nhưng Thượng Quan Hành vẫn không có ý quấy nhiễu cuộc sống của vị muội muội này. Cho đến khi hân định lợi dụng ngự tử báo thù, mới bày ra cách để Đường Thủy Sinh đánh bạc, cùng với sự an bài của Tống phu để lấy Dao Trì Tiên của Đường Cửu.

Nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa Tống gia đã hủy dưới mưu đồ của Thượng Quan Hành, nếu không nhờ Lam Tú Hề.

Nếu không phải Thượng Quan Hành trêu chọc Lam Tú Hề, ý đồ dùng Lam Tú Hề trả thù Lam gia, cũng sẽ không bị vạch trần âm mưu. Tống Ngạn Triệt nghĩ đến đây, không khỏi thở dài một tiếng, hẳn thường cho là mình có tài hoa, cậy tài khinh người, hôm nay nghĩ lại, mình so sánh với Thượng Quan Hành lão luyện, thật sự là rất ngây thơ, những thứ kia của mình, cũng chỉ là lý luận suông, công tử kiêu ngạo cuối cùng không biết thói đời gian nguy, lòng người hiểm ác.

Sau khi Đường Cửu tỉnh táo lại, không thể tưởng tượng được Thượng Quan Hành lại bảo Tần Mộ Sắc dùng Nhiếp Tâm Thuật gì đó với mình, cũng rất cuộc hiểu rõ tại sao Lịch Nhượng Hải không rời khỏi Ma Giáo rồi, thì ra Biệt Tiêu Tuyệt cũng trúng Nhiếp Tâm Thuật như vậy, bị Tần Mộ Sắc khống chế.

Uy lực khi Tần Mộ Sắc dùng Nhiếp Tâm Thuật nàng cũng từng thấy, lúc trước kia cứu Đậu Phù Dung Tần Mộ Sắc đã từng dùng, vậy thì đúng thật là muốn người khác làm gì, người ta sẽ làm cái đó.

Về phần ngự tử, cũng may Đường Ký có chút hàng tồn kho, là nàng len lén để lên, muốn xem Dao Trì Tiên để mười năm hai mươi năm có hương vị ngọt ngào hơn những loại rượu lâu năm khác hay không. Hiện tại cũng chỉ có thể nhịn đau bỏ thứ yêu thích, dùng Dao Trì Tiên năm xưa thay thế Dao Trì Tiên mới rồi. Hái chút cánh hoa tươi, sau khi trải qua chưng nấu, dùng hơi nước ngưng kết thành giọt nước phía trên, nhỏ chút lên mặt niêm phong của hũ rượu lâu năm.

Lại dùng cánh hoa đào chôn vào rượu xuống, mỗi ngày lập đi lập lại phương pháp này, bảo đảm nước và cánh hoa luôn mới, mấy ngày sau, mặc dù vị kém Dao Trì Tiên mới cất, nhưng cũng có tám phần chín tương tự, chỉ là đáng tiếc cho những bông hoa đào kia, tất cả đều bị hái xuống rồi.

Hy vọng có thể dùng cái này để lừa dối! Nếu không, chỉ sợ Tống gia đại họa lâm đầu.

Cũng may, Đường Cửu nghiên cứu ra Dao Trì Tiên cũng chỉ mới được hai năm. Năm thứ nhất chỉ chế tạo ít, người từng dùng cũng không nhiều lắm, năm thứ hai tuy nhiều hơn một chút, nhưng phần lớn đều bị thương nhân nơi khác mua đi. Vùng này lắm người giàu, hoàng thân quốc thích sẽ không đến tiểu phường Đường Ký này mua rượu.

Cũng khiến cho không có bao nhiêu hoàng thân quốc thích, quan lại quyền quý uống được Dao Trì Tiên, coi như chỉ có số ít người hưởng qua, trên ngự yến, ai lại dám nói hoàng thượng biết Dao Trì Tiên được ban cho mùi vị không thuần khiết đâu!

Chỉ cần hoàng thượng và Vũ nương nương chưa uống, nên cái gì cũng dễ nói. Đường Cửu và Tống Ngạn Triệt nghĩ như vậy, tảng đá trong lòng cũng coi như rơi xuống đất.

Bắt đầu toàn tâm toàn tính ngày tiến đánh Ma Giáo, Đường Cửu không biết kết quả của Thượng Quan Hành và Tần Mộ Sắc sẽ như thế nào, nàng

không muốn bọn họ chết, nhưng đến lúc đó chỉ sợ không ai không chế cục diện được, chỉ có yên lặng cầu nguyện trong lòng, hi vọng ông trời phù hộ, tất cả mọi người không làm sao.

Rốt cuộc cũng là huyết mạch tương liên, mặc dù Đường Cửu nói không biết làm như thế nào để đối mặt với người ca ca này, huynh trưởng này không giống huynh trưởng, nhưng vẫn như cũ không hy vọng hấn và chấp mê của bản thân mà đánh đổi cái giá cao là mạng sống.

Càng không hy vọng Tần Mộ Sắc cùng vô số giáo chúng Ma Giáo vì thế mà đánh đổi cái giá cao là mạng sống.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: CHƯƠNG 49: ĐẠI KẾT CỤC (1)

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Ngự tửu thần không biết quý không hay đánh tráo thành rượu ngon, hơn nữa toàn bộ hành trình đều tiến hành bí mật, toàn bộ do ba người Tổng Ngạn Triệt, Đường Cửu, Lam Thiếu Lăng tự thân động thủ, không có người thứ tư nhúng tay.

Tổng phu nhân dưới sự tỉ mỉ chữa trị Cốc thần y, thân thể cũng dần dần phục, đã có thể xuống giường đi lại.

Ma Giáo chuyển đi, bởi vì Cốc thần y muốn tiếp tục chăm sóc Tổng phu nhân, hơn nữa Lam Tú Hề cũng sắp lâm bồn, hấn không đi được, liền giao phương pháp châm cứu phá Nhíp Tâm Thuật cho Đường Cửu, Đường Cửu học nửa ngày cũng chỉ mới tiến được đến cánh cửa.

Khiến Cốc thần y gần chết, nếu không phải Tổng Ngạn Triệt vội vàng chuẩn bị cho cuộc tổng tiến công, sao hấn có thể giao tuyệt kỹ này cho nha đầu ngốc Đường Cửu. Cũng may, sau này Cốc thần y nghĩ ra một chiêu rất thâm độc, ghim lên người Đường Cửu, học không được thì lại biểu diễn trên người nàng một lần.

Lại học không được nữa thì lại tiếp tục biểu diễn trên người Đường Cửu một lần nữa, cuối cùng Đường Cửu đau đến nước mắt nước mũi cùng chảy, sau đó thì học xong. Nếu không học được nữa nàng sẽ trở thành than tổ ong luôn.

Trở lại ngọn núi là Thánh Địa Ma Giáo, trong lòng Đường Cửu không khỏi cuộn cuộn.

Sát! Tiếng la giết vang trời, Tổng Ngạn Lăng nhận nhờ vả của Tổng Ngạn Triệt mang rất nhiều người tràn vào cửa chính Ma Giáo. Bên trong cung điện bằng đá toàn đầu người, theo Tổng Ngạn Triệt nói, đã chuẩn bị tốt công cụ phá hủy cơ quan, dù là vạn tên cùng bắn, cũng không khiến bọn họ bị thương chút nào.

Rất nhanh, dưới sự hướng dẫn của Tổng Ngạn Triệt, Đường Cửu bọn họ tiến vào chánh điện không có một bóng người. Nửa năm trước kia, Tổng Ngạn Triệt từng tới chánh điện này, Tổng Ngạn Triệt hít một hơi thật sâu, tiến lên mở cái chốt mở ra hậu điện Ma Giáo, Thượng Quan Hành ở phía sau chờ đợi hấn đã lâu, bọn họ đều biết rõ trong lòng.

Đường Cửu chấn động trong lòng không khỏi khản trương, không biết tại sao trong lòng nàng có chút sợ. Không thể nói trong lòng rốt cuộc là cảm giác gì.

Cơ quan cửa đá chậm rãi nâng lên, Thượng Quan Hành đã suất lĩnh đám người Ma Giáo đứng thật chỉnh tề, bộ dáng rõ ràng đã đợi lâu. Chuyện này cũng trong suy nghĩ và dự đoán của Tổng Ngạn Triệt. Từ khi bọn hấn bắt đầu vào cung điện bằng đá, đã gây ra cơ quan, sớm đã kinh động Thượng Quan Hành.

“Ca, buông tha đi! Quay đầu lại là bờ.” Mặc dù Đường Cửu nó một câu ca ngoài dự đoán, cũng không đủ để hấn buông tha. Chuyện sai lầm nhất của hấn chính là trêu chọc nữ nhân Lam Tú Hề này, nữ nhân này quá mức thông minh, nếu không, ngự tửu vào cung, thiên hạ này nhất định đại loạn, đại kế phục quốc của hấn cũng sẽ không phó mặc cho dòng nước cuốn trôi.

Trên giang hồ đám người tự xưng là võ lâm chính phái gì đó, làm sao hấn lại để ở trong mắt, hôm nay đến đây, là để tiếp đón bọn họ thật tốt.

“Tổng Ngạn Triệt, ta tặng cho ngươi một món quà lớn.” Thượng Quan Hành tà tà cười một tiếng, cười khiến làm người ta rất sợ, nghiêng mình sang một bên, trong đám người có hai người đi ra, đều bị Nhíp Tâm Thuật khống chế, mặt không khác gì con rối.

Là Biệt Tiêu Tuyết và Lịch Nhược Hải!

Vô cùng khiếp sợ, trong lúc đó Biệt Tiêu Tuyết và Lịch Nhược Hải cùng nâng kiếm lên. Võ công của Lịch Nhược Hải tiến bộ rất lớn, nhưng mà Biệt Tiêu Tuyết cũng lợi hại như vậy, Tần Mộ Sắc thật thủ đoạn.

“Đừng làm tổn thương bọn họ! Tổng Ngạn Triệt xin các vị võ lâm đồng đạo giơ cao đánh khẽ.” Đâu còn nghĩ được? Hai người này kẻ cuồng giết người, mỗi người một đao, Tổng Ngạn Triệt muốn ngăn cản, lại bị Thượng Quan Hành quần lấy đầu. Cuối cùng hai người huynh đệ bọn họ cũng chiến đấu một

phen. Hai người giương kiếm lên, trong thoáng chốc, lửa văng khắp nơi, binh đao gặp nhau, thực không phải là điều Tống Ngạn Triệt muốn thấy, nhưng ăn oán giữa bọn họ hôm nay cần phải giải.

Đường Cửu chọn một đối thủ rất mạnh —— Tần Mộ Sắc!

Qua mấy chiêu liền bị một cái tát vỗ lên tường, Tần Mộ Sắc sẽ không đánh thương Đường Cửu, nhưng cũng sẽ không nuông chiều nàg, đau khổ da thịt là điều không thể tránh khỏi.

May mà chú em tới kịp thời, Tống Ngạn Lăng tiến lên so chiêu với Tần Mộ Sắc, một là chương môn Phi Ứng Môn, tuổi trẻ tài cao, một là Thánh nữ Ma Giáo, xinh đẹp tuyệt trần, đánh rất là đẹp mắt.

Đường Cửu xoa xoa tay chân bị ngã đau, cảm kích, phải tìm Biệt Tiêu Tuyết và Lịch Nhượng Hải! Giải Nhiếp Tâm Thuật cho bọn họ, hi vọng đôi uyên ương số khổ này từ đó về sau có thể đầu bạc răng long, một đời một kiếp.

Đâu dễ dàng như vậy, người đông nghìn nghịt, giết người đến trời đấtมืด mù không nói, còn có Vạn trưởng lão và Linh Cơ chặn đường, Linh Cơ bị Lam Thiếu Lăng chặn lại, nhưng Vạn trưởng lão này lại để mình Đường Cửu đối phó.

Vạn trưởng lão này một tay tạo nên Thượng Quan Hành và Tần Mộ Sắc, Đường Cửu phi châm kếm xa Tần Mộ Sắc, không biết làm sao với Vạn trưởng lão, mọi người cứ chém giết như vậy, cho đến không biết ai chạm vào cơ quan lớn ở hậu điện, nhất thời giống như động đất, võ công không tốt cũng run rẩy theo chấn động trên mặt đất, đương nhiên là không còn thời gian đánh nhau, võ công giỏi cũng tỉnh táo lại, xem rõ cuộc xảy ra chuyện gì.

Vách ngăn trước mặt đại cung chậm rãi hạ xuống, non xanh nước biếc, núi non trùng điệp, sau lưng cung điện đại điện là một nơi nhân gian tiên cảnh, hào hùng mà khí phái, phong cảnh như vẽ khiến cho người ta quên mất đang tranh đấu, quên mất đang đánh nhau đến chết, liều chết cùng giết.

Có người quên lại có người không quên, Thượng Quan Hành và Tống Ngạn Triệt phi thân vào điện, đi vào tiên cảnh trong tranh chém giết, phá hoại cảnh sắc, nhưng cũng rất đặc sắc.

Người trong võ lâm nhân đạo, không ngờ này tên công tử yêu kiều này lại có võ công trác tuyệt như thế, có thể địch được giáo chủ Ma Giáo, không hổ là nhi tử của thiên hạ đệ nhất kiếm Thiết Trung Nhạc.

Thừa dịp mọi người sững sờ, này hai con rối cũng bị cao tăng Thiếu Lâm giữ chặt, Đường Cửu nhân cơ hội ghim bọn họ thành than tổ ong. Biệt Tiêu Tuyết và Lịch Nhượng Hải trúng Nhiếp Tâm Thuật đã lâu, sau khi giải trừ Nhiếp Tâm Thuật, nhất thời thể lực cạn kiệt, ngã xuống đất ngất đi, Đường Cửu giao bọn họ cho cao tăng Thiếu Lâm.

Hôm nay tất cả mọi người đã bãi binh dừng tay, tất cả đều nín thở đưa mắt nhìn, hai người này đánh nhau thật là quá đặc sắc.

Kiếm đi như bay, lửa văng khắp nơi, cao thủ so chiêu, không ai lép vế, nếu hôm nay ai phân tâm, nhất định sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng nơi ngọn núi đẹp như tranh vẽ kia.

Tới tới lui lui hai vạn dặm, đoán chừng té xuống ngay cả mảnh xương vụn cũng không còn.

“Thượng Quan Hành, nếu ngươi còn có tính người thì hãy dừng tay, nếu không ta sẽ mang theo đứa bé từ đây nhảy xuống.” Trên núi non trùng điệp, thanh thúy như bút mực, lại xuất hiện một người, là Lam Tú Hề, trong ngực nàng ôm một đứa bé, hôm nay mạng của nàng và nhi tử đang nằm trên tay Thượng Quan Hành.

Lời của Lam Tú Hề, tiếng khóc của trẻ sơ sinh khiến Thượng Quan Hành nhất thời phân tâm, Tống Ngạn Triệt nhân cơ hội đá một cái lên ngực Thượng Quan Hành, Thượng Quan Hành rơi xuống đất, Tống Ngạn Triệt chỉ trường kiếm, mày kiếm nhẹ chau lại, trong lòng không nói ra được.

Không ít người ở trong đại điện xem náo nhiệt, trước mặt chính là vách đá vạn trượng, cũng không ngăn cản được giáo chủ Ma Giáo quyết tâm cứu trợ giáo chủ của mình, cùng với nhân sĩ chính phái quyết tâm muốn ngăn cản giáo chủ Ma Giáo, bên cạnh sườn treo vách đứng, hai phái tiếp tục chém giết.

Cũng vì giây phút Thượng Quan Hành nhảy xuống vực sâu vạn trượng kia mà dừng. Thượng Quan Hành dẫu có chết cũng không chịu thua, tình nguyện dùng kiếm tự vận, Lam Tú Hề sinh con sinh non, cả ngày cả đêm không phải là vì nhìn hấn cái chết, nhưng thân thể nàng quá mức suy yếu, chân trượt, cùng đứa bé song song nhảy xuống vách đá.

Thượng Quan Hành: “Tú Hề ——”

Lam Thiếu Lăng: “Nhị tỷ ——”

Tống Ngạn Triệt: “Tú Hề tỷ ——”

Đường Cửu: “Tú Hề tỷ tỷ ——”

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: CHƯƠNG 49: ĐẠI KẾT CỤC (2)

Editor: VẠN HOA PHI VŨ

Thượng Quan Hành: “Tú Hề ——”

Lam Thiếu Lăng: “Nhị tỷ ——”

Tổng Ngạn Triệt: “Tú Hề tỷ ——”

Đường Cửu: “Tú Hề tỷ tỷ ——”

Không ai dám tin vào hai mắt của mình, giây phút ấy Thượng Quan Hành mới hiểu cái gì là thiên hạ đại kế, cái gì gia quốc tình cừ, cuối cùng cũng chỉ là công dã tràng, không do dự chút nào, trong chớp mắt Lam Tú Hề cùng với máu mũi trong ngực nàng rơi xuống vách đá, Thượng Quan Hành cũng phi thân nhảy một cái, nhảy xuống, có thể cứu người mình yêu vẫn, thì hãy để ba người nhà bọn họ cùng nhau xuống hoàng tuyền.

“Giáo chủ.” Mặc cho Tần Mộ Sắc, Vạn trưởng lão, Linh Cơ kêu gọi, Thượng Quan Hành đã không về được, cơ hồ cùng một cái chớp mắt, Tần Mộ Sắc nhảy xuống theo, cả đời này nặng lòng dạ độc ác, cả đời đều cuồng si vì nam tử này.

Thượng Quan Hành vì người khác tự tử, nàng cũng nguyện ý vì Thượng Quan Hành tự tử.

Vạn trưởng lão nhìn tất cả tan thành mây khói, tâm huyết cả đời, một cái búng tay, tan thành mây khói, chẳng còn cái gì, cần gì sống nữa, Vạn trưởng lão vạch ngang trường kiếm tự vẫn.

Linh Cơ thấy tình thế không ổn, liền chuẩn mắt, giáo chúng Ma Giáo càng thêm quăng mũ còi giáp chạy tứ tán, đa số bị nhân sĩ chính phái bắt sống, bị Thiếu Lâm nhốt, tây nừa tâm linh rất khó tránh khỏi.

Dưới vách đá dưới, một đạo dây thừng leo lên thạch bích, Tần Mộ Sắc lại leo lên, trên lưng nàng công Lam Tú Hề cùng Thượng Quan Hành máu mũi, Tần Mộ Sắc song mộ rơi lệ.

Yêu là đồng sanh cộng tử, mất một người là dùng hết sức lực để đổi lấy sự sống của người đó.

Cuối cùng Tần Mộ Sắc cũng không có được trái tim cuat Thượng Quan Hành, cả đời này nặng lưu luyến si mê cuối cùng cũng không có kết quả? Thượng Quan Hành cuối cùng cũng không cứu được Lam Tú Hề, nhưng hắn lại cứu được Tần Mộ Sắc, lại cùng Lam Tú Hề nhảy xuống vực sâu vạn trượng.

“Rốt cuộc người chàng yêu vẫn là nàng, Thượng Quan Hành, đi mạnh khỏe.” Tần Mộ Sắc nhìn đáy vực, nếu nàng không nhảy xuống, cả nhà bọn họ ba người nhất định cùng nhau mất mạng, cùng đến hoàng tuyền.

Nếu không phải nàng Tần Mộ Sắc, Lam Tú Hề cũng không lên nổi. Một giây cuối cùng Thượng Quan Hành tan hết công lực, lấy nội lực chân khí đưa nàng và đứa bé của hắn tới ngàn trượng, d,dlqd Tần Mộ Sắc nắm chặt cây mây, bẻ vào hơi sức còn sót lại leo lên, nếu là Lam Tú Hề không biết võ công chỉ sợ là không leo lên được.

Tần Mộ Sắc giao đứa bé cho Đường Cửu, si ngốc nhìn đáy vực, nàng sẽ không tự tử nữa, nàng sẽ sống thật tốt, bởi vì Thượng Quan Hành hi vọng nàng còn sống, Thượng Quan Hành cảm thấy hắn nợ nàng, cho nên cứu nàng, lại cùng Lam Tú Hề đồng sanh cộng tử.

“Đại sư, ta sẽ giải tán Tam thần Thánh giáo, từ đó trên giang hồ, không còn Ma Giáo trong miệng các ngươi nữa. Xin các ngươi thả giáo chúng của ta ra. Ta lấy tính mạng Tần Mộ Sắc ra thề, nếu bọn họ có một ai vi phạm pháp lệnh, Tần Mộ Sắc ta sẽ bị ngũ lôi oanh đĩnh, chết không toàn thây. Tần Mộ Sắc lấy máu thề!” Dứt lời, Tần Mộ Sắc cắt bàn tay, lấy máu thề.

“Chuyện này.” Lúc đại sư Thiếu Lâm do dự, Đường Cửu cũng quỳ xuống, “Đại sư, ta van người thả bọn họ đi!”

Đường Cửu nhìn ra được Tần Mộ Sắc cũng không thích phục quốc, sau khi báo thù cho cha, thì càng không muốn nữa.

Tổng Ngạn Triệt, Lam Thiếu Lăng, Tổng Ngạn Lăng cũng quỳ xuống cầu cạnh.

Đại sư đồng ý giảng kinh ba tháng, nếu bạo khí trong lòng mọi người Ma Giáo thật sự tiêu tán, vậy thì sẽ thả mọi người ra.

Tần Mộ Sắc dẫn đầu theo Thiếu Lâm, Linh Cơ cũng bị Tổng Ngạn Triệt tóm trở lại. Chuyện Ma Giáo cuối cùng giải quyết.

Trước khi chuẩn bị đi, Đường Cửu đi trước tiễn đưa, hai người nhìn nhau cười một tiếng, nói cho cùng Đường Cửu và Tần Mộ Sắc cũng không giống Tổng Ngạn Triệt và Tần Mộ Sắc, có huyết hải thâm cừ, họ đều đã từng trải qua cảnh nước mất nhà tan nên cũng là tỷ muội tốt.

Đường Cửu hi vọng sau này cuộc sống của Tần Mộ Sắc có thể trôi qua an nhàn, Tần Mộ Sắc mỉm cười nói, nàng sẽ cố gắng. Lại một mùa thu trôi qua,

mùa thu này hoa rụng đầy trời, một bóng hồng y biến mất trên núi cổ Cổ Đạo trên.

Đường Cửu hít một hơi thật sâu, duyên tới duyên đi, duyên đi duyên đến, cuối cùng cũng thành công đã tròng. Hi vọng tất cả đều có thể bình tĩnh lại.

Tổng Ngạn Triệt và Đường Cửu hồi tưởng lại, duyên phận giữa bọn họ đúng là bắt đầu từ một âm mưu, hôm nay âm mưu tan thành mây khói, ngược lại lại tác thành cho bọn họ một đoạn nhân duyên tốt đẹp.

“Thật sự muốn đi?”

Trong địa trạch Tổng gia, Lịch Nhượng Hải và Biệt Tiểu Tuyết đã nghỉ ngơi tốt lắm, khẽ mỉm cười, trong mắt chiếu bóng dáng đôi phương, Biệt Tiểu Tuyết nhẹ nhàng cười: “Ồ đâu có nhau, nơi ấy là nhà, chúng ta muốn đi chung quanh một chút, thăm chân trời góc biển, nắm tay nhau mà chết, ngấm hết hoa nở hoa tàn, cho đến khi nước chảy đá mòn.”

Đường Cửu cười nói: “Được được được! Chỉ là có chuyện vui còn phải làm, xong xuôi, mới cho phép đi. Nương, người nói đúng không?”

Đại trạch Tổng gia lại làm đám cưới, lần này không tiếp tục xảy ra sự cố nữa, lá đỏ bay đầy trời, vô cùng vui vẻ.

Đường Cửu đứng ở trong viện Tổng gia, cười rất vui vẻ, nhưng lại vì Lam Tú Hề và Thượng Quan Hành mà bi ai, nhìn đứa con nít khả ái trong ngực, cười cười, hi vọng hần bình an vui sướng lớn lên.

“Phu nhân, đang làm gì thế, thời tiết hơi lạnh, cũng đừng làm đông lạnh Chính nhi của ta, đúng không?” Ngón trỏ Tổng Ngạn Triệt gầy nhẹ, đùa với đứa bé trong lòng Đường Cửu, hần đặt tên cho đứa bé này là Thượng Quan Chính, hi vọng hần là người ngay thẳng, không đi sai đường.

Đứa bé trong ngực nhìn Tổng Ngạn Triệt y y nha nha nở nụ cười, giống như là phụ họa lời nói của Tổng Ngạn Triệt.

“Ai nha nha, người đừng khiến cháu ngoại nhỏ của ta đông lạnh, cừu cừu đây, để cừu cừu ôm ấp nào.”

“Tranh thủ tình cảm cái gì, gấp cái gì, chúng ta bao lâu mới có thể thấy Chính nhi, không phải ngày ngày đệ đều ở nhà gấp Chính nhi hay sao?” Tổng Ngạn Triệt cười cười, bắt đầu nhạo báng Lam Thiếu Lăng.

Lam Thiếu Lăng bắt đầu dĩ buông một cái cánh tay, nào có chuyện đó, cha cùng nương đệ coi như cục cưng bảo bối, sợ đệ dọa nó, ngay cả nhìn cũng không cho đệ xem.

Lam Thiếu Phó đau lòng vì mất nữ nhi, cuối cùng hiểu cái gì cũng không quan trọng bằng người thân, đối mặt với đứa cháu ngoại này không nói hai lời liền dẫn về nhà, Lam Thiếu Phó và quận chúa hết sức thương yêu đứa cháu ngoại này.

Ban đầu Đường Cửu cũng không nguyện ý trả lại Chính nhi, nhưng cũng hiểu trong lòng hai người già khổ sở đau lòng vì mất nữ nhi, liền nhịn đau giao Chính nhi cho Lam gia nuôi dưỡng, dần dần lễ quý đôn dù sao thân phận người cô cô này cũng không thể nói với chúng.

Mặc dù thân phận công chúa mất nước đã theo Ma Giáo tan biến mà mai táng, nhưng ai có thể bảo đảm sẽ không có ai lật ra nữa! Phụ thân của Chính nhi, không thể có liên quan đến Đường Cửu, không có quan hệ rắc rối khó gỡ, Chính nhi và Đường Cửu cũng an toàn.

“Lam ca ca, sao huynh lạ ở đây, người ta mới uống mấy ly rượu, người ta thật đau đầu quá!” Đậu Phù Dung lại tới.

“Má ơi, sao người lại tới?” Lam Thiếu Lăng là chạy gấp như sắp bị giết, sau lưng chỉ còn tiếng la hét đuổi theo của Đậu Phù Dung cùng tiếng cười hả hê của Đường Cửu, Tổng Ngạn Triệt, ngay cả Chính nhi cũng “Ha ha ha” nở nụ cười, cười cừu cừu hần bị một cô nương dữ dội hung hãn đuổi theo!

Đường Cửu trực tiếp cười đến gãy lưng, “Ta nói, Lam đại thiếu gia, người cứ nhận đi!”

“Nhận đại gia người!” Lam Thiếu Lăng chạy gấp như sắp bị giết.

Đường Cửu và Tổng Ngạn Triệt nhìn nhau cười một tiếng, ngoái đầu nhìn lại sự thanh bình bên trong nhà, ngay cả mẫu thân và Ngạn Lăng cũng chung sống rất hài hòa, Tổng phu nhân lại thêm có thêm một nhi tử.

Tất cả ân oán đều đã qua, Tổng Ngạn Triệt vòng cánh tay quanh Đường Cửu, cùng ôm Chính nhi cùng nhau vào phòng, bên trong nhà ông bà ngoại Chính nhi đang chờ hần. Nhất định đứa bé này sẽ hạnh phúc.

Tất cả bọn họ đều hạnh phúc, khi khó khăn qua đi, hạnh phúc sẽ tới.

Lá thu rụng rồi, dưới hoàng hôn, Đường Cửu và Tổng Ngạn Triệt gắn bó kề cận bên nhau, cầm tay nhau, nhìn nhau cười một tiếng, từ đó về sau, sẽ không bao giờ buông tay nhau ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tửu Nương Tử Mạnh Mẽ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

